

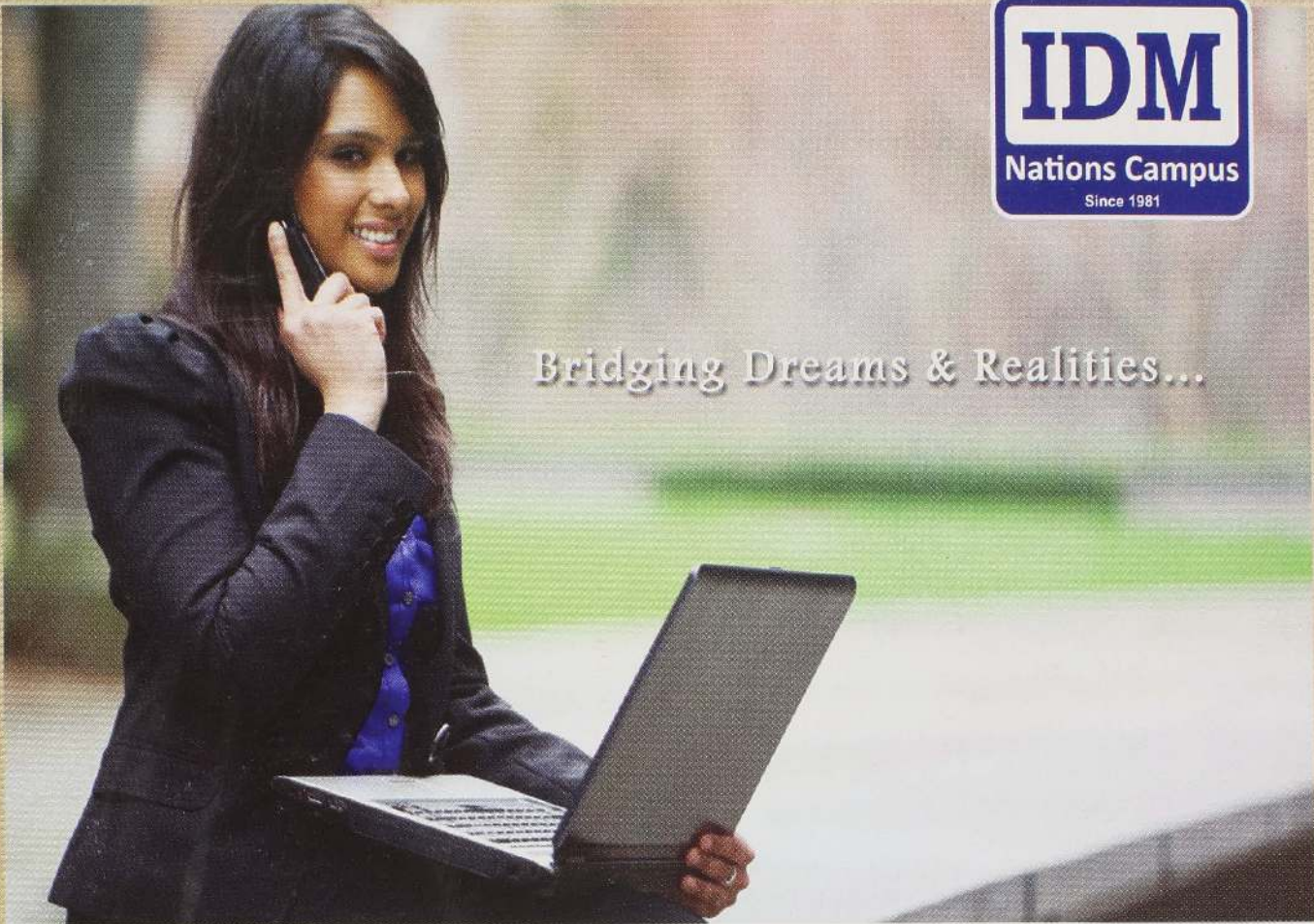
நக்கீரம்

NAKKEERAM 2014

சட்ட மாணவர் இந்து மகாசபை, இலங்கைச் சட்டக் கல்லூரி
The Law Students' Hindu Maha Sabha, Sri Lanka Law College

Bridging Dreams & Realities...

Join us Today to Achieve Your Career Aspirations...

Degree Programmes

IDM Nations Campus conducts degree programmes in association with the universities in the UK, Malaysia and Sri Lanka. Programmes are conducted as Internal/ External degree programmes of the respective universities.

Higher Diploma Programmes

The Higher Diploma programmes at our campus are conducted in several faculties, namely ICT, Management and Education. students may enroll to these programmes at completion of the foundations.

Foundation Programmes

We at IDM Nations Campus ensure that our Foundation Programmes are delivered with local accreditation and international recognition enabling the qualification to be recognized both locally & internationally.

Vocational Programmes

IDM Nations Campus houses a special Vocational Training Centre, conducting programmes under four different schools covering the Software, Network, Multimedia & the Management sectors.

Sri Lanka's Pioneering Higher Education Network
IDM Nations Campus (Pvt) Limited

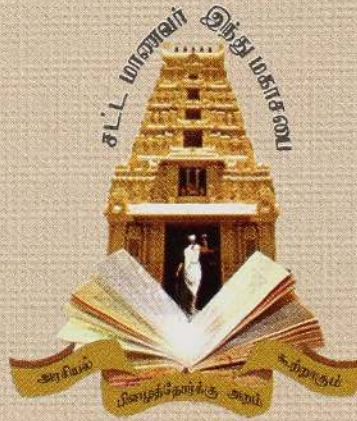
#23, Daisy Villa Avenue, Colombo 04 Sri Lanka

Click on the Web for Island-wide Campus Network
www.idm.lk | www.idmcc3.lk | www.idm.edu

“ழமன்ழை ககரழர் ழைவநீதி விழாழ்குழ ஁லகழமலரழம்”

஁லழங்கைழ ழட்டக்கல்ழுரி
ழட்ட ழாணவர் ஁ந்து ழகாழபை

நக்கீரழம் – 2014

ழாழ் – 15

஁தழாக்கழம் :

ழட்ட ழாணவர் ஁ந்து ழகாழபை

244, ழதுக்கடை வீதி, கழழுழ்பு 12.

Published by
The Law Students' Hindu Maha Sabha
Sri Lanka Law College

DISCLAIMER

All views expressed in this publication are those of the respective authors and do not represent the opinion of Law Students' Hindu Maha Sabha or Sri Lanka Law College. Unless expressly stated, the views expressed are the authors' own and are not to be attributed to any institution he or she may represent.

REVIEWS, RESPONSES AND CRITICISMS

Law students' Hindu Maha Sabha welcomes your reviews, responses and criticisms of the content published in this issue.

The Editor,
Law Students' Hindu Maha Sabha,
Sri Lanka Law College,
244, Hulftsdrop Street,
Colombo- 12,
Sri Lanka.
Tel: 011- 2323759

முகப்பின் முகவரியும்

எம்மவர் நீதிநெறியும்

எம் தமிழர் தம் வாழ்வுநெறி நீதியின்பால் இரண்டறக் கலந்திருந்த பெருமைசால் வாழ்வுநெறியாகும். வீர முழக்கமிட்ட சங்கத் தமிழனின் வாழ்வியல் தடங்களை அடியொற்றி வந்த எம்மவர் வாழ்க்கை செல்நெறி நீதியினின்று பிறழ்வுப்படாததாய் இருந்தது என்பதற்கு இந்த முகப்பிலுள்ள காட்சியே சான்று பகரும். ஆமாம் பண்டைய மனுவின் வழி நின்று ஆட்சி செய்த, அநபாயச் சோழனின் நடுவுநிலைமையான ஆட்சித் திறத்தினால் “மனுநீதிச் சோழன்” எனச் சிறப்புப் பெயர் பெற்ற பெருமை அவனைச் சாரும்.

அவனுடைய மகனே வீதிவிடங்கள் என்ற பெயரினால் அழைக்கப்பட்ட சுந்தரச் சோழன் ஆவான். இவன் அன்றொரு பொழுது அரசிளங்குமரர்கள் மாத்திரம் வீதிவலம் வரும் அழகிய மாட வீதியில் தேர்மிசை பொலிந்து வலம் வந்தான். மானுடர்கள்தோ விலங்குகளினதோ நடமாட்டமற்ற அவ்வணி மாட வீதியில் அரசிளங் குமரனின் பரிவாரத்தில் இருந்த எவரும் தன் வரவைக் காணமுடியாதவாறு ஓர் அழகிய இளம் பசுக்கன்று அத்தெருவினூடே பாய்ந்து தேர்ச் சில்லில் அகப்பட்டு விண்ணாலகு எய்திவிடுகின்றது. அக்கன்றுக்கு நேர்ந்த அபாயத்தையும் அதைக் கண்டு தாய்ப் பசு அடைந்த துயரத்தையும் எண்ணி அரசிளங் குமரன் அலமந்து தேரினின்று வீழ்கிறான்.

தன்னுயிர் கன்று இறந்தமையினையிட்டு கண்ணீர் சொரிந்து நெருப்பெழ பெருமூச் செரிந்த தாய்ப்பசு நீதிகேட்டு மனுநீதிச் சோழனின் அரண்மனையை அடைகிறது.

தனக்கு நேர்ந்த அந்தியைக் கேட்க அத்தாய்ப் பசு கொற்ற வாயிலில் கட்டப்பட்டிருந்த ஆராய்ச்சி மணியை தன் கொம்பினால் துளக்கியது. குறையுடையார் தங் குறையை மணி அடித்து அறிவித்தற் பொருட்டு வாயிலில் மணி கட்டி வைப்பது பண்டைய அரசர் வழக்கு. இச்செய்தியை வாயிற் காவலர் மன்னனிடம் எடுத்துரைக்க தன் அறநெறி வழுவா ஆட்சியில் இத்தகு பழி நேர்ந்துவிட்டதே என கலங்குகின்றான். தொன்நெறி அமைச்சர்களின் ஆறுதல் மொழிகளையும் பிரயாசித்த வழிமுறைகளையும் கேளாத மன்னன் தன் இளங் கன்றைக் காவுகொடுத்த தாய்ப் பசு சோரும் நிலையைத் தானும் அடையும் வண்ணம் தன் மைந்தனையும் தேர்ச் சில்லின்கண் நெரித்துக் கொல்லுதலே அறமென பண்டைய மனுதரம் சாஸ்திரத்தைப் பின்பற்றி தீர்ப்புரைக்கிறார் நீதிநெறி வழுவா மனுநீதிச் சோழன்.

மன்னனானவன் தன்னுடைய ஆட்சித் திறத்திற்கு உட்பட்டுள்ள பகுதியில் நிலைத்து நின்று வாழும் உயிர்கட்குத் தன்னால், தன் படை, பரிவாரங்களால், பகைவர்களால், கள்வரால், ஏனைய விலங்கினங்களினால் ஆபத்து நேரா வண்ணம் அற ஆட்சி புரியவேண்டும் என்பதே எம் பண்டைத் தமிழர் கண்ட நீதிநெறியாகும். இத்தகு அறவொழுக்கத்திற்கு இன்று ஆராய்ச்சி மணியன்று, சாவு மணியே கண்கூடு. இத்தகைய நீதிமுறை எம் வாழ்வுக்கு உபயம் அளிப்பதாக அமையுமா?

உ
சீவமயம்

திருவாக்கும் செய்கரும் கைகூட்டும் செஞ்சொற்
பெருவாக்கும் பீடும் பெருக்கும் உருவாக்கும்
ஆதலால் வானோரும் ஆனைமுகத்தானைக்
காதலால் கூப்புவர் தம் கை.

நானிலம் போற்ற நீதியினை கண்ணோடாது நடுவுநிலை நின்று
நல்கி வரும் வேளையில் நம்மையெல்லாம் நீங்கி இறைபதம் அடைந்த
அமரர். **திரு. சு. சிறீஸ்கந்தராஜா** (மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத் தலைவர்)
அவர்கட்கு இவ் இதழினை சட்ட மாணவர் இந்து மகாசபை காணிக்கையாக்குகின்றது.

நீதியின் அரியணையில்...

கண்கள் கட்டப்பட்டு - திறத்தவரின் வண்ணமறியாத
நீதிதேவதையின் கருவறையில் உதித்து
இந்நாட்டு நீதியின் விதியை நிர்ணயித்த
நீதியரசர் ஐயாவே! நீர் நீதியின்
அரியணையில் சரித்திரம் படைத்தவர்...

யாழ் ஆணைக்கோட்டையில் அவதாரம் எடுத்து
சிறிஸ்கந்தராஜா என நாமம் பெற்று
சட்டத்தரணியாய் சத்தியம் செய்து
சட்டமா அதிபர் திணைக்களத்தில்
அரச வழக்கறிஞராய்
பயணிக்கத் தொடங்கி இறுதியில்
மேன் முறையீடுகளின் நீதியரசராய் அரியணை அமர்ந்து
உயர் நீதிமன்ற அமர்வுகள்
உம்மை சுவாசிக்க முன்பே
உம் ஆவி துறந்தீரோ!

பக்தியும் பணிவும் மிக்க நீதிபதி ஐயாவே!
பாரினில் யாருக்கும் அஞ்சாமல்
சார்பு ஏதும் இல்லாமல்
தார்மீக உணர்வோடு
உமது ஆவி துறக்கும் வரை
நேர்மை தவறா நெறியில்
நிமிர்ந்து நின்ற தமிழன் நீர்!

கரடுமுரடான நீதிக்கான நெடிய பயணத்தில்
உம் முன்னால் வந்த வழக்குகளை
ஒரு கர்ஜனை மிக்க சிங்கமாய்
கரிசனை மிக்க மனிதராய்
பாரபட்சமில்லா அன்னையாய்
தீர்ப்பு நல்கிய நீதிபதி ஐயாவே!
நீர் வகுத்த நெறிக்கு சட்டமாணவர் நாம் அணிதிரள்கிறோம்...

சட்டப் பாசறையில்
பட்டம் பகட்டுக்கு ஆசைப்படாமல்
வட்டமிட்ட கழுகுகளின் பார்வைக்கு இரையாகாமல்
திட்டமாய் ஒரு பாதையில் பயணித்து
நீதி வழங்கி எம்மை அண்ணார்ந்து
பார்க்க வைத்து இன்று நிரந்தரமாய் நீர்
உறங்கிவிட்டாலும் உம் ஆன்மாவின்
கனவுகளை நனவாக்க சட்டமாணவர் நாம்
அணிதிரள்கிறோம்...

அதிகாரத்தைத் துஷ்பிரயோகம் செய்து
நீதியின் சுதந்திரத்தில் பங்கம் செய்ய
சங்கம் வைத்த நிறைவேற்றுத் துறைக்கு
எழுத்தாணை வடிவில் அச்சமின்றித் தடையாணை
வழங்கிச் சாட்டையடி கொடுத்த உம் தீர்ப்புகள்
ஆடுபுலி ஆட்டத்தில் தலை தூக்கிய
கறுப்பு ஆடுகளுக்கு மின்சார வேலியானது

நீதிமன்றச் சுவர்களுக்குக் கல்லெறிந்தவர்களுக்கு
அவர்கள் கண்ணாடி வீட்டிற்குள் இருந்து கல்லெறிகிறார்கள்
என உணரவைத்த சுதந்திரமான உம் முடிவுகள்
நீதிதேவதையின் காற்கட்டுகளை அவிழ்த்தன.

நீதியின் அரியணையில் நீர் வகுத்தது கண்டு
இறைவன் உம்மைத் தமது
அரியணைக்குள் வெகுசீக்கிரமாய்
சுவீகரித்துக் கொண்டாரோ!

இன்று அமரத்துவம் அடைந்து
நிரந்தரமாய் துயில் கொள்ளும் உமது
சமாதியில் ஒரு மௌனம் - இன்றும்
ஓங்கி ஒலிக்கின்றது
“என் நாட்டு மக்களுக்கு எப்போது நீதி கிடைக்கும்...”
என்று.

சட்டத்தரணி
சா. அன்புவதனி

திருச்சிற்றம்பலம்

தேவாரம்

மாசில் வீணையும் மாலை மதியமும்
வீசு தென்றலும் வீங்கிள வேனிலும்
மூசு வண்டறை பொய்கையும் போன்றதே
ஈசன் எந்தை இணையடி நிழலே.

திருவாசகம்

மெய்தா னரும்பி விதிர்விதிர்த் துன்விரை யார்கழற்கென்
கைதான் தலைவைத்துக் கண்ணீர் ததும்பி வெதும்பி உள்ளம்
பொய்தான் தவிர்ந்துன்னைப் போற்றி சயசய போற்றியென்னுங்
கைதா னெகிழ விடேனுடை யாயென்னைக் கண்டுகொள்ளே.

திருவிசைப்பா

ஒளிவளர் விளக்கே உலப்பிலா ஒன்றே
உணர்வுகூழ் கடந்ததோர் உணர்வே
தெளிவளர் பளிங்கின் திரள்மணிக் குன்றே
சித்தத்துள் தித்திக்குந் தேனே
அளிவளர் உள்ளத் தானந்தக் கனியே
அம்பலம் ஆடரங் காக
வெளிவளர் தெய்வக் கூத்துகந் தாயைத்
தொண்டனேன் விளம்புமா விளம்பே.

திருப்பல்லாண்டு

மன்னுக தில்லை வளர்கநம் பக்தர்கள் வஞ்சகர் போயகலப்
பொன்னின்செய் மண்டபத் துள்ளேபுகுந்து புவனி யெல்லாம் விளங்க
அன்னநடை மடவாள் உமைகோன் அடியோமுகக் கருள் புரிந்து
பின்னைப்பிறவி அறுக்க நெறிதந்த பித்தற்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே.

திருப்புராணம்

என்று மின்பம் பெருகு மியல்பினால்
ஒன்று காதலித் துள்ளமு மோங்கிட
மன்று ளாரடி யாரவர் வான்புகழ்
நின்ற தெங்கு நிலவி உலகெலாம்

வாழ்த்து

வான்முகில் வழாது பெய்க மலிவளஞ் சுரக்க மன்னன்
கோன்முறை அரசு செய்க குறைவிலாதுயிர்கள் வாழ்க
நான்மறை அறங்களோங்க நற்றவம் வேள்வி மல்க
மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெல்லாம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

නීතිපති නිල මැදිරිය

කොළඹ 12, ශ්‍රී ලංකාව.

சட்டத்துறை அதிபதியின் கூடம்

கொழும்பு 12, இலங்கை.

Attorney-General's Chambers

Colombo 12, Sri Lanka.

දුරකථනය
தொலைபேசி
Telephone

0112327166

ෆැක්ස්
பெக்ஸ்
Fax

0112381171

Letter of felicitation from the Hon. Attorney General

I am pleased to issue a letter of felicitation for the publication in the journal of the Hindu Maha Sabha of the Sri Lanka Law College.

The Hinu Maha Sabha is one of the strongest students' bodies within the Law College that has been very active as an organization. It's publication 'NAKKEERAM' has presented the law students an opportunity of having their articles published and affording them an opportunity of developing their writing skills, which every member of the legal profession should acquire.

In addition, the 'NAKKEERAM' also publishes articles from senior members of the profession, members of the judiciary and leading academics on legal topics. This widens the opportunity of law students, as well as members of the legal profession, to have access to legal literature and the latest developments in the law.

I take this opportunity to wish the members of the Law College Hindu Maha Sabha, all the very best in their endeavours, whilst congratulating them for the commendable work done, to serve the student community as well as others who have an interest in the legislative process.

S. Palitha Fernando, *President's Counsel*
Attorney General

பிரதம விருந்தினரின் வாழ்த்துச் செய்தி

இலங்கைச் சட்டக்கல்லூரி சட்ட மாணவர் இந்து மகாசபை வெளியிடும் “நக்கீரம் - 2014” மலருக்கு இவ் வாழ்த்துச் செய்தியை வழங்குவதில் நான் பெரு மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

மனித இனம் நேயத்தோடு வாழ்வதற்கு சட்டமும் ஒழுங்கும் பேணப்படுவது அவசியம். இதனை மனதிற் கொண்டே “நக்கீரம்” மலர் சட்டத்தினுடைய கட்டுரைகளையும், சமூக விஞ்ஞான கட்டுரைகளையும் தாங்கி வருகின்றது. அத்தோடு சட்டம் என்பது மனிதனைக் கட்டுப்படுத்துவதல்ல ஒழுங்குப்படுத்துவது. இது ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் பொருந்தும். இதனையே நம் சமயமும் புராண, இதிகாசங்கள் வாயிலாக எடுத்துக்காட்டுகின்றது. சட்டத்தை மீறிய இறைவனுக்கும் நக்கீரர் சட்ட ஒழுங்கை நிலைநாட்டத் தவறவில்லை என்பதை புராணங்கள் வாயிலாக அறியலாம். இதனாலேயே இந்நூலுக்கு “நக்கீரம்” எனப் பெயரிட்டமை சாலச் சிறந்தது.

இம் மலரை ஒவ்வொரு ஆண்டும் வெளியீடும் இந்து மகாசபையினரை வாழ்த்திப் பாராட்டி இம் மலர் வெளியீடும், கலைவிழாவும் சிறப்புற நடைபெற இறைவனைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

நன்றி

கௌரவநீதியரசர் க. ஸ்ரீபவன்

(இலங்கை உயர்நீதிமன்ற நீதியரசர்)

සංස්ථාගත නීති අධ්‍යාපන සභාව - ශ්‍රී ලංකා නීති විද්‍යාලය
கூட்டிணைக்கப்பட்ட சட்டக் கல்விப் பேரவை - சிலங்கைச் சட்டக் கல்லூரி
The Incorporated Council of Legal Education - Sri Lanka Law College

244, අච්ඡන්දේ විදුල, කොළඹ 12.
244, புதுக்கடைத் தெரு, கொழும்பு 12.
244, Hulftsdorp Street, Colombo 12.

கடவுள் கோபி அமை
தபாற் பெட்டி இல. } 1501
P.O. Box No. }

Message from the patron

As the principal of Sri Lanka Law College and the Patron of the Law Students' Hindu Maha Sabha, it is my pleasure to extend warm greetings to The Law Students' Hindu Maha Sabha on the occasion of launching of "Nakkeeram Journal - 2014".

The Law students' Hindu Maha Sabha was in existence for more than fifty years and I have had the benefit of attending and taking part of the activities organized by it in late 1960's as a student, and in 1970's, 1980's and 1990's as lecturer and examiner and now as its Principal and the Patron of the Law Students' Hindu Maha Sabha.

The Hindu religion is the oldest religion in the world. Even the lord Buddha was born into a Hindu family. In any event Buddhism and Hinduism are interconnected religions. For example, lord Vishnu is a god worshipped by both Buddhists and Hindus. If Buddhists and Hindus are put together that will exceed 85% of the population of this country. In order to achieve peace and harmony in the country the time is ripe to have a kind of Buddhist and Hindus brotherhood. I wish the Law students' Hindu Maha Sabha all the success in its future endeavours.

.....
Dr. Jayatissa de Costa, President's Counsel,
The Principal, Sri Lanka Law College

18.07.2014

දුරකථන අංක
தொலைபேசி இல.
Telephone Nos. }

General
94 11 2323759
94 11 2473119
Web Site - www.slle.ac.lk

Principal
Tel. 94 11 2436040
Fax 94 11 2436040
E-mail - locwal@slt.lk

Office Manager
Tel 94 11 2323759
Fax 94 11 2385847

பெரும் பொருளாளரின் வாழ்த்துச் செய்தி

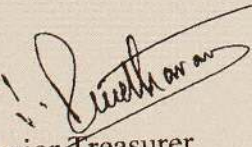
சட்டக்கல்லூரி இந்து மகாசபையினால் ஆண்டுதோறும் வெளியிடப்படுகின்ற “நக்கீரம் இதழ் - 2014”இற்குவாழ்த்துச் செய்தியினை வழங்குவதில் மன்றத்தின் பெரும் பொருளாளர் என்றவகையில் பெருமகிழ்ச்சியடைகின்றேன். மாணவர்களின் விடாமுயற்சியால் இவ்விதழ் தொடர்ச்சியாக வெளிவருவது மிகவும் பாரட்டக்கூடிய விடயமாகும்.

சட்டக்கல்லூரி இந்து மகாசபையானது ஐம்பது வருடங்களைக் கடந்து தொடர்ந்தும் பல்வேறுப்பட்ட செயற்பாடுகளைக் கல்லூரிக்குள்ளும், சமூகமட்டத்திலும் மேற்கொண்டு வருகின்றமையினைக் காணக்கூடியதாகவுள்ளது. எனவே மாணவர்களது இவ்வாறான செயற்பாடுகள் மென்மேலும் தொடர இறைவனைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

இவ்வாண்டிற்கான கலைவிழாவும், நக்கீரம் இதழ் வெளியீடும் மிகவும் சிறப்புற நடைபெறுவதற்கு எல்லாம் வல்ல இறைவனைப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டு எனது மனங்கனிந்த நல் வாழ்த்துக்களை நல்கிக்கொள்கின்றேன்.

நன்றி

வி. புவிதரன்

Senior Treasurer

(சட்டத்தரணி)

உ
சிவமயம்

சந்நிதியான் ஆச்சிரமம் SANNITHIYAN ACHCHIRAMAM

செல்வச் சந்நிதி,
தொண்டைமானாறு.

Selvachchannithy,
Thondaimanaru.

முருகன் ஆசீர்வாதம் ஆகுக!

இலங்கைச் சட்டக்கல்லூரியின் இந்துமகா சபையினால் வெளியிடப்படும் “நக்கீரம் - 2014” மலருக்கு ஆசிச் செய்தி வழங்குவதில் பெருமகிழ்ச்சியடைகின்றேன். இன்றைய தலைமுறையின் யதார்த்தமான வாழ்வியலோடு இறுகப் பிணைந்திருக்கும் மத நம்பிக்கைகளும், அவற்றோடு கூடிய தூய சிந்தனைகளும் கலை, கலாசார விழுமியங்களும், பண்பாடும் சட்டக் கல்லூரியிலும் மிளிர்க்கூடிய வகையில் மங்களகரமான சிந்தனைகளுடன் “அன்பே சிவம்” என்னும் சொல்லுக்கமைய வெளியிடப்படும் “நக்கீரம் - 2014” மலர் சிறப்பாக வெளிவருவதற்கும், இலங்கைச் சட்டக் கல்லூரி இந்து மகா சபையினருக்கு எனது நல்லாசிகளையும், வாழ்த்துக்களையும் தெரிவிப்பதோடு சந்நிதிவேலவனின் அருட்கடாட்சம் கிட்டவும் வேண்டி நிற்கின்றோம்.

சுபம்

ஆளுணியால்
வெ. சேனா

சந்நிதியான் ஆச்சிரமம்
செல்வச் சந்நிதி
தொண்டைமானாறு

தலைவரின் மனதிலிருந்து...

“குற்றம் செய்தது பெற்ற பிள்ளையாயினும்
தேர்காலில் இட்டு தண்டணை வழங்கி
நீதியை நிலைநாட்டிய மனுநீதிச் சோழனின்
பரம்பரை அல்லவா சட்டமாணவர்கள்.”

நாமும் அவ்வழி நின்றிடுவோம். நெற்றிக்கண் திறப்பினும் குற்றம் குற்றமே என இறைவனுக்கே சட்டம் (நீதி) உரைத்திட்ட நக்கீரனின் நாமம் கொண்டு இந்து மகா சபையினால் வெளிவரும் நக்கீரம் மலர் “முயற்சி திருவினையாக்கும்” என்பதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும்.

சட்டக் கல்லூரியிலே சட்டப்படிப்பை பூர்த்தி செய்வதுடன் ஆளுமையையும் தலைமைத்துவப் பண்புகளையும் வளர்த்துக் கொள்வதும், கலை கலாசார, சமய, சமூக விழுமியங்களைப் பேணிப் பாதுகாப்பதும் எமது கடமையாகும். இக்கடமையை நிறைவேற்று வதற்கு “நக்கீரம்” மலர் உறுதுணையாக இருக்கும் என்றால் மிகையாகாது.

பல சவால்கள், இன்னல்கள், இடைஞ்சல்கள் எது வந்தபோதும் அச்சமது துச்சமென எண்ணி எமது சபைப் பணிக்கு வெற்றித்தோள் கொடுத்த அனைவருக்கும் நன்றிகளைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன். அத்தோடு தடைகள் வந்தபோது தகர்த்தெறியும் வல்லமையை கொடுத்த இறைவனை, விழா சிறப்புற நடைபெற வேண்டி நிற்கின்றேன்.

வாழ்க நக்கீரம்! வளர்க இந்துமதம்!

நன்றி

சி.புராதனி
தலைவர்

சட்ட மாணவர் இந்து மகா சபை

செயலாளரின் சிந்தையிலிருந்து...

“விழிப்பிற்கு விழி கொடுத்து
உண்மைக்கு உயிர் தந்து
சிந்தனைக்கு சிறப்பூட்டி
கல்விக்கு கவிபாடி”

இராமனை பாடிய இராமாயணம் போல், கண்ணகியின் கதை கூறும் சிலப்பதிகாரம் போல், எங்கள் இந்து மகாசபையின் வரலாறு கூறிட வந்த நக்கீரமே!

இலங்கைச் சட்டக்கல்லூரியின் இந்து மகாசபையானது தனது பொன்விழாவைக் கடந்து 51 வது ஆண்டை வெற்றிகரமாக பூர்த்தி செய்வதையிட்டு செயலாளராக பெரும் உவகை அடைகின்றேன்.

நாலின சமூக மக்களும் கல்வி கற்கும் எங்கள் சட்டக் கல்லூரியில் மிகக் குறைந்த அளவான இந்து மாணவர்களே உள்ளனர். எங்கள் எண்ணிக்கை குறைவு என்றாலும் எமது சகோதரர்களின் விடாமுயற்சி, மற்றும் பங்களிப்பின் மூலம் ஆண்டு தோறும் எமது கலாசாரத்தையும், பண்பாட்டையும் நாம் வெளிப்படுத்தி வருகின்றோம். சட்டமாணவர்களாகவும், இந்து மாணவர்களாகவும் எமது கருத்தை மக்களிடமும், மாணவர்களிடம் கொண்டு சேர்க்கத்தக்க வகையில் இந்நூல் அமைந்துள்ளது.

இத்தகைய நூலை உருவாக்குவதில் பல தடைகற்களை படிக்கட்டுகளாக மாற்றி தமது அயராத உழைப்பை எங்களுக்கு வழங்கிய அனைத்து நெஞ்சங்களிற்கும் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றேன். எமது முத்தவர்களால் விதைக்கப்பட்ட நக்கீரம் எனும் விதை இன்று விருட்சமாய் வளர்ந்துள்ளது. இவ் விருட்சம் இனிவரும் எமது சகோதரர்களால் சிறந்த முறையில் வளர்க்கப்படும் என்பதில் எவ்வித ஐயமுமில்லை. இந்து மகாசபையின் பணிகள் மேலும் சிறப்புற அமையவேண்டுமென எல்லாம் வல்ல இறைவனை வேண்டுகின்றேன்.

நன்றி

S. Myawanya

செல்வி. ஐஸ்வர்யா சிவகுமார்
செயலாளர்
சட்டமாணவர் இந்து மகாசபை

இதழாசிரியரின் எழுதுகோல்லிருந்து

“சமன்செய்து சீர்தாக்குங் கோல்போல் அமைந்தொருபால்
கோடாமை சான்றோர்க் கணி”

என்ற குறட்பாக்கு தக்க நற்சான்றாகவும், நடுநிலைக்கு உரைக்கல்லாகவும் திகழும் நக்கீரர் நாமம் தனை அடியொற்றி, “நக்கீரம்” என்ற நாமத்தில், சட்ட மாணவர் இந்து மகா சபையினால் ஆண்டுதோறும் வெளியிடப்படுகின்ற “நக்கீரம்” இதழ் இவ்வருடமும் புதுப்பொலிவுடன் வெளிவருவதனையிட்டு இதழாசிரியர் என்ற வகையில் எனதுள்ளம் உவகையடைகின்றது.

இந்து மகாசபையின் பிரதான செயற்பாடுகளில் முதன்மையானதாக விளங்குகின்ற நக்கீரம் இதழ் வெளியீட்டினை இவ் வருடமும் இந்து மகாசபை செவ்வனே நிறைவு செய்துள்ளது. நக்கீரம் இதழானது பல்துறைசார் படைப்புகளை தாங்கி வருகின்றது. வெறுமனே சமயம் சார் விடங்களோடு மட்டுமல்லாது சட்டம் மற்றும் சமூக விஞ்ஞானம் முதலான பல துறைகளை உள்ளடக்கியதாக இவ்விதழ் அமைந்துள்ளமை சிறப்பிற்குரியது. எனவே இவ்விதழானது சட்டக்கல்லூரி மாணவர்கள் உட்பட பல்வேறு வாசகர்களும் பயன்பெறும் வண்ணம் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது என நாம் நினைக்கின்றோம்.

இவ் இதழினை திறன்பட அமைப்பதற்கு, எனது வேண்டுகோளினை ஏற்று தமது அருமையான நேரத்தை ஒதுக்கி ஆக்கங்களைத் தந்துதவிய நீதியரசர்கள், சட்டத்தரணிகள், விரிவுரையாளர்கள் மற்றும் மாணவர்களுக்கும், ஆலோசனை நல்கியவர்களுக்கும், இதழ் வெளியீட்டில் பல்வேறு வழிகளிலும் உதவியும், ஒத்துழைப்பும் நல்கிய என் தோழர்களுக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றிகளை கூறிக்கொள்வதில் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

நக்கீரம் இதழானது தொடர்ந்து வருகின்ற காலங்களிலும் மென்மேலும் சிறப்புற வெளிவரும் என்ற திடமான நம்பிக்கையுடன், இவ் வருட கலைவிழாவும், நக்கீரம் இதழ்- 2014 வெளியீடும் சிறப்புடன் நடைபெற எல்லாம் வல்ல பரம்பொருளின் ஆசியினையும், அருளினையும் வேண்டி நிற்கின்றேன்.

நன்றி

இந்துவாக வாழ்வோம்! இந்து தர்மம் காப்போம்!

P. K. Subramanian

பு.கிரிசாந்தன்

இதழாசிரியர்

சட்டமாணவர் இந்து மகாசபை

சட்ட மாணவர் இந்து மகாசபை
செயற்குழு உறுப்பினர்கள் - 2014

Law Students' Hindu Maha Sabha
Executive Committee - 2014

President
தலைவர்

Miss. Purathany Sivalingam
புராதனி சிவலிங்கம்

Vice President
உபதலைவர்

Mr. Subramaniam Sivasooriya
சுப்பிரமணியம் சிவசூரியா

General Secretary
பொதுச் செயலாளர்

Miss. Ayswariya Sivakumar
ஐஸ்வர்யா சிவகுமார்

Asst. Secretary
உப செயலாளர்

Mr. Senthilraja Sarma Lalithathas
செந்தில்ராஜசர்மா லலிதாதாஸ்

Educational Secretary
உப செயலாளர்

Miss. Sasmitha Ratnasingam
சஸ்மிதா இரட்ணசிங்கம்

Treasurer
பொருளாளர்

Miss. Gowthamy Selvaratnam
கௌதமி செல்வரட்ணம்

Vice treasurer
உப பொருளாளர்

Mr. Kathiramalai Jejakanthan
கதிரமலை ஜெயகாந்தன்

Editor
இதழாசிரியர்

Mr. Punniyarajah Kirishanthan
புண்ணியராஜா கிரிசாந்தன்

Committee members
உறுப்பினர்கள்

Mr. Ulagagurunathan Ragavan
உலககுருநாதன் இராகவன்

Mr. Arulanantham Arulchelvan
அருளானந்தம் அருட்செல்வன்

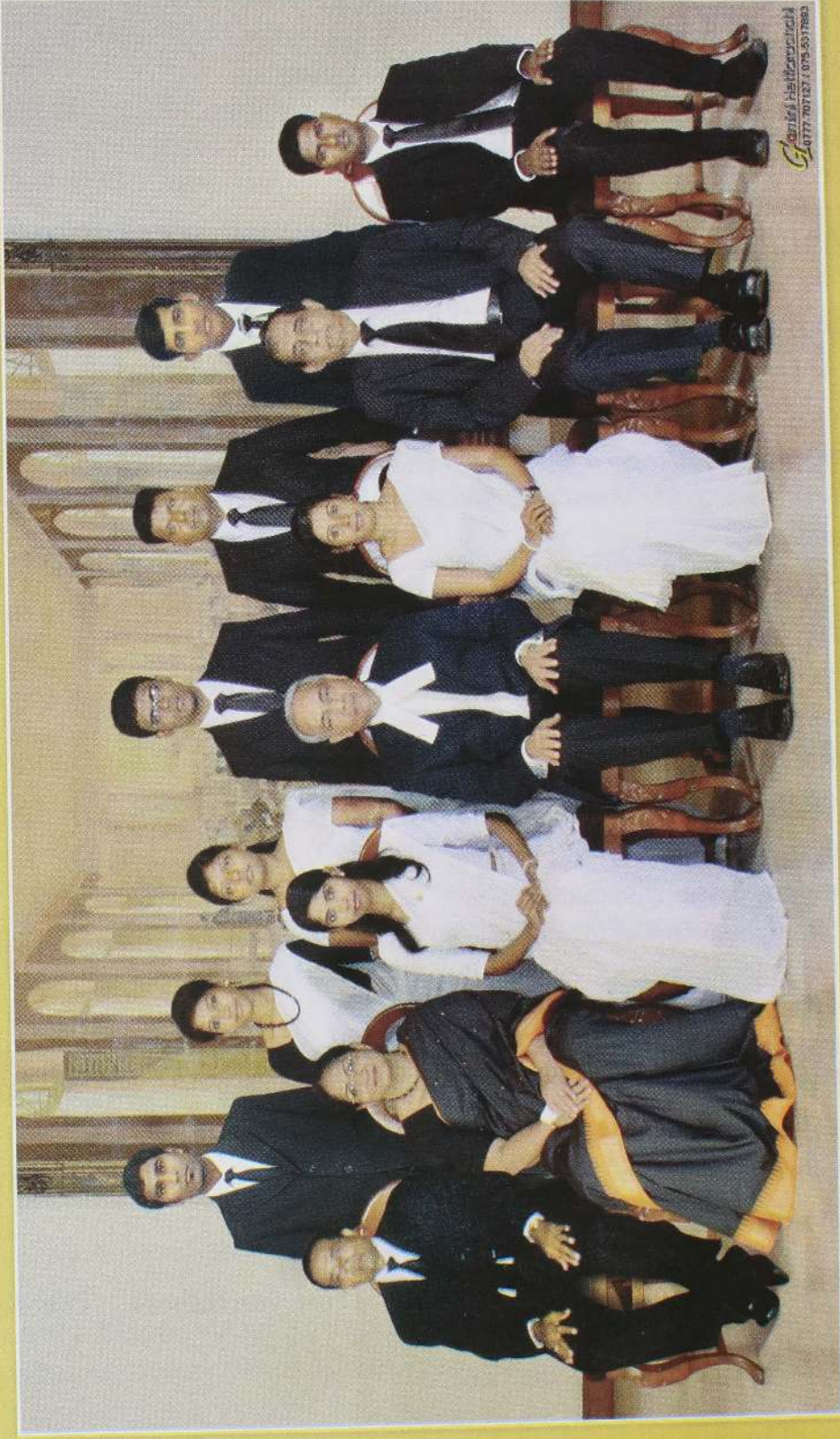
Mr. Kanagaratnam Navaneethan
கனகரட்ணம் நவநீதன்

Mr. Selvaraj Kumar
செல்வராஜ் குமார்

LAW STUDENTS' HINDU MAHASABHA - 2014

- Seated (L/R)** - V. Puwitharan (Senior Treasurer), Mrs. Therese Perera P.C (Deputy Principal), S. Aysawarya (General Secretary), Hon. Justice Mohan Peiris PC (Chief Justice), S. Purathany (President), Dr. Jayatissa De Costa PC (Principal), P. Krishanthan (Editor).
- Standing (L/R)** - K. Navaneethan (Committee Member), S. Gowthamy (Treasurer), R. Sasmitha (Educational Secretary), S. Lalithathas (Asst. Secretary), K. Jeyakanthan (Asst. Secretary), S. Siva Sooriya (Vice President)
- Absentees** - Arutchelvan (Committee Member) Kumar (Committee Member)

உள்ளடக்கம்

சமயம் (Religion)

1. **கொழும்புத் துறைமறைஞானச் சித்தரின் மகாவாக்கியங்கள்**
நீதியரசர் க.வி. விக்னேஸ்வரன், முதலமைச்சர், வடமாகாணசபை. 01-12
2. **சேக்கிழார் காட்டும் சைவசித்தாந்தம் - ஓர் ஆய்வு**
கலாநிதி ஸ்ரீ. பிரசாந்தன், முதுநிலை விரிவுரையாளர்,
ஸ்ரீ ஜயவர்த்தனபுரப் பல்கலைக் கழகம். 13-24
3. **அணுவும் ஆண்டவனும்**
எம். சிவலிங்கம் BA (Hons), LL.B, LL.M, Attorney- at- Law. 25-29
4. **Buddhism And Hinduism - A Way Forward For Permanent Peace**
Prasanth Lal De Alwis LLB, LL.M (Colombo) President's Counsel. 30-32
5. **சைவத்திருமுறைகளும் நம்மவர் செல்நெறியும்**
'செந்தமிழ்ச் சொல்லருவி', ச.லலீசன், விரிவுரையாளர், கோப்பாய்
ஆசிரியகலாசாலை. 33-39
6. **இந்துசமுதாயமும் நடனக்கலையும்**
பரதகலாவித்தகர் மேகலா கமலேஸ்வரன் (B.A) 40-45
7. **இந்துமத சம்பிரதாயங்கள்**
க. பரமேஸ்வரன், இடைநிலையாண்டு, இலங்கைச் சட்டக்கல்லூரி 46-52
8. **பாவம் தீர்க்கும் தேவ குணங்கள்**
ஐஸ்வர்யா சிவகுமார், அகில இலங்கை சமாதான நீதவான், இறுதிநிலையாண்டு,
இலங்கைச் சட்டக்கல்லூரி. 53-55

சட்டம் (Law)

9. **சட்டவாட்சி (Rule of Law)**
S. Selvakunapalan LL.B. (Colombo), LL.M. (Malta); Senior Assistant Legal
Draftsman, Visiting Lecturer – Sri Lanka Law College. 56-73
10. **Evaluation And Assessment Of Testimonial Trust worthiness - The Test of Spontaneity**
Chethiya Goonesekera, Deputy Solicitor General 74-77
11. **The Socio legal Impact of The Civil War on Parental Relationship in North Sri Lanka-State Responsibility in Regularizing and Ameliorating the Sins of War.**
Dr. Kamala Nagendra, PhD, Visiting Lecturer, Faculty of Law, University of Colombo. 78-93

12. **Reshaping Cheque Law for Reliability & Sustainability: A Critical Study of Sri Lankan Law** 94-106
Shanthi Segarajasingham, LL.B (Hons), M.Phil, Attorney-at-Law. Senior Lecturer, Department of Commercial Law, Faculty of Law, University of Colombo.
13. **Muslim Family Law and Practices: Perspectives of CEDAW** 107-122
Zacky Ismail. LL.B.(Col), State Counsel, Attorney General's Department.
14. **Writs in Right Based: A Comparative Analysis on The Ideal Perception** 123-127
Segar Susarithaa, Lecturer, Department of Public and International Law, Faculty of Law, University of Colombo.
15. **Statutory Protections for Women In Sri Lanka In Respect of Preventing Sexual Harassment in The Workplace: A Comparative Inquiry With Legal Developments in India** 128-131
Selvaras Janaha, Lecturer, Department of Legal Studies, The Open University of Sri Lanka.
16. **Interpretation of Statutes and the Role of the Judiciary** 132-138
Malsirini de Silva, LL.B (Hons) (Colombo); Attorney-at-Law; Lecturer, Sri Lanka Law College.
17. **Development of The Area of The Relevancy of Fact under Section 6 By Case Law** 139-145
Srinika Raigamkorale, LL.B (Hons), BAMS, Attorney-at-Law; Tutor, Sri Lanka Law College.
18. **Status Quo of New Forms of Employment in Employment Law** 146-151
Pavithira Varaveswaran, LL.B (Hons) (Colombo); Attorney-at-Law.
19. **யுத்தக்குற்றம்: பெண்களுக்கெதிரான பாலியல் வன்முறை** 152-158
புவிந்திரன் நெக்கனோ, LL.B (Hons) (Colombo).
20. **தொழிலாளர் நியாயசபை - ஒரு சுருக்கமான பார்வை** 159-162
நே. கருணாகரன், பயிலுநர் ஆண்டு.
21. **The Impact of Ouster Clauses in Modern Sri Lanka Jurisprudence** 163-172
Krishanth Rajasooriya, BIT (Colombo), ADHEN (CSC India), FNM (KTH Sweden), Final year, Sri Lanka law College.
22. **Public Interest Litigation And Sustainable Development In Sri Lanka** 173-179
S.Sivasooriya, Justice of peace (Whole Island), Intermediate Year, Sri Lanka Law College.
23. **A Prelude to The Concept of Employee' s Constitutional Rights** 180-185
Hamsathwani Sivalingam, Bsc.Hons (HRM); Preliminary Year, Sri Lanka Law College.
24. **கவனமின்மை (Negligence)** 186-190
தி. சுவஸ்திகா, இறுதிநிலையாண்டு, இலங்கைச் சட்டக்கல்லூரி.

25. **சிறுவர் பாதுகாப்புத் தொடர்பான சட்டங்கள்** 191-195
தர்மஜா தர்மராஜா, இரண்டாம் நிலையாண்டு, இலங்கைச் சட்டக்கல்லூரி.
26. **சித்திரவதையிலிருந்து விடுபடுதல்** 196-201
ஜோதினி செல்வானந்தன், இரண்டாம் வருடம், சட்டப் பீடம், கொழும்புப் பல்கலைக்கழகம்.

சமூக விஞ்ஞானங்கள் (Social Sciences)

27. **உலக சமய ரீதியான குடித்தொகையும் அதன் இடம் சார்ந்த பரம்பலும்** 202-212
ஆர். ஸ்ரீகாந்தன், சிரேஸ்ட் விரிவுரையாளர், புவியியல்துறை, கொழும்புப் பல்கலைக் கழகம்.
28. **நிர்வாக நடைமுறை ஒழுங்குகள் பற்றிய வடமாகாண முதலமைச்சரின் அறிவுறுத்தல்கள்: அரசியலாக்கப்படும் நீதித்துறையும் சட்டமும்?** 213-224
கலாநிதி கந்தையா சர்வேஸ்வரன், மாகாணசபை உறுப்பினர், வடக்கு மாகாணம்.
29. **Politics of Reconciliation in Sri Lanka: A Key Theme In The Post-War Peace -Building** 225-239
Rajaratnam Rukshan, Visiting Lecturer, Dept. of Political Science and Public Policy, University of Colombo.
30. **Skype: A New Tool For Data Collection In Qualitative Studies** 240-246
Ms. Vathsaladevi Vasu, PhD Researcher, University of Huddersfield, United Kingdom.
31. **ஓட்டிஸ் பிள்ளைகளின் வேறுபட்ட நடத்தைகள் பற்றிய ஓர் உளவியல் கண்ணோட்டம்** 247-254
ஷிநோமி மோகன், உதவி விரிவுரையாளர், மொழியியல், ஆங்கிலத்துறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.
32. **சட்டஅமுலாக்கத்தில் புவியியல் தகவல் முறைமையின் (GIS) பயன்பாடு** 255-263
பு. கிரிசாந்தன், BA (Hons), (Colombo).
33. **சிரிய உள்நாட்டு யுத்தம்- சிறுவர் உரிமைசார் கண்ணோட்டம்** 264-269
முஹம்மட் பெரோஸ், BA (Colombo).
34. **இலங்கை இனப்பிரச்சினை மோதல் தீர்வும், திவிநெகும் சட்டமும்** 270-275
கோகிலவாணி தோமஸ், BA (Hons), (Colombo), முதன்நிலையாண்டு, இலங்கைச் சட்டக்கல்லூரி.
35. **இலங்கையில் பெண்கள் கல்வியில் பாரபட்சம்: ஒரு கண்ணோட்டம்** 276-280
ரா. பிரமிளா, இடைநிலையாண்டு, இலங்கைச் சட்டக்கல்லூரி.
36. **சமூகவலைத்தளங்களும் இளம் தலைமுறையினரும்** 281-284
யோ. தீபிகா, இடைநிலையாண்டு, இலங்கைச் சட்டக்கல்லூரி.
36. **பின்னிணைப்பு (xii - xviii)**

கொழும்புத் துறை மறைஞானச்சித்தரின் மகா வாக்கியங்கள்

நீதியரசர் க.வி. விக்னேஸ்வரன்

முதலமைச்சர்

வடமாகாணசபை

ஆங்கிலத்தில் ஒரு வாக்கியம் உண்டு. அதை Mysticism என்று கூறுவார்கள். Mystery என்றால் புரியாதது என்று அர்த்தம். Mysticism என்றால் மறைஞானம் என்று பொருள்படும். பொதுவாகச் சைவ சித்தாந்தத் தோத்திரங்களும், சாத்திரங்களும் குறுஞ் சொல்லை கூறி நெடும் பாதை விளங்குந் தன்மையன. வன்னியில் A9 தெருவிற்கு வந்து ஒருவன் வடக்கு நோக்கி நின்று கொண்டு யாழ்ப்பாணம் போவது எப்படி என்றுகேட்டால் “நேராகப் போ” என்பது குறுஞ் சொல். ஆனால் அந்தக் குறுஞ்சொல்லில் அவன் இருக்கும் இடத்தில் இருந்து யாழ்ப்பாணம் வரையிலான நெடிய பாதை பொதிந்து கிடக்கின்றது. இயக்கச்சி வந்ததும் பாதையில் வளைவு உள்ளது பற்றி எல்லாம் அந்தக் குறுஞ்சொல் கூறவில்லை. அதை நாம் புரிந்து அங்கு இடது புறமாகத் திரும்பிச் செல்வதற்கு வழிகாட்டுவது இந்த மறைஞானத் தேர்ச்சி. மறைஞான மேதையாக எம்மிடையே திகழ்ந்தவர் திருமூலர் ஆவார். அவர் பரம்பரையில் தான் தமிழ்நாட்டில் பதினெட்டுச் சித்தர்கள் உருவானார்கள். எமது இந்நாட்டிலும் சித்தர்கள் உருவாகி உள்ளார்கள். அவர்களுள் எமது கண்ணுக்கெதிராக வாழ்ந்த மறைஞானச்சித்தர் தான் சிவயோகசுவாமி அவர்கள்.

அவர் கூறிய வாக்கியங்கள் வேறொரு பரிமாணத்தில் இருந்து வந்ததாகவே நான் உணர்கிறேன். அதே போல் சிவயோகசுவாமி அவர்களின் நான்கு மகா வாக்கியங்களும் வேறொரு பரிமாணத்தில் இருந்து அவர் கூறியதாகவே நான் காண்கின்றேன். முதலில் மகா வாக்கியங்களைப் பார்ப்போம்.

முதலாவது	-	எப்பவோ முடிந்த காரியம்
இரண்டாவது	-	நாம் அறியோம்
மூன்றாவது	-	ஒரு பொல்லாப்பும் இல்லை
நான்காவது	-	முழுவதும் உண்மை

இந்த நான்கு வாக்கியங்களும் ஓரளவுக்கு எமக்கெல்லாம் புரிகின்றன. அப்புரிவானது எமது அறிவுக்கு ஏற்றவாறு அமைகின்றது. ஆனால் இவை அறிவின் பாற்பட்டு வெறுமனே அறிந்து கொள்ளத் தரப்பட்ட வாக்கியங்கள் அல்ல. அவை

உணரற் பாலன. அறிவிற்கும், உணர்வுக்கும் இடையில் பல காத தூரம் இடைவெளி இருக்கின்றது. தமிழ் மக்களின் பிரச்சினைகளை நாம் உடனே தீர்ப்போம் எனத் தொண்டை கிழியக் கூறுவதற்கும், நடைமுறையில் அவற்றைத் தீர்க்காதிருப்பதற்கும் இருக்கும் இடைவெளியை பார்த்தீர்களானால் நான் கூறுவது விளங்கும். பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க வேண்டும் என்கின்றது அறிவு. ஆனால் தீராமல் பிரச்சினைகள் தொடர்ந்தும் இருக்கின்றன என்றால் அதற்குக் காரணம் தீர்க்க வேண்டும் என்ற உணர்வு எமக்குள் எழாததாலேயே. “The will to solve” இல்லை என்று அர்த்தம்.

எனவே நான்கு வாக்கியங்களும் அறியப்பட வேண்டியவை என்பதில் சந்தேகம் ஏதும் இல்லை. என்றாலும் அவற்றை முழுமனே உணர்ந்தால் தான் ஆன்ம நன்மைகள் எம்மை வந்தடைவன. வெறும் வெளியார்ந்த கருத்துப் பரிமாற்றங்களுக்கு ஏற்ற வாக்கியங்களாக இவற்றை எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது என்றே நான் கூறுகின்றேன். புரியாத உள்ளங்களுக்கு இப்பேர்ப்பட்ட வாக்கியங்கள் மனச்சஞ்சலங்களையும், மனக் கலவரங்களையுங் கொடுக்கக் கூடும் என்பதை நீங்கள் யாவரும் மனதில் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

இன்னுமொரு விடயம் சிலருக்கு இந்த மகா வாக்கியங்கள் கேட்ட மாத்திரத்திலேயே புரிவன. சிலருக்கு எவ்வளவு சொல்லி வைத்தாலும் புரியாது. “அது எப்படி?”, “இருக்காது” என்றெல்லாம் அறிவால் புரிய முற்பட்டு அவர்கள் பல கேள்விகளுக்குள் அமிழ்ந்து விடுவார்கள்.

ஒருமுறை நான் சிறையில் இருந்த ஒரு பிரபல்ய மார்க்சியவாதியைக் காணப்போனேன். போகும் போது என் கையில் தத்துவஞானி ஜிட்டு கிருஷ்ணமூர்த்தியின் ஒரு நூல் இருந்தது. நண்பர் வாசிக்க ஒன்றும் இல்லை என்று கூறியதால் அந்தத் தத்துவம் சார்ந்த நூலை அவரிடம் கொடுத்துவிட்டு வந்தேன். மார்க்சீயத்தைக் கரைத்துக் குடித்தவர் அந்த நண்பர். அவரை நான் மீண்டும் ஒருமுறை பார்க்கச் சென்ற போது அவர், “என்ன புத்தகத்தை எனக்குத் தந்து விட்டுச் சென்றாய்? அதில் ஒன்றுமே எனக்கு புரியவில்லை” என்று கூறினார். உலகாயத சிந்தனையில் சிறந்து விளங்கிய அவருக்கு ஆத்மீகம் புரியாத புதிராக இருந்தது. ஏனென்றால் அவர்கள் சிந்தனை ஒருபாற்பட்டது. அந்தச் சூழலிலேயே அவர்கள் சிந்தனைகள் வளர்ந்து வந்துள்ளன. எனவே வேறு பரிமாணங்களில் சிந்திப்பது அவர்களுக்குக் கஷ்டமாக இருந்தது. ஆகவே சிலருக்கு இந்த மகா வாக்கியங்கள் வெறுங் குழப்ப நிலையையே வருவிக்கும் என்பதையுங் கூறி வைக்கின்றேன்.

எமது சமயம் மறைஞானமாக மலர்ந்ததற்குக் காரணமே இது தான். மக்கள் ஆன்மீக அர்த்தங்களைப் புரிந்து கொள்ள விரும்பினால்தான் அவை அவர்களுக்கு புலப்படுவன. அப்போதுதான் அவை புகட்டப்பட வேண்டும். இல்லையேல் வெறும் மனம் இந்திரியக் காட்சி மூலமே அவர்களின் புரியுந்தரம் இருக்கும். இதற்குத் திருமந்திரத்தில் இருந்து இந்த மந்திரத்தைப் பொதுவாகக் கூறுவார்கள்.

“ மரத்தை மறைத்தது மாமத யானை
மரத்தின் மறைந்தது மாமத யானை
பரத்தை மறைத்தது பார்முதற் பூதமே
பரத்தின் மறைந்தது பார்முதற் பூதமே”

சிற்பி ஒருவனின் கைத்திறனினால் செய்யப்பட்ட யானையின் உருவம் மரத்தை மறைத்து யானையைக் காட்டுகின்றது. மரம் தான் அது என்று நினைப்பவனுக்கு யானையின்

உருவம் தெரியாது. யானையைக் காண்பவனுக்கு மரம் தெரியாது. இவ்வாறே இறைவனின் வியாபகத்தை அனைத்துப் பொருட்களிலும் கண்டவர்களுக்கு பஞ்சபூதங்கள் நிலையில்லாத பொருள் என்பது தெளிவாகத் தெரியும். ஆனால் பிரபஞ்ச மயக்கத்தில் இருப்பவர்களுக்கு இறைவனின் சர்வவியாபகம் புரியாது.

இவற்றை முன்னுரையாகக் கூறி வைத்து நான்கு மகா வாக்கியங்களுக்குள் இறங்குவோம். அவையாவன,

1. எப்பவோ முடிந்த காரியம்
2. நாம் அறியோம்
3. முழுவதும் உண்மை
4. ஒரு பொல்லாப்பும் இல்லை

நான்கு மகாவாக்கியங்களுக்கும் ஓர் ஒழுங்குண்டு. அவற்றை மேலிருந்து கீழ் நோக்கி அணுகலாம் அல்லது கீழிருந்து மேல் நோக்கி அணுகலாம். அதாவது மெஞ்ஞானத்தில் இருந்து அஞ்ஞானம் நோக்கி வரலாம் அல்லது அஞ்ஞானத்தில் இருந்து மெஞ்ஞானம் நோக்கி போகலாம். நான் குறிப்பிட்ட ஒழுங்கு கீழிருந்து மேல்நோக்கிச் செல்லும் ஒழுங்காகும். அதாவது எப்பவோ முடிந்த காரியம் முதற்படி. ஒரு பொல்லாப்பும் இல்லை கடைசிப்படி. இவற்றை ஆராய்ந்து பார்ப்போம்.

எப்பவோ முடிந்த காரியம்

எமக்கெல்லாம் பிறப்புக்கள் ஏற்படுவதற்கு காரணம் எமக்குள் இருக்கும் மயக்கமாகும். அந்த மயக்கத்தினுள் அகப்பட்டிருக்கும் வேளையில் அந்தப் பரிமாணமே சரியெனப்படும். அதற்கு வெளியில் வந்து விட்டால் முன்னைய எண்ணங்களும், பரிமாணமும் வேறுபட்டதென்பது புலப்படும். ஒரு உதாரணத்தைச் சொல்வதென்றால் நாங்கள் நித்திரையில் கனவு காணும் போது அந்தக் கனவுலகில் நடப்பது யாவும் உண்மையே என்று நாங்கள் அப்போதைக்கு நினைத்துக் கொள்வோம். வழமையாக நான் காணும் கனவொன்றுண்டு. நின்ற இடத்திலேயே என் கைகளை ஆட்டத் தொடங்கும் போது நான் எழுந்து பறக்கத் தொடங்கிவிடுவேன். என்னைச் சுற்றியுள்ளவர்களுக்கு என்னைப் போல் பறக்கமுடியாது இருப்பது எனக்கு வியப்பாக இருக்கும். ஆனால் என் பறத்தலானது அக்கனவு காணும் வேளையில் உண்மையாகவே இருக்கும். என் அப்போதைய சிந்தனைகள் அந்தப் பறத்தலுக்கு அனுசரணையாகவே இருப்பன. நான் கனவுலகில் சஞ்சரிக்கின்றேன் என்பது எனக்கு கொஞ்சமேனும் தெரியாதிருக்கும். கனவுலகில் இருந்து நனவுலகிற்கு வந்த பின்னர் தான் அது வேறு இது வேறு என்று என்னால் உணரமுடிகின்றது. ஆகவே எங்கள் வாழ்க்கையில் பல பரிமாணங்கள் இருப்பதையும் அந்தந்தப் பரிமாணத்தில் இருக்கும் போது அவை உண்மையாக நமக்கு தோன்றுவதையும் நாங்கள் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

இன்னுமொரு உதாரணத்தைத் தருகின்றேன் முதன்முதலில் வடிவியல் (Geometry) படிக்கும் போது இரு புள்ளிகளுக்கிடையிலான ஆகக் குறைந்த இடைவெளி ஒரு நேர்கோடே என்று படித்தோம். அது சரி தான். எங்கள் நாளாந்தப் பரிமாணத்தில் இருந்து பார்க்கும் போது அது முற்றிலுஞ் சரிதான். ஆனால் யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு புள்ளி போட்டு இலண்டனில் இன்னுமொரு புள்ளி போட்டு நேர்கோட்டை வரைந்து பாருங்கள் அது நேர்கோடாக இருக்காது. ஒரு வளைகோடாகவே இருக்கும். பூமியின் உருண்டைத் தன்மை எமது நேர்கோட்டை வளைகோடாக மாற்றுகின்றது.

அதே போலத்தான் சமாந்தரமான இரு கோடுகள் ஒன்றோடொன்று தொடர்புபடா என்றும், சேரா என்றும் வடிவியலில் நாம் கல்லூரியில் படிக்கின்றோம். அதே மாணவன் சற்று உயர் படிப்புப் படிக்கத் தொடங்கியதும் அவை சேருவன என்று படிக்கின்றான். எப்போது, எங்கே என்று கேட்டால் Infinity என்று அந்த எல்லையற்ற, முடிவற்ற இடத்தில் அவை சேருகின்றன என்று அவனுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கின்றார்கள்.

ஆகவே மனித வாழ்க்கையானது, எமது அறிவானது, நாம் வசிக்கும், நாம் படிக்கும், நாம் பார்க்கும் பரிமாணத்தில் அடங்கியிருக்கிறது என்பது தான் உண்மை A relative fact. அவற்றிற்கு அப்பாலும் நிஜமான உண்மை உறைந்திருக்கின்றது என்பதை எமக்கு உணர்த்துவதே யோகர் சுவாமிகளின் குறிக்கோளாக இருந்திருக்கிறது.

நாங்கள் கதிரமலை ஏறுவதாக வைத்துக் கொள்வோம். கீழிருந்து மேலே செல்லும் போது எமது பயணம் எங்கே போய் முடியும் என்பது ஏற்கனவே நிர்ணயிக்கப்பட்ட ஒரு முடிவு. அதே போல் தான் ஒரு கலம் அல்லது Single cell உள்ள “அமீபா” (Amoeba) எனப்படும் உயிரிலிருந்து கூர்ப்பு எய்தி அல்லது கூர்மை அடைந்து மனித இன மட்டத்திற்கு நாம் வளர்ச்சி அடைந்துள்ளோம். சகல உயிரினங்களும் ஏதோ ஒரு சக்தியின் உதவியுடன் சுயமாக முன்னேறும்படியாக வாய்ப்புப் பெற்றுள்ளன. உயிர்களிடம் அந்தச் சக்தியானது அவை படைக்கப்பட்ட பொழுதே இயற்கையாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. மக்கள் யாவரும் இந்தக் கிரம மார்க்கத்தினுள் பிறக்கின்றார்கள் அதனுள்ளான வளர்ச்சியானது அந்த வரையறைக் குள்ளேயே கட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மனிதன் தன்னால் தனது வாழ்க்கையை மாற்றி அமைக்க முடியும். தன் சூழலையும் மாற்றி அமைக்க முடியும் என்று நினைத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் அவனுக்குத் தெரியாமலே அவனது வாழ்க்கை இவ்வாறு தான் அமையும், அவன் சிந்தனைகள் இவ்வாறு தான் அமைவன என்பது நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது என்பதில் தவறேதும் இல்லை.

ஒருமுறை சுவாமி சாந்தானந்த சரஸ்வதி அவர்கள் கூறினார். “மனிதனின் வாழ்க்கையானது முன்னரே நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் அதன் பயணம் பற்றிச் சோதிடர்கள் 50 சதவீதந்தான் சரியாகக் கூறமுடியும். முற்றுந் துறந்த முனிவர்களால் 75 சதவீதம் வரை சரியாகக் கூற முடியும். ஆனால் 100 சதவீதம் சரியாகச் சொல்வதென்றால் அது அந்த பிரம்மனாலேயே முடியும்” என்றார்.

அதாவது சோதிடமோ, ஆன்மீகமோ, தெய்வீகமோ சரியாக எதிர்காலம் பற்றிக் கூறக்கூடியதாக இருக்கின்றதென்றால் அவரவர்கள் வாழ்க்கை எப்பவோ முடிந்த காரியமாக இருப்பதால்தானே அவ்வாறு முடிகின்றது என்று அர்த்தம்.

நான் எனது மனைவியை காண முன்னர், திருமணம் பற்றி அதிகம் சிந்திக்காத ஒரு காலத்தில் ஒருவர் என் கை பார்த்துச் சொன்னார். “உனக்கு நல்ல இடத்தில் இருந்து மனைவி கிடைப்பாள். இரண்டு மகன்மார் மட்டுந்தான் இருப்பார்கள். மகள்மார்கள் உனக்குப் பிறக்கமாட்டார்கள். அந்த இரு மகன்மாரும் மிக நல்ல கல்வி பெற்று நல்ல பதவிகளை வகிப்பார்கள். இருவரும் உங்கள் இனத்திற்கு வெளியே தான் திருமணம் செய்வார்கள்” என்று. இவற்றில் ஏதேனும் ஒன்று, இரண்டு சரியாக இருந்திருந்தால் கூறியவனின் அதிஷ்டம் என்றிருக்கலாம். அவை அனைத்தும் பல வருடங்களுக்குப் பின் சரியாகவே இருந்ததை நான் கண்டுகொண்டேன். என் மூத்த மகன் பல வருட கால நண்பரின் மகளை மணந்தது எனக்குப் பிரச்சினை ஏதும் தரவில்லை. ஆனால் இரண்டாவது மகனும் அதேவாறு இனத்திற்கு வெளியில் திருமணம் செய்யப் போவதை நான் எதிர்க்க முற்படுகையில் எனது குருநாதர் கூறினார் “எதிர்க்காதே! விதி அது தான். சேர விடு” என்று.

ஆகவே விதிப்படி நடப்பதைத் தான் எப்பவோ முடிந்த காரியம் என்று யோக சுவாமி அவர்கள் கூறியிருந்தார். நடத்துவிப்பது அந்தப் பரம்பொருள் என்றிருக்கும் போது அவன் வகுத்த விதியில் வாழ்க்கை போவதையே எப்பவோ முடிந்த காரியமாகக் கண்டார் யோகசுவாமி அவர்கள். எம்முடைய தற்பெருமையும், அகந்தையும், ஆணவமுமே எம் வாழ்க்கையை நாமே நிர்ணயிக்க முடியும், மாற்ற முடியும் என்று எமக்குச் சொல்லி வைக்கும் எமது குணங்கள்.

ஒரு சினிமாப்படம் ஓடுகின்றது. அதனை வடிவமைத்தவர் அதன் இயக்குநர். ஒரு படம் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் போது அதில் நடிக்கும் எம்.ஜி.ஆரோ, சிவாஜி கணேசனோ “எனக்கு விருப்பமானதைத் தான் நான் செய்யப்போகிறேன். அது எனது சுதந்திரம்” என்று கூறி ஆர்ப்பாட்டம் செய்யமுடியுமா? படம் எடுத்தது போலவே காட்சி தரும். அதனை மாற்ற அதில் நடிக்கும் எந்த நடிகனுக்கோ, நடிகைக்கோ எவ்வித சுதந்திரமும் இல்லை. சுதந்திரம் என்பது ஒரு பிழையான கருத்து. எப்பவோ வடிவமைத்து இறுவெட்டில் இடப்பட்ட படத்தில் எவ்வாறு அதில் நடிக்கும் நடிகர் தமது சொந்தக் கருத்தைப் பற்றிக் கூறமுடியும்? அது போலத்தான் எமது வாழ்க்கையும். எப்பவோ வடிவமைக்கப்பட்டது இன்று நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றது.

நாம் அறியோம்

படைக்கப்பட்ட ஒரு பொருளால் அதன் படைத்தவன் பற்றிய அறிவைப் பெறுவது எங்ஙனம்? படைத்தவனோ பிறப்பு இறப்பினுள் அகப்படாதவன், மற்றுமொருவரால் படைக்கப்பட முடியாதவன், எந்தவித பாதிப்பினுள்ளும் பிடிபடாதவன். எனவே படைக்கப்பட்ட

அதாவது, பிறப்பு இறப்பினுள் அகப்பட்டிருக்கும், மலங்களினால் பாதிக்கப்பட்ட ஒருவனது மனமானது அதன் படைப்பாளியை அறிவதென்பது இயலாத காரியம். அதனால் தான் அறிவிற்கு அகப்படாப் பொருளை அறிந்து கொள்ள முடியாது என்பதால் “நாம் அறியோம்” என்றார். அவர் “நாம் அறியோம்” என்று தான் கூறினாரே ஒழிய “நாம் உணரோம்” என்று கூறவில்லை. எம்மால் இறைவனை உணர முடியும் ஆனால் அறிய இயலாது என்பதையும் இந்த மகா வாக்கியத்தினால் எடுத்தறிவிக்கின்றார்.

அறிவு பாறப்பட்ட நிலையில்தான் “நான் யார்” என்ற ஆத்மவிசாரம் தொடர முடியும். திருமூலர் கூறுகின்றார்.

“தன்னை அறிந்திடும் தத்துவ ஞானிகள்
முன்னை வினையின் முடிச்சை அவிழ்ப்பர்
பின்னை வினையை பிடித்துப் பிசைவர்
சென்னியில் வைத்த சிவனருளாலே”

ஆகவே அவனருளாலே அவன் தாள் வணங்கித்தான் நாம் முன்னேற்றம் காண முடியும். அவ்வாறு மனமானது காணும், முகரும் பொருட்கள் யாவற்றையும், கேட்கும், பேசும் விடயங்கள் யாவற்றையும் கடந்து சென்று சலனமற்ற ஒரு நிலையை அடைந்தால் மனம் மௌனம் அடைகின்றது. அப்போது ஒரு அற்புதம் நிகழ்கின்றது. அந்த மனமானது திருவருளை ஏற்கும் பாத்திரமாக மாறுகின்றது. அப்போது உண்மை நிலையை உணரக்கூடிய ஒரு சந்தர்ப்பம் ஏற்படுகின்றது. ஆத்ம தரிசன மெய்ப்புலப்பாடு கிட்டுகின்றது.

இதைச் சொல்வது இலகு. அந் நிலைக்குச் செல்வது கடினம். அதனால்தான் சில முன் நிபந்தனைகளை விதிக்கின்றார் திருமூலர். முதலில் முன்வினையின் முடிச்சை அவிழ்க்க வேண்டும். அதன்பின் பின்னை வினையைப் பிடித்துப் பிசைய வேண்டும். இந்த இரண்டும் நடந்தால் தான் சிவனருள் கிட்டும் என்கிறார். அது எப்போது கிட்டும் என்று சொல்ல முடியாததால் தான் “நாம் அறியோம்” என்றார் நம்மையன். ஆகவே மனத்தின் மரணந்தான் மெய்ப்புலப்பாட்டுக்கு வழி. மனமரணத்தை மெய்ஞானிகள் மனோலயம் என்பார்கள். மனோலயம் பெற முன்னை வினை முடிச்சவிழ்த்தலும் பின்னை வினையை பிடித்துப் பிசைவதும் அவசியமாகின்றன. முன்னைவினை என்றால் நாம் முன்னர் ஆற்றிய நல்வினை தீவினை ஆவன. அவற்றின் தாக்கம் எம் மனங்களில் அல்லது ஆழ்மனங்களில் தேங்கி நிற்கின்றன. அவற்றை உணர்ந்து அவற்றின் தாக்கங்களில் இருந்து விடுபடுவதே முன்னைவினை முடிச்சவிழ்த்தல். பின்னை வினையை பிடித்துப் பிசைவது எப்படி என்று ஆராய்ந்தோமானால் பழையனவற்றிற்கு மனமானது உயிர் கொடுப்பதால் தற்காலத்தில் அது சிக்கல் ஏற்படுத்துகின்றது அவ்வாறு ஏற்படும் சிக்கலைத் தீர்த்து வைப்பதையே அது குறிக்கின்றது. அதாவது நிகழ்காலத்தில் நடைபெறுவனவற்றை நாம் விருப்பு வெறுப்பின்றி அணுகமுடியாமல் இருப்பதற்குப் பாதிப்படைந்த எமது மனந்தான் குறுக்கே நிற்கின்றது.

அதாவது மனத்தின் மரணமே தன்னையறிய உதவுவதாக அமைகின்றது. எனவே “நாம் அறியோம்” என்று கூறும் போது எங்கள் மனத்தால் உண்மையை அறிய முடியாது. மனதைக் கடந்தால் தான் உண்மை உணரப்படும் என்று அவர் கூறி வைத்துச் சென்றார்.

நாம் “ஆத்மா” என்று குறிப்பிடுவது கூட மனத்தினால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஒரு போலியையே என்பதை உணர்ந்தால் தான் மனதின் கட்டுப்பாடுகளில் இருந்து விடுபட அது உதவி புரியும். என்னால் ஆத்மாவை அறிய முடியும் என்று நினைப்பது பேதமை. அது அகங்காரத்தின் வெளிப்பாடு. எனக்கு எதுவுமே தெரியாது என்றிருப்பது உண்மையை உணர வழி அமைக்கும் என்பதை யோகநாதர் இந்த மகா வாக்கியத்தில் உணர்விக்கின்றார்.

ஒரு பொல்லாப்பும் இல்லை

பொல்லாப்பு, பொல்லாங்கு, பொல்லாமை என்ற சொற்கள் யாவும் தீதையும், குற்றத்தையும், கேட்டையும் குறிப்பன. சில மதங்கள் எம்மொவ்வொருவரையும் பொல்லாப்புடைய ஜீவன்கள் என்றே அடையாளங் காட்டுகின்றன. நாம் பாவிகள் என்றால் பொல்லாப்பு உடையவர்கள் என்று தானே அர்த்தம்? ஆனால் இந்துமதம் ஒரு பொல்லாப்பும் இல்லை என்கின்றது. தீதும் நன்றும் என்பன மனித இனத்தினால் ஏற்படுத்தப்படும் ஒரு பாகுபாடு. நன்று நடப்பதை உள்ளேற்க தீமை தேவை. எல்லாமே நன்றாகவே நடந்தால் அதனை நன்று தான் என்று அடையாளங் காண முடியாது. அருகில் வைத்து ஒப்பிடுவதற்கு தீமை இருந்தால் தான் நன்றை நன்றென எம்மால் புரிந்துகொள்ள முடியும். ஆகவே நன்றும், தீதும் இறைவனின் லீலை. சில வேளைகளில் நாங்கள் நன்மை என்று நினைப்பது தீமையாக இருக்க முடியும். சில தருணங்களில் தீமை என்று நாங்கள் அங்கலாய்ப்பவை உண்மையில் எங்கள் நன்மைக்கே என்று முடியக்கூடும்.

சென்ற வருடம் ஜீன் - ஜீலை மாதங்களில் நான் கனடா செல்ல வேண்டியிருந்தது அங்கு நடைபெற இருந்த கூட்டத்தில் நான் பேச வேண்டிய பேச்சுக் கூட தயார் நிலையில் இருந்தது. ஆனால் ஏதோ காரணத்தால் விசா கிடைக்கவில்லை. போயிருந்தால் வடமாகாணசபைத் தேர்தலில் எனது பெயர் இடம்பெற்றிருக்காது. போகாததால் தான் இன்று நான் இந்தப் பாடுபடுகின்றேன். இது நன்மையோ, தீமையோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் இறைவனின் திருவிளையாடலில் இது ஓர் அங்கம். ஒரு பொல்லாப்பும் இல்லை என்றே நாங்கள் இதைக் கொள்ள வேண்டும்.

உலகமானது பொல்லாததோ, நல்லதோ நாம் அறியோம். அதிற்காணும் நன்மை தீமை யாவும் அதை காண்பவருடைய அல்லது பார்ப்பவருடைய மனச்சார்பு நிலையிலேயே தான் தங்கியுள்ளது என்பதை எல்லோரும் ஏற்பர்.

ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ஒரு தமிழ்ப்புலவன் கூறினான்,

“யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்
தீதும் நன்றும் பிறர் தர வாரா
நோதலும் தணிதலும் அவற்றோர் அன்ன” என்று.

தீதும் நன்றும் எமது மனதால் நாம் உருவாக்கிக் கொள்பவை என்பதை அன்றே கூறியிருந்தார்கள். இதனால் தான் எம் முன்னவர்கள் அறநெறியில் நின்று வாழ்ந்தனர். அவ்வாறு வாழ்வதற்கு அத்தியாவசியம் சமநோக்கு. தீதையும், நன்றையும் ஒரே நோக்குடன் பார்ப்பதே சமநோக்கு. இவ்வாறு எல்லோராலும் பார்க்க முடியாது. அதற்கு எம்முள் மனமாற்றம் அவசியம். அதாவது மனத்தால் ஆக்கப்படும் வல்வினையே இருமை வினை உடையதாகும். இது பற்றித் திருமூலர் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்,

மனவாக்குக் காயத்தால் வல்வினை மூளும்
மனவாக்கு நேர் நிக்கில் வல்வினை மன்னா!
மனவாக்குக் கெட்டவர் வாதனை தன்னால்
தனை மாற்றி ஆற்றத் தகுஞானி தானே!

ஆகவே எம்மிடம் வல்வினை மூழுவதற்குக் காரணம் மனத்தின் செயற்பாடாகும்.

வல்வினை என்றால் தீவினை, நல்வினை ஒன்று சேர்ந்ததாகும். மனவாக்கு நேர் நிற்கல் என்றால் இரண்டையும் ஒருவாறே நோக்குவது. ஆகவே இருவினை ஒப்பநிலை அடைய விரும்புவோர் நன்மை, தீமை இரண்டையுள் சமமாக நோக்குதல் வேண்டும். அதற்கு ஒருவன் தன்னைத் தானே மாற்ற வேண்டும் என்கின்றார் திருமூலர். தனை மாற்றினால் தகுஞானி ஆவார் என்று கூறுகின்றார். இதையே பகவத்கீதையும் கூறுகின்றது. சமநோக்குக் கொண்டவரே ஸ்தம்பிரக்ஞன் என்று குறிப்பிடுகின்றான் கண்ணன். ஸ்தம்பிரக்ஞன் எப்பேர்ப்பட்டவன் என்று இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் கூறப்படுகின்றது.

அவன் இருப்பதுடன் திருப்தி அடைபவன். துன்பம் வரும் போது துவண்டு விடமாட்டான். இன்பம் வரும் போது தன்னிலை மாற மாட்டான். தீதையும், நன்றையும் சமமாக நோக்குவான். தன்னடக்கம் உடையவன். எந்நேரமும் மன அமைதியுடன் இருப்பவன். கடலின் மேற்பரப்பில் அலைகள் வீசும் போது ஆழ்கடல் அமைதியாக இருப்பது போல் ஆழ்மனம் அமைதியே உருவானவனாக இருப்பவன். எந்நேரமும் இறை சிந்தனையில் இருப்பவன். இவ்வாறு அவன் குணாதிசயங்கள் கூறப்படுகின்றன.

எனவே இந்தக் குணாதிசயங்களை நாம் படித்தரமாக அல்லது நியமமாக எடுத்துக்கொண்டால் உலகில் மிகச் சிலரே அந்நிலையில் இருந்து வாழ்பவர்களாக நாங்கள் காண்போம். அவர்கள்தான் பொல்லாப்பு இல்லாது வாழக்கூடியவர்கள். ஆகவே ஒரு பொல்லாப்பும் இல்லை என்றால் மனமானது சமநோக்குடன் வாழப் பழகிக் கொண்டால் ஒரு

பொல்லாப்பும் இல்லாமல் வாழலாம் என்பதையே யோகபிரான் எமக்குணர்த்தி விட்டுச் சென்றுள்ளார். இந்தச் சமநோக்கை அடைவதற்காகவே வேதாந்திகள் கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல், சமாதி கூடுதல் என்பவற்றைப் போதித்துள்ளார்கள் சித்தாந்திகள் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்ற மார்க்கங்களைப் போதித்துள்ளார்கள். வைஷ்ணவர்கள் பக்தியோகம், கர்மயோகம், இராஜயோகம், ஞானயோகம் என்ற பாதைகளைப் பகர்ந்தார்கள்.

இந்தச் சாதனைகள் அனைத்தும் மனதைத் திருவருளுக்கு உகந்த பாத்திரமாக மாற்றுவதற்கே போதிக்கப்பட்டன. அதாவது காலாகாலத்தில் அச் சாதனைகள் ஒருவர் மனதில் விருத்தியாகிப் பதிவு செய்யப்படும் சகல எண்ணங்களையும் காலி செய்து எமது மனங்களை இறைவன் வந்து குடிகொள்ள ஏதுவான பாத்திரமாக மாற்றுவன.

அதாவது ஒரு பாத்திரத்தில் நீர் நிரம்ப இருக்கின்றது என்று வைத்துக் கொள்வோம். அதனுள் காற்றை நிரப்ப நீங்கள் ஆசைப்படுகின்றீர்கள் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும்? நீரைக் கொட்டினால் காற்று தானாகவே அங்கு வந்து கலத்தை நிரப்பிவிடும். அதே போல் மனதைக் காலி செய்ய நடவடிக்கைகள் எடுத்தால் போதும். தானாகவே எம் மனம் இறையருளுக்குப் பாத்திரமாக மாறிவிடும்.

காலியான மனதில் திருவருள் நிறைந்து விட்டால் எம்மால் ஒரு பொல்லாப்பும் இல்லாது வாழலாம் என்பதில் எந்தச் சந்தேகமும் இல்லை. இதையே சிவயோகசுவாமிகள் வலியுறுத்திச் சென்றார்.

முழுவதும் உண்மை

படைத்தவனும் படைப்பும் ஒன்றேயென்றானதால் எங்கும் நிறைந்திருப்பது ஒரே பொருள். ஆகவே தான் முழுவதும் உண்மை என்றார் யோகநாதர். இது வெறும் பேச்சுக்குச் சரியானதாக இருந்தாலும் உண்மை அதுதான் என்று ஏற்பது கடினம். ஆனால் விஞ்ஞானம் கூட சகல பொருட்களினதும் அடிப்படைச் சேர்க்கை எவ்வெந்த அணுக்கள் என்று அடையாளங் கண்டுள்ளது.

இறைவனைச் சச்சிதானந்தன் என்றே சைவ மக்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். அதாவது அவன் சத்தாகவும், சித்தாகவும், ஆனந்தனாகவும் இருப்பதால் சச்சிதானந்தன் என்று அழைக்கப் படுகின்றான். சத் என்றால் சத்தியம் அல்லது உண்மை. சித் என்றால் சிந்தனை அல்லது அறிவு. ஆனந்தம் என்றால் மகிழ்நிலை அல்லது இன்பநிலை. இம் முன்றையுங் கொண்டவன் இறைவன். அதாவது யாவற்றிலும் சத்தாக அல்லது கருவாக இருப்பவன் அவனே. எல்லா அறிவும் அவனே. என்றென்றுந் மகிழ்நிலையில் நீடித்து நிற்பவனும் அவனே. அவனின் நிலையை அடையவே ஞானிகள், நாயன்மார்கள், சந்தானகுரவர்கள், ரிஷிகள் ஆகியோர் யாவரும் முயன்று வெற்றி கண்டனர். முழுவதும் உண்மை என்பதைத் தேர்ந்துணர்ந்தனர். அதாவது மனிதனாக நாம் பெறும் உண்மையும், அறிவும், மகிழ்வும்

பூரணமானவையல்ல அவை கட்டுப்பாட்டுக்குள் அடங்கியவை. காரணம் எமது மனம் வரையறைக்குள் நிற்பது தான். ஒரு கிணற்றுத் தவளைக்குக் கிணற்றுக்கு வெளியில் இருக்கும் உலகம் பற்றி எதுவுமே தெரியாது. சொன்னாலும் புரியாது. கிணற்றின் நான்கு சுவர்களுக்குள் இருப்பதே வாழ்க்கை. அது தான் உண்மை என்று தான் அது நினைத்திருக்கும்.

உபநிடதத்தில் ஒரு முக்கிய ஸ்லோகம் இடம்பெற்றுள்ளது. எமது நாளாந்த தியானத்தின் முடிவில் எங்களுள் பலர் உச்சரிக்கும் ஸ்லோகம் தான் அது.

பூர்ண மத பூர்ண மிதம்
பூர்ணாத் பூர்ணமுதச்யதே
பூர்ணஸ்ய பூர்ண மாதாய
பூர்ண மேவா வசிஸ்யதே! என்பதே அந்த ஸ்லோகம்.

அதாவது அது பூர்ணம், இது பூர்ணம். பூர்ணத்தில் இருந்தே பூர்ணம் உதிக்கின்றது. பூர்ணத்தில் இருந்து பூர்ணத்தை எடுத்தாலும் பூர்ணம் ஒன்று தான் மிஞ்சி இருக்கின்றது.

இந்த ஸ்லோகமானது முழுவதும் உண்மை என்ற கருத்தை முற்றாகப் பிரதிபலிக்கின்றது. எல்லாவற்றிலும் இறை சக்தி நிறைந்திருக்கும் போது எதை எதிலிருந்து எடுத்தாலும் விஞ்சி இருப்பது இறை சக்தி தானே! ஆகவே முழுவதும் இறைசக்தியின் வெளிப்பாடு என்பதால் எல்லாமே உண்மை தானே!

இன்னொரு உதாரணத்தையும் சொல்லலாம். அர்த்தநாரீஸ்வரனில் பாதி சிவன். பாதி சக்தி. என்றென்றும் பூரணமாய் இருப்பவன் சிவன். எல்லாவற்றையும் இயக்கி வைப்பவன் சக்தி. சகல இயக்கங்களும், நகர்வுகளும் அவளே. அவளும் பூரணமானவளே. அவள் ஆடி அடங்கியதன் பின்னர் அந்தச் சிவனிலே தான் அடக்கம். பூர்ணத்தில் இருந்து பூர்ணம் வெளிவந்து திரும்பச் சேருவதும் பூர்ணத்துடன் தான்.

கடலில் உள்ள அலைகளையும், நீர்க்குமிழிகளையும், கடல் நீரையும் உதாரணமாகக் கூறுவார்கள். அதாவது கடல் பூர்ணமானது. அதிலிருந்துதான் அலைகளும், நீர்க்குமிழிகளும் பிறக்கின்றன. அந்த அலைகளையும், நீர்க்குமிழிகளையும் வெளியே எடுத்த பின் அல்லது அவை ஆடி அடங்கியதன் பின் மிஞ்சி இருப்பது பூர்ணமாக கடல் நீரே.

எனவே முழுவதும் உண்மை என்பது தான் ஒரேயொரு உண்மை. நாம் எமது மனங்களால் எல்லாவற்றையும் பாகுபடுத்தி இருமைக்குள் கொண்டுவந்து அது - இது, நல்லது - கெட்டது, உண்மை - பொய்மை, நிலைத்தது - நிலையாதது என்றெல்லாம் குறிப்பிடுவது யாவையுமே நீர்க்குமிழிகள் போன்றவை. கடலில் இருந்தே வந்து கடலிலேயே அமிழ்ந்து

போகும் தன்மை வாய்ந்தன அவை. ஆனால் அலையொன்று கடலை அறிய முடியாது. கடலின் தன்மையை, ஆழத்தை, இயல்பை உணரமுடியும். எனவே முழுவதும் உண்மை என்பதை நாங்கள் உணர்ந்தே தேற வேண்டும். சும்மா இருந்து தான் அந்தச் சுகம் பெற வேண்டும். சும்மா இருத்தல் என்றால் மனதில் எண்ணங்களை விருத்தி அடையச் செய்யாதிருத்தல். அவ்வாறு இருக்கும் போது மனமானது காலியாகி வெறுமையாகி அங்கு திருவருள் வந்து குடியிருக்க அது இடங்கொடுக்கும். அந்நிலையில் முழுவதும் உண்மை என்பது புரியும் என்பதே யோக பிரான் எமக்குணர்த்திய உண்மை.

மனமானது காலியாகும் போது அங்கு “நான்”, “எனது” என்ற அகங்காரம், மமகாரம் ஆகியன இல்லாதொழிகின்றன. அவை மறைந்தால் எம்முள் நான் என்பது தொடர்ந்து இருக்க முடியாது. “எங்கும் முருகன், எல்லாம் முருகன், என்னென்று சொல்வேன் எப்படிச் சொல்வேன்” என்கின்றார் ஒரு முருக பக்தர். அங்கு நான் இல்லை நாதன் தான் இருக்கின்றான் என்பதே உண்மை. முழுவதும் உண்மை என்பது அந்த நாதனைக் குறித்துத் தான்.

தேங்காய் உடைக்கும் போது நாம் என்ன செய்கின்றோம்? எமது அகங்கார மன ஒரு உடைந்து சிதற வேண்டும், உண்மையை நாம் உணர வேண்டும் என்றே இந்துக்களாகிய நாங்கள் தேங்காயை சிதற உடைக்கின்றோம்.

முழுவதும் உண்மை என்பதை நாங்கள் மனதால், அறிவால் பெற முடியாது. அனுபவிக்க வேண்டும். அதனையே அனுபூதி என்பார்கள். மருள் நீக்கினால் அருள் கிடைக்கும். இதை வள்ளுவன் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றான்.

“காமம் வெகுளிமயக்கம் இவை மூன்றன்
நாமங் கெடக் கெடும் நோய்”

அதாவது காமம் - விருப்பு, வெகுளி - வெறுப்பு, மயக்கம் - அறியாமை ஆகிய மூன்று குற்றங்களும் கெடும்படி ஒழுகினால் மருள் என்ற அந்த நோய் ஒழிந்து போகும். மருள் ஒழிந்தால் அருள் என்பதை கூறாமல் கூறுகின்றான் வள்ளுவன்.

எனவே இதுவரை யோகநாதர் எமக்குத் தந்தருளிய நான்கு மகாவாக்கியங்களைப் பற்றியும் ஓரளவு ஆராய்ந்தோம். அந்த ஆராய்வின் பலன் என்ன என்று பார்த்தோமானால் எமது பிழையான வாழ்க்கை முறைக்கு வித்திடுவது எங்கள் மனமேயாகும். மனதைக் கடந்தால் தான் உண்மை நிலை தெரியும். மனதினாலே தான் இந்தப் பாரிய உலகில் பலதும் கட்டப்பட்டுள்ளன, நிர்மாணிக்கப்பட்டுள்ளன, சிந்திக்கப்பட்டுள்ளன, எழுதப்பட்டுள்ளன, சொல்லப்பட்டுள்ளன, செயற்படுத்தப்பட்டுள்ளன. ஆனால் மனம் என்ற கருவி ஓரளவிற்கே நன்மை பயக்கவல்லது. அதற்கு அப்பால் ஆத்மீக வழி செல்ல வேண்டுமானால் மனதைக் கடந்து சென்றால்தான் உண்மை புரியும்.

ஆகவே இறைவன் இந்தப் பிரபஞ்சத்தைப் படைத்த போதே எவ்வாறு அது இயங்க வேண்டும் என்பதை விதியமைத்துக் கொண்டான். அதனால் அவன் செயற்பாடு எப்பவோ முடிந்த காரியம். அந்தச் செயற்பாட்டைப் படைக்கப்பட்டவர்களான எம்மால் புரிந்து கொள்ள முடியாதிருக்கின்றது. எமது மனதிற்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு காரியம் அதுவானதால் மனதால் அதனைக் கிரகிக்க முடியாதுள்ளது. எனவே நாம் அறியோம் என்பது தான் எம்மால் கூறக் கூடியது. ஆனால் மனதைக் கடந்து செல்லும் ஞானி அந்த உண்மையை முற்றாக உணர்கின்றான். அளந்த நிலையில் முழுவதும் உண்மை என்ற உணர்வு அவனுக்கும் வருகின்றது. எல்லாமே அவன் தான், அவனின் லீலை தான், அவனின் செயற்பாடுதான் என்று உணர்ந்த பின் அங்கு நன்மை - தீமை எங்கே, நல்லது - கெட்டது எங்கே, நீ - நான் என்பவை எங்கே? எல்லாமே உண்மை என்பதால் அங்கு ஒரு பொல்லாப்பும் இல்லை.

எனவே இதை உணர்ந்தால் மனிதன் சும்மா இருக்கப் பழகிக் கொள்வான். சும்மா இருந்தால் எண்ணங்கள் மறைந்து அங்கு இறையருள் கிட்டும். சும்மா இருக்கச் சென்ற என்னைத்தான் சுமை தந்து இருத்தி விட்டார்கள் எம்மவர்கள்!

ஒரு யதார்த்த பூர்வமான மதமானது ஒருவனுக்கு ஆத்மீகம் படிப்பிக்க வேண்டுமானால் எவ்வெவற்றைச் சொல்லி வைக்க வேண்டுமோ அவற்றையெல்லாம் நான்கு சிறிய மகா வாக்கியங்களால் தந்துதவிச் சென்ற சிவயோகநாதர் உண்மையிலேயே போற்றிப் புகழப்பட வேண்டியவர். ஆனால் அவரைப் போற்றுவதும், புகழ்வதும் அவருக்குப் பிடிக்காதவை. சும்மா இருந்தால்தான் அவர் வழி. நாங்களும் போக அவர் வழி வகுக்கும் உபாயமும் அதுவே. அவருக்குப் பிடித்தமானதும் அதுவே.

சிவயோகநாதர் எம்மை விட்டுச்சென்ற வருடந்தான் நான் சட்டத்துறையில் காலடி எடுத்து வைத்த வருடம். இவ்வருடம் ஐம்பது வருடங்கள் ஆகின்றன. அவரை இறுதியாக நான் சந்தித்தது 1963ம் ஆண்டில். 1963ம் ஆண்டு அந்த வெள்ளைத் தாடியுடன் ஒரு குடிசைக்குள் இருந்த அந்த உருவம், எமக்கு வாழைப்பழம் தந்துதவிய அந்த மனித மகாசக்தி, பல தடவைகள் என் மனத்திரை முன் வந்து சென்றுள்ளார். அவருடன் கூட இருந்து 51 வருடங்கள் ஆகிவிட்டன என்பதை ஜீரணிக்க முடியாமல் இருக்கின்றது. அவரின் ஆத்ம சகல வியாபகமும் உடையது. இன்று அவரைப் பற்றி நீங்கள் வாசிக்கும் போது அவர் உங்களுடன் இருக்கின்றார் என்பதை நீங்கள் மறக்கக் கூடாது. சிவயோகநாதனின் அருள் உங்கள் அனைவருக்கும் கிட்ட வேண்டும்! அவர் போதனைகள் எம் ஒவ்வொருவரையும் ஆத்மீக வழியில் செல்ல உதவட்டும்!

சேக்கிழார் காட்டும் சைவசித்தாந்தம் - ஓர் ஆய்வு

கலாநிதி ஸ்ரீ. பிரசாந்தன்
முதுநிலை விரிவுரையாளர்
ஸ்ரீ ஜயவர்த்தனபுரப் பல்கலைக் கழகம்

01. முன்னுரை

தொண்டை நாட்டின் குன்றத்தூரைச் சார்ந்த சேக்கிழார் (இயற்பெயர்: அருண்மொழித்தேவர்) கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டில் இரண்டாம் குலோத்துங்கசோழன் காலத்தில் வாழ்ந்தவர். சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரின் திருத்தொண்டத் தொகையை முதன் நூலாகவும், நம்பியாண்டார் நம்பி பாடிய திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியை வழி நூலாகவும் கொண்டு திருத்தொண்டர் புராணம் எனும் பெரும் காப்பியத்தைப் பாடியவர். இரண்டு காண்டங்களும் 13 சருக்கங்களும் 4286 பாடல்களும் கொண்டமைந்த பெரியபுராணத்தை, சிதம்பரம் நடராசர் கோயிலின் ஆயிரங்கால் மண்டபத்தில் இவர் அரங்கேற்றி வெளிப்படுத்தினார். 63 தனியடியார்களதும் 9 தொகையடியார்களதும் சிறப்புகளைப் போற்றும் இக்காவியம் சைவத்திருமுறைகளில் பன்னிரண்டாம் திருமுறையாகக் கொள்ளப்படும் பெருமையை உடையது.

02. பெரிய புராணத்தில் சித்தாந்தக் கருத்துகள்

சங்க இலக்கியங்கள், தேவாரம், திருவாசகம், திருமந்திரம் முதலிய நூல்கள் பலவற்றிலும் சைவ சித்தாந்தக் கருத்து மூலங்களை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. இந்நூல்களில் குறிப்பிடத்தக்களவு பேசப்பட்டிருக்கும் சைவசித்தாந்தக் கருத்துகளின் வளர்ச்சி நிலையில் அவற்றுக்குப் பிற்படத் தோன்றிய பெரியபுராணத்தில் காணலாம். சங்கப் பாடல்களிலே தொடக்கநிலையில் ஆங்காங்கு காணப்படும் சித்தாந்தக் கருத்துகள், திருமந்திரம், தேவாரம், திருவாசகம் முதலிய திருமுறைகளிலே அனுபூதிமாண்களது அனுபவ மொழிகளாக வெளிப்பட்டு உரிய அங்கீகாரம் பெற்றுக் கொள்கின்றன. தொடர்ந்து பெரியபுராணத்தில் பல களங்களிலும் பதிவாகி, பின் கோட்பாடுகளாகச் சித்தாந்த விடயங்கள் கூறப்படும் சாத்திரங்களாகப் பரிணமிக்கின்றன. திருமந்திரம், தேவாரம், திருவாசகம் ஆகிய நூல்கள் தோன்றிய காலத்துக்கும் சிவஞானபோதம் முதலாய முக்கியமான சித்தாந்த நூல்கள் தோன்றிய காலத்துக்கும் இடைப்படத் தோன்றிய பெரியபுராணத்தில், சித்தாந்த தத்துவத்தின் தர்க்கரீதியான கருத்து நிலை வளர்ச்சியை அவதானிக்க முடிகிறது. பெரியபுராணம் காட்டும் சித்தாந்தக் கருத்துகளை, மிக முக்கியமான தலைப்புகளின் கீழ் நோக்குதல் இவ்விடத்தில் அவசியமானதாகும்.

2.1 பதி

சித்தாந்த தத்துவத்தில் முப்பொருள் உண்மை முக்கியமானதொரு விடயமாகும். பதி, பசு, பாசம் ஆகிய மூன்று விடயங்களையும் சித்தாந்தம் உள்பொருள்களென்றே குறிப்பிடுகின்றது. வியாபகமாய், நித்தமாய், சித்தாய் உள்ளது பதி. முற்றறிவுடையதான பதி, சார்ந்ததன்

வண்ணமாகாதது. வியாபகமாய், நித்தமாய், சித்தாய் இருப்பவைதாம் ஆன்மாக்கள் எனினும் இவை சிற்றறிவுடையன. சார்ந்ததன் வண்ணமாக மாறக்கூடியன. ஆன்மாக்களின் பரந்து நிற்கும் வியாபகத்தன்மையைக் கெடுத்து கட்டுண்ட நிலையில் வைத்திருப்பதுவே பாசம் ஆகும்.

பதி குறித்துப் பேசுகின்ற சைவசித்தாந்தம், தடத்தநிலை, சொரூபநிலை ஆகிய இரு நிலைகளை, பதிக்குக் குறிப்பிடுகின்றது. சொரூபநிலையில், மல சம்பந்தமற்று, குணங்குறிகளற்று, சுயம் பிரகாசமாய் பதியானது விளங்கித் திகழ்கின்றது. இந்நிலையை,

“நிலவும் அரு உருவின்றிக் குணங்குறிகளன்றி
நின்மலமாய் ஏகமாய் நித்தமாகி
அலகிலுயிர்க் குணர்வாகி அகலமாகி
அகண்டிதமாய் ஆனந்த உருவாய் அன்றிச்
செலவரிதாய் செல்கதியாய் சிறிதாய் பெரிதாய்
திகழ்வது தற்சிவம்”

எனச் சிவப்பிரகாசம் பேசுகின்றது.

குணங்குறிகளோடு கூடிய நிலையைப் பேசுகின்றபோது, சித்தாந்தம், பதிக்கு முத்திருமேனிகளைக் குறிப்பிடுகின்றது. அருவம், அருவுருவம், உருவம் எனும் மூன்று திருமேனிகளுமே அவை. இங்கு குணங்குறிகளுக்கு உட்படும் தடத்த நிலையில் அருவத்தையும் குறிப்பிடும் சித்தாந்த தத்துவத்தின் நுட்பம் உணரற்பாலது. அருவம் என்றதும் “உருவம் அற்றது” எனும் விளக்கம் ஒன்றாவது அனைவர்க்கும் தோன்றத் தலைப்படுகிறது. அதாவது, ஓரளவுக்கேனும் மனதுக்குப் புலப்படும் தன்மையில் - இவ்வாறானது என்பதேனும் உணரத்தக்க தன்மையில் - அருவநிலை உள்ளது. ஆனால், பதியின் சொரூப நிலையோ, மனத்திற்கும் அகப்படாதது. “இப்படியானது” எனக் காட்டொணாதது, காண ஒணாதது.

சித்தாந்தம் தடத்த நிலையில் பதிக்குக் கூறும் முத்திருமேனிகளைப் பற்றிய குறிப்புகள் பெரியபுராணத்தில் பல இடங்களிலும் காணப்படுகின்றன.

“அருவாகி உருவாகி அனைத்துமாய் நின்ற பிரான்” (4163)

என்று கூறும் சேக்கிழார், அருவுருவத் திருமேனியைப் பற்றி,

“காணாத அருவினுக்கும் உருவினுக்கும் காரணமாய்
நீள்நாகம் அணிந்தார்க்கு நிகழ்குறியாம் சிவலிங்கம்” (3648)

எனக் குறிப்பிட்டுச் செல்கிறார்.

2.2 பசு

சைவசித்தாந்தம் பசுக் கோட்பாட்டில் பன்மை வாதம் பேசுகின்றது. ஆன்மாக்கள் நித்தியமானவை: வியாபகமானவை: சார்ந்ததன் வண்ணமாகக் கூடியவை. அதாவது பெத்த நிலையில் பாசத்தைச் சார்ந்து நிற்கும் ஆன்மாக்கள் முத்தி நிலையில் பதியைச் சார்ந்து நிற்கின்றன.

சித்தாந்த தத்துவத்தின் ஆன்மா பற்றிய கோட்பாட்டு விடயங்களை தமது நூலில் பல இடங்களிலும் வெளிப்படுத்திச் செல்லும் சேக்கிழார், சில இடங்களில் உருவகங்கள் மற்றும் உள்ளுறைகள் மூலம் இவற்றை உணருமாறு வைக்கின்றார். எடுத்துக்காட்டாகக் கண்ணப்பர் வரலாற்றைக் கூறலாம். இவ்வரலாற்றில் வரும் நாகன் என்னும் பாத்திரம் ஆணவத்தின் குறியீடு. தத்தை மாயை. காடன் கன்மம். தீக்கை ஆகிய காளத்தி அப்பரின் அருள் நோக்கம் பெற்ற பக்குவ ஆன்மாவே கண்ணப்பர் எனக் கொள்ளலாம். இவ்வாறு அடியார்கள் பலரின் சரிதங்களின் ஊடாக பசுக் கோட்பாட்டின் பல விடயங்களும் பேசப்பட்டுள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக பக்குவமடைந்த ஆன்மாக்கள் பிறவிக் கடல் கடப்பதனைப் பின்வருமாறு கூறுகிறார் சேக்கிழார்.

“தேசுடைய மலர்க்கமலசட சேவடியார் அடியார்தம்
 தூசுடைய துகள் மாசு கழிப்பார் போல் தொல்லைவினை
 ஆசுடைய மலமுன்றும் அணையவரும் பெரும்பிறவி
 மாசுதனை விடக் கழித்து.....” (1196)

2.3 பாசம்

வியாபகமான பசுக்களை கட்டுண்ட நிலைக்குக் கீழ்ப்படுத்தி வைத்திருப்பதுவே பாசமாகும். பாசம் எனும் பிரிவில் ஆணவம், கன்மம், மாயை எனும் மூன்றும் அடங்குகின்றன. சகசமலம், மூலமலம் எனும் பதங்களால் சுட்டப்படுவது ஆணவம். இது அநாதியே ஆன்மாக்களைப் பற்றியிருப்பது. ஆன்மாக்கள் தொடர்ந்தும் பல பிறவிகளை எடுப்பதற்குக் காரணமாக இருப்பது கன்மமாகும். பிறவி தோறும் செய்யும் கன்மங்களின் பலனை ஆன்மா அப்பிறப்பிலேயோ அன்றி ஏனைய பிறப்புகளிலேயோ அனுபவித்துத் தீர்க்கவேண்டியிருக்கிறது. கன்மங்களாகிய வினைகள் மூன்றெனக் குறிப்பர் சித்தாந்திகள். அவை சஞ்சிதம், பிராரத்துவம், ஆகாமியம் என்பன. பழவினைகளின் தொகுப்பே சஞ்சிதம். இந்த இப்பிறப்பில் அனுபவிப்பதற்கென்று பகுக்கப்பட்ட வினைத்தொகுதி பிராரத்துவம். பிராரத்துவத்தை நிறைவேற்றவென எடுத்த பிறப்பிலே புதிதாக ஈட்டும் வினை ஆகாமியம். உலகம், உடல் ஆகியன தோன்றுவதற்கும் பின் ஒடுங்குவதற்கும் காரணமாக இருக்கின்ற பாசம், மாயை எனப்படும்.

இம்மும் மலங்களையும் குறித்து நிறையவே கூறிச்செல்லும் சேக்கிழார் வினைக் கோட்பாடு பற்றிக் குறிப்பிடும் பின்வரும் இடங்களை உதாரணங்களாகச் சுட்டலாம்.

“நிலவிய இருவினை வலையிடை
 நிலை சுழல்பவர்” (734)

“முன்னை வல் வினையும் நீங்கி
 முதல்வனை அறியும் தன்மை
 துன்னினான் வினைகள் ஒத்துத்
 துலை என நின்றலாலே” (2722)

2.4 குரு, இலிங்க, சங்கம வழிபாடு

பசுக்கள் வீட்டின்பத்தைப் பெறுதற்கு வழிகள் சிலவற்றைக் காட்டுகின்றது சித்தாந்தம். இவற்றுள் குரு வழிபாடு, இலிங்க வழிபாடு, சங்கம வழிபாடு என்பன முக்கியமானவை. இவற்றைத் தனித்தனியே விரிவாகத் தத்துவநூல்கள் பேசுகின்றன. இம்மூன்று வகை வழிபாட்டு நெறிகளிலும் நின்று, பேரின்பப் பெருவாழ்வைப் பெற்ற அடியார்தம் சரிதங்கள் சேக்கிழாரால் பெரியபுராணத்தில் விளக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. எனவே, அடியார் சரிதங்களின் வழி இம்மூவகை வழிபாடுகளும், இவற்றால், அடியார்கள் பெற்ற பயன்களும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. ஓர் எடுத்துக்காட்டாக, சங்கம வழிபாடு குறித்துச் சேக்கிழார் காட்டும் காட்சியொன்று இவ்விடத்திற் சுட்டப்பெறுதல் பொருத்தமானதாகும்.

திருக்கோயில்களைத் தரிசித்துவரும் திருநாவுக்கரசர் வழியில் திருஞானசம்பந்தர் திருவார்த்தைகளை அடியார் சிலர் கூறக்கேட்டு உவப்படைந்தனர். சீர்காழிச் செல்வரான சம்பந்தரின் பெருமைகளைக் கேள்வியுற்று, சிவன் அடியவராகிய அவரை வணங்கும் விருப்பு நாவுக்கரசருக்கு மிகுந்தது. இதனால், சீர்காழியை அடைந்தார். இதனையறிந்த சம்பந்தர் இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட நாவுக்கரசரை தம்மடியாரோடும் சென்று வரவேற்றார். இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் வணங்கி உவந்தனர். சைவத்தின் புண்ணியக்கண் எனத்தக்க இருவரதும் சங்கமத்தால் சிவனடியார், “இன்பம் எய்தி உம்பர்களும் போற்றிசைப்பச் சிவம் பெருகும் ஒலி நிறைத்தார் உலகம் எல்லாம்.” (1453)

சிவனடியாரைச் சிவன் எனவே கருதி வணங்கும் சங்கம சேவை இங்கு சேக்கிழாரால் சிறப்புறச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. “பிள்ளையார் கழல் வணங்கப் பெற்றேன்” என்று அரசு உவப்ப, பெருகு ஞான வள்ளலார் வாக்கீசர் தமை வணங்கப் பெற்றதற்கு” சம்பந்தர் மகிழ்ச்சி அடைந்தார். (1454)

இச் சங்கம வழிபாட்டை, பின்பு தோன்றிய தத்துவநூல்களும் மிகச் சிறப்புறப் போற்றுகின்றன. “மாலற நேயம் மலிந்தவர் வேடத்தை” அரன் எனத் தொழுவது குறித்துச் சிவஞானபோதத்தின் நிறைவுச்சூத்திரம் குறிப்பிடுகின்றது. இதன் விரிவாக அமைந்துள்ள சிவஞானசித்தியாரின்,

“அறிவரியான் தனை அறிய யாக்கை யாக்கி
அங்கங்கே உயிர்க்குயிராய் அறிவு கொடுத்தருளாற்
செறிதலினால் திருவேடம் சிவனுருவே ஆகும்
சிவோகம் பாவிக்குமத்தால் சிவனுமாவர்
குறியதனால் இதயத்தே அரனைக் கூடும்
கொள்கையினால் அரனாவர் குறியொடு தாமழியும்
நெறியதனால் சிவமேயாய் நின்றிடுவர் என்றால்
நேசத்தால் தொழு தெழுமின் பாசத்தாள் விடவே”

எனும் பாடல், 'பாசத்தாள் விடவே' சிவனடியாரைத் தொழுவதனைக் குறிப்பிடுகின்றது. இங்கு கூறப்பெற்ற சிவனடியார் "திருவேடம் சிவனுருவே ஆகும்" என்பதனை விரிக்கப் புகுந்த தத்துவ உரையாசிரியர்களுள் சிறந்த ஒருவரான திருவிளங்கத் தேசிகர், பின்வருமாறு உரைத்திருப்பது கவனிப்புக்குரியது.

"சுட்டி அறியப்படாத் தன்மையனான இறைவன், ஆன்மாக்கள் தம்மையறிந்து வணங்கி உய்தற்பொருட்டுக் கொண்ட அருட்டிருவருவத்தையே ஒருவாற்றாற் பூண்டொழுகுதலாலும், எங்கும் நிறைந்து நிற்கும் பரமன் வெளி நின்றுயிர்க் குறுதி பயக்கும் வாயிலாய் இருக்குமாற்றாலும், சிவனடியாரும் வடிவால் சிவமேயாவர் என்றது. இதனால் மெய்யடியார் இலய சிவம் என்றதாம்"³

2.5 சைவ நாற்பாதங்கள்

பதியை நோக்கிய ஆன்மாக்களின் பயணத்தில் நான்கு நெறிகளைச் சித்தாந்தம் தந்துள்ளது. சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்பன அந்நெறிகள். தாசமார்க்கம், சற்புத்திரமார்க்கம், சகமார்க்கம், சன்மார்க்கம் எனவும் இவை குறிப்பிடப்படுகின்றன. இவ்வாறு நெறிகள் தனித்தனியே சொல்லப்பட்டிருப்பினும் இவை ஒன்றோடு ஒன்று உறவு கொண்டவை. தொடர்புடையவை. ஆன்ம வளர்ச்சியில் படிநிலைகளாக இந்நெறிகளைக் கண்டு கொள்ளலாம். இதனை தாயுமானவரின் பின்வரும் கண்ணி தெளிவாக விளக்கவல்லது.

"விரும்பும் சரியை முதல் மெய்ஞ்ஞானம் நான்கும்
அரும்பு மலர் காய் கனி போல் அன்றோ பராபரமே"⁴

இங்கு நாற்பாதங்களுக்கிடையிலான உறவும், முதிர்ச்சியடைந்து செல்லும் ஒழுங்கும், அரும்பு, மலர், காய், கனி உவமைகளால் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளன. வளர்ச்சிக்கிரமம் இவ்வாறுதான் இருக்க, சேக்கிழார், தில்லைவாழ் அந்தணர் புராணத்தில் "ஞானமே முதலா நான்கு நவையறத் தெரிந்து மிக்கார்" (356) என்று பாடிச் செல்லுகின்றார். இவ்வாறே "ஞான முதல் நான்கு மலர் நற்றிருமந்திரமாலை" (3594) என்று திருமுலநாயனார் புராணத்திலும் குறிப்பிடுகின்றார். ஞானத்தை முதலாக வைத்து, சேக்கிழார், "ஞானமுதல்" என்று கூறத்தலைப்படுவதன் நோக்கம், ஞானத்தின் முக்கியத்துவத்தை, முதன்மையைக் காட்டுவதற்காகத்தான். "நலம் சிறந்த ஞானயோகக் கிரியா சரியையெலாம்" (3596) என்று பாடுவது வளர்ச்சிக்கிரமத்தின் பாற்பட்டதன்று. முக்கியத்துவத்தின் பாற்பட்டது. ஞானம், ஒரு நெறியாக இருக்கின்ற அதேவேளை பயனாகவும் இருப்பது. இதனால்தான் நாற்பாதங்களைப் பேசப்புகும் சில இடங்களில் சேக்கிழார் ஞானம் முதலாக நாற்பாதங்கள் என்று கூறிச் செல்கிறார்.

2.6 மந்திர செபம்

பதியாகிய சிவனை மந்திரங்களால் வழிபடுகின்ற நெறியும் சைவசித்தாந்த தத்துவத்தில் முக்கியமானது. பஞ்சப் பிரம்ம மந்திரங்கள், அங்க மந்திரங்கள் முதலாகப் பல மந்திரங்களைச் சிவனுக்குரியவையாகத் தத்துவநூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

“சுத்தமாம் விந்துதன்னில் தோன்றிய ஆதலானும்
சத்திதான் பிரேரித்துப் பின்றான் அதிட்டித்துக் கொண்டே
அத்தினால் புத்தி முத்தி அளித்தலால் அரணுக்கென்றே
வைத்ததா மந்திரங்கள் வடிவென மறைகள் எல்லாம்

மந்திரமதனில் பஞ்சமந்திரம் வடிவமாகத்
தந்திரம் சொன்னவாறிங்கு என்னெனில் சாற்றக் கேள் நீ
முந்திய தோற்றத்தாலும் மந்திரமூலத்தாலும்
அந்தமில் சத்தி ஆதிக் கிசைத்தலும் ஆகுமன்றே”⁵

என்னும் சிவஞான சித்தியார்ப் பாடல்கள், சிவனது வடிவாக மந்திரங்கள் விளங்குகின்ற தன்மையையும், சாதகருக்கு போகம், முத்தி இரண்டினையும் அளிக்கின்ற தன்மையையும் எடுத்துக் கூறுகின்றன. இவ்வாறு மந்திரங்களை விதிப்படி செபிப்பதன் மூலம் சிவனை அடையலாம் எனத் தத்துவநூல்கள் காட்டும் நெறிக்கு உதாரணமாக, சேக்கிழார் அடியார்கள் சிலரது வரலாற்றைப் படைத்துக் காட்டியுள்ளார். குறிப்பாக “உருத்திர” என்னும் மந்திரத்தின் பெயராலேயே அறியப்படுகின்ற உருத்திர பசுபதி நாயனார் வரலாற்றைக் கூறலாம். உருத்திர மந்திரத்தை விதிப்படி உச்சரித்து இறைவனைப் போற்றி வந்து அருள் பெற்ற சிவனடியார் இவர். “அருமறைப் பயனாகிய உருத்திரம் அதனை வருமுறைப் பெரும் பகலும் எல்லியும் வழுவாமே” ஓதிவந்த உருத்திர பசுபதியார்க்கு, இம்மந்திர வழிபாடே முத்தியளித்ததென்பது பின்வருமாறு சேக்கிழாரால் பெரிய புராணத்தில் பேசப்பட்டுள்ளது.

“காதல் அன்பர்தம் அருந்தவப் பெருமையும் கலந்த
வேத மந்திர நியதியின் மிகுதியும் விரும்பி
ஆதி நாயகர் அமர்ந்தருள் செய்ய மற்றவர் தாம்
நீதிலா நிலைச் சிவபுரி எல்லையிற் சேர்ந்தார்.” (1043)

2.7 ஐந்தெழுத்து

சைவசித்தாந்தத் தத்துவத்தில் பஞ்சாட்சரத்தின் பெருமை மிகச் சிறப்பாகப் பேசப்பட்டுள்ளது. பிறவிக்கடலில் வீழ்ந்து தவிக்கும் பசுக்கள் மேலேறி வந்து பேரின்பம் அனுபவித்தற்குத் திருவைந்தெழுத்து உச்சாரணை மிக முக்கியமானதொரு வழியாகும். திருவைந்தெழுத்தை விதிப்படி உச்சரித்தால் ஆன்மாவில் அரன் தோன்றுகின்ற உண்மையைச் சிவஞானசித்தியார் விரிவாகப் பேசுகின்றது.

“அஞ்செழுத்தால் ஆன்மாவை அரனுடைய பரிசும்
 அரனுருவம் அஞ்செழுத்தால் அமைந்தமையும் அறிந்திட்டு
 அஞ்செழுத்தால் அங்ககர நியாசம் பண்ணி
 ஆன்மாவின் அஞ்செழுத்தால் இதயத்து அர்ச்சித்து
 அஞ்செழுத்தால் குண்டலியின் அனலை ஓம்பி
 அணைவரிய கோதண்டமடைந்து
 அஞ்செழுத்தை விதிப்படி உச்சரிக்க மதியருக்கன்
 அணையரவம் போல் தோன்றும் ஆன்மாவில் அரனே!”⁶

என்கிறது சித்தியார்.

சேக்கிழாரும் ஐந்தெழுத்தின் பெருமையைத் தமது காவியத்தின் பல இடங்களிலும் குறிப்பிட்டுச் சென்றிருக்கிறார். திருநாவுக்கரசுநாயனார் வரலாற்றில் ஐந்தெழுத்தின் பெருமையை எடுத்துக் கூறுமிடம் இவ்விடத்தில் நோக்கத்தக்கது. சமணர்கள் நாவுக்கரசரை கல்லோடு கட்டிக் கடலிலே போட்டபோது “நற்றுணையாவது நமச்சிவாயவே” எனப் பாடி நாவுக்கரசர் மிதந்து உயிர் தப்பிய வரலாற்றைப் பாடப்புகுந்த சேக்கிழார்,

“இருவினைப்பாசமும் மலக்கல் ஆர்த்தலின்
 வருபவக்கடலில் வீழ் மாக்கள் ஏறிட
 அருளும் மெய் அஞ்செழுத்து” (1399)

என்று குறிப்பிடுகின்றார். இதன் மூலம் ஆணவம், கன்மம், மாயை ஆகிய மும்மலங்கள் மூன்றையும் இணைத்துக்கட்டி பிறவி எனும் கடலில் வீழ்ந்து தடுமாறும் ஆன்மாக்களைக் கரையேற்றவல்ல ஆற்றல் திருவைத்தெழுத்திற்கே உண்டெனும் கருத்து சேக்கிழாரால் தரப்பட்டுள்ளது.

2.8 திருவடிப்பேறு

பதியின் திருவடியில் பசுக்கள் தாடலை போல் கூடியிருக்கும் ஆனந்த நிலையைச் சைவசித்தாந்தம் மிகச் சிறப்பாகக் கூறுகின்றது. இதனை, காரைக்கால் அம்மையார் புராணத்தில் “இறவாத இன்ப அன்பு” எனும் பாடலில் சேக்கிழார் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார். காரைக்கால் அம்மையார் இறைவனிடம் வரம் கேட்கும் சந்தர்ப்பத்தை பாடப்புகுந்த சேக்கிழார், “பிறவாமை வேண்டும் மீண்டும் பிறப்புண்டேன் உன்னை என்றும் மறவாமை வேண்டும் இன்னும் வேண்டும் நான் மகிழ்ந்து பாடி அறவா நீ ஆடும்போது உன் அடியின் கீழ் இருக்க” என அம்மையாரின் வாக்காகவே இதனைப் பதிவு செய்திருக்கிறார்.(1781)

“திருவடிக் கீழ் என்றும் நீங்காது பாடிக்கொண்டிருக்கப் பெறுவதனையே தாம் சிறந்த முடிபாகிய வரமாகக் கொண்டனர். அது கிடையாவிடின் மேலிரண்டு நிலையும் முற்றுப்

பெற்றனவாகா என்பது கருத்து. “முத்திதனின் மூன்று முதலு மொழியக்கேள் சுத்த அனுபோகத்தைத் துய்த்தலணு” (உண்மைவிளக்கம் 50) என்றும், “உயிர்தானும் சிவாநுபவம் ஒன்றினுக்கும் உரித்தே” என்றும் வரும் உண்மை நூல்களின் முடிவுகளின்படி இறைவரது திருவடிக்கீழ் நின்று ஆனந்தமுறுதலே ஆன்மா பெறத்தக்கது என்க.”⁷

03. சித்தாந்தக் களங்கள்

இவ்வாறான சித்தாந்த விடயங்களை சேக்கிழார் தமது காப்பியத்தின் எக்களங்களில் பேசிச் செல்கின்றார் என்பது நோக்கப்பட வேண்டியது. கடவுள் வாழ்த்து, அடியார் சரிதப்போக்கு, அணி மற்றும் வருணனை ஆகிய களங்களை இவ்வாறு இனங் காணலாம்.

3.1 கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல்களில் சித்தாந்தம்

இறைவனைப் போற்றிப்பாடும் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல்களில் சைவசித்தாந்தத் தத்துவக் கருத்துக்களைச் செறித்தடக்கிப் பாடுவது சேக்கிழார் நெறியாகும். இதற்குத் தக்கதோர் உதாரணமாக, காவியத்தின் முதற்பாடலையே குறிப்பிட முடியும்.

“உலகெ லாமுணர்ந் தோதற் கரியவன்
நிலவு லாவிய நீர்மலி வேணியன்
அலகில் சோதிய னம்பலத் தாடுவான்
மலர்சி லம்பிடி வாழ்த்தி வணங்குவாம்” (01)

இப்பாடலில் உணர்ந்து ஒதற்கு அரியவன், நிலவு உலாவிய நீர்மலி வேணியன், அலகில் சோதியன், அம்பலத்து ஆடுவான் எனப்பலவாறாக சிவபெருமான் குறிக்கப்படுகிறார். உணர்ந்து ஒதுதற்கு அரியவன் என்பதன் மூலம் ஆன்மாக்களது பசு, பாச ஞானங்களின் ஆராய்ச்சிக்கு அப்பாற்பட்டவன் இறைவன் என்பது காட்டப்பட்டுள்ளது. இங்கு மனதின் செயலாகிய உணர்தலும் வாக்கின் செயலாகிய ஒதுதலும் நேரடியாகவும் மெய்யாகிய உடம்பின் தொழில் குறிப்பாகவும் உணர்த்தப்பட்டு இவை எவற்றாலும் அறியப்படுவதற்கு அருமையானவன் சிவன் என்பது தெரியப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

“உலகெலாம் உணர்ந்தோதற்கரியவன் என்பதாற் சொருப சிவ இயல்பும், அலகில் சோதியன் என்பதனாற் தடத்த இலய சிவ இயல்பும், அம்பலத்தாடுவான் என்பதனால் தடத்த அதிகார சிவ இயல்பும், நிலவுலாவிய நீர்மலி வேணியன் என்பதனால் தடத்த போக சிவ இயல்பும் கூறப்பட்டமை அறிந்து கொள்க”⁸ என இப்பாடல் ஊடாக பதி இயல்பைச் சித்தாந்த அறிஞர் எடுத்துக்காட்டியிருப்பது இங்கு நோக்கத்தக்கது.

இவ்வாறே, தன் மாத்திரைகள் ஐந்தையும் இப்பாடலுள் சேக்கிழார் உணர்த்தி இருப்பதையும் அறிஞர்கள் பின்வருமாறு எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர்.

“தன்மாத்திரைகள் ஐந்தினதும் வகை தெரிந்தாலே, ஆன்மா இறையை உணருமாம். இவ்வுண்மையை நமக்கு உணர்த்த, தெய்வச் சேக்கிழார், தன்மாத்திரைகள் ஐந்தினையும்,

இப்பாடலுட் பொதிந்து வைத்திருக்கிறார். இப்பாடலுள் பயிலப்படும், நீர் எனும் சொல் சுவையினையும், சோதி எனும் சொல் ஒளியினையும், உணர்ந்து எனும் சொல் ஊறினையும், வாழ்த்தி எனும் சொல் ஓசையினையும், மலர் எனும் சொல் நாற்றத்தினையும் குறித்து, சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் எனும், தன்மாத்திரைகள் ஐந்தினையும், ஒட்டுமொத்தமாய் உணர்த்தி, உலகினூடு இறையை எய்தும் வழிகாட்டி நிற்கின்றன.”⁹

3.2 அடியார் சரிதங்களில் சித்தாந்தம்

சிவனைப் போற்றிப்பாடும் கடவுள்வாழ்த்துப் பாடல்களில் மாத்திரமன்றி சிவனடியார்களில் வரலாற்றைச் சொல்லிச் செல்லும் இடங்களில் இயலுமான வேளைகளில் எல்லாம் சைவசித்தாந்தக் கருத்துகளை சேக்கிழார் வெளிப்படுத்திச் சென்றுள்ளார்.

சாக்கிய நாயனார் புராணத்தில் அவர் சைவநெறியைச் சார்ந்த சந்தர்ப்பத்தைக் கூறுகின்றபொழுது, செய்வினை, செய்பவனாகிய கருத்தா, செய்வினையின் பயன், அப்பயனை வழங்குபவனாகிய முதல்வன் ஆகிய நான்கு விடயங்களும் சித்தாந்தத்தில் சிறப்பாக விளக்கப்பட்டிருக்கின்ற தன்மையைக் கருதியே சாக்கியர் சைவநெறியைச் சார்ந்தாரெனச் சேக்கிழார் பதிவு செய்திருக்கிறார்.

“செய்வினையும் செய்வானும் அதன் பயனும் சேர்ப்பானும்
மெய்வகையால் நான்காகும் விதித்த பொருள் எனக்கொண்டே
இவ்வியல்பு சைவநெறி அல்லவற்றிற்கு இல்லையென
உய்வகையால் பொருள் சிவனென்று அருளாலே உணர்ந்தறிந்தார்.” (3645)

இங்கு சேக்கிழாரால் கூறப்பட்டுள்ள விடயங்கள் சித்தாந்த தத்துவாசிரியர்களாலும் அவ்வாறே எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன.

“செய்வானும் செய்வினையும் சேர்ப்பானும் சேர்ப்பவனும்
உய்வான் உளன் என்றுணர்”¹⁰

என்னும் திருவருட்பயன் இவ்விடத்தில் பொருத்தப்பாடு கருதிச் சிந்திக்கத்தக்கது.

அடியார் சரிதங்களைக் கூறிச் செல்லும் சேக்கிழார் சில இடங்களில் அமைத்திருக்கும் சொற்களை நுணுக்கமாக நோக்குமிடத்து அவை சைவசித்தாந்தத் தத்துவக் கருத்துகளை வெளிப்படுத்தும் சொற்களாக விளங்கியிருக்கக் காணலாம். இவற்றுள் சில சித்தாந்தக் கலைச்சொற்களாக இருப்பதனையும் அவதானிக்க முடிகிறது.

உதாரணமாக, குங்குலியக்கலய நாயனார் சரிதத்தில் வரும் ஒரு செய்யுளை நோக்கலாம். சரிந்திருந்த திருப்பனந்தாள் எனுமிடத்துச் சிவலிங்கத்தை நிமிர்த்தி நேராக்கவென சிவபக்தனாகிய அக்கால அரசன் ஒருவன் பெரிதும் முயன்று வந்தான். அரசர் படையினரும் பிறரும் சங்கிலி முதலியவற்றால் கட்டி இழுத்துப்பார்த்தும் சிவலிங்கம் நேராகவில்லை. இவ்வாறு முயற்சி நடைபெறுவதாகக் கேள்வியுற்ற குங்குலியக்கலயர் தாமும் வந்து இத்திருப்பணியில் ஈடுபடுகிறார். அவர் கழுத்தினால் வருந்தி இழுக்கின்ற நிலையைப் பின்வருமாறு சேக்கிழார் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“நண்ணிய ஒருமை அன்பின் நார்உறு பாசத்தாலே
 திண்ணிய தொண்டர் பூட்டி இளைத்தபின் திறம்பி நிற்க
 ஒண்ணுமோ? கலயனார்தம் ஒருப்பாடு கண்டபோதே
 அண்ணலார் நேரே நின்றார் அமரரும் விசும்பில் ஆர்த்தார்.” (863)

இங்கு சேக்கிழாரால் தரப்பட்டுள்ள “ஒருமை அன்பு” எனும் பதம், மேலோட்டமாகவன்றி சற்றே ஆழமாக நோக்கும்போது, தத்துவப் பொருள்வளத்தை எடுத்துக்காட்டுவதாக இருக்கின்றது. இத்திருப்பணியில் ஈடுபட்ட எல்லோரிடமும் அன்பு இருந்ததுதான். அரசனாகட்டும் முயற்சித்த பிறராகட்டும் சிவபெருமான் மீது கொண்டிருந்த அன்பின் மிகுதியினால்தான் இத்திருப்பணியில் ஈடுபடத் தலைப்பட்டனர். இவ்வாறு அவர்களிடம் காணப்பெற்ற அன்பும், குங்குலியக்கலயரிடம் மீதார்ந்திருந்த அன்பும் ஒரே தன்மையானவையா எனும் கேள்வியெழுதல் இயல்பானதே. ஒரே தன்மையான அன்பாக இருந்திருந்தால் அப்பிறர் இத்திருப்பணியில் முயன்றபொழுதே சிவலிங்கப்பெருமான் நேராய் நின்றிருத்தல் வேண்டும். ஆனால், அவ்வாறு நடைபெறவில்லை என்பது கலயரிடமும் பிறரிடமும் காணப்பெற்ற அன்பின் தரவேறுபாட்டை உணர்த்தி நிற்கின்றது.

இந்த அன்பின் வேறுபாட்டை உணர்த்திக் காட்டுவதற்காகத்தான் கலயரது அன்பை வெறுமனே சுட்டாமல், “ஒருமை அன்பு” என்று சுட்டிச் செல்கின்றார் சேக்கிழார். இதனால், கலயர் கொண்டிருந்த அன்பு, மற்றப் பிறரது அன்பைப்போல, சிவன் வேறு, நாம் வேறு எனக் கருதும் இருமை அன்பல்ல என்பது புலப்படுத்தப்படுகிறது. இதனைச் சித்தாந்த அறிஞர் ஒருவரது வார்த்தைகளில் பின்வருமாறு கூறலாம்.

“..... இவர் அன்பும் சாமானிய அன்பன்று. ஒருமை அன்பு. அதாவது ஏகனாகி நிறறல் வழியால் லயிக்கும் மெய்யன்பு. அவர்களுக்கும் அன்பு இருந்திருக்கலாம். ஆனால் இப்படியான ஒருமை அன்பாய் இருந்திருக்க முடியாது. அவர்களுக்கு நிகழ்ந்திருக்கக் கூடும் அன்பு அவர்கள் சாமானியர்கள் ஆதலைப் பொறுத்து இருமை அன்பு. திருமூலர் வாக்கில், அன்பும் சிவமும் இரண்டு என்றிருக்கும் ஆற்பார் நிலை அவர்கள் நிலை. அதற்கெதிர் அன்பே சிவமாவதென்னும் அறிநிலை இவர் நிலை.”¹¹

3.3 அணி, வருணனைகளில் சித்தாந்தம்

சாத்திர நூல்கள் போன்று தத்துவ விடயங்களை மட்டுமே விரிவாகப் பேச முடியாத நிலை சேக்கிழாருடையது. அவர் பாடியதோர் இலக்கியம். எனவே அவருக்குச் சில எல்லைப்பாடுகள் நிச்சயம் இருந்திருக்கும் என எதிர்பார்க்கலாம். எனவே, காப்பியத்தில் சுவைமிகுதிக்காகக் கவிஞரால் அமைக்கப்படும் பல்விதமான அணிகளின் மூலமும் வருணனைப் பாடல்களின் மூலமும் சித்தாந்தத் தத்துவக் கருத்துக்களைச் சேக்கிழார் வெற்றிகரமாக வெளிப்படுத்திச் சென்றுள்ளார்.

இளையான்குடிமாற நாயனார் புராணத்தில் இல்லத்திற்கு வருகை தந்திருந்த விருந்தினருக்கு உணவிடுவதற்கான பொருள்களைப் பெற்றுக்கொள்ளவேன வயலுக்குச் சென்ற நாயனார் செயலை,

“குழி நிரம்பாத புன் செய்க்
குறும் பயிர் தடவிப் பாச
பழி முதல் பறிப்பார் போல
பறித்தவை கறிக்கு நல்க” (460)

எனக் குறிப்பிடுகிறார் சேக்கிழார். இங்கு “பாசப்பழிமுதல் பறிப்பார் போலப் பறித்து” எனச் சேக்கிழார் கூறுமிடம் அவதானத்திற்குரியது.

04. முடிவுரை

பக்திச் சுவை நனி சொட்டச் சொட்டப் பாடப்பெற்ற பெரியபுராணத்தில் தத்துவக் கருத்துக்களும் சிறப்பாக வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. திருமுறைகளில் வழங்கப்பெற்றிருந்த சித்தாந்தக் கருத்துகள் பெரியபுராணத்தில் மேலும் செழுமைப்படுத்தப்பட்டன. பின்பு கோட்பாடுகளாக வரையறுக்கப்படுவதற்கு சேக்கிழாரது காவியமும் பெரும் பங்களிப்பை ஆற்றியுள்ளது. சித்தாந்தக் கோட்பாடுகள் சாத்திரங்களோடு முறைப்படுத்தப்படுவதற்கு முன்பே தத்துவக் குறியீட்டுச் சொற்களைத் தமது காவியத்தின் பல இடங்களிலும் சேக்கிழார் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

“பொடியார்க்கும் திருமேனிப்
புனிதற்குப் புவனங்கள்
முடிவாக்கும் துயர் நீங்க
முன்னைவிடம் அமுதானால்
படியார்க்கும் அறிவரிய
பசுபதியார் தம்முடைய
அடியார்க்கு நஞ்சமுதம்
ஆவதுதான் அற்புதமோ?” (1375)

“இருவினைப் பாசமும்
மலக்கல் ஆர்தலின்
வருபவக் கடல்”

இவ்வாறு, சைவசித்தாந்தத்தின் அடிப்படைகளைக் காவியத்தில் விளக்கியுரைத்த சேக்கிழாரின் பணி சைவசித்தாந்தத் தத்துவ வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தக்கதொரு நன்முயற்சியாகும். இதனாலேதான் சித்தாந்த அட்டக நூல்களைப் பாடிய உமாபதிச் சிவாச்சாரியார் சேக்கிழார் பெயரில் தனியே ஒரு புராணம் பாடிச் சிறப்பித்திருக்கிறார் என்பதும் இவ்விடத்தில் ஞாபகத்திற்குரியது.

அடிக்குறிப்புகள்:

01. சிவப்பிரகாசம். பாடல் 13.
02. சிவஞான சித்தியார். பாடல் 324.
03. சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம் மு. திருவிளங்கம் எழுதிய புத்துரை (1971), யாழ்ப்பாணம்: யாழ்ப்பாணம் கூட்டுறவுத் தமிழ் நூற்பதிப்பு விற்பனைக் கழகம். ப. 653.
04. தாயுமானவர் பாடல். பராபரக் கண்ணி 157.
05. சிவஞான சித்தியார். பாடல்கள் 78, 79.
06. மேலது. பாடல் 299.
07. சுப்பிரமணிய முதலியார், சி.கே., (1980), திருத்தொண்டர் புராணம் மூன்றாம் பகுதி இரண்டாம் பாகம். கோயம்புத்தூர்: கோவைத் தமிழ்ச்சங்கம். ப. 881.
08. மேலது.பா.
09. ஜெயராஜ், இ. உலகெலாம்.
10. திருவருட்பயன். குறள்.
11. கந்தையா, மு.(2004), அரியவும் பெரியவும் மூன்றாம் பகுதி, மு.கந்தையா நூல் வெளியீட்டுக்கழகம், ப.51.

அணுவும் ஆண்டவனும்

Mr. M. Sivalingam
B.A (hons);LL.B;LL.M
Attorney-at-law

அணுவினை மனிதன் கண்டுபிடித்ததுதான் விஞ்ஞானத்தில் மிகப் பாரிய முன்னேற்றம். மிகச் சிறிய அணுவினைப் பிளக்கவும் மனிதனால் முடிந்தது. அதில் மூன்று முக்கிய மூலக் கூறுகள் இருப்பதாகவும் கண்டறியப்பட்டுள்ளது.

அந்த மூலக்கூறுகள் ஓர் உண்மையை வெளிப்படுத்தியுள்ளன. பிரபஞ்சத்தில் உள்ள சகலதும் ஆக்கப்பட்டது அவற்றின் வெவ்வேறுபட்ட சேர்க்கையால்தான் என இதன் மூலம் கண்டு பிடிக்கப்பட்டது. உலகம் தொடங்கி எத்தனை ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன? அறிவுள்ள மனிதன் தோன்றி எவ்வளவு காலமாகிறது? இப்பொழுதுதான் பிரபஞ்சத்தில் உள்ள சகலதும் ஆக்கப்பட்டது இந்த அணுவினால்தான் என்ற உண்மை வெளிவந்துள்ளது. “அவனின்றேல் அணுவும் அசையாது.” தமிழில் அணு என்ற சொல் ஐன்ஸ்டீன் அணுவினைக் கண்டுபிடித்ததின் பின்பா அல்லது முன்பா என்பது சற்று ஆய்வுக்குரியது. சித்தாந்தத்தில் கூறப்படும் விடங்களை உற்று நோக்கினால் விஞ்ஞான ஆய்வுகளின் மூலம் கடவுளுக்கு நிகரான இந்த அணுவினைக் கண்டுபிடிப்பதற்கு முன்பே ஞானிகளும், சித்தர்களும் ஞானத்தினால் அணுவினைக் கண்டுபிடித்துள்ளார்கள் என்று கூறக்கூடிய சமயம் ஒன்றிருக்கிறது. விஞ்ஞானிகளுக்கு ஆய்வுகூடம் மிக உதவியாக இருந்தது. நமது ஞானிகளுக்கு எந்த ஆய்வு கூடம் உதவியது.? அவர்களிடம் நுணக்குக்காட்டிகள் இருந்தனவா? விஞ்ஞானக் கருவிகள் இருந்தனவா?

அணுவினைப் பிளந்து மூன்று மூலக்கூறுகள் காணப்பட்டன எனக் கூறினோமல்லவா? அவற்றினை நியூத்திரன், இலத்திரன், புரோத்திரன் என்று அழைத்தார்கள். ஆனால் இதற்கு முன்பே இவற்றுக்குப் பெயர்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. அதன் பெயர்கள் என்ன என சைவ சித்தாந்தத்தில் ஆராய்ந்தால் அதற்குரிய முக்கிய தமிழ்ச்சொற்கள் இரண்டு வகையாக அமைந்ததினைக் காணமுடியும். பதி, பசு, பாசம் என்ற வகையில் ஒன்றைக் கூறலாம். இன்னொரு வகையில் அந்த மூன்றினையும் சேர்த்து சிவமும் சக்தியும் என்று அழைக்கலாம் . இதில் எந்தவகை கூடிய பொருத்தமுடையது என்ற ஆராய்ச்சியினை வாசகருக்கு விட்டு விடுகிறேன். சூரியனைச் சுற்றி கிரகங்கள் சுற்றுகின்றன. சூரியன் பதியாகவும், கிரகங்கள் உயிராகவும், சூரியனில் இருந்து விடுபடாமல் இருப்பது பாசமாகவும் விளங்குகிறது. இது மிகப் பெரிய பரிமாணத்திலான ஒரு விளக்கம். இதில் அமைகின்ற கிரகங்கள் அணுவில் உள்ள

எலக்ட்ரான்குரிய செயற்பாடுகளைச் செய்கின்றன. ஆதலால் அவை பசுவாக அதாவது உயிராகக்(ஆத்மாவாக) கணிக்கப்படுகின்றன. இலத்திரன் இவ்வாறுதான் ஒவ்வொரு அணுவிலும் மற்றய மூலக்கூறுகளான புரொக்டான், நியூத்திரனைச் சுற்றி வட்டமிட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. சூரியனோ மற்றய கிரகங்களோ இந்த மூன்று அணுக்களின் வெவ்வேறுபட்ட சேர்க்கையினால்தான் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்பதும் கவனிக்கப்படல் வேண்டும். அணுவில் நடுவில் இருப்பவை புரோத்திரனும் நியூத்திரனும். அவை இரண்டும் இணைந்து மூலமாக (nucleus) அமைகின்றன. அதில் இருந்து ஒரு சக்தியுண்டு. அது (positive charge) நேர்க்கணியமானது. அது தனித்து இயங்கப் போவதில்லை. அது இயங்கவேண்டுமென்றால் எதிர்க்கணியமான இன்னொரு (minus charge) சக்தி தேவைப்படுகிறது. இந்த இரண்டு சக்திகள்தான் சூரிய குடும்பத்தில் செயற்படுகின்றன. இதுதான் சைவ சித்தாந்தத்தில் கூறப்படும் சிவமும் சக்தியும். அவனின்றி அணுவும் அசையாது என்பதின் மர்மம் இதுதான். கடவுள் தூணிலும் இருப்பான் துரும்பிலும் இருப்பான், என்பதன் அர்த்தம் இதுவே. கடவுள் எங்கும் நிறைந்தவர், எல்லாம் வல்லவர் என்பதன் கருத்தும் இதுதான். இறைவனின் தொழில் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் இந்த முத் தொழில்களையும் அணுவொன்று தனித்துச் செய்யவில்லையா?. அணுவுலைகளினால் ஆக்கச்சக்தி படைக்கப்படுகிறது ஒரு உதாரணம். அணுவால் எவ்வளவோ அழிக்கப்படுகின்றன. அணுவின் உதவியினால் மருத்துவப் பாதுகாப்புகள் ஆக்கப்படுகின்றன. ஆகவே கடவுளைத் தேடி இன்னும் தொலை தூரம் செல்லவேண்டுமா?.

கடவுள் என்ற தமிழ்ச் சொல் இதனையே உணர்த்துகிறது. எல்லாவற்றையும் கடந்தவன் அத்துடன் உள்ளேயும் இருக்கிறான். உள்ளேயும் இருக்கிறான் என்பது அணுவினை எடுத்துக் கொண்டால் அதன் உள்ளே என்பது பொருள். கடந்தவன் என்பது எமது சக்திக்கு அப்பாற்பட்டவன். நாம் அணுவினை ஆக்க முடியுமா? அல்லது அது செய்யும் சகல விடயங்களையும் செய்யமுடியுமா? வேண்டுமென்றால் மனிதன் அணுவின் துணையுடன். அல்லது அதன் துணையால் பல மைல்கள் உயரத்திலும் தரையிலும் செல்லமுடியும். மானிடரை அழிக்கமுடியும் அல்லது பூமியில் ஒருபகுதியில் உள்ள சீவராசிகளை அழிக்கமுடியும். ஒரு எறும்பைத்தான் அவனால் செய்யமுடியுமா. அல்லது ஆக்க முடியுமா? அது அணுவினால்தான் முடியும். அணுவைப் பிரித்தவன் அதன் மூலக்கூறுகளைப் பிரிக்க முடிந்ததா? இந்த கடவுளுக்குரிய அர்த்த புஸ்டியான தமிழ்ச் சொல்லைப் பெற்ற சைவ சமய மக்கள் பாக்கியம் பெற்றவர்கள்.

இந்த அணுவில் உள்ள இலத்திரன் இயங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. அப்பொழுதுதான் உலகம், பிரபஞ்சம் இயங்கும் எனக் கூறப்படுகிறது. சிவனின் நர்த்தன வடிவம் இதனைத்தான்

குறிக்கவேண்டும். சிவம் இன்றேல் சக்தியில்லை சக்தியின்றேல் சிவம் இல்லை. அடிக்கடி கேள்விப்படும் வாசகம். இதற்கு இயற்கை என்று பொதுவில் கூறினாலும் தப்பில்லை. ஏனெனில் தாமாக இயங்கிச் செயற்படும் சக்தி இந்த அணுவுக்கு மட்டும்தான் உண்டு. எமது மனத்துள்ளும் இறைவன் இருக்கின்றான் என்ற பொருளிலும் கடவுள் என்ற சொல்லுக்கு கருத்துண்டு. எமது மனத்தின் தூய்மையினை சைவசித்தாந்தம் இலக்காகக் கொண்டதின் கருத்து இறைவனை மனத்தில் நிறுத்தி வைப்பதே. அவ்வாறு நிறுத்தி வைத்த மனிதர்களாலேயே கடவுள் வடிவத்தில் அணுவினைக் கண்டுபிடித்தார்கள்.

மனத்தில் மிகப் பெரிய கடவுளினை நாம் எப்பொழுதும் காணலாம். அதுதான் எம்மை நித்தம் காப்பவராக வைத்துக்கொள்ளலாம். இது வேறு ஒன்றும் இல்லை மனச்சாட்சி. மனம் தூய்மையானவர்களின் மனச்சாட்சியும் தூய்மையானது. இது எம்மை எப்பொழுதும் நல்லதினையே செய்யச் சொல்லும். பிழையான வழிகளில் எம்மை வழி நடத்தாது. பிழை செய்யும்போது பிழை செய்கிறாய் நீ எனச் சுட்டிக்காட்டும் ஒரே ஒரு அம்சம் இந்த மனச்சாட்சி. தூய்மையற்ற மனம் உடையவன் அந்த மனச்சாட்சியினைக் கேட்கமாட்டான். ஆனால் அவனுக்கும் மனச்சாட்சி நல்லதினையே சொல்லும். தூய்மையானவன் நிச்சயமாக அதற்கு அனுசரித்து ஒழுகுவான்.

இந்த உலகத்தின் நியதிகளுக்கு உட்பட்டு மனிதன் வாழுகின்றான். பல சட்ட திட்டங்களுக்கு உட்பட்டு வாழுகிறான். நல்லது, தீயது என்பது அந்தச் சட்டத் திட்டங்களின் அடிப்படையில்தான் தீர்மானிக்கப்படுகின்றன. இதனால் செல்வம் சேர்த்தல், பாக்கியங்கள் அடைதல், நீண்ட ஆயுள் பாக்கியம் பெறல் என இந்த உலகாயத வாழ்வில் நாம் வேண்டும் வரங்களாகவும் அதற்காகவே கடவுளினை பலரும் வழிபடுகிறோம். சைவ சித்தாந்தத்தில் இவைகளை அடைவதற்கு அன்றி மனத் தூய்மையினை வேண்டி இவ்வுலகாயத இன்பங்களில் இருந்து விடுபடுவதற்கே இறைவனை வழிபடும் தேவை ஏற்படுகிறது.

இறைவன் எப்படி பிரபஞ்சம் முழுவதும் நிறைந்துள்ளான் என்பதினை உமாபதி சிவாச்சாரியாரின் பின்வரும் வரிகள் விளக்குகின்றன.

“எங்கும் எவையும் எரியுறு நீர்போல் ஏகம்
தங்குமிவை தானே தனி”

குடுபொருந்திய நீரில் எந்த இடத்திலும் குடு காணப்படுவது போல் இறைவன் எங்கும் காணப்படுவதும் மட்டுமன்றி அவனுக்கு ஒப்பாக எதுவும் இல்லை என்பது இதன் விளக்கம். அணுவும் இப்படித்தான் பிரபஞ்சம் முழுவதும் வியாபித்துள்ளது.

“மலைகெடுத்தார் மண்கெடுத்தோர் வானம்
தலைகெடுத்தோர் தற்கேடர் தாம்”

இறைவனைத் தேடுபவரின் நிலை மலை, வான், பூமி ஆகியவற்றில் நின்றுகொண்டு அவற்றையே தேடுபவர்களின் நிலை, தன்னையே தேடுபவர்களின் நிலைக்கு ஒப்பாவார் என்பது அவரது குறள். மலையும், வானும், பூமியும் கூட கடவுள் என்பதினை அறியமாட்டார்கள் என்ற கருத்து அணுவுடன் தொடர்பானதுதான்.

சில சமயங்கள் இறைவன் எப்படிப்பட்டவர் என்பதினை விளக்கலாம். ஆனால் சைவம் இறைவன் யார் அல்லது எது என்பதினை விளக்குகிறது. அதுமட்டுமன்றி இன்று விஞ்ஞானத்தின் மூலம் ஒன்றினை விளக்குவதின்மையே மனிதன் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறான். சைவத்திலும் இறைவனின் தோற்றம் விஞ்ஞானத்தின் மூலமாகவே விளக்கப்படுகிறது.

மனிதனுக்கு சிந்தனை அவசியம். சிந்தனைக்கு உருவங்கள் அவசியம். பூனையினை மனக் கண் முன்னால் நிறுத்தாமல் மனிதன் பூனையை நினைவுபடுத்த முடியாது. சம்பவம் ஒன்றினை மனக்கண் முன் நிறுத்தாமல் ஒரு சம்பவம் பற்றிய வர்ணனையினை வாசித்து விளங்கமுடியாது. எதையும் அறிவதற்கோ விளங்கிக் கொள்வதற்கோ முதலில் உருவப்பாடு அவசியம். சைவசமயம் முதன்முதலில் மனித உருவ வழிபாட்டினை மேற்கொள்ளவில்லை. அந்த நேரத்தில் சைவசமயத்தில் அந்தக் கொள்கையை வேறு சமயங்கள் கடைப் பிடித்தன. கால கதியில் இதில் மாற்றம் ஏற்பட்டது. கல்வியறிவு, கலையறிவு வளரத் தொடங்கியது. மனிதனின் தோற்றத்தினை கல்லிலும், மையிலும் படைத்தான். கற்பனை வளர்ந்தது. கலையினை வளர்க்க கடவுளை ஊடகமாகப் பாவிக்கத் தெரிந்து கொண்டான். கடவுளுக்கும் உருவம் கொடுத்தான் கலைஞன். கடவுள் மனிதன் செய்யும் காரியங்களை, மனிதனால் செய்ய முடியாத காரியங்களை மனித உருவில் கலைஞன் படைத்தான். இதனால்தான் சைவ சமயத்தில் கலைஞர்களும், கலைப் படைப்புகளும் அதிகரித்துள்ளன. மனிதன் செய்யமுடியாத காரியங்களை இறைவன் செய்வதினால் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட தலைகளையும் கரங்களையும் கொண்ட மனித உருவில் கடவுளை கலைஞன் தந்தான். இப்பொழுது கடவுளை மனதில் நிறுத்துவது மனிதனுக்கு இலகுவானதாக அமைந்துவிட்டது.

சைவம் வரலாற்றுக்கு முற்பட்டது. இதன் தத்துவங்கள் மனிதரது உலகாயித வாழ்க்கைக்கு ஏற்ப நியாயப்படுத்தப்பட்ட சட்டங்களாக கோர்த்து எழுதப்படவில்லை. ஏனெனில் எழுத்துருவம் தோன்ற முன்பு எழுந்த சமயம் சைவம். இதன் சித்தாத்தங்கள் வேதம், உபநிடதங்கள்

என்பவற்றில் காணப்படுகின்றன. இவற்றுக்கு முறையாக பொருள்கோடல் செய்யப்படல் வேண்டும். இந்து மதத்தினரால் செய்யப்படும் பொருள்கோடல்கள் சிறந்த பலனளிக்கும். இல்லையேல் திருக்குறளை வேறு மொழிகளில் மொழிபெயர்ப்புச் செய்வது போன்ற நிலைக்கு உள்ளாகும். இங்கிலாந்து அரசியல் திட்டம் எழுதப்படாத யாப்பினைக் கொண்டாலும் அது எவ்வாறு முன்மாதிரியாக அமைகின்றதோ அப்படியே இந்து மதத்தின் தத்துவங்களும் பொருள்கோள் செய்யப்படல் வேண்டும்.

சைவ சமயம் எழுத்தில் அல்ல, நடைமுறைக் கோவையில் அல்ல, அது நம்பிக்கையில் தான் அடித்தளமாக அமைத்துள்ளது என்பதினைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

Buddhism and Hinduism - A way forward for permanent peace

Prasantha Lal De Alwis LLB, LLM (Colombo)
President's Counsel

Introduction

Sri Lanka is at its crossroads, trying to find a path after the end of 30 years of conflict. This conflict was bloody in nature and shocked the conscience of all Sri Lankans, irrespective of race, caste or religion. Need of the hour is to build a culture of tolerance, peace and harmony. A culture is generally moulded by ethos of its people. Ethos of people are built among many other factors, mainly on principles, philosophy and rituals of its religions.

Religion of the majority involved in the conflict in Sri Lanka were Buddhist and Hindus. Therefore it is a useful exercise to find out the similarities and basic differences of these two religions, thus a way forward in building a strong foundation of unity. This article will endeavor on this task, by looking at philosophical, historical and ritualistic aspect of both the religion.

Historic Aspect

Buddha was born a Hindu with king Suddhadana and queen Mahamaya as parents, and was named prince Siddhartha. He was born to a higher caste and grew up in Hindu tradition. He married by Hindu tradition and a baby named prince Rahula was born by that wedlock with princess Yasodhara. On that significant day prince Siddhartha saw four situations of life, sickness, old age, death and a hermit and after contemplation wanted to find a way to alleviate such suffering. After a long journey of finding truth on a full moon (poya) day in May (wesak) he, got enlightenment on truth of the universe under bodhi tree, from then, till his death he served the mankind by sharing the wisdom he gained. During his life as a Buddha, he never had an open conflict with the culture.

Buddhism declined in its birth place, India due to many factors. However even with existing differences in its philosophy, on conflict, no violence rose amongst the Buddhist and the Hindus, not only in India but in the whole world.

According to chronicles, the last king of Sri Lanka King Sri Wickrama Rajasingha was from Nayakkara lineage with hindu tradition. Marriage of Hindu brides brought from India, to Sri Lankan kings resulted building of places for hindu worship within or closer to the buddhist temple for them to venerate together. Even to date. Shivnes for hindu gods could be seen within the premises of buddhist temples. Bellanawila, Gangarama in Colombo are examples of such prominent temples. In the ancient ruins in Pollonnaruwa a solitary Shiva temple amongst the many buddhist ruins.

Common feature of the present world is the bleeding conflict based in the name of religion. Unique feature of world history is that neither Buddhist nor hindus had

Philosophical Aspect

Prince Siddhartha in his quest for finding truth followed studies and meditation under two great Hindu teachers of that time, Alarakalamaputra, uddakaramaputta, and attained all Jhanas under them. In fact the teachers requested prince Siddhartha to take up the leadership of their group.

A buddhist process towards attaining Nibbana is through Seela (dicipline), Samadhi (tranquil concentration) and Prajna (wisdom). A disciplined person through his tranquil concentrated mind is supposed to understand true nature of impurance by wisdom attained. By tranquil concentration which one achieves. Jhana is called "samatha Bhavana", whilst meditation towards attaining wisdom is named "vidharshana Bhavana". Buddhist philosophy advocate that its followers conduct themselves in both these meditation, but prefer to achieve Samadhi first thus facilitate the process of gaining wisdom.

Both practicing Buddhist and Hindus practice "Samatha Bhavana" process to achieve Jhanas. Significant commonality of both this religion is the belief in rebirth, Karmic process and the samsaric journey. Hindu philosophy works mostly on this existing birth. Whist the Buddhist philosophy finds the way to end the samsaric journey, by attaining Nibbana. One finds both these complimentary to one another as its objective is to find true happiness one for the moment and other for permanent happiness in the samsaric journey.

Ritual Aspect

Buddhist and Hindus in Sri Lanka, celebrate their New Year in the month of April on the same day fixed according to astrology. It is unique in the social fabric of the world to find two religions celebrating an event together specially a New Year. This becomes significant due to the fact that at present, world is in turmoil due to differences in religion.

God Vishnu, according to Hindu mythology is supposed to support, preserve, sustain and govern the world, and believe that Buddha is one of its Avatar in human form spreading spiritual aspect of life. Sri Lankan Buddhist believe, that Buddha requested god Vishnu to protect. Support Buddhist philosophy. This again is a unique feature in the world of religion in philosophy and rituals, where one find a interconnection in beliefs.

Therefore, Buddhist and Hindus find no hindrance in paying mutual respect and share rituals, of one another. However differences such as issues on caste system, women as monks, animal sacrifice is evident, which had not lead into much confrontation. Some Buddhist do not consume beef like the Hindus. Both Buddhist and Hindus offer flower, oil lamps not candles, incense for their rituals. These are some interesting

Conclusion

It is apparent that Buddhism and Hinduism are philosophically and historically interconnected and bonded by many similarities in rituals. Therefore it is important that religions leaders of both Buddhism and Hinduism must work together to bring unity amongst its communities. The message of compassion, Ahimsa which is the foundation of both this religion would be a solace to the conflicting world.

In Sanchi of Madya Pradesh, India, a Dharma – Dhamma conference was held in the years 2012, and 2014, to bring out research. Finding academically on the foundation, interconnection and differences of both Buddhism and Hinduism. University in Sanchi is to be established to persue this further. author was privileged to attend and present a paper in the Inaugural conference (2012), and feel that this conference must organized in Sri Lanka.

It is the appropriate time in Sri Lanka, for leaders of both Buddhist and Hindu community to work together to bring harmony based on its religious foundation. Such endeavor will result permanent peace in Sri Lanka. This is the only way forward to make Sri Lanka, the “Miracle of Asia”.

சைவத்திருமுறைகளும் நம்மவர் செல்வநறியும்

‘செந்தமிழ்ச் சொல்லருவி’
ச.லலீசன்,
விரீவுரையாளர்,
கோப்பாய் ஆசிரிய கலாசாலை

அறிமுகம்

தமிழ் வேதம் எனப் போற்றப்படும் திருமுறைகள் இறை அன்பை மேம்படுத்தவல்ல திருப்பாடல்களாக விளங்குகின்றன. திருமுறை என்பதற்கு தெய்வத் தன்மை பொருந்திய நூல் எனப் பொருள் கொள்ள முடிகின்றது (முறை - நூல்). பன்னிரு திருமுறைகளுள் முதல் ஏழும் தேவாரம் என்னும் பெயரை உடையவை. தேவாரம் என்றால் தெய்வத்திற்கு மாலை எனப் பொருள் கொள்ளலாம். (தே- தெய்வத்தன்மை, ஆரம்- மாலை) தே என்பதை தெய்வத் தன்மை எனப் பொருள் கொண்டு வாரம் என்பதற்கு அன்பு எனப் பொருள் கொண்டால் தெய்வ அன்புப் பாடல் எனப் பொருள் கொள்ளலாம். முதல் மூன்று திருமுறைகள் திருஞானசம்பந்தர் பாடல்களாகவும், அடுத்த மூன்றும் திருநாவுக்கரசர் பாடல்களாகவும், ஏழாம் திருமுறை சுந்தரர் பாடல்களாகவும் வகுக்கப்பட்டுள்ளன.

மாணிக்கவாசகர் பாடிய திருவாசகம், திருக்கோவையார் என்பன எட்டாம் திருமுறைப் பாடல்களாகவும், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு என்பன ஒன்பதாம் திருமுறைப் பாடல்களாகவும், திருமந்திரம் பத்தாம் திருமுறையாகவும், காரைக்கால் அம்மை, சேரமான் பெருமாள் உள்ளிட்டோர் பாடிய பாடல்களின் தொகுதி பதினோராம் திருமுறையாகவும் சேக்கிழாரின் பெரிய புராணம் பன்னிரண்டாம் திருமுறையாகவும் கொள்ளப்படுகின்றன.

திருமுறைத் தொகுப்பு

முதலாம் இராஜ ராஜ சோழன் காலத்தில் நம்பியாண்டார்நம்பி என்னும் பெரியார் திருமுறைகளை பதினொன்றாக வகுத்தார் என திருமுறைகண்ட புராணம் கூறுகின்றது. சேக்கிழார் காலத்தில் பாடப்பட்ட பெரியபுராணம் பின்னாளில் பன்னிரண்டாம் திருமுறையாகக் கொள்ளப்பட்டது.

வடமொழி மந்திரங்களுக்கு ஈடானவை

திருமுறைகள், வடமொழி, வேதாசகம் மந்திரங்களுக்கு ஈடான சக்தி படைத்தவை. இதனாலேயே தேவாரம் வேதசாரம் எனவும், திருவாசகம் உபநிடதசாரம் எனவும், திருமந்திரம் ஆகமசாரம் எனவும் குறிப்பிடுகின்றன.

திருமுறைக்காட்டில் வேதங்களால் பூட்டப்பெற்ற கதவை திருநாவுக்கரசர் தேவாரம் பாடித் திறப்பித்தார் எனவும், திருஞானசம்பந்தர் மீண்டும் தேவாரம் பாடிக் கதவைப் பூட்டினார் எனவும் அறிகிறோம். வேதங்களால் பூட்டப்பட்ட கதவு தேவாரங்களால் திறக்கப்பட்டது என்றால் தேவாரங்கள் வடமொழி மந்திரங்களுக்கு ஈடானவை என்பதே பொருள் ஆகும்.

இறைவனுக்குப் பிடித்தவை

திருமுறைப் பாடல்களில் இறைவன் மிக்க விருப்புடையவன் தன் வாயினாலேயே விருப்பத்தை அவர் தெரிவிக்கும் சந்தர்ப்பங்கள் பற்றிய இலக்கிய ஆதாரங்கள் உள்ளன.

“நமக்கும் அன்பின் பெருகிய சிறப்பின் மிக்க
அர்ச்சனை பாட்டே ஆகும் ஆதலால் மண் மேல் நம்மை
சொல் தமிழ் பாடுக என்றார் தூமறைபாடும் வாயார்.”

பெரியபுராணம் 216

எனச் சுந்தரரை தடுத்தாட்கொண்ட சிவபெருமான் கூறியதாக பெரியபுராணம் குறிப்பிடுகின்றது. மேலும் சுந்தரருக்கு “பித்தா” என்றும், சேக்கிழாருக்கு “உலகெலாம்” என்றும் இறைவனே அடியெடுத்து கொடுத்துள்ளார். திருவாசகப் பாடல்களை இறைவன் தன் கைப்பட எழுதியுள்ளார்.

இவ்வாறு பெருமை பெற்றுள்ள திருமுறைப் பாடல்கள் இன்று எத்தகைய நிலையை எதிர் கொள்கின்றன என்பதே இக்கட்டுரையூடாக நோக்கப்படுகின்றது.

திருமுறைகளின் இன்றைய நிலை

இறைதன்மை பொருந்திய திருமுறைப் பாடல்கள் நம்மவர்களது அறியாமையாலும் அலட்சியப் போக்காலும் முக்கியத்துவம் குறைந்த நிலையை எய்தி விட்டன என்றே கருதவேண்டியுள்ளது.

அ. பாடும் போது விடப்படும் தவறுகள்

பாடசாலைகள், ஆலயங்கள் போன்ற பொது இடங்களில் திருமுறைப் பாராயணம் மேற்கொள்ளும் சிலர் தாம் ஓதும் பாடல்களில் பிழைகளை ஏற்படுத்தி பாடும் நிலையை அவதானிக்க முடிகின்றது. பிழையான வார்த்தைப் பிரயோகங்கள் திருமுறைகளின் பெருமைக்குப் பங்கம் ஏற்படுத்துவதோடு தீய பலன்கள் ஏற்படவும் காரணமாகி விடுகின்றன. அன்றாட வாழ்வியலில் நாம் பிழைவிடும் பிரயோகங்கள் சிலவற்றை நோக்குவோம்.

- 1) “அங்கமும் வேதமும் ஓதும் நாவர்” என்ற பாடலில் ஓதும் நாவர் என்பதற்கு பதிலாக ஓதும் நால்வர் எனப் பாடுதல்.
- 2) திருஞானசம்பந்தர் பாடிய “மங்கையர்க்கரசி” என்ற பாடலை மங்கையற்கரசி எனப்பாடுதல்.
- 3) “இடரினும் தளரினும்” என்ற தேவாரத்தில் “இதுவோ எமை ஆளுமாறு ஈவதொன்றெமக்கில்லையே அதுவோ உனதின்னருள் ஆவடுதுறையரனே” என்பதில் இதுவோ அதுவோ என்பதை “இதுபோல் அதுபோல்” எனப்பாடுதல்.
- 4) முத்திநெறியறியாத என்ற பிரபலமான திருவாசகப் பாடலில் “சித்தமலம் அறுவித்துச் சிவமாக்கி” எனப்பாடுவதற்கு பதிலாக “சித்தமலம் அறிவித்துச் சிவமாக்கி” எனப்பாடுதல்.
- 5) சிவபுராணத்தில் “கோகழிஆண்ட குருமணிதன் தாழ்வாழ்க” என்ற அடியில் குருமணிதன் தாள் என்பதற்கு பதிலாக குருமணிதன் தாள் எனப்பாடுதல்.
- 6) பாலுக்கு பாலகன் எனத் தொடங்கும் திருப்பல்லாண்டு பாடலில் “ஆலிக்கும் அந்தணர் வாழ்கின்ற சிற்றம்பலமே இடமாக” என்ற அடியில் தில்லைச்சிற்றம்பலமே இடமாக என தில்லை என்ற சொல்லை சேர்த்து பாடுதல்.
- 7) கடையவனெனைக் கருணையினால் எனத்தொடங்கும் திருவாசகப் பாடலில் “கடையவனே... எனைக் கருணையினால்” எனப் பதம்பிரித்து பாடுதல்.
முதலிய சந்தர்ப்பங்களைக் குறிப்பிடலாம். மேற்குறிப்பிட்டவை இக்கட்டுரையாளர் தனது அனுபவத்திற் கண்ட தவறுகள் ஆகும். இதைவிட இன்னும் பல சந்தர்ப்பங்கள் இருக்கலாம்.

ஆ) பிழை ஏற்படக் காரணமானவர் யார்?

இவ்வாறான பிழைகள் ஏற்படக் காரணம் யாது? அல்லது காரணமானவர் யார்? என்பதில் பல்வேறுவாதப் பிரதிவாதங்கள் உள்ளன. “இளமையிற் கல்வி சிலையில் எழுத்து”, “கேள்விச் செவியன் ஊரைக் கெடுத்தான்” முதலிய வாசகங்களை இங்கு நாம் நினைத்து பார்க்க முடியும். நாம் அறிந்து வைத்திருக்கின்ற திருமுறைப் பாடல்களில் பெரும்பாலானவை நமது இளமைக் காலத்தில் எம்மால் அறியப்பட்டவை. இங்கு அறிதல் முறையில் ஏற்பட்ட தவறே பிரதானமானது. ஒரு விடயத்தை எவ்வாறு மனனம் செய்கின்றோம் என்றால் செவிவழியாகப் புகுந்த செய்தியை மூளையில் பதிந்து வைக்கின்றோம். அல்லது கண்களால் புகுந்த செய்தியை மூளையில் பதித்து வைக்கின்றோம். பெரும்பாலும் செவிவழியாக கேட்பவையே

எமக்குரிய அனுபவங்கள் ஆகும். பெரும்பாலான சினிமாப் பாடல்களையும் இவ்வனுபவத்தின் ஊடாக நாம் ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்கின்றோம். செவிகளில் சேரும் வடிவம் பிழையாயின் பின்னர் வாய் மூலம் பாடப்படும் போது பிழையான வெளிப்படுத்துகையே பெறப்படும். கேள்வி ஞானத்தில் பாடும் பழக்கம் “பற்றித் தொடரும் பிழைகளை” ஏற்படுத்தி விடுகின்றது.

பாடல்களைப் பொருளுணர்ந்து பாடும் போது இத்தகைய பிழைகள் ஏற்பட வாய்ப்புக்கள் இல்லை. நூல்களின் துணையுடன் பாடல்களை பாராயணம் செய்தால் இவ்வாறான பிழைகள் ஏற்படுவதை கணிசமான அளவு குறைக்கலாம். இவைபற்றிய விடயங்களில் சமய பாடம் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள் கவனம் செலுத்த வேண்டும். தோத்திரப் பாடல்கள் குறித்துக் கற்பிக்கும் போது அவற்றைப் பதம் பிரித்துப் பொருளுரைத்துக் கற்பிக்க வேண்டும்.

இ) கிரியைகளில் திருமுறைகள்

பஞ்சபுராணம் என்ற வகையில் தேவாரம், திருவாசகம், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, பெரியபுராணம் ஆகிய பாடல்கள் பாடப்பட வேண்டும் என எதிர்பார்க்கப்படும். ஆயினும் பல ஆலயங்களில் தேவாரம், புராணம் என இரு பாடல்களுடன் “திராவிட வேதகானம் பாடுதல்” நிறைவு பெற்றுவிடுவதை அவதானிக்க முடிகின்றது. கோயிற்பூசகரின் அவசரமும் நேரமின்மை என்ற குற்றச்சாட்டும் இவ்வாறு இருபாடல்களுடன் பஞ்சபுராணம் நிறைவு பெறக் காரணமாக அமைகின்றது. இது கோயிற் பூசகர்கள் திருமுறைகளை அலட்சியப்படுத்து கிறார்களோ என எண்ண வைக்கின்றது.

பூசைக்கிரமங்களில் வேதபாராயணம், திருமுறைப்பாராயணம், ஆசீர்வாதம் என்ற ஒழுங்கை சிலர் கைக்கொள்கின்றனர். பலர் வேதபாராயணத்தை அடுத்து ஆசீர்வாதத்தை மேற்கொண்ட பின் திருமுறை பாடுமாறு கிரியை செய்கின்றனர். பூசைகள் யாவும் நிறைவு பெற்று ஆசீர்வாதமும் இடம்பெற்ற பின்னர் திருமுறை பாடுதலுக்கு இடம்வழங்கப்படுதல் திருமுறைகளை அலட்சியப்படுத்துவதாகவே நோக்கப்பட வேண்டியது.

இதைவிட திருமுறைபாடும் நேரத்தில் தாமும் சேர்ந்து வழிபாடு ஆற்றுவதை விட்டுவிட்டு அதனை ஒரு இடைவேளை நேரமாக கருதும் பூசகர்மார் பலர் உள்ளனர். திருமுறை பாடும் வேளையில் அலட்சியமாக அந்த இடத்தில் இருந்து விலகிச் செல்லுதல் அல்லது அர்ச்சனை முதலான செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டு ஏனைய அடியவர்களையும் திருமுறையின் பால் ஈடுபாடு ஏற்படாமல் செய்தல். முதலிய செயற்பாடுகளில் இந்துக் குருமார் சிலர் ஈடுபடுவதையும் இங்கு வேதனையோடு சுட்டிக்காட்ட வேண்டியிருக்கின்றது. இதனால் கூடி இருக்கும் அடியவர்களும் திருமுறைகளுக்குரிய மதிப்பினை வழங்கத் தவறிவிடுகின்றனர். பெரும்பாலான ஆலயங்களில் திருமுறை பாடப்படும் வேளைகளில் அடியவர்கள் தமக்குள் அளவளாவிக்கொள்வதே இடம்பெறுகின்றது. இது மிகவும் வேதனைக்குரியது.

பெரியபுராணம் பாடப்பட வேண்டிய வேளையில் வேறுபுராணப் பாடல்களைப் பாடும் நிலையையும் இங்கு தவறுகளில் ஒன்றாகச் சுட்டிக்காட்ட முடியும். இவ்வாறு பெரியபுராணம் என்ற போர்வையில் நாம் பாடும் வேறு புராண பாடல்கள் சில வருமாறு.

- பரமனைமதித்திதா பங்கயாசனன் (கந்தபுராணம்)
- வான்முகில்வழாது பெய்க (கந்தபுராணம்)
- ஆறிருதடந்தோள்வாழ்க (கந்தபுராணம்)
- அருவமும் உருவமாகி (கந்தபுராணம்)
- திருவாக்கும் செய்கருமம் (பதினொராம் திருமுறை)

எமது ஆலயங்களில் வீற்றிருந்து அருளாட்சி நல்கும் இறைமூர்த்தங்கள் யாவற்றினதும் அடிப்படை சிவாம்சமாக உள்ளமையால் எத்தெய்வத்தின் முன்னும் திருமுறைப் பாடல்களை ஒதுவதில் தவறில்லை.

திருமுறைகளைப் பண்ணுடன் பாடுவோர் தொகையும் அருகி வருகின்றது. இவ்வாறு இராகமின்றி ஜனரஞ்சகமற்ற முறையில் பாடுவதும், திருமுறை பாடும்போது மற்றயவர்கள் உரிய மரியாதை கொடுக்கத் தவறுவதற்கு காரணமாக அமைகின்றது. சில ஆலயங்களில் ஒரு சிலர் தாமே “வாணாள் ஒதுவார்” எனக் கருதி மற்றவர்கள் பாடுவதற்குச் சந்தர்ப்பங்கள் கொடுக்காது தாமே எப்போதும் பாடிக் கொள்வர். இளையவர்களை வளர்த்துவிடும் மனோபாவம் இத்தகையவர்களிடம் இல்லையாதலால் இவர்களுடைய காலத்துடன் திருமுறைகளைச் சீராகப் பாடக் கூடியவர்கள் அருகி விடுகின்றனர்.

ஈ) பொதுநிகழ்வுகளில் திருமுறைகள்

பொதுநிகழ்வுகளில் திருமுறைகள் படும்பாடுபற்றி சொல்ல வேண்டியதில்லை. விழாக்கள், கூட்டங்கள் போன்ற பொது நிகழ்வுகள் திருமுறைப் பாராயணத்துடன் ஆரம்பமாவது வழமை. இதன் போது எழுந்து நின்று மரியாதை கொடுக்கும் வழக்கம் காணப்படுகின்றது. ஆனால் கைகூப்பி வணங்கும் வழக்கத்தை பலரிடம் காணமுடிவதில்லை. திருமுறைப் பாடல்களை பாடும் போது ஏதோ ஒப்புக்கு எழுந்து நிற்பவர்கள் போல பலர் எழுந்து நிற்கின்றார்கள். பெரும்பாலான பாடசாலைகளில் இம்முறையே காணப்படுகின்றது. திருமுறைகளுக்கு மதிப்பளிக்கும் அடிப்படை பாடசாலைக் காலத்திலேயே கட்டி வளர்க்கப்பட வேண்டும். ஆனால் பாடசாலைகளில் திருமுறைப் பாராயணம் இடம்பெறும் போது எத்தனை ஆசிரியர்கள் முன்மாதிரியாக கைகூப்பித் தொழுகின்றனர்?

பாடசாலையில் இருந்து சமூகத்திற்கு வரும் போது இந்நிலை இன்னும் விசாலிக்கிறது. பொது நிகழ்வுகளில் இறைவணக்கம் என்ற செயற்பாட்டை சம்பிரதாயத்திற்காக செய்கிறார்களோ என

எண்ணத் தோன்றுகின்றது. மன ஈடுபாட்டுடன் இறைவணக்க நிகழ்வுகளில் பங்கேற்போரைக் காண்பது அரிதாகி விட்டது.

மரணச் சடங்குகள் போன்ற நிகழ்வுகளில் சம்பளத்திற்கு திருமுறை பாடும் ஓதுவார்மார் பலர் உள்ளர். இவர்களில் பலர் உரத்துப் படிக்க வேண்டும் என்பதை காரணம் காட்டி மது அருந்தி விட்டு திருமுறைகளைப் பாடித் தொலைக்கின்றனர். புனிதம் இல்லா வாய்களால் புனிதமான பாடல்களைப் பாடுவதே பிழையான காரியம். இதைவிட இவர்களில் அநேகர் பிழைவிட்டுப் பாடுவதை இக் கட்டுரையாளர் நேரடியாக தரிசித்திருக்கின்றார்.

சில விடயங்கள் தமக்குத் தெரியாதவை எனக்கூறிக் கொள்வதை பெருமையாகக் கருதும் வேடதாரிகளும் நம்மிடையே இருக்கின்றனர். வேட்டிகட்டத்தெரியாது, சேலை உடுக்கத்தெரியாது என்ற வரிசையில் தேவாரம் பாடத் தெரியாது என்பதும் அவர்கள் நினைக்கும் கௌரவமாக உள்ளது.

2) புலம்பெயர் நாடுகளில் திருமுறைகள்

புலம்பெயர் நாடுகளில் உள்ள சைவர்கள் திருமுறைப்பாடல்களை தமது வாரிசுகளிடம் கையளிக்கும் போது ஆங்கிலமொழி வடிவத்திலேயே கையளிக்க வேண்டிய நிலையில் உள்ளனர். நேரடியாக தேவாரத்தை ஆங்கில வார்த்தைகளில் உச்சரித்து பாடும் போது உரிய சொற்களுக்கான சரியான உச்சரிப்பு அமைகின்றதா என வழிப்படுத்த வேண்டிய தேவை உள்ளது. இதே வேளை திருமுறைகளை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்ப்புச் செய்து பரப்ப வேண்டிய தேவையும் உள்ளது. இப்படி ஆங்கிலத்தில் எழுதியாவது பாடுகின்றார்களே என்று ஆறுதல் அடைய வேண்டிய நிலையே உள்ளது. ஆயினும் திருமுறைப்பாடல்களின் இறுவட்டுக்களை வைத்து சரியான உச்சரிப்புக்களை கையாண்டு பிள்ளைகளை வழிப்படுத்துவது ஆரோக்கிய நிலைக்கு வழிவகுக்கும்.

திருமுறைகளின் எண்ணிக்கை தொடர்புடைய வேண்டுமா?

திருமுறைகளின் எண்ணிக்கை பன்னிரண்டாகும். திருமுறைகளை வகுத்த நம்பியாண்டார் நம்பி தனது காலத்தில் பதினொன்று என்றே வகுத்தார். பின்னர் பெரியபுராணம் பன்னிரண்டாவது திருமுறையாக சேர்க்கப்பட்டது. எனவே சோழர்காலத்தில் திருமுறைகளின் எண்ணிக்கையில் மாற்றம் ஏற்படுத்தியமையால் தற்காலத்திலும் இவ் எண்ணிக்கையை அதிகரிக்கலாம் என அறிஞர்கள் சிலர் வாதிடுகின்றனர்.

பஞ்சபுராணம் பாடவேண்டிய சந்தர்ப்பங்களில் 6, 7 பாடல்களை பாடும் வழக்கத்தையும் சிலர் கொண்டுள்ளனர். திருமுறைக்குள் அடங்காத திருப்புகழ், அபிராமிஅந்தாதி, வள்ளலார் பாடல்

போன்றவற்றை பாடும் வழக்கத்தை கொண்டிருக்கின்றோம். எனவே திருமுறைகள் தொடர்புபடுவதில் தப்பில்லை. ஆனால் இதனை நடைமுறைப்படுத்தும் தகுதி யாரிடம் உள்ளது என்பதே இங்கு தொக்கு நிற்கின்ற வினாவாகும்.

பஞ்சபுராணம் என்ற ஒழுங்கிலும் மாற்றம் ஏற்பட்டு வருகின்றது. ஈழத்தில் பிரபலமான தெல்லிப்பழை துர்க்கை அம்மன் கோவிலில் தேவாரம், பெரியபுராணம், அபிராமி அந்தாதி ஆகிய மூன்று பாடல்களையே திராவிட பாராயணம் என்ற நிலையில் பாடும் வழக்கம் அன்னை சிவத்தமிழ் செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி காலத்தில் இருந்துள்ளது. இவ்வாறான மீளாய்வுகள் மேலும் அலசி ஆராயப்பட வேண்டியனவாக உள்ளன.

பண்ணிசைப் பயிலகங்கள் தேவை

திருமுறைகள் பெருமை பெறுவதற்கு பண்ணிசை பயில்நெறி வளர்க்கப்பட்ட வேண்டும். பண்ணிசை பாட வல்லவர்களை கௌரவித்தல், பண்ணிசைப் போட்டிகளை நடாத்துதல், வகுப்புக்களை நடாத்துதல் போன்ற செயன்முறைகள் திருமுறைகள் வளர்வதற்கு ஆதரவாக அமையும். கோவில்களிலும் பாடசாலைகளிலும் இசைத்தட்டுக்கள் மூலம் பக்திப்பாடல்களை ஒலிபரப்புவதற்கு பதிலாகத் திருமுறைப் பாடல்களை ஒலிபரப்புவது சாலச் சிறந்தது

நிறைவுரை

திருமுறைகள் எமக்கு அளிக்கப்பட்ட அரும் பெரும் செல்வங்களாகும். அவற்றை போற்றுவதும், பாதுகாப்பதும் நம்மவர் கடன் அன்றி வேறில்லை. கோவில்களில் கருவறை வரை செல்லத்தக்க திருமுறைகளை நம் உயிராகக் கருதிச் செயற்படுவோம்.

இந்து சமுதாயமும் நடனக்கலையும் பரதகலாவித்தகர் மேகலா கமலேஸ்வரன் (B.A)

இந்து சமுதாயத்தில் வழங்கி வருகின்ற நடனங்களிலே பரதம் முதன்மை வாய்ந்ததாகும். இது மிகவும் புராதனமானதும் கூட. பரதக் கலையானது பிரம்மாவினால் கற்பனை செய்யப்பட்டு, இருக்கு, யசூர், சாம, அதர்வண வேதங்களின் சாரத்தை எடுத்து ஐந்தாவது வேதமாக தொகுக்கப்பட்ட ஒரு அரும்பெரும் கலை. பரதத்தை பிரம்மா பரதருக்கு அருள, பரதர் தம் நூறு பிள்ளைகளுக்கும் கற்பிக்க, அவர்கள் இக்கலையை பூமியில் பலருக்கும் கற்பித்துப் பரவச் செய்தனர் என்பது புராண வரலாறு.

அத்துடன் இக்கலையை கண்டு மகிழ்வெய்திய சிவபெருமான், தனது தாண்டவ நடனத்தை கற்பிக்குமாறு தண்டு முனிவருக்கு பணிக்க, தண்டு முனிவர் பரதருக்கு தாண்டவத்தை கற்பித்தார். லாஸ்யத்தை உமாதேவியார் பாணாசுரனின் மகளாகிய உஷைக்கு கற்பித்தார். உஷை துவாரைகையிலுள்ள கோப ஸ்திரிகளுக்கு கற்பிக்க அவர்கள் செளராஷ்டிர தேச மக்களுக்கு கற்பித்தார். இவ்வாறு இப்பரதகலையானது இப்பூவுலகில் பரவியது என்று புராண வரலாறு குறிப்பிடுகின்றது. இதன் அடிப்படையில் பார்க்கும் போது, இந்து சமுதாயத்திலே பரதம் வேருன்றத் தொடங்கியதெனலாம்.

இந்து சமுதாயத்தோடு இயல்பாகக் கலந்த ஆடல் வடிவமாகப் பரதநடனம் மேலுயர்ந்துள்ளது. சாமான்ய மக்களிடம் ஆட்சி கொண்டிருந்த ஆடல் வடிவங்கள் கலை உன்னதங்களாக மாற்றப்பட்டமைக்கு பரத நடனம் பொருத்தமான எடுத்துக்காட்டாகும். அவ்வாறு மாற்றப்படும்போது இலக்கணம் வகுப்போர் அதனைக் கடவுளுடன் தொடர்புபடுத்தினர். இந்து சமுதாயத்திலே கடவுளை ஆடற் தெய்வங்களாக கண்டு வழிபடும் மரபு இன்றும் காணப்படுகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக சைவசமய முழுமுதற் கடவுளான சிவபிரான் ஆடற்கரசனாக, நடராஜராக பல்வேறு கலைகளின் தனிப்பெரும் வித்தகனாக விளங்குகின்றார். இவரைப் போலவே அம்மன், பிள்ளையார், விஷ்ணு முதலிய கடவுள்களும் கலைப்பிரியர்களாகவும், கலைகளின் வடிவங்களாகவும் போற்றப்படுகின்றனர். வீணாதார தக்ஷணாமூர்த்தி, வீணையை ஏந்தி வாசிக்கும் சரஸ்வதி, சிவபிரானின் 108 கரணங்கள், கண்ணனின் வேயங்குழல் பற்றிய சிற்பங்கள் இதனை எடுத்தியம்பும்.

“மாயவனாடும் அல்லி
விடையோனோடும் கொட்டி
ஆறுமுகன் ஆடும் குடை
குன்றெடுத்தோன் ஆடும் குடம்
முக்கண்ணன் ஆடும் பாண்டூரங்கள்
நெடியோன் ஆடும் துடி
காமன் ஆடும் பேடு
திருமகள் பாடும் பாவை”

என்ற பாடலினூடாகக் கடவுளர்கள் ஆடல் வடிவினராகக் காணப்படுவதை அறிந்து கொள்ளலாம்.

இவ்வாறு கடவுளர்களோடு மட்டுமன்றி இந்துச் சமுதாய நிழலிலே கோவில்களும் சமய உணர்வினைப் புகட்டும் நிலையங்களாகவும், கவின்கலைகளின் மையங்களாகவும் மிளிர்லாயின. இதில் குறிப்பாக இசைக்கும், நடனத்திற்கும் பாரியதொரு பங்கு காணப்பட்டது. ஆடல், பாடல் மூலம் இறைவனை வழிபட்டு உய்யும் முறையினை வைணவ ஆழ்வார்கள் வலியுறுத்தியுள்ளனர். வேதகால வேள்விகளிலும் ஆடலும், பாடலும் இடம்பெற்றிருந்தன. கோயில்களில் இடம்பெற்ற நித்திய, நைமித்திய கிரியைகளில் ஆடலும், பாடலும் நன்கு இடம்பெற்றன.

முற்காலத்திலேயே இசை, நடன நிகழ்ச்சிகளை அளிப்பதற்காக இசைக்கலைஞர்கள், வாத்திய கலைஞர்கள் மற்றும் நாட்டிய கலைஞர்கள் கோவில்களிலே அவற்றின் வருமான தேவைகளுக்கு ஏற்ப நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர். இத்தகைய ஒழுங்குமுறை தமிழகத்திலே பல்லவர், பாண்டியர், சோழர், நாயக்கர் ஆட்சி காலங்களில் நிலவியது.

பல்லவர் ஆட்சிக் காலத்திலேயே வைதீக கலாசாரம் காணப்பட்டது. 4 ஆம், 5 ஆம் நூற்றாண்டளவில் தமிழகத்திலே ஆகம நெறியிலமைந்த ஆலய வழிபாடு பரவிக் காணப்பட்டது. இவ்வாலய வழிபாட்டில் நடனம் இடம்பெற்றது. இதனையே விஷ்ணு தர்மோந்திர புராணம் “இறைவனை வழிபடுவதற்கு நிருத்த தானமே சிறந்தது” எனக்கூறுகின்றது. எனவே நடனம் கோயிலோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டதாகக் காணப்படுவதாலேயே கோயில்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு நடனம் வளர்ச்சி பெற்றது. இக்காலத்தில் சமயகுரவர் நால்வரும் ஏனைய ஒன்பது ஆழ்வார்களும் தத்தம் பக்தி அனுபவங்களை எளிமையானதும் பண்ணோடு இசைந்ததுமான திருப்பாடல்கள் தேவாரம், திருவாசகம், நாலாயிர திவ்விய பிரபந்தம் போன்றவற்றை வெளிப்படுத்தினர். இவ்வாறு நிலவிய பக்தி இயக்கத்திலே ஆடலும் பாடலும் இறைவனை ஏத்தி இகபர நன்மைகள் பெறுவதற்கான சிறந்த சாதனங்களாகக் கருதப்பட்டன.

எனினும் இதனை வித்திடுவதற்கு ஆதாரமாக அமைந்தது சங்ககாலம் மற்றும் சங்கமருவிய காலத்தில் காணப்பட்ட இந்து சமுதாயத்தின் வாழ்க்கை முறைமையாகும். அதாவது சங்க காலத்திலே இயற்கையோடு இணைந்து வாழ்க்கை நடத்திய மக்கள், அதற்கேற்ப ஆடல் பாடல்களை அமைத்தனர். இக்காலத்தில் சமய வழிபாடுகளில் நடனங்கள் இடம்பெற்றதோடு, அவற்றில் சில நடனங்கள் உலகியல் சார்ந்தனவாய் காணப்பட்டன. சடங்கு, கடவுள், வழிபாடு, விழா, களியாட்டம் முதலியவற்றில் நடனங்கள் இடம்பெறலாயின.

நடனத்தை கூத்து, களிப்பு எனப்பலவாறு குறிப்பிட்டனர். நடனமாவோரைக் கூத்தர், கோடியர், வைடியர், கண்ணளர், விறலியர் என பலவாறு குறிப்பிட்டனர். சங்ககால நூல்களில் ஒன்றான பத்துப்பாட்டில் மலைப்படுகடாம், கூத்தராற்றுப்படை, பொருணராற்றுப்படை ஆகியன

ஆடுவோரதும் பாடுவோரதும் வினைத்திறனை விளக்கும் நூல்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மற்றும் உள்ளி விழாவின்போது ஆடல் மகளிர் அணிந்த மணிகளோடு கூடிய மேகலை பற்றி அகநானூறு இலக்கியமும், திருப்பரங்குன்றிலே துடி இசைக்க ஆடல் மகளிர் ஆடிய நடனம் பற்றி பரிபாடல் இலக்கியமும், முருகனின் நாயகியாகிய வள்ளி போல பாவனை செய்து ஆடும் வள்ளிக்கூத்து, போர் புரியும் வீரருக்கான ஆடல்கள் நிலைக்கூத்து மற்றும் குரவை, வெறிக்குரவை, துணங்கை முதலிய நடனங்கள் பற்றித் தொல்காப்பிய நூலும் எடுத்தியம்புகின்றது.

மேலும் சங்கமருவிய காலத்திலே காணப்பட்ட சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை ஆகிய நூல்களில் அக்கால நடனம், இசை முதலியன உன்னத நிலையை அடைந்திருந்தமையை அறியலாம். சிலப்பதிகாரம் கூறும் ஆடற்கரசியான மாதவி நடன வகைகளிலே சிறந்த தேர்ச்சி பெற்றவள். பதினொரு வகை ஆடல்கள் சிவபெருமான், திருமால், முருகன், திருமகள், இந்திராணி முதலிய தெய்வங்கள் ஆடிய ஆடல்கள் எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றன. எனவே இவற்றினடிப்படையில் இந்து சமுதாயத்தினிடையே பல்லவர் காலத்திற்கு முன்பே ஆடல், பாடல் சமய சார்புடையதாக விளங்குவதை அவதானிக்க முடிகின்றது.

பல்லவர் காலத்திலே கோயில்களில் வளர்ந்த நடனக்கலையானது சமய ஞானிகள் மூலமாக வலியுறுத்தப்பட்டது. அதாவது இசைக்கருவிகளைத் தாங்கிய நிலையில் இவர்கள் இந்து தெய்வங்களைக் கண்டனர். சிவபெருமான் வீணாதார தக்ஷணாமூர்த்தியாகவும், உடுக்கை ஏந்திய கையினராகவும் விளங்குகின்றார். இறைவனுடைய நடன வடிவங்களில் நடராஜவடிவம் மிகச்சிறந்ததென சமய தத்துவ அறிஞர்களும், கலை விமர்சகர்களும் கருதுவர். நாட்டிய சாஸ்திரம் போன்ற நூல்களில் குறிப்பிடப்படுவது போன்று பல்லவர், பாண்டியர் கால சங்கீதத்திலும் இதை காண முடிகின்றது. சங்கீதம் என்பது வாய்ப்பாட்டு, வாத்திய இசை, நடனம் ஆகிய மூன்றும் சேர்ந்து என்ற கருத்து பிரபல்யம் பெற்றிருந்தது. மற்றும் இக்காலத்திலே ஆடல்களையும் பாடல்களையும் குறிப்பிட்ட வேளையிலே ஆடுவதற்கும் பாடுவதற்கும் மிகத்தேர்ச்சி பெற்றிருந்த நடனமாதர் நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர். இவ்வாறு நடன பெண்கள் இறைவனை ஏத்துவதற்காகவும், மக்களை மகிழ்விக்கவும், சமயத்திலே ஈடுபட வைக்கவும் கோயில்களில் அமர்த்தப்பட்டமை குறித்து பிற்கால பல்லவர் சாசனங்கள் கூறுகின்றன.

இதற்கு அடுத்த காலப்பகுதியான ஏறக்குறைய 4 நூற்றாண்டு கொண்ட சோழர் காலத்திலும் இந்துமத கலாசாரத்தோடு நடனம் பின்னிப்பிணைந்ததாக வளர்ச்சி பெற்றதெனலாம். இக்காலத்தில் சைவம், வைணவம் ஆகியவற்றைச் சேர்ந்த பாடல் பெற்ற தலங்கள் கற்றளிகளாகப் புணரமைக்கப்பட்டு விரிவாக்கம் பெற்றன. ஆடற்கலையின் வல்லவரான நாட்டியப் பெண்களுக்கு அரசரும், பிரதானிகளும், கோவிலாரும் கௌரவ பட்டங்களை வழங்கினர். “தலைக்கோலி” எனும் பட்டம் பூர்வகால வழமைப்பிரகாரம் வழங்கப்பட்டது. 1ஆம் இராஜராஜன் தஞ்சை பெருங்கோயிலில் 400 தேவரடியார்களை ஆலயப்பணி செய்வதற்கென்று நியமித்தான்.

நாட்டிய சாத்திரத்திலுள்ள 108 கரணங்களையும் சிற்பங்களாகத் தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயிலிலே அமைக்க ஏற்பாடும் செய்தான். கோயிலின் உட்புறத்தில் 81 கரணங்கள் சிற்பங்களாக வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளமை இதற்கு சான்றாகும். இந்த 108 வகை நடனங்களையும் சிவபெருமான் ஆடலுக்கு அரசனாக, பஞ்ச கிருத்தியங்களைச் செய்யும் நாட்டிய தத்துவம் நிறைந்த வடிவினனாக சிதம்பரத்தில் ஆடினார் எனக் கூறப்படுகின்றது.

சோழருக்குப் பின்பு தமிழகத்தைச் சிறிது காலம் ஆண்ட பாண்டியரைத் தொடர்ந்து விஜயநகரப் பேரரசு தமிழ்மொழி வளர்ச்சிக்கும், இந்துமதச் சமுதாயத்துக்கும், கோவில்களுக்கும், அவற்றோடு தொடர்புடைய கலைகளுக்கும் ஆதரவு வழங்கினர். இக்காலத்தில் கோயில்களிலே குறவஞ்சிகள் நடனநாடகமாக நடிக்கப்பட்டன. குறிப்பாக திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சியும், முக்கூடற்பள்ளும் குறிப்பிடத்தக்கவை. இதற்குப்பின்னர் பண்டைய கூடியாட்டமும், சாக்கியர் கூத்தும் ஆடற்கதைகளைத் தோற்றுவிக்க அடிகோலின. அத்துடன் தமிழ்நாட்டிற்கு வடக்கிலுள்ள பிராந்தியங்களோடு ஏற்பட்ட தொடர்புகளின் விளைவாக கீர்த்தனை, அஷ்டபதி, தில்லானா, ஜாவளி ஆகிய இசை வடிவங்கள் தமிழகத்திலே பரவி இசையிலும் நாட்டியத்திலும் இடம்பெற்றன.

இவை மட்டுமன்றி இந்து சமுதாயத்திலே இறைவனே ஆடல்வல்லனாக, நடராஜனாக இருப்பதனால் கோயில்களில் நடனக்கலை வளர்ந்தது. இக்கலை சமயச் சூழலிலே கோயில்களின் அரவணைப்பிலே இறைவனை வழிபடும் வகைகளில் ஒன்றாகவே வளர்ந்து வந்துள்ளது. “மலர், நீர், தூப, தீபம் ஆகிய சகலவிதமான உபசாரங்களுள்ளும் நிருத்யோபசாரத்தையே ஆண்டவன் பெரிதும் விரும்புகின்றான்.” என நிருத்யரத்னாவளி எனும் நூல் கூறுகின்றது.

இந்து ஆலய வழிபாட்டின் முக்கியமானதோர் அம்சமாக நடனம் இடம்பெற்றது. கோயில் வழிபாடானது, “ஷோடசோபசாரம்” எனும் 16 அங்கங்களை கொண்டது. இதில் “நிருத்யோபசாரம்” 15 வது அங்கமாக இடம்பெறுகின்றது என ஆகம நூல்கள் கூறுகின்றன. ஆகம விதிப்படி அபிஷேகம், ஆராதனை முடிந்தபின் இறுதி நிகழ்ச்சியாக நடனம் இறையர்ப்பணமாக ஆடப்பட்டதனைத் தொடர்ந்து “நவஸந்தி நாட்டியம்” இடம்பெற்றது. அட்டத்திக்குப் பாலகர்களை எழுந்தருளிவிக்கும் முதல் தினத்திலும் அவரவர்க்குரிய சிறப்பியல்புகள், தாளம், இராகம், நிருத்தம், பண்,வாத்தியம் ஆகியன அமையும். இவ்வேளையில் அவ்வவ் கடவுளர்க்குரிய நவஸந்தி கௌத்துவங்களும் பாடியும் ஆடப்படும் வந்தன.

இவ்வாறு இந்த சமுதாயத்தினரிடையே கோயில்களோடு வளர்ந்த நடனக்கலையானது அரசியல், சமூக, பொருளாதார, பண்பாட்டு சீர்குலைவுகளாலே தேய்ந்து மங்கத் தொடங்கி மோசமான நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டது.

இந்துக் கோயில்களின் மிகப் புனிதமான கலைகளில் ஒன்றாக விளங்கிய நாட்டியத்தினை அதன் தூய்மைக்கும் சிறப்புக்கும் கொண்டு வந்து மீண்டும் புத்துயிர் அளிப்பதற்காக

ஈ.கிருஷ்ணையர், பாலசரஸ்வதி ஆகியோரும் தெத்த்சோன், ருத்த்சென்ட், டெனிஸ், லாமேரி போன்ற அமெரிக்க கலைஞர்களும், பிராமண குடும்பத்தைச் சேர்ந்த மைலாப்பூர் கலாநிதியும், அடையாறு ருக்மணிதேவியும் சீரிய நோக்கிலே அரும்பாடுபட்டனர். இவர்களின் அரிய முயற்சியினால் நடனம் இந்து சமுதாயத்தினரிடையேயும், பிறரிடையேயும் மிகத்துல்லியமாக பரவத் தொடங்கியது.

இதனைத்தொடர்ந்து, பண்டைய காலந்தொட்டு இந்துசமுதாயத்தினரின் மதவழிபாடுகளில் எவ்வாறு நடனம் வளர்ச்சி பெற்று வந்துள்ளது என்பதை ஆராய்வோமானால், அதாவது வழிபடும் தெய்வங்களைத் திருப்திப்படுத்தவும், துர்தேவதைகளைச் சாந்தப்படுத்தவும். பேய் பிசாசுகளை விரட்டி அடிக்கவும் நடனமாடி வந்தனர். பழங்காலத்திலே சமய வழிபாடு தொடர்பான நடனங்கள் அரங்கத்திலே ஆடப்படும் நடனங்கள், நாட்டார் வழக்கிலான கூத்துக்கள் எனும் வகைகள் இருந்தன.

பலவகையான நடனங்கள் முக்கியமான திருவிழாக்கென்றே ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றில் சில சைவசமயத்ததுடன், சில வைணவத்துடனும் சம்பந்தப்பட்டவை. மற்றும் சில அந்தந்தப் பிரதேசத்தில் போற்றப்படும் கிராமதேவதைகளையும், ஊர்காவற் தெய்வங்களையும் திருப்திப்படுத்துவதை நோக்கமாக கொண்டன. கோலம், துள்ளம், திரையாட்டம், பகவதிப்பாட்டு, ஐயப்பன் பாட்டு முதலியவை இப்பொழுதும் திருவிழாக்காலத்தில் கோலாகலமாக ஆடப்படுகின்றன. குடியிருப்பு இல்லங்களிலும், கோயில்களிலும் வாசம் செய்யும் பேய், பிசாசுகளை விரட்டியடிப்பதற்காக ஆடப்படும் நடனமே “கோலம் துள்ளல்” நடனமாகும். திரையாட்டம் எனப்படும் ஒருவகை நடனம் தைலாட்டம் பகவதி அம்மன் கோயில்களில் நடைபெறும். இந்த நடனத்தை திருவிழாவில் குளிகள், குதிகணமார் கூடான், குரிக்கன், பைரவன், குட்டிச்சாத்தான் போன்ற பெயர்களை கொண்ட பரம்பரை நடனக்காரர் ஆடுவர்.

பாட்டு எனப்படும் ஒரு முறையில் அமைந்த நடனக் குடும்பத்தில் யாவரும் புத்தாடை புனைந்து புஷ்பிணிகள் என்று கூறப்படும் ஒரு ஜாதி பெண்களை கொண்டு பல பாடல்களை பாடச்சொல்லி அனைவரும் தம் நிலை மறக்கும் வரை ஆடுவார்கள். இது போல் முடியெட்டு எனும் நடனமும் கோயில் முன் இருவர் தோன்றி தாருகன் என்ற அசுரனைக் காளி வதம் செய்யும் காட்சியை நடித்துக் காட்டுவர். மற்றும் சபரிமலை யாத்திரை மேற்கொள்ளும் போது, மலைக்கு போகும் பாதை காட்டு வழியானதாலும், மலையேறும் போது சிரமம் தெரியாமல் இருக்கவும் யாத்திரையின் போது, வேறு எவ்விதத் தடங்கலும் ஏற்படாது இருக்கும் பொருட்டு சபரிமலை வாழ் ஐயப்பனை வேண்டிப் பூஜை செய்து வழிப்பட்ட பின்னரே யாத்திரை மேற்கொள்வர். இப்பூஜையின் போது ஆடப்படும் ஆனந்தமான நடனம் “ஐயப்பன் பாட்டு” என்பதாகும்.

அதேபோன்று சர்ப்ப வழிபாடு நடைபெறும்பொழுது, பாம்புதேவதையின் கடுங்கோபத்தில் குடும்பத்திற்கு ஏற்படும் ஆபத்திலிருந்து மீள்வதற்காக “பாம்பு துள்ளல்” எனும் நடனம் ஆடப்படுகின்றது. இது பெரும்பாலும் கேரளத்து நடனமுறையில் நடந்து வருகின்றது. அத்துடன் பேய், பிசாசு பிடித்தவர்களிடமிருந்து அவற்றை விரட்டியடிப்பதற்காக சிலவகை நடனங்களை கேரளத்தார் ஆடுகின்றனர். நோயாளிகளை பிடித்திருக்கும் பிசாசு மிகத் தீவிரமானதாக இல்லாவிட்டால் “தீயோட்ட நடனம்” ஆடப்படும். பேய் மிகத்தீவிரமாக இருந்தால் “உச்சவேலி நக்கீரம் - 2014

நடனம்“ ஆடப்படும். அத்துடன் உக்கிரமான பிசாசுகளை விரட்டவும். பெரியம்மை போன்ற கொடிய நோய்களைத் தவிர்க்கவும் ஆடும் ஆட்டம் “நேரவேலி“ எனப்படும்.

கொச்சியில் பறையன், வேளான், பண்ணன் மற்றும் ஈழவ ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்களும் தத்தம் வழிபாட்டின்போது, பலவிதமான நடனங்களை ஆடுகின்றனர். அதுபோன்று குடகுதேசத்திலும் ஊர்காவற் தெய்வங்களைக் குறித்து சில நடனங்கள் ஆடப்படுகின்றன. மேலும் எல்லா இராஜ்ஜியங்களிலும் இந்து சமுதாயத்தினரால் அம்மன் கோயில் திருவிழாவில் கரகாட்டம் ஆடப்பட்டு வருகின்றது. இது மைசூரில் பலவிதமாக ஆடப்படுவதோடு, “ஐடை கரகம்“ பிரபல்யமானதாகக் காணப்படுகின்றது. அத்துடன் “காவடியாட்டம்“ சுப்பிரமணிய சுவாமி கோயில்களில் ஆடப்பட்டு வருகின்றது. குறிப்பாக பழனிக்கு யாத்திரை செல்லும் பக்த கோடிகளும், பூசாரிகளும் காவடியாட்டம் ஆடக்கொண்டே மலையேறுகின்றனர்.

மேலம் இலங்கைத் தமிழர் பண்பாட்டில் உலோகங்களை ஏந்தி ஆடும் மரபு காணப்படுகின்றது. உதாரணமாக கெடுதல் செய்யும் ஆவிகளை விரட்டியடிப்பதற்கு வேலாயுத நடனமும், சூலாயுத நடனமும் ஆடப்படுகின்றன. “அக்கினி ஆடல்“ எனப்படும் நடனம் தீப்பந்தங்களை கையில் ஏந்திய வண்ணம் வலஞ்சுழியாக சுற்றியும், தாவியும் ஆடும் ஆடலாக காணப்படுவதோடு இவை தீமைகளை விரட்டியடிப்பதற்காக தீப்பந்தம் ஏந்தியும் ஆடப்படுகின்றன.

எனவே மேற்போந்த ஆதாரங்களை அடிப்படையாக வைத்து நோக்கும் போது, இந்து சமுதாயத்தினரிடையே நடனம் மிக இணைந்த ஒன்றாக தொடர்ந்து வந்துள்ளது. அன்றிலிருந்து வளர்ந்து வரும் இந்நடனக்கலையை இந்துச் சமுதாயத்தினர் இனிவரும் காலங்களிலும் அழியாது பேணிப்பாதுகாப்பது இந்துவாகிய ஒவ்வொருவரினதும் கடமையாகும். அத்துடன் நடனம் பயின்று வரும் கலைஞர்களும் பாரம்பரியமான நடனங்களை மறந்து போகாமல் காக்கும் பணியில் ஈடுபடுவதும் அவர்களின் தலையாய கடமையாகும் என்பதை உணரவேண்டும் என்பதே இக் கட்டுரையின் அரிய நோக்காகும்.

உசாத்துணைகள்

Prof. Pathmanathan.S, (2002), Hindu culture dances and painting: Department of Hindu Religious and Cultural Affairs, Colombo.

பேரா. ஜெயராஜா. சபா, (2007), ஆடற்கலை, பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை, கொழும்பு.

லீலாம்பிகை. செல்வராஜா. (2001), நடனசாரம், யுனி ஆர்ட் பிரைவேட் லிமிடெட், கொழும்பு.

மீரா. மங்களேஸ்வரன், (2002), நிருத்தயம், கே.ஆர்.ஐ.பி.எஸ், கொழும்பு.

இந்து மத சம்பிரதாயங்கள்

க. பரமேஸ்வரன்
இடைநிலையாண்டு
இலங்கைச் சட்டக் கல்லூரி

ஆன்மாக்களைப் பக்குவப்படுத்துவது சமயம். சமுதாயத்தில் தனி மனிதனின் வாழ்க்கை நெறியே சமயம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. இறைவனை இருத்தி மக்கள் வழிபடும் இடம் “கோயில்” எனவும் “ஆலயம்” எனவும் கூறப்படுகின்றது. கடவுள் திருவடியில் மனம் எனும் ஆன்மா இலயயித்து இருக்கும் இடம் கோயில்கள், ஆலயங்கள் எனப்படும்.

ஆலயங்களின் அமைப்பு முறையால் கலைகளின் இருப்பிடமாகவும், விழாக்களால் மக்கள் வேறுபாடுகளைக் களையும் இடமாகவும், காணிக்கைகளால் பொருளாதாரத்தின் வைப்பிடமாகவும், நீர், மரம் போன்றவற்றைப் பேணுவதினால் சுகாதாரத்தை வலியுறுத்துமிடமாகவும், கல்வெட்டுக்கள் மூலம் வரலாற்றை அறிவுறுத்துமிடமாகவும் திகழ்வதால் கோயில்கள் ஊரைச் சார்ந்தனவாக, ஊருக்கு காப்பிடமாகத் திகழ்கின்றன. இதனாலேயே கோயிலை பெருக்குதல் (அலகிடுதல்), திருமெழுக்கிடுதல் (மெழுகுதல்), நந்தவனம் (பூந்தோட்டம்) வைத்தல், மலர் எடுத்தல், மாலைதொடுத்தல், தூபம் போடுதல், திருவிளக்கு ஏற்றுதல், பூசைப்பொருள் கொடுத்தல் முதலியன தொண்டுகளாக கூறப்படுகின்றன.

திருக்கோயிலின்றும் பிரிக்கப்படாது உடனிருந்து இயங்குவது தீர்த்தம் அதாவது திருக்குளம் தீர்த்தத்தைச் சார்ந்தே திருக்கோயில்கள் விளங்குகின்றன திருக்கோயில்களை சார்ந்து மிக அகலமாகவும் ஆழமாகவும் எழிலுற அமைந்துள்ள திருக்குளங்களைக் காணும்பொழுதெலாம் நமது சமுதாய முன்னோடிகள் சமுதாய அமைப்பை நிர்மாணித்த திறன் நமக்குப் புலப்படுகிறது.

இந்து சமயம், சைவ சமயம் என்பவற்றில் ஆன்மாக்கள் என பிரஸ்தாபிக்கப்படுபவை பற்றி நோக்குவோம். ஆன்மாக்கள் நித்தியமாய், வியாபகமாய், சேதமாய்ப் பாசத்தை உடையோராய் சார்ந்ததன் வண்ணமாய் சாரீரந்தோறும் வெவ்வேறாய் வினைகளைச் செய்து வினைப்பயன்களை அனுபவிப்போராய், சிற்றறிவும். சிறுதொழிலுடையோராய்த் தமக்கு ஒரு தலைவனை உடையோராய் இருப்பர். ஆன்மாக்கள் துலசரீரம், சூக்குமசரீரம் என இரண்டு வகைச் சரீரங்களை எடுக்கின்றனர். தூலசரீரம் எனப்படுவது பிருத்வி, அப்பு, தேயு வாயு ஆகாயம் எனும் ஐம்பூதங்களும் கூடிப் பரிணமித்த உருவுடம்புடையோர்.

ஆன்மாக்கள் நல்வினை தீவினை என்பவற்றுக்கு ஈடாக நால்வகைத் தோற்றம், எழுவகைப் பிறப்பு, எண்பத்து நான்கு நூறாயிரம் யோனி பேதத்தையுடையோராய் பிறந்து இறந்து உழலுவர்.

நால்வகைத் தோற்றம் என்பது.

அன்டசம், சுவேதசம், உற்பிச்சம், சராயுசம் ஆகும். இவை முட்டையிற் தோன்றுவன.

1. அன்டசம் - இவை முட்டையிற் தோன்றுவன.
2. சுவேதசம் - வியர்வையிற் தோன்றுவன.
3. உற்பிச்சம் - வித்து, வேர், கிழங்கு என்பவற்றில் தோன்றுவன.
4. சராயுசம் - கருப்பையிற் தோன்றுவன.

கருப்பையில் பிறப்பன தேவர்களும், மனிதர்களும் நாற்கால் விலங்குகளும். மனித பிறப்பெடுத்த ஆன்மாக்கள் பசுபதியாகிய சிவபெருமானை அறிந்து வழிபட்டு முக்தியின்பம் பெறுவர். சிவபெருமானது, திருவருள் கைவரப்பெற்ற முனிசிரேட்டர்கள் ஓதியருளிய மந்திரங்களும் தோத்திரங்களும் வடமொழியில் வேதம் எனப்பட்டன. சிவனது அருள்பெற்ற மெய்யடியார்களால் திருவருள்வழி நின்று பாடியருளிய பக்திப்பாடல்களாகிய அருட்பாக்கள் தமிழ் வேதம் என அழைக்கப்படுகின்றன. வேத சாரமே தேவார திருவாசகங்கள் என்பதைச் சைவப் பேராறிஞர்கள் அறுதியிட்டுக் கூறியுள்ளனர். திருமுறைப் பாடல்கள் பக்தி உணர்ச்சி மேலிட்டுப் பாடியவை. நாயன்மார்கள் இறைவனின் திருவருளை தூண்டவே பாடினர். இப்பாடல்கள் மூலம் பல அற்புதங்கள் நிகழ்த்தப்பட்டவைகளை நாயன்மார்களின் வரலாறுகள் மூலம் அறியலாம். திருமுறைகள் வேதாகமங்களின் வழிநின்று சைவநெறியினை உலகம் உய்ய இசைத்தமிழாலும், இயற்றமிழாலும் எடுத்தோதுவன. இத் திருமுறைகள் வானவெளியில் பன்னிரு இராசிகள் போல விளங்குகின்றன. இவற்றை அருளிச் செய்த அனுபூதிமாண்கள் இருபத்தேழு நட்சத்திரங்கட்கு நிகரான இருபத்தெழுவராவர். இவர்களால் சைவ சமயம் சிறப்புப் பெற்று வளர்ந்துள்ளது. வேதாமங்கள் பிரணவத்தின் விரிவாகும். அங்ஙனமே பன்னிரு திருமுறைகளும் அமைந்துள்ளன எனலாம். பன்னிரு திருமுறைகளும் உள்ளங்கசிந்துருகி ஒதுதற்குரியன. ஒதுவார் உள்ளத்தையும், கேட்பார் உள்ளத்தையும் உயர்த்தி பக்தி வெள்ளம் பெருகச் செய்யும் பான்மையும் பன்னிரு திருமுறைகளுக்கு உண்டு.

பன்னிரு திருமுறைகளும் அமைந்தவாறு :

முதலாம், இரண்டாம், மூன்றாம் திருமுறைகள் தேவாரம் - திருஞானசம்பந்த நாயனார்,

நான்காம், ஐந்தாம், ஆறாம் திருமுறைகள் - தேவாரம் - திருநாவுக்கரசநாயனார்.

ஏழாந்திருமுறை - தேவாரம் - சுந்தரமூர்த்திநாயனார்.

எட்டாந் திருமுறை - திருவாசகம் - மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்.

ஒன்பதாம் திருமுறை - திருவிசைப்பா - திருமாளிகை தேவர், சேந்தனார், கருவூர்த்தேவர், பூந்துருத்திக்காடநம்பி, கண்டராதித்தர், வேனாட்டடிகள், திருவாலியமுதனார், புருடோத்தம நம்பி, சேதிராயர்

ஒன்பதாம் திருமுறை - திருப்பல்லாண்டு - சேத்தனார்.

பத்தாம் திருமுறை - திருமந்திரம் - திருமூலநாயனார்.

பதினொன்றாம் திருமுறை - 40 பிரபந்தங்கள் பன்னிருவர்.

பன்னிரெண்டாம் திருமுறை திருத்தொண்டர் புராணம் (பெரியபுராணம்) சேக்கிழார் நாயனார்

ஆலயங்களில் பஞ்சபுராணங்களென தேவாரம், திருவாசகம், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, திருப்புராணம் மற்றும் திருப்புகழம் பாடப்படுகிறது. இவற்றுள் திருவாசகம் பலமொழிகளில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது 1900ம் ஆண்டு ஜியு, போப்பையர் ஆங்கிலத்திலும், 1995 இல் இந்தியில் பேராசிரியர் சுந்தரம், கொல்கத்தா சாந்தினிகேதன் மூலம் வெளியிடப்பட்டது 2012 இல் மலையாளத்தில் திரு சந்திரசேகர நாயரால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு திருவனந்தபுரம் மன்னாரால் வெளியிட்டு வைக்கப்பட்டது. 2013 இல் தெலுங்கில் பேராசிரியர்கள் பரிமளம், அரம்பை ஆகியோர் மொழிபெயர்த்து திருமலை திருப்பதி தேவஸ்தானத்தால் நூலாகியது. 2014 ல் வடமொழியில் தெரு. ச. கோதண்டராமன் மொழிபெயர்த்து சுவாமி தயானந்த சரஸ்வதி அச்சுவித்து 2014 இல் திரு வடிவேல் இராமசாமி, திரு இலிண்டன் மற்றும் திரு. வே. சண்முகநாதன் (முவரும் கல்முனை) ஆகியோர் மொழி பெயர்த்து 26.05.2014 இல் கௌரவ வாசுதேவ நாணயக்கார அவர்கள் வெளியிட, பாராளுமன்ற உறுப்பினர் வணக்கத்துக்குரிய அத்தூரலிய இரத்தின தேவர் யாழ்ப்பாணத்தில் இடம் பெற்ற விழாவில் பெற்றுக்கொண்டார்.

மேலும் பிள்ளையார் (விநாயகர்), முருகன் (சுப்பிரமணியர்), ஐயனார், வைரவர், வீரபத்திரர் போன்ற கடவுள்களும் இந்து சமயத்தில் வணக்கத்திற்குரியவர்கள் ஆவர்.

விநாயகர் என்றால் தலைவர்களுக்கெல்லாம் தலைவன் எனப்பொருள்படும். எந்தக் கடவுளை வழிபட்டாலும் முதலில் வழிபடப்படும் தெய்வம் விநாயகக் கடவுள் ஆவார். விநாயகருக்குரிய விரத நாட்கள், ஒவ்வொருமாதமும் வரும் தேய்பிறை நான்காம் நாள் சங்கடகர சதுர்த்தி விரதமும், சதுர்த்திவிரதங்களும், கார்த்திகை மாதம் தேய்பிறை பிரதமை முதல் மார்கழி மாத வளர்பிறை ஷஷ்டி வரையான இருபத்தொரு நாட்கள் விரதம், வெள்ளிக்கிழமை விரதமும் விநாயகருக்குரிய விரத தினங்களாகும். முருகனை சங்ககால மக்கள் மலையும் மலை சார்ந்த பகுதிக்குரிய குறிஞ்சிநிலக்கடவுளாக வணங்கி வழிபட்டனர். முருகன் ஆறுமுகன், எனவும் சுப்பிரமணியன் எனவும் அழைத்து வழிபடுவர். முருகனுக்குரிய விரதங்கள் சுக்கிரவார விரதம், கார்த்திகை விரதம், கந்தசஷ்டி விரதம் என்பனவாம்.

இந்துசமயத்தில் (சைவசமயம்) சக்தி வழிபாடு மிகமுக்கிய பங்கு வகிக்கின்றது. உலகெல்லாம் நிறைந்து விளங்குகின்ற எல்லாம் வல்ல எம் பெருமானின் அருட்சக்தியாகிய ஆதிபராசக்தியின் திவ்ய அருள் பெற அனுட்டிக்கும் விரதம் நவராத்திரி விரதமாகும் இது தொடர்ந்து ஒன்பது நாட்களிற்கு அனுடிக்கப்படும்.

புரட்டாதி மாதம் பிரதமை முதல் நவமி முடிய வரும் ஒன்பது நாடும் கும்பத்திலே பூசை செய்து தேவியை அனுட்டிக்கும் விரதமாகும். இதில் முதல் மூன்று நாட்களும் வீரத்தை வேண்டி மலைமகளையும், அடுத்த மூன்று நாட்களிலும் செல்வத்தை வேண்டி திருமகளையும், இறுதி மூன்று நாட்களும் கல்வியை வேண்டி கலைமகளையும் நினைத்து பூசித்து. விரதம் அனுஷ்டிப்பார். பத்தாம் நாள் அதிவிசேட மகோன்னத மகிமையும் நிறைந்த விஜயதசமி திருநாளாகும்.

சக்தி வழிபாட்டிற்கு பிரசித்திபெற்ற ஆலயங்களாக காசிவிசாலாட்சி, மதுரை மீனாட்சி, காஞ்சி காமாட்சி, புதுக்கோட்டை புவனேஸ்வரி ஆகிய ஆலயங்கள் இந்தியாவிலும், இலங்கையில் மாத்தளை முத்துமாரி, நயினை நாகபூஷணி, தெல்லிப்பளை தூர்க்கை அம்மன், செட்டிபாளையம் கண்ணகை அம்மன், வற்றாப்பளை கண்ணகை அம்மன், உடப்பு திரௌபதி அம்மன் ஆகியன பிரசித்தி பெற்றவையாகும். கிழக்கு இலங்கையில் திருகோணமலை கோணேசர் ஆலயத்தைச் சூழ்ந்து எல்லைக் காளியம்மன் கோவில்கள் நிறைந்து காணப்படுகின்றன. திருகோணமலை பத்திரகாளி அம்மன், உப்பு வெளி காளி, பறையன் குளம் எல்லைக்காளி, படுக்கைப் பத்திரகாளி, சம்பூர் பத்திரகாளி, பாலம்போட்டாறு பத்திரகாளி, திருகோணமலை மாரியம்மன், தம்பலகாமம் முத்துமாரியம்மன், நிலாவெளி முத்துமாரியம்மன், மாங்கினாய் மாரியம்மன், சல்லி முத்துமாரி, கிளிவெட்டி முத்து மாரியம்மன் என்பன சிலவாகும்.

சிலப்பதிகாரம் கூறும் கண்ணகி அம்மன் வழிபாடு கிழக்கு இலங்கையில் பிரசித்தமானது. திராவிடப் பண்பாட்டில் முக்கியத்துவம் பெற்ற சக்தி வழிபாட்டினையே கண்ணகி வழிபாட்டில் காண்கிறோம். சோழ நாட்டின் தலைநகர் பூம்புகாரில் பிறந்து பாண்டிய மன்னனிடம் அரசியல் புரட்சி செய்து சேர நாட்டில் தெய்வமாகிய கண்ணகி அம்பாள், சிங்கள மக்கள் மத்தியில் “பத்தினி தெய்யோ” என சிறப்பித்து வழிபடப்படுகின்றாள். கண்டியில் உள்ள தலதா மாளிகையில் கண்ணகிக்கு கோயில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. சிங்கள இலக்கியங்களான ராஜாவலிய, ராஜரத்தினரகார, பத்தினிகத்தாவ ஆகிய நூல்களில் கண்ணகி தெய்வம் பற்றி விபரிக்கப்பட்டுள்ளது.

விபூதியும், உருத்திராக்கமும் முக்கியமான சைவ சமய சின்னங்களாகும். இவை எமது அஞ்ஞானத்தைப் போக்கி தீமைகளின்னிறும் எம்மைப் பாதுகாத்து இறைவனையும் அவனது பெருங் கருணையையும் நினைவூட்டும் சாதனங்கள் பிரதானமாக நீராடியவுடனும் பூசை வழிபாடுகள் செய்யும் நேரங்களிலும் இவற்றை நாள் தோறும் பக்தி சிரத்தையுடன் தரித்தல் வேண்டும். சைவ ஒழுக்கங்களுள் இன்றியமையாதது திருநீறு (விபூதி) அணிதலாகும்.

உருத்திராக்கம் என்பது உருத்திரனது (சிவபெருமான்) கண் எனப் பொருள்படும் பத்தினிப் பெண்களுக்கு, திருமாங்கலியம் எங்ஙனம் புனிதமான ஆபரணமாக விளங்குகிறதோ, அங்ஙனமே சிவனடியார்களுக்கும் உருத்திராக்கம் போற்றி அணியவேண்டிய புனிதச் சின்னமாகத் திகழ்கிறது.

சந்தனம், குங்குமம் நெற்றியின் நடுப்பகுதி இறைவன் உறையும் இடங்களில் ஒன்றாகும். இறைவனைத் தியானிக்கும் போது அங்கு இயங்கும் முக்கிய நரம்புகள் சூடாகின்றன. இச்சூட்டைத் தணிக்க நெற்றி நரம்போட்டத்தின் மீது குளிர்ந்த சந்தனத்தை அணிகின்றனர். இது நறுமணங்கமழும் சந்தன மரத்திலிருந்து செய்யப்படுகின்றது.

கும்பாபிஷேகம்: இறைவனை ஆலயத்திலே சிறப்பாக நிற்கச்செய்யும் பொருட்டு செய்யப்படும் மங்களகரமான கிரியைகள் கும்பாபிஷேகம் என்று அழைக்கப்படும். ஓர் ஊரில் மகா கும்பாபிஷேகம் நடைபெற்றால் தெய்வ சாந்நித்தியம், ஊர்ச்சிறப்பு, நகர்ச்சிறப்பு, மக்கள் செல்வச் சிறப்பு, உயர் கல்விச் சிறப்பு, அரச வீதிச் சிறப்பு, மனத்தில் சாந்தி, சுபீட்ச வாழ்வு, உலக நன்மை என்பன கிடைக்கும். ஆலயத்தை ஆகம முறைப்படி புதிதாக அமைத்து அங்கு இறைவனை புதிதாகப் பிரதிஷ்டை செய்தல் “அநாவர்தன பிரதிஷ்டை எனவும், இயற்கை அனர்த்தம் முதலியவை நிகழ்ந்து ஆலயத்தை புனர் நிர்மாணம் செய்து நிகழ்த்தும் பிரதிஷ்டையை “ஆவர்தன பிரதிஷ்டை எனவும் அழைப்பர்.

சங்காபிஷேகம் : சங்கினால் செய்யப்படும் அபிஷேகம் சங்காபிஷேகம் எனப்படும் சங்காபிஷேகம் 108 சங்குகளால் மேற்கொள்ளப்பட்டால் அஷ்டோத்திர சதம் என அழைக்கப்படும். அஷ்டோத்ர சகஸ்ரம் என்பது 1008 சங்குகளால் செய்யப்படும் அபிஷேகம் ஆகும். சங்குகளில் வலம்புரி, இடம்புரி என இருவகை உண்டு. வலம்புரிச்சங்கு கிடைத்தற்கரியதும் சிறப்புகள் வாய்ந்ததும் ஆகும்.

வீட்டுக்கிரியைகள் : இந்துமதத்தவர் கிரியை வழிபாடுகளிலும் சாஸ்திர சம்பிரதாயங்களிலும் மிகுந்த நம்பிக்கை கொண்டுள்ளவர்களாவர். இந்த மத வாழ்வில் செய்யப்படும் கிரியைகள் பூர்வம், அபரம் என இரு பகுதிகளாக நோக்கத்தக்கவை. பூர்வீகக் கிரியையாவது ஒரு உயிர் கர்ப்பமாவது முதல் இறக்கும் வரை செய்யப்படும் கிரியைகளாகும். அபர கிரியை என்பது ஓர் உயிர் இறந்த பின்னர் மேற்கொள்ளப்படும் கிரியையாகும்.

பூர்வகிரியைகள் சிலவற்றின் சம்பிரதாயங்களை நோக்குவோம்.

திருமணக்கிரியைகள் : சுபக்கிரியை மானிடப் பிறப்பு எடுத்தற்கு அர்த்தபுஷ்படியாய் ஆறும், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற நற்பயன்களை அடைவதற்கு ஒரு வாழ்க்கைத் தணையைத் தேடிக் கொள்வது திருமணம் என்ற இரு மனம் இணையும் இனிய நாளாகும். விவாகம் எனும் கிரியை இந்துமதத்தில் மிக முக்கிய இடத்தைப் பெற்றுள்ளது. திருமணக்கிரியைகளில் முக்கியமாக இடம் பெறும் நிகழ்வுகள் வருமாறு:

பொன்னுருக்கல் : மாங்கல்யம் (தாலி) செய்வதற்கு நல்லநாள் பார்த்து மாப்பிள்ளை வீட்டில் அல்லது ஆசாரிவீட்டில் பொன்னுருக்கல் செய்தல் வேண்டும். இதே நாள் பெண்வீட்டிலும், மணமகன் வீட்டிலும் தனித்தனியே அவர்களின் வளவில் ஈசான (வடகிழக்கு) மூலையில் முகூர்த்தக்கால் (கன்னிக்கால்) ஊன்றவேண்டும். இதற்கு இப்போது முள்முருங்கை மரத்திலிருந்து கிளைகள் பாயாத நேரான ஒரு தடியை வெட்டி அதன் மேல் நுனியில் ஐந்து மாவிளைகளை மஞ்சள் பட்டுத்துண்டினால் கட்டி, தடி ஊன்றப்படும். அவ்விடத்தில் மண்ணைக் கிண்டி பண்படுத்தி அதில் சுமங்கலிப் பெண்களால் நவதானியம் இட்டு ஊன்றப்படும். முகூர்த்தக்கால் ஊன்றி பொன்னுருக்கல் இடம் பெற்றதும் இருவீட்டாரும் திருமணச் சடங்குகள் முற்றாக முடிவடையும் வரை எந்தவிதமான துக்க நிகழ்ச்சிகளிலும் பங்கு கொள்ளக்கூடாது என்பது நியதி.

தாலிகட்டுதல் : தாலியிலே சிவலிங்கம், விநாயகர் அல்லது இலட்சுமியினுடைய திருவுருவம் அமைத்தல் சிறந்தது. முறைப்படி பெண்ணின் பெற்றோரால் (தாய், தந்தை) மணமகனிடம் தமது மகளை கன்னிகாதானம் செய்வர். இது அக்கினி, விநாயகர், சிவன், பார்வதி, முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள், வேதப்பிராமணர்கள், உற்றார், உறவினர்கள், சபையோர்கள் சாட்சியாக நிகழ்த்தப்படுவதாகும். கனிகாதானம் நிறைவுற்றதும் ஒரு தாம்பாளத்தில் மாங்கல்யம், கூறை, பூமாலை, மெட்டி, மற்றும் மங்கலப் பொருட்களை வைத்து மணமகனின் தந்தை தாய் சபையோரிடம் ஆசிபெறுவார். பின் இவற்றை தன் கையால் மணமகன் மனமகளிடம் கொடுக்க மணப்பெண் கூறை கட்டிவருவார். மணமகள் மணமகனுக்கு வலப்பக்கம் வந்த அமர, அந்தணர்கள் மாங்கல்ய பூசை செய்து மணமகனிடம் தாலியை கொடுக்க, மணமகன் மணமகளின் வலது பக்கத்திற்கு வந்து சிவாச்சாரியார்கள், அவையோர் ஆசீர்வதிக்க, கெட்டிமேளம் முழங்க மணமகள் கழுத்தில் மணமகன் தாலி கட்டுதல் நடைபெறும். இதனை மங்கல நாண் பூட்டல் என்றும் கூறுவர்.

இந்து சமய வாழ்வியலில் மனிதனின் ஒவ்வொரு வாழ்க்கை நடைமுறைக்கும் கிரியைமுறைகள் நிர்ணயித்துள்ளார்கள். மனிதவாழ்வில் அடுத்த முக்கிய நிகழ்வான வீடு கட்டி குடிபுகுதலுக்கும் வாஸ்துசாஸ்திர விதிமுறைகள் உண்டு. வீடுகட்டுதல் தொடக்கமாக அத்திவாரம் இடுதல் வேண்டும் இதற்கும் விதிமுறைகள் உண்டு. வீடுகட்டும் போது பிரதான வாயிலின் அமைப்பு, பிரதான வளை வைப்பு, முக்கியபிரதான அறையின் கதவுநிலை வைத்து வீடு கட்டி முடிந்ததும், ஒரு நல்ல நாளை தெரிவு செய்து கிருகப் பிரவேசம் செய்வர். தீபம், விநாயகர், இலட்சுமி, சரஸ்வதி படங்கள், பூரண கும்பம், புஷ்பமாலை, மஞ்சள், வெற்றிலை, பால், பழம், நைவேத்தியங்கள், உப்பு, நெல் முதலிய தானியங்கள், தோலுடன் மூன்று முழுத்தேங்காய், சுவர்ணம், வெள்ளி நவரத்தினம், நவவஸ்திரம், ஆபரணம் அகியவற்றை ஆலயத்திலிருந்து மங்கல வாத்திய கோஷத்தோடு சுமங்கலிகள் கொண்டுவர வீட்டினுள்

இந்து மதத்தில் மக்கள் அனுஷ்டித்து இறையருள் பெறுவதற்காக பல்வேறு விரத அனுஷ்டானங்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. அவற்றைப் பற்றி நோக்குவோம்.

சித்திரா பெளர்ணமி - சித்திரகுப்தர் அவதரித்த இந்நாளில் தாயை இழந்தவர்கள் பிதிர் கடன் செய்து, தாயை நினைத்து விரதம் அனுஷ்டிப்பர்.

வைகாசி விசாகம் : சரவணப் பொய்கையில் முருகப் பெருமான் ஆறு குழந்தைகளாக அவதரித்து அசுரர்களை அழித்தொழித்து அதர்மத்தை ஒழித்து தர்மத்தை நிலை நாட்டிய நாளாகும். அந்நாளில் விரதமிருந்து முருகன் அருள் பெறுதல் நன்று. மேலும் ஆனி உத்தரம் சிவனுக்கும், ஆடிச் செவ்வாய் திருமணமாகாத பெண்கள் அம்மாளை தரிசித்து விரதமிருக்கவும், ஆடி அமாவாசை, தந்தையை இழந்தவர்கள் விரதமிருந்து பிதிர்கடன் நிறைவேற்றவும், ஆடிப்பூரம், ஆவணி சதுர்த்தி விநாயகர் திருவவதாரம் செய்த தினம், ஆவணி மூலம், ஆவணி ஞாயிறு புரட்டாதி நவராத்திரி விரதம், புரட்டாதி சனி, கேதார கௌரிவிரதம், மகாளயம்,என்ன இந்துக்களால் கைக்கொள்ளப்படும் விரதங்களாகும்.

ஆதியும் அந்தமும் இல்லாத தன்மை வாய்ந்த இந்துமதம் மனிதனை நல்வழியில் வாழ வைத்து நற்கதி அடையச்செய்யும் வகையில் பல உன்னதமான சம்பிரதாயங்களையும், சடங்குகளையும் காரணகாரியங்களுடன் முன்வைத்துள்ளது. அவற்றினை தெரிந்து முறையாகக் கைக்கொள்ளும்போது முக்திப்பேறு என்பது திண்ணம்.

பாவம் தீர்க்கும் தேவ குணங்கள்

செல்வி. ஜல்வர்யா சீவகுமார்
இறுதியாண்டு
அகில இலங்கை சமாதான நீதவான்

மனிதனை தெய்வமாக்கும் வழிமுறைகளான வேள்வி செய்தல், வேதம் ஒதுதல், தவம் புரிதல், நேர்மையாக நடந்து கொள்தல் போன்ற சில வழிமுறைகளையும் தேவ குணங்கள் என்றே கீதை சொல்கின்றது.

வேதம் ஒதுதல், வேள்வி செய்தல் இவையாவும் பிராமணர்கள், கடமையல்லவா? மற்றவருக்கு இது எவ்வாறு பொருந்தம் என்று அனைவரும் நினைக்கலாம். யாக குண்டம் அமைத்து நெருப்பு மூட்டி செய்வது மட்டும் வேள்வி அல்ல, வாலபவுணர்வின்றித் தியாக உணர்வுடன் செய்யப்படும் எல்லாச் செயல்களும் வேள்வியே. அதுமட்டுமன்றி யாகத்தைப் பஞ்சமா யக்கும் என்று கீதை பட்டியல் இடுகிறது. தேவர்களைப் போற்றும் தேவயக்கும் பிராமணருக்கு முக்கியமானது மற்றவர்கள் கோல், கோவிலுக்குப் போதல் வழிபாடு செய்தல், பூஜை செய்தல் இவையும் தேவ யக்ருமே.

இறந்து போன நமது முன்னோரைத் தொழுதல், அவர்களுக்கு திதி, திவசம் முதலியன அளித்தல் அல்லது அவர்களை நினைத்து எளியோருக்கு உணவு, உடை வழங்குதல் முதலிய நீத்தார் வழிபாடு பித்ருயக்கும் வேதம் ஒதுதல் பிராமண தருமம் என்றால் உயர்ந்த சமய நூல்கள், திருக்குறள் நாலடியார் போன்ற அற நூல்களை உணர்ந்து படித்தல் எல்லாச் சமூகத்தார்க்கும் உரிய ஒருவகை வேள்வியே, ஞானயக்ருமே ஆகும்.

உயிருடன் வாழும் பெற்றோரை மதித்து, அவர்கள் மனம் மகிழும்படி நடந்து கொள்ளுதல் ஒருவகை வேள்வியே. ரிஷிகள் முனிவர் ஆகியோரைப் போற்றுதல் ரிஷியர்கள் எனப்படும். சான்றோர், பொதுநலத் தொண்டர் ஆகியோரைப் போற்றுதலும் ஒருவகை வேள்வியே சக மனிதர் துயர் துடைக்கப் பொருள் தருதல், இயற்கை சீற்றத்தாலும் யுத்தங்களாலும் நாடும், வீடும் இழந்தோருக்கு உதவிபுரியும் சமூகத்தொண்டு போன்றவை நரயக்கும் என்கிறது கீதை.

துயரப்படும் விலங்கினங்களைக் காத்தல், பசுவுக்கு உணவிடுதல், அடிபட்ட உயிரினங்களுக்கு மருந்திடுதல் ஆகிய பணிகள் பூதயக்கும் எனப்படும் இப்படி ஐந்து வகை வேள்விகள் செய்வது அவசியம் இவற்றைவிட உயர்ந்த தேவகுணம் என கீதை விளக்குவது நேர்மையாகும் இன்று உலகின் பல துயரங்களுக்குக் காரணம் நேர்மையற்ற பல நடவடிக்கைகளாகும்.

பெண் பார்க்கப் போனபோது காட்டுவது ஒருபெண்ணை, தாலிகட்டும் போது தலையில் கட்டுவது வேறு ஒரு பெண்ணை என்கிற அளவுக்கு நேர்மை குறைந்து விட்டது.

கடன் வாங்குகிறவர்கள் திருப்பிக் கேட்டால் தான் எப்போது வாங்கினேன்? நிரூபிக்க முடியுமா? என்கிறார்கள்.

பல ஏக்கர் நிலங்களுக்குச் சொந்தக்காரராக இருந்த ஒருவர் ஊரைவிட்டுக் காலி செய்தார். ஏன் தெரியுமா? ஊரில் உள்ள பணக்கார ஜமீன்தார் அவரைப் பொய்ச்சாட்சி சொல்லச் சொன்னார். பொய்ச்சொல்ல விருப்பமில்லை. ஜமீன்தாரைப் பகைக்கவும் முடியாது எனவே ஊரை விட்டுப் புறப்பட்டுப் போய்விட்டார்கள். இவர்கள் வேறு யாருமில்லை பகவான் இராமகிருஷ்ணரின் மூதாதையர்கள்.

தமிழ்நாட்டுப் கதை ஒன்றைப் பார்ப்போமானால் திருவண்ணாமலையில் தீபவிழா பல ஊர்களில் இருந்து மக்கள் வந்த வண்ணம் இருந்தனர் தொற்று நோய் பரவுவதைத் தடுக்கத் தடுப்புச் சாவடி அமைத்திருந்தனர். காங்கேய நல்லூரில் இருந்து நடந்து திருவண்ணாமலை போனார் ஒரு பெரியவர். அவரது ஊரில் காலரா நோய் இருந்தது, காலரா நோய் உள்ள ஊரில் இருந்து வருபவர்களை அரசு திருவண்ணாமலைக்குள் செல்ல அனுமதி தர மறுத்தது. அதனால் அந்த பெரியவருடன் வந்தவர்கள் தங்கள் வேறு ஊர்கள் பெயரைச் சொல்லி, அங்கிருந்து வருவதாகப் பொய் சொல்லித் திருவண்ணாமலை தீபதரிசனம் செய்தால் அது மிகப் பெரிய பாவம் என்று கருதினர் அவர் வேறு யாருமில்லை வாரியார் சுவாமிகளின் பாட்டனார் அப்படி நேர்மையான பண்புடையார் யாவரும் தேவர்களே!

அடுத்து, தவம் புரிதல் தெய்வகுணம் என்கிறது கீதை. பொறிகளை, புலன்களை அடக்கி ஓர் உயர்ந்த விஷயத்தில் மனத்தைச் செலுத்துதல் தவம் அர்ச்சனன் தவம் செய்து சிவனைக் கண்டான் என்கிறது மகாபாரதம். பிரகலாதன் தவம் செய்து மகாவிஷ்ணுவைக் கண்டான் என்கிறது ஸ்ரீமத் பாகவதம் ஏன்? அம்பிகையே தவம் செய்து சிவபெருமானை மணந்து கொண்டாள் என்கிறது கந்தபுராணம்.

எனவே தவத்தை எல்லா நூல்களும் வற்புறுத்துகின்றன. தவம் செய்தவர்கள் இறையருள் பெற்று அளவு கடந்த ஆற்றல் பெறுவார்கள். ஆனால் அப்படிப் பெற்ற ஆற்றலை இரணியன் போல் இராவணன் போல் வீணாக உலக அழிவுக்குப் பயன்படுத்தக்கூடாது. விஸ்வாமித்திரர் போல் தவத்தை அகங்காரத்தால் இழக்கவும் கூடாது. தவம் செய்தவர்கள் பிறர் தன்னைப் பழித்தாலும் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

தபஸ் என்பது வழமொழிச் சொல் உண்மையில் பக்குவப் படுத்துதல் என்பது இதன் பொருள், பக்குவமற்ற உயிரைப் பக்குவப்படுத்தும் முயற்சியே தவம் தபசு என்பது சமையலையும் குறிக்கும், தவத்தையும் குறிக்கும், அர்த்தம் ஒன்றுதான், தவம் என்றால் பக்குவமற்ற ஒன்றை பக்குவம் ஆக்குதல் என்றே பொருள் இது சமையலுக்கும் சமயத்துக்கும் ஏற்ற ஒரே சொல்.

தவம் செய்கிற போது தம்மையே சமைக்கிறோம், அவ்வாறு சமைக்கும் போது அடுப்பு எது? பழைய காலத்தில் மூன்று கல் அடுப்பு வைத்து நெருப்பு மூட்டி சமைப்பார்கள். விறகை பற்ற வைத்து காற்றை ஊதி ஊதிச் சமைப்பார்கள். தவம் செய்வதும் அப்படித்தான் பித்தநாடி, வாதநாடி, சிலேட்டு நாடி என்கிற மூன்று நாடியும் மூலாதாரம் என்கிற இடத்தில் மூன்று அடுப்பு மாதிரி இருக்கும் சுவாசக்காற்றை பிராணாயாமப் பயிற்சியால் ஊதி ஊதி மூலக்கனலை எழுப்பி நம்மைச் சமைத்தல் அதுவே தவம் ஆகிறது.

தவம் செய்கிறவர்கள் மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி இவற்றை அடக்கி கொள்ள வேண்டும். இதற்கு புலனடக்கம் என்று பெயர். கோபம், பாவம், கண்டாளம், என்று ஒரு பேச்சு வழக்கு உண்டு. உண்மை, கோபம் மனிதனைப் பாவியாக்கி விடுகிறது. எனவே கோபமின்மையை தெய்வமாகும் படிநிலை என்கிறது பகவத்கீதை.

ஐம்பொறி, அதன் வழி நுகரும் ஐந்தறிவு அதனைத் தரும் பொருள் முதலாகிய உலகத்தை உணரும் விலங்கிற்குப் பொருளே முதல். ஆனால் மனிதனுக்கு கருத்தே முதல். இதுவே மிக மிக முக்கியமான வேறுபாடு. விலங்கு வாழ்வில் உடலே பிரதானமாகும். மனித வாழ்வில் அறிவே பிரதானமாகும். உடலையும், அறிவினையும் கடந்த ஞானநிலையே தெய்வநிலையாகும். இந்த ஆறு அறிவும் மனித உடலில் ஆறு ஆதாரங்களாக, ஆறு சக்கரங்களாக மலர அவற்றைக் கடந்து ஏழாவது அறிவே தெய்வநிலை எனப்படும்.

மனதால் உயருகின்றவன் மனிதன். அந்த மனதிலிருந்தும் விலகி உயருகின்றவன் தெய்வமாவான். அப்படி மனங்கடந்த மகான்கள் பிறர் மனதில் ஓடும் எண்ணங்களை எளிதாக உணர்ந்து சொல்லிவிடுவார்கள். அதனால் அவர்கள் தெய்வங்களே என்றார் திருவள்ளுவர்.

“ஐயப்படாஅது அகத்து உணர்வானைத்
தெய்வத்தோடு ஒப்பக் கொளல்”

இவ்வாறான தேவ குணங்களை ஒருவன் முறையே கடைபிடிப்பானானால் அவனும்தெய்வமே.

சட்டவாட்சி (Rule of Law)

S.Selvakunapalan LL.B. (Colombo) LL.M. (Malta);
Senior Assistant Legal Draftsman,
Visiting Lecturer – Sri Lanka Law College.

சட்டவாட்சி என்பது ஒரு நாட்டின் மக்கள் அந்நாட்டில் காணப்படுகின்ற சட்டத்தினால் ஆளப்பட வேண்டுமென்பதாகும். அரசு தத்துவங்கள் பொதுவாக மூன்று துறைகள் ஊடாக பிரயோகிக்கப்படுகின்றன. இலங்கை அரசியலமைப்பின் 4(அ) உறுப்புரையின் நியதிகளின்படி மக்களின் சட்டவாக்கத் தத்துவம் மக்களின் பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட பாராளுமன்றத்தினாலும் மக்கள் தீர்ப்பின் போது மக்களாலும் பிரயோகிக்கப்படுதல் வேண்டுமென தேவைப்படுத்தப்படுகின்றது. எனவே சட்டவாக்கத் தத்துவம் என்பது இலங்கையில் பாராளுமன்றத்தினாலும் மக்களினாலும் பிரயோகிக்கப்படுகின்ற ஒன்றாகும். இவ்வாறான தத்துவத்தைப் பிரயோகிக்கின்ற போது சட்டங்கள் ஆக்கப்படுகின்றன. இத்தகைய சட்டங்கள் தனிப்பட்டவரின் சுதந்திரத்தை பாதுகாப்பதாக இருத்தல் வேண்டும் என்பது உட்கிடையான தேவைப்படாது.

கிரேக்க தத்துவவியலாளரின் கருத்துப்படி சட்டமானது அரசாங்கத்தின் தத்துவத்தைக் கட்டுப்படுத்தும் தன்மை கொண்டது. அதாவது அரசாங்கம் முறையாகச் செயலாற்றத் தத்துவங்கள் (Powers) தேவையானது, இத்தகைய தத்துவங்களை சட்டத்தின் ஊடாக பெறுகின்றது. சட்டம் தத்துவங்களை வழங்கும். அதேவேளை அவை எவ்வாறு பிரயோகிக்கப்பட வேண்டும் என்பதை குறித்துரைக்க தவறுவதில்லை.

எனவே சட்டமானது அரசாங்கத்தின் தத்துவத்தை பிரயோகிப்பதில் கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டுள்ளது எனலாம். Aristotle சட்டத்திலான அரசாங்கமானது, மக்களிலான அரசாங்கத்தை விட மேலானது என்றார். மக்களிலான அரசாங்கத்தில் தனிப்பட்ட சுதந்திரங்கள் பாதிக்கப்படுவதற்கு சந்தர்ப்பம் இருப்பினும் கூட சட்டத்திலான அரசாங்கத்தின் அத்தகைய வாய்ப்பு அற்றதெனக் கூறமுடியும். Bracton என்ற அறிஞரின் கருத்தில் ஆட்சியாளர்கள் சட்டத்திற்கு அமைவானவர்கள். இவர் கருத்து 13ஆம் நூற்றாண்டில் எடுத்துக் கூறப்பட்டது. அரசன் சாதாரண குடிமக்களுக்கு அமைவானவரோ, கட்டுப்பட்டவரோ அல்ல எனினும் கடவுள் மற்றும் சட்டத்திற்கு அமைவானவர் எனப்பட்டது. சட்டமே அரசனை உருவாக்குகின்றது. சட்டத்திற்கிணங்க ஏற்படுத்தப்படும் நீதிக்கு ஆட்சியாளரும் குடிமகனும் கட்டுப்பட்டு ஒழுக வேண்டும். Bills of Rights 1689 முடியாட்சி சட்டத்திற்கு அமைவானது என உறுதிப்படுத்தியது.

சட்டம் பொதுவாக பாராளுமன்றம் ஊடாக ஆக்கப்படுதல் வேண்டும். சட்டமானது தனிப்பட்ட உரிமைகளை சட்ட முரணாகக் கட்டுப்படுவதோ அல்லது மட்டுப்படுத்துவதாகவோ இருத்தலாகாது. Entrick V Carrington வழக்கில் அரசனின் இரண்டு தூதுவர்கள் வாதியின்

வீட்டை உடைத்து உள்ளுழைந்து சில ஆவணங்களைக் கைப்பற்றியதற்கு எதிராக வழக்கிடப்பட்டது. பிரதிவாதிகள் தமக்கு செயலாளரினால் வழங்கப்பட்ட ஆணை மீது செய்யப்பட்டதாகவும் செயலாளர், அத்தகைய ஆணையை வழங்கப்படுவதற்கான தத்துவம் அத்தியாவசியமானது எனவும் குறிப்பாக அரசிற்கெதிராக குழப்பத்தை அடக்குவதற்கு ஒரே வழிவகை எனக்கோரினார். ஆனால் இதனை ஏற்க மறுத்த நீதிமன்றம் அத்தகைய தேடுதல் ஆணையை நியாயப்படுத்த சட்டம் அல்லது முற்றீர்ப்பு இல்லாமையினால் அத்தகைய செயற்பாடு சட்ட முரணானது எனத் தீர்ப்பளித்தது. எனவே இத்தீர்ப்பானது தனிப்பட்டவரின் சுதந்திரத்தை மதிப்பதுடன் அலுவலர்களின் தலையீட்டையும் மட்டுப்படுத்துகின்றது. இங்கு தேவைப்படுத்துவதெல்லாம் அரசு அத்தகைய செயலைப் புரிவதற்கு சட்டரீதியான அல்லது முற்றீர்ப்பு மூலம் தத்துவத்தைக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்பது ஆகும். மாறாக சட்டம் அல்லது முற்றீர்ப்பு காணப்படுமாயின் அங்கு சட்டவாட்சி நிலவுவதாகக் கொள்ளப்படமுடியும். அதாவது தனிமனித சுதந்திரம் மட்டுப்படுத்தப்படுவதற்கு சட்டம் காணப்படுமாயின் சட்டவாட்சி நிலவுவதாகக் கொள்ளப்படலாம்.

சட்டவாட்சியின் உள்ளடக்கமாக இரண்டு விடயங்கள் எடுத்துக்கூறப்படுகின்றன. அதாவது மனிதனுக்கு மேலான சட்டத்தின் இறைமையும் உயர்வாந்தன்மையும் ஆகும். அரசியலமைப்பின் எல்லா ஏற்பாடுகளும் சட்டவாட்சியை வலியுறுத்துவதாக காணப்படுவதாக கூறப்படுகின்றது. காலத்துக்குக்காலம் சட்டவறிஞர்களினால் பல்வேறு விதமாக சட்டவாட்சி எடுத்துக்கூறப்பட்டுள்ளது. Prof. Joseph Raz என்பவர் சட்டவாட்சி என்பது அரசியற் கொள்கை என்பதுடன் சட்டமுறைமை ஒன்று குறைந்த அல்லது அதிகளவு தன்மையை தன்னகத்தே கொண்டிருக்கலாம் என்றார். அவர் மேலும் சட்டவாட்சி என்பது சனநாயகம், நீதி மற்றும் சமத்துவம் என்பவற்றுடன் குழப்பமடையச் செய்தலாகாது என்றார். ஒரு சனநாயகம் சாராத சட்டமுறைமை அதாவது மனித உரிமைகளின் மறுப்பின் மீதான சட்டமுறையொன்று சட்டவாட்சியின் தேவைப்பாடுகளுக்கு ஒத்திசைவாக இருக்கலாம். பயங்கரவாத தடுப்பு (தற்காலிக ஏற்பாடுகள்) சட்டத்தின் 9 ஆம் பிரிவின் கீழ் அமைச்சர், எவரேனும் ஆள் சட்ட முரணான செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டுள்ளார் என நம்புவதற்கு அல்லது சந்தேகிப்பதற்கு காரணம் இருப்பின் அத்தகைய ஆள் மூன்று மாதங்களுக்கு மேற்படாமல் தடுத்து வைக்கப்படுவதற்கான கட்டளை ஆக்கலாம். இத்தகைய தடுப்புக் காலமானது கட்டளை மூலம் ஒரு தடவையில் மூன்று மாதங்கள் என்றடிப்படையில் பதினெட்டு மாதங்களுக்கு விஞ்சாத காலப்பகுதிக்கு தடுத்து வைக்கப்படலாம். இங்கு சட்டம் ஏற்பாடு செய்வதனால் இவ்வாறு தடுப்புக்கட்டளை ஆக்கப்படுவது சட்டவாட்சிக்கு ஒத்திசைவானது. மாறாக மனித உரிமைகள் மற்றும் நீதிக் கோட்பாடுகளுக்கு முரணானதாக கொள்ளப்படலாம். அதாவது இப்பிரிவின் ஏற்பாடுகளின் நியதிகளின்படி அமைச்சர் திருப்பிப்பட வேண்டிய அவசியமில்லை மாறாக சந்தேகம் ஏற்படக்கூடிய நிலையில் ஓர் ஆளை தடுத்துவைக்க தத்துவமளிக்கின்றது. இது தனிப்பட்டவர்களின் சுதந்திரத்தை மட்டுப்படுத்துவதுடன் மனித உரிமைகளின் அம்சமான தனிமனித உரிமைகளையும் சுதந்திரத்தையும் மட்டுப்படுத்துகின்றது.

எனவே Prof. Joseph Raz சட்டவாட்சியின் தனிமையை கூரிய கத்திக்கு ஒப்பிடுகின்றார். கூரிய கத்தியினால் மனிதனுக்கு தேவையான கருமங்களைச் செய்வதுடன் அக்கத்தியினால் கொலையும் செய்யப்பட முடியும். கத்தியின் கூரிய தன்மை சட்டத்திற்கு ஒத்தாகும்.

நீதியரசர் Donaldson என்பவருடைய கருத்தானது நீதியரசர் Diplock என்பவரினால் உறுதிப்படுத்தப்படுகின்றது. தெளிவின்மையானது சட்டத்தின் பங்கை அழிவடையச் செய்கின்றது. இது சட்டவாட்சியை பாதுகாக்க விரும்புவவர்களுக்கு நீதியற்றதாக உள்ளது. அதேவேளை சட்டவாட்சியை மதிப்பிற்க்க விரும்புவவர்களை அது ஊக்கப்படுத்துகின்றது. சட்டவாக்கங்களை வரைவு செய்கின்ற போது இயலமானவரை சந்தேகத்திற்கு அப்பாற்பட்டு தெளிவாக வரைவு செய்யப்படுதல் அவசியமாகும்.

Prof. Lon Fuller என்பவர் சட்டத்தின் நல்ல முறைமையொன்றின் அடிப்படைத் தேவைப்பாடுகளுடன் முரண்படும் அரசாங்க முறைமையானது ஒருவகையான அரசாங்க ஆட்சி என அங்கீகரிக்கப்படலாம் ஆனால் அது சட்டத்திற்கமைவான அரசாங்கமொன்றல்ல. எனவே அது சட்டமுறைமையொன்றாக இருக்கமாட்டாது. சட்ட முறைமையொன்றாக அங்கீகாரத்தை பெறும் நோக்கில், சட்டமுறைமை மிகவும் அடிப்படையான ஒழுக்கத் தேவைப்பாடுகளை மதித்தல் வேண்டும் எனக் கூறுகின்றார்.

John Rawls என்பவர் சட்டவாட்சியானது சுதந்திரத்துடன் வெளிப்படையான நெருங்கிய தொடர்பைக் கொண்டுள்ளது என்கின்றார். Rawls மக்களின் நெறிமுறையான எதிர்பார்ப்புகளினால் குறிப்பீடு செய்யப்படும் நியாயமாக சட்ட முறைமையொன்றின் முக்கிய விடயமான பகிரங்க விதிகளின் ஒழுங்கானதும் பக்கச்சார்பற்றதுமான நிருவாகத்தை தேவைப்படுத்துகின்றார்.

சட்டமானது ஆக்குபவர்கள் நன்னோக்குடன் அதனைச் செய்யவேண்டும். சட்டமொன்று இன்றி தவறொன்று இருத்தலானது என Rawls குறிப்பிடுகின்றார். இத்தேவைப்பாடானது, சட்டம் அறிந்திருத்தல் வேண்டும் என்றும் பொதுவானவை என்றும் கடந்தகால பயன்கொண்ட தண்டனைச் சட்டங்கள் ஆளெவருக்கும் தீமையை இழைத்தலாகாது என்றும் வலியுறுத்துகின்றது.

நவீன எழுத்தாளரான Hood Phillips என்பவரின் கருத்தில் சட்டவாட்சிக் கோட்பாடு மூன்று வழிகளில் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது. முதலாவதாக அது சட்டவாக்குநர்களை செல்வாக்கிற்கு உட்படுத்துகின்றது. பொருளளவிலான சட்டங்கள் சட்டவாட்சிக்கு ஏற்குறைய சமமாக உள்ளது. அது பாராளுமன்றத்தின் விருப்பில் தங்கியுள்ளது. இரண்டாவதாக சட்டவாட்சி கோட்பாடுகள் ஆங்கில நீதிமன்றங்களினதும் அவற்றினால் பின்பற்றப்படும் ஆங்கில வழக்காறுகளினதும் பிரத்தியேகமான தன்மையை வெளிப்படுத்தும்

பொருள்கோடலின் அடிப்படைத் தத்துவத்தை வெளிப்படுத்துகின்றன. அவை எவ்வாறு சட்டம் ஏற்புடையதாகக்கப்பட வேண்டுமெனவும் சட்டவாக்கம் எவ்வாறு பொருள்கோடல் செய்யப்படவேண்டுமெனவுமான குறிப்பீடொன்றை தருகின்றன. ஆங்கில நீதிமன்றங்கள் குடிமக்கள் தொடர்பான சுதந்திரம் தொடர்பில் நெகிழ்வுத்தன்மையைக் கடைப்பிடிக்கின்றன. அவை சுதந்திரத்தை குறைப்பதாகக் கருதப்படும் நியதிச்சட்டங்களைக் கடுமையாக பொருள்கோடல் செய்வதுடன் பாராளுமன்றம் முரணாக தெளிவான சொற்கள் இல்லாதவிடத்து தனிப்பட்டவர் உரிமையை மட்டுப்படுத்த எண்ணவில்லை என ஊகிக்கின்றன. ஆனால் பாராளுமன்றம் நிருவாகம் சார்பாக சுயாதீனமாக சமூக சட்டவாக்கங்களை பொருள்கோடல் செய்வதற்கு நீதிபதிகளைத் தேவைப்படுத்தும் சட்டமொன்றை நிறைவேற்றலாம்.

எனவே Hood Phillips என்பவரின் கருத்தில் பாராளுமன்றம் சட்டவாட்சியை நோக்கைக் கொண்டு சட்டத்தை ஆக்குகின்ற அதேவேளை நீதிமன்றங்கள் தனிப்பட்டவர் உரிமையை மேலோங்கிச் செய்யக்கூடிய விதமாக பொருள்கோடல் செய்ய முயற்சிக்கின்றன. ஆனால் பாராளுமன்றம் தனது விருப்பில் சட்டம் ஆக்குமிடத்து நீதிமன்றத்தையும் கட்டுப்படுத்த இடமுண்டு என்ற கருத்தும் தொனிக்கின்றது.

மூன்றாவதாக Hood Phillips கூறுவது பாரம்பரிய விடயமாகும். சட்டவாட்சி என்பது சான்றுவிதி ஆகும். ஒவ்வொருவரும் சட்டத்தின் முன் முதற்றோற்றத்தளவில் சமமானவர்களாவர். ஆனொருவர் நிருவாக அலுவலரோ அல்லது சாதாரண பிரசையோ விசேட தத்துவங்கள், சிறப்புரிமைகள் மற்றும் விடுபாட்டுரிமைகளுக்கு உரித்துடையவராக இருக்கலாம். அதனை அவர் எண்பிக்க வேண்டும். அதாவது சட்ட ரீதியான ஆதாரம் காணப்பிக்கப்பட வேண்டும். எனவே அரசாங்கம் சட்டத்திற்கு அமைவானது. பல சட்டவறிஞர்களால் ஆரம்பம் தொட்டு வலியுறுத்துகின்ற விடயமான சட்டத்திற்கு அப்பால் எவரும் இருக்க முடியாது. அரசன் உட்பட எல்லோரும் சட்டத்திற்கு அமைவானவர்களே என்பதாகும்.

Hood Phillips என்பவர் கையளிக்கப்பட்ட சட்டவாக்கம் தண்டனைகளை விதிக்கின்றபோது அத்தகைய சட்டவாக்கத்தின் பயனுள்ள கட்டுப்பாடு மற்றும் முறையான பிரசித்தமும் இருத்தல் வேண்டும் என்கின்றனர். இலங்கையில் பொதுவாக கையளிக்கப்பட்ட சட்டவாக்கம் ஊடாக தண்டனை விதிக்கின்ற ஏற்பாடுகளை கொண்டுவர அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. ஆயினும் முதன்மைச் சட்டவாக்கம் அவ்வாறு தண்டனை கையளிக்கப்பட்ட சட்டவாக்கம் மூலம் வெளிப்படையாக விதிக்க அனுமதிப்பின் மட்டுமே ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்றது. பிரசித்தப்படுத்தலானது அரசாங்க வர்த்தமானியில் வெளியிடப்படும் அவை முறையாக கிடைக்கக்கூடியதாக இல்லை என்ற குறைபாடு உண்டு. மேலும் Wade மற்றும் Phillips கருத்தில் தற்றுணிபுத் தத்துவம் வழங்கப்படும் போது எம்முறையில் வரையறை செய்தல் வேண்டும். பொதுவாக தற்றுணிபுத் தத்துவமானது சட்டவரையறையுள் பிரயோகிக்கப்பட வேண்டியதாகும். இதற்கு மேலதிகமாக இயற்கை நீதிக்கோட்பாடுகளும் காணப்படுகின்றன. தற்றுணிபுத் தத்துவம் தவறாக பயன்படுத்தப்படின் எழுத்தாணை மூலமாக சட்டவாட்சியை

மேற்பார்வை செய்கின்ற நீதிமன்றம் என்ற அடிப்படையில் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்திற்கு முறையீடு செய்யமுடியும். மேலும் மாகாண விடயங்கள் தொடர்பில் மாகாண மேல் நீதிமன்றமும் இத்தகைய தத்துவத்தினைக் கொண்டுள்ளன. இலங்கைச் சட்டவாக்க வரலாற்றில் சட்டங்கள் எல்லா சந்தர்ப்பத்திலும் ஏற்பாடுகளை கொண்டிருத்தல் சாத்தியமில்லை என்பதனால் நிருவாக அதிகாரிகளுக்கு அல்லது அமைச்சர்களுக்கு தற்றுணிபை வழங்கியுள்ளன. பெரும்பாலும் இத்தகைய தற்றுணிபுத் தத்துவம் எவ்வாறு பிரயோகிக்கப்பட வேண்டும் என்ற விடயம் எடுத்துக்கூறப்படுவதில்லை. ஆயினும் உதாரணமாக அதிகாரசபையொன்றுக்கான உறுப்பினர்களை நியமிப்பதில் அமைச்சருக்கு சட்டவாக்கங்கள் கட்டற்ற தற்றுணிபை வழங்கியுள்ள போதும் தற்போதைய நிலையில் குறித்த தகைமைகள் மற்றும் அனுபவங்களை சட்டம் தேவைப்படுத்துவதன் மூலம் அமைச்சரின் தற்றுணிபு எவ்வாறு வரையறையுள் பிரயோகிக்கப்பட வேண்டும் என எடுத்துக் கூறுகின்றன.

Wade மற்றும் Phillips மேலும் குறிப்பிடுவதாவது ஒவ்வொரு ஆளும், அவர் தனிப்பட்ட பிரசையா அல்லது பகிரங்க அலுவலரா என்பது விடயமில்லை. மாறாக சாதாரண சட்டங்களுக்கு பொறுப்பாக இருத்தல் வேண்டும். அத்துடன் தனிப்பட்டவர் உரிமைகள் பக்கச்சார்பற்றதும் சுயாதீனமற்றதுமான நியாயசபைகளினால் தீர்மானிக்கப்படுதல் வேண்டுமென்பதுடன் அடிப்படையான தனிப்பட்ட உரிமைகள் நாட்டின் சாதாரண சட்டங்களினால் பாதுகாக்கப்படுதலும் வேண்டும்.

இலங்கையில் அடிப்படையான தனிப்பட்ட உரிமைகள் பெரும்பாலானவை அரசியலமைப்பின் அடிப்படை உரிமைகளும் சுதந்திரங்களும் எனும் அத்தியாயத்தில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளன.

Prof. Jennings சட்டவாட்சியை சனநாயகத்திற்கு சமமாகக் கருதுகின்றார். ஆயினும் ஆரம்ப சட்டவறிஞர்கள் சட்டவாட்சி என்பதனை சனநாயகத்திலிருந்து வேறுபடுத்தி பார்க்கவேண்டும் என வலியுறுத்தி வந்தனர். ஆட்சித்துறைத் தத்துவங்கள் சட்டத்திலிருந்து பெறப்படுவது மட்டுமல்ல சட்டத்தால் மட்டுப்படுத்தப்படவும் வேண்டும் என Prof. Jennings குறிப்பிடுவதுடன் பாராளுமன்றம் தவிர்ந்த ஏனைய அரசியல் சார்ந்த அமைப்புகள் குறிப்பிட்டளவு மட்டுப்பாடுகளுக்கமைவானதாக இருத்தல் வேண்டும்.

இலங்கைப் பாராளுமன்றம் அரசியலமைப்பினால் தாபிக்கப்பட்டதுடன் பாராளுமன்றமானது கடந்தகாலப் பயன்கொண்ட சட்டவாக்கம் உட்பட சகல சட்டவாக்கங்களையும் நிறைவேற்றத் தத்துவமுடையது. ஆயினும் அரசியலமைப்பின் அல்லது அதன் ஏதேனும் பாகத்தின் செயற்பாட்டை நிறுத்தி வைக்கின்ற அல்லது புதிய அரசியலமைப்பை மீள இடாமல் இருக்கின்ற அரசியலமைப்பை முற்றாக நீக்குகின்ற சட்டவாக்கங்களைப் பாராளுமன்றம் ஆக்கமுடியாது. (உறுப்புரை 75). ஏனைய அரசியல் சார்ந்த அமைப்புகவுள்ள அமைச்சரவை அரசியலமைப்பில் உத்தரவாதப்படுத்தப்பட்டுள்ள அடிப்படை உரிமைகள் மற்றும்

சுதந்திரங்களை மீறுவதாக செயற்பட முடியாது. அமைச்சரவையின் தீர்மானங்கள் ஆளொருவரின் அடிப்படை உரிமைகளை மீறுவதாக உள்ள போது சட்டவாட்சியை மேற்பார்வை செய்கின்ற பொறுப்பு ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ள மேனிலை நீதிமன்றங்களுக்கு விண்ணப்பிக்க கூடியதாகவுள்ளது.

மேலும் Prof. Jennings அரசாங்கத்தின் எல்லாத் தத்துவங்களும் சட்டத்தினால் தீர்மானிக்கப்பட்டு பகிரப்படுதல் வேண்டுமென்பதுடன் சட்டத்தின் முன் சமமான தன்மை அதாவது சமமானவர்களிடையே சட்டம் சமமான நிருவகிக்கப்படுதல் வேண்டும் என்றார்.

இலங்கையில் அரசியலமைப்பின் 12ஆம் உறுப்புரையானது சட்டத்தின் முன் எல்லா ஆட்களும் சமமானவர்கள் என்பதுடன் சட்டத்தின் சமமான பாதுகாப்புக்கு உரித்துடையவர்கள் எனவும் ஏற்பாடு செய்கின்றது. ஆனால் 12(2) ஆம் உறுப்புரையானது பிரசைகள் எவரும் அதில் குறிப்பிட்ட ஏதேனும் ஓர் ஏதுவின் மீது பாரபட்சம் காட்டப்படலாகாது என ஏற்பாடு செய்கின்றது. இங்கு சட்டத்தின் முன் சமத்துவம் எல்லா ஆட்களுக்கும் உரித்தான அதேவேளை பாரபட்சம் என்ற விடயத்தில் பிரசைகள் மட்டுமே பாதுகாக்கப்படுகின்றனர். எனவே பிரசைவரிமை அற்றவர் பாரபட்சம் என்ற அடிப்படையில் உயர்நீதிமன்றம் செல்ல முடியாதுள்ளது.

Prof. Jennings பொலிஸ் தத்துவங்களின் மட்டுப்பாடு கடுமையாக வரையறை செய்யப்படுதல் வேண்டும் என்றார். இலங்கை அரசியலமைப்பினால் பொலிஸ் ஆணைக்குழு தாபிக்கப்பட்டும் பொலிஸ் கட்டளைச் சட்டம் பொலிஸ் தொடர்பான தத்துவங்களை கையாளுகின்றது. மேலும் அரசியலமைப்புகளின் 17ஆம் திருத்தம் பொலிஸ் அலுவலர்களை பகிரங்க அலுவலர் அல்ல என ஏற்பாடு செய்த போதும் 18ஆம் திருத்தம் பொலிஸ் அலுவலர்களை பகிரங்க அலுவலர்களாக கருதுகின்றது.

சட்டவாட்சிக் கோட்பாட்டின் முக்கிய சட்டவறிஞராக A.V. Dicey கருதப்படுகின்றார். Dicey "Introduction to the Study of the Law of the Constitution" என்னும் தலைப்பின் கீழ் 1885 ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட கட்டுரையில் மூன்று கருத்துகளை சட்டவாட்சி தொடர்பாகக் கொடுத்துள்ளார். முதலாவதாக ஒழுங்கான சட்டத்திற்கு முற்றான உயர்வாந்தன்மை இருத்தல் வேண்டும். தன்னிச்சையான செயற்பாடு மற்றும் தகாத செல்வாக்கு இல்லாதிருத்தல் வேண்டும். மனிதர் சட்ட மீறலுக்கு மட்டும் தண்டிக்கப்படவேண்டும். ஏதேனும் வேறு ஏதுக்கள் மீது தண்டிக்கப்படலாகாது. அத்தகைய தண்டனையானது சட்டரீதியாக தாபிக்கப்பட்ட நீதிமன்றத்தினால் மட்டுமே விதிக்கப்பட முடியுமாக இருத்தல் வேண்டும். இவ்விடத்தில் தன்னிச்சையாக பொதுமக்களை விளக்கமின்றித் தடுத்து வைத்தலானது சட்டவாட்சிக்கு முரணானதாக கருதப்படுகின்றது. இரண்டாவதாக சட்டத்திற்கு முன் சகலரும் சமம் என்பதுடன் சட்டத்திற்கு எல்லோரும் சமமாக கீழ்ப்படிதல் வேண்டும் என்பதாகும். எவரும் சட்டத்திற்கு மேல் இருத்தலாகாது. அலுவலர் மற்றும் சாதாரண குடிமகன் என்ற வேறுபாடின்றி சட்டத்திற்கு கீழ்ப்படிய வேண்டிய கடப்பாடு உண்டு. இலங்கை அரசியலமைப்பின் கீழ் சனாதிபதிக்கு

விடுபாட்டுரிமை அளிக்கப்பட்டுள்ளது. 35ஆம் உறுப்புரையின் நியதிகளின்படி ஆளெவரும் சனாதிபதியாக பதவி வகிக்கும்போது அவரின் பதவியின் தகைமையில் அல்லது தனிப்பட்ட தகைமையில் புரியப்பட்ட புரியப்படாது விடப்பட செயல் தொடர்பில் ஏதேனும் நீதிமன்றத்தில் அவருக்கெதிராக வழக்குத் தொடரப்படுதலோ அல்லது தொடர்ந்து நடாத்தப்படுதலோ ஆகாது. இது சட்டத்திற்கு அப்பாற்பட்ட தன்மையை எடுத்துக்காட்டுவதாக வாதிப்படலாம். ஆயினும் பதவியிலிருந்து விலகி பின்னர் அவை தொடர்பாக வழக்கிடப்படக்கூடியதாக இருப்பார். இது சட்டத்தின் மேலான தன்மையை வலியுறுத்துகின்றது.

மூன்றவாதாக அரசியலமைப்பு தனிப்பட்ட உரிமையின் தோற்றுவாய் அல்ல, மாறாக அதன் பயனாக உள்ளது. மேலும் தனிப்பட்ட சட்டத்திலும் நிவாரணம் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது என்பதாகும்.

சட்டவாட்சியின் தற்போதைய நிலை

A.W.Breadly என்பவர் Constitutional and Administrative Law (5th Edition) நூலில் சட்டவாட்சியின் தற்போதைய நிலையை எடுத்துக்காட்டுகின்றார். சட்டவாட்சியானது அடிப்படையான சட்டம் ஒழுங்கிற்கு முன்னுரிமை அளிப்பதுடன் சனநாயக பெறுமானங்களுடன் இணைந்துள்ளதாக குறிப்பிடப்படுகின்றது. மேலும் அரசாங்கம் சட்டத்திற்கு இணங்க நடாத்தப்படுதல் வேண்டும். எந்தவொரு பிணக்கும் தகுதிவாய்ந்த நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பின் அடிப்படையில் அனுப்பப்படுதல் வேண்டும். அரசியல் எண்ணங்களும் அபிப்பிராயங்களும் சட்டவிதிகள் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டவாறாக இருத்தல் வேண்டும்.

சட்டத்திற்கிணங்க அரசாங்கம் செயற்பட வேண்டும். இங்கு சட்டவாந்தன்மை பற்றிக் குறிப்பிடும் போது சட்டமானது பாராளுமன்றத்தினால் நிறைவேற்றப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்பதாகும். பகிரங்க அலுவலர் சட்டத்திலிருந்து விலகிச் செயற்படுவார்களாயின் அவர்களை தண்டனைக்கு உட்பட வேண்டும் என்பதனை சட்டவாட்சி தேவைப்படுத்துகின்றது.

பாராளுமன்றம் உயர்வாந்தன்மைத்தான சபையாக இருத்தல் வேண்டும். இங்கு காணப்படும் அபாயமான சூழ்நிலை என்னவெனில் அரசியல் தீர்மானங்களும் சட்டவாந்தன்மை உடையதெனக் காட்டப்படலாம். தனிப்பட்டவர்களின் உரிமைகளும் சுதந்திரங்களும் சட்டவாக்க செயற்பாடுகளினால் பாதிக்கப்படலாகாது. எனவே சட்டவாந்தன்மை என்பது சில மட்டுப்பாடுகளுக்கமைவானதாக உள்ளது எனலாம். பாராளுமன்றம் சட்டம் நிறைவேற்றியிருப்பின் அது தனிப்பட்டவர்களின் உரிமைகள் மற்றும் சுதந்திரங்களில் தலையிடுவதாக இருப்பின் அது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட கூடியதல்ல.

சட்டவறிஞர்களின் சர்வதேச ஆணைக்குழுவானது 1952 ஆம் ஆண்டு மேற்கு பேர்லின் நாட்டில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இவ்வாணைக்குழுவானது, சட்டவாட்சி எல்லா மனித உரிமைகளினதும் பாதுகாப்பிற்கும் முன்னேற்றத்திற்கும் இன்றியமையாதது என உறுதியாக நம்புகின்றது. இவ்வாணைக்குழு உலகளாவிய நீதியிலும் பிராந்திய, தேசிய மற்றும் உள்ளூர் மட்டங்களிலும் மனித உரிமைகளையும், சட்டவாட்சியையும் முன்னேற்றவும் ஆதரவளிக்கவும் பயனுள்ள நடவடிக்கைகளை எடுத்து வருகின்றது. மனித உரிமைகளையும் சட்டவாட்சியையும் முன்னேற்றுகின்ற சர்வதேச மனித உரிமைகள் தராதரங்கள் மற்றும் வேறு சட்ட ரீதியான விதிகள் மற்றும் கோட்பாடுகளின் உலகளாவிய சேர்த்துக்கொள்ளல் மற்றும் நடைமுறைப்படுத்தலுக்கு உதவுவதுடன் சட்டவாட்சியின் புரிந்துணர்வையும் ஏற்படுத்துகின்றது.

சட்டவறிஞர்களின் சர்வதேச ஆணைக்குழு 1955 ஆம் ஆண்டு யூன் 18 ஆந் திகதியன்று ஏதென்ஸ் நாட்டில் ஏதென்ஸ் சட்டம் (Act of Athens) 48 நாடுகளிலிருந்து பங்குபற்றிய சட்டவறிஞர்களின் பங்களிப்புடன் உருவானது. ஏதென்ஸ் பிரகடனமானது உலகின் பல்வேறு பாகங்களிலும் சட்டவாட்சி புறக்கணிக்கப்படுவதை கருத்திற்கொண்டு பின்வருமாறு பிரகடனம் செய்கின்றது. அரசானது சட்டத்திற்கு அமைவானது. அரசாங்கங்கள் சட்டவாட்சியின்கீழ் தனிப்பட்டவரின் உரிமைகளை மதித்தல் வேண்டுமென்பதுடன் அவற்றின் அமுலாக்கத்திற்கென பயனுள்ள வழிவகைகளை ஏற்பாடு செய்தலும் வேண்டும். நீதிபதிகள் சட்டவாட்சியினால் வழிநடாத்தப்படுவதுடன் நீதிபதிகளின் சுயாதீனத்தன்மையின் மீது அரசாங்கம் அல்லது அரசியற் கட்சிகளினாலான ஏதேனும் ஆக்கிரமிப்புகளை பயம் அல்லது சார்பு இன்றி தடுத்துநிறுத்த வேண்டும். உலக சட்டத்தரணிகள் சட்டவாட்சியின் கீழ் தனிப்பட்டவர்களின் உரிமைகளை உறுதிப்படுத்துவதுடன் சட்டத்தரணிகள் தமது உயர்தொழிலின் சுயாதீனத்தைப் பாதுகாத்தலும் வேண்டும். மேலும் குற்றஞ்சாட்டப்பட்ட ஒவ்வொருவருக்கும் நீதியான விளக்கத்தை உறுதிப்படுத்த வேண்டும். இறுதியாக ஏதென்ஸ் பிரகடனமானது இக்கோட்பாடுகளின் அனைத்துலக ஏற்புக்கான வேண்டுகோளை விடுப்பதுடன் சட்டவாட்சியின் எல்லா மீறல்களையும் வெளிப்படுத்தி இல்லாதொழிக்கவும் வேண்டுகோள் விடுக்கின்றது.

ஏதென்ஸ் பிரகடனத்தைத் தொடர்ந்து 1959ஆம் ஆண்டு சனவரி 10ஆந் திகதியன்று டெல்கியில் டெல்கிப் பிரகடனம் (Delhi Declaration) ஏற்படுத்தப்பட்டது. புதுடெல்கியில் 53 நாடுகளிலிருந்து 185 நீதிபதிகள், சட்டத்தரணிகள் மற்றும் சட்ட விரிவுரையாளர்களை உள்ளடக்கிய சட்டவறிஞர்களின் சர்வதேச காங்கிரஸ் (International Congress of Jurists) ஒன்றுகூடியது. இது சட்டவறிஞர்களின் சர்வதேச ஆணைக்குழுவின் ஆதரவுடன்

நடாத்தப்பட்டது. இக்காங்கிரஸ் உலகம் முழுவதும் சட்டவாட்சி மற்றும் நீதி நிருவாகப் பற்றி கலந்துரையாடியதுடன் சட்ட, நிருவாக, குற்றவியல் நட்படிமுறை, நீதித்துறை மற்றும் சட்ட உயர்தொழில் தொடர்பில் முடிவுகளை எய்தியது.

டெல்கி பிரகடனமானது 1955 யூன் மாதத்தில் சட்டவறிஞர்களின் சர்வதேச காங்கிரஸினால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட குறிப்பாக சுயாதீனமான நீதித்துறை மற்றும் சட்ட உயர்தொழில் என்பன சட்டவாட்சியை பேணுவதற்கான அத்தியாவசியமான மூலகங்களாக வலியுறுத்தியதுடன் சட்டவாட்சியானது விரிவாக்கலுக்கும் நிறைவேற்றலுக்குமான ஆற்றலுடைய எண்ணக்கரு ஒன்றாகும். அதற்கு சட்டவறிஞர்கள் முதலிலைப் பொறுப்பாக உள்ளனர். அத்தகைய எண்ணக்கரு சுதந்திரமான சமூகமொன்றில் தனிப்பட்டவர்களின் குடியியல் மற்றும் அரசியல் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கும், முன்னேற்றுவதற்கும் மட்டுமன்றி எந்த சமூக, பொருளாதார, கல்வி மற்றும் கலாசார நிலைமைகளின் கீழ் தனிப்பட்டவர்களின் நெறிமுறையான அபிலாசைகள் மற்றும் கௌரவம் உணரப்படமுடியுமோ அந்நிலைமைகளை தாபிப்பதற்கும் பொறுப்பாகவுள்ளனர்.

டெல்கிப் பிரகடனமானது, சட்டவறிஞர்களின் சர்வதேச ஆணைக்குழுவுக்கு பின்வரும் வேண்டுகோள்களை விடுக்கின்றது. அதாவது காங்கிரஸினால் அடையப்பட்ட முடிவுகளினால் வெளிப்படுத்தப்பட்ட கோட்பாடுகளுக்கு உலகம் முழுவதும் செயற்பாட்டுப் பயனை அளிப்பதற்கு அதனது முழு வளங்களையும் ஈடுபடுத்துதல். அரசியல் மற்றும் சட்டரீதியான நிறுவனங்களைத் தாபித்தல், மீள் ஒழுங்குபடுத்துவதில் அல்லது ஒருங்கிணைப்பதில் தற்போது ஈடுபட்டுள்ள நாடுகளுக்கு விசேட கவனத்தையும் உதவியையும் அளித்தல். சட்டவாட்சிக்கு ஆதரவளிப்பதற்கு சட்டமாணவர்களையும், கனிஷ்ட சட்டத்தரணிகளையும் தூண்டுதல் மற்றும் உலகம் முழுவதும் இப்பிரகடனத்தை அறிவுறுத்துதல் என்பனவாகும்.

1961ஆம் ஆண்டின் சனவரி 7ஆந் திகதி லாகொஸ் நாட்டில் லாகொஸ் சட்டம் (Law of Lagos) என அறியப்படும் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. இது 23 ஆபிரிக்க நாடுகள் மற்றும் 9 நாடுகளிலிருந்து 194 சட்டவறிஞர்களை உள்ளடக்கிய சட்டவாட்சி மீதான ஆபிரிக்க மகாநாடு ஒன்றாக அமைந்திருந்தது. இம்மகாநாடு ஆபிரிக்காவின் சட்டவாட்சியை மையமாகக் கொண்டு நடாத்தப்பட்டது. இம்மகாநாட்டில் அரசாங்கத்தின் பாதுகாப்பு தொடர்பில் மனித உரிமைகள், குற்றவியல் மற்றும் நிருவாகச் சட்டங்களின் அம்சங்கள் தொடர்பில் மனித உரிமைகள் மற்றும் சமூகத்தில் தனிப்பட்டவர்களின் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதில் நீதிமன்ற மற்றும் சட்டத்தரணிகளின் பொறுப்புடைமை பற்றிய முடிவுகள் எட்டப்பட்டன.

மக்களின் விருப்பு மற்றும் தனிப்பட்டவர்களின் அரசியல் உரிமைகளைப் பாதுகாத்தல் மற்றும் முன்னேற்றுவதில் சட்டவாட்சி எண்ணக்கரு அமுலாக்கப்பட வேண்டும் என அங்கீகரிக்கப் பட்டது. பிரகடனத்தில் அடையப்பட்ட முடிவுகள் ஏதேனும் சமூகத்திற்கு ஏற்புடையதாகப் படுதல் வேண்டுமென்பதுடன் சட்டவாக்க சபைகள் மக்களால் சுதந்திரமாக

சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்ட அரசியலமைப்பின் கீழ் அவர்களின் விருப்புக்கிணங்க தாபிக்கப்பட்டாலொழிய சட்டவாட்சி முழுமையாக அனுபவிக்கப்படமுடியாது என பிரகடனம் செய்யப்பட்டது. மேலும் சட்டவாட்சியை போதுமானவளவு பேணும் நோக்கில் எல்லா அரசாங்கங்களும் சட்டவாக்க சபைகளில் சனநாயக பிரதிநிதித்துவ கோட்பாடுகளுடன் ஒன்றிணைந்து செயற்படுதல் வேண்டும். அடிப்படையான மனித உரிமைகள் முக்கியமாக தனிப்பட்ட சுதந்திரத்திற்கான உரிமை எல்லா நாட்டு அரசியலமைப்புகளின் எழுதப்பட்டு உத்தரவாதப்படுத்தப்படுதல் வேண்டும். அத்தகைய தனிப்பட்ட சுதந்திரம் அமைதியான நேரங்களில் நீதிமன்றமொன்றிலான விளக்கமின்றி மட்டுப்படுத்தப்படலாகாது. மேலும் 1948 அனைத்துலக மனித உரிமைகள் பிரகடனத்தை பயனுறச் செய்யும் நோக்கில், தோதான நியாயாதிக்கமுடனான நீதிமன்றம் உருவாக்கப்படுவதன் மூலம் பாதுகாக்கப்படுதல் வேண்டும் எனவும் பிரகடனம் செய்யப்பட்டது.

1962 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 15 ஆந் திகதி றியோ தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. சட்டவறிஞர்களின் சர்வதேச ஆணைக்குழுவின் ஆதரவில் பிறேசிலில் 75 நாடுகளிலிருந்து சட்டவறிஞர்கள் இந்த சட்டவறிஞர்களின் சர்வதேச காங்கிரஸில் ஒன்றுகூடி தீர்மானம் நிறைவேற்றினார்கள். அரசாங்கத்தின் சட்டமுரணான அல்லது மேலதிகமான தலையீட்டிலிருந்து தனிப்பட்டவர்களைப் பாதுகாப்பதே சட்டவாட்சியின் அத்திவாரமொன்றாக கருதியது. நிருவாகச் செயற்பாடுகளில் தனிப்பட்டவர்களின் மீது அரசாங்கத்தினால் முறையற்றதும் மேலதிகமானதுமான அத்துமீறல்களை தடுப்பதற்கு தோதான நடவடிக்கை எடுப்பதற்கும் கலந்துரையாடப்பட்டது.

இத்தீர்மானம் சட்டவறிஞர்களின் சர்வதேச ஆணைக்குழுவை பின்வரும் விடயங்களில் கவனஞ் செலுத்த தேவைப்படுத்தியது. நீதித்துறைச் சுதந்திரம், பதவிக்காலத்தில் அதனது பாதுகாப்பு, நிறைவேற்றுத்துறையிடமிருந்தான நேரடி மற்றும் மறைமுகக் கட்டுப்பாடுகளிலிருந்து சுதந்திரம் என்பன. மேலும் பிராந்திய அடிப்படையில் மனித உரிமைகள் சர்வதேச நீதிமன்றத்தை தாபிக்க தூண்டுதல். சட்டத்தரணிகளின் பங்கு மற்றும் பொறுப்பு என்பவற்றை வறுமை, அசட்டையீனம் மற்றும் சமத்துவமின்மை என்பவற்றுடன் தொடர்புபடுத்துவதுடன் பொருளாதார அபிவிருத்தி மற்றும் சமூக நீதியை மேம்படுத்துதல். இறுதியாக சட்டவறிஞர்களின் சர்வதேச ஆணைக்குழுவானது சட்டவாட்சியின் மீறலை புலன்விசாரணை செய்வதிலும் அறிக்கையிடுவதிலும் அதனது முக்கியத்துவமான வேலையை தொடருதல் வேண்டும் எனத் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

இதனது தொடர்ச்சியாக 1965 ஆம் ஆண்டு பாங்கொக் நகரில் தென்கிழக்கு ஆசியா மற்றும் பசுபிக் பிராந்திய 16 நாடுகளிலிருந்து 105 சட்டவறிஞர்கள் ஒன்றுகூடி பாங்கொக் பிரகடனத்தை (Bangkok Declaration) உருவாக்கினர். இப்பிரகடனம் மூலம் எடுத்துக்காட்டப்பட்ட விடயங்களாவன சட்டவாட்சியும் பிரதிநிதித்துவ அரசாங்கமும் பட்டினி, வறுமை மற்றும் தொழிலின்மையினால் ஆபத்துக்குள்ளாக்கப்படுகின்றன. சமூக, பொருளாதார மற்றும் கலாசார

அபிவிருத்தியை எய்தும் நோக்கில் சக்திமிக்க பொருளாதார திட்டமிடல் அத்தியாவசியமானது. நியாயமான பகிர்ந்தளிப்பை உறுதிப்படுத்தும் காணிச் சீரமைப்பு நடவடிக்கைகளும் அதனது அதிஉச்ச பொருளாதார பயன்பாடும், நிவாரணமளிப்பதற்கும் நிருவாகத்தை சீரமைப்பதற்கும் ஒம்பூட்ஸ்மன் எண்ணக்கரு கருத்திற் கொள்ளப்படுதல் வேண்டும்.

இறுதியாக 1966 சனவரியில் கொழும்புப் பிரகடனம் ஆசியா மற்றும் பசுபிக் பிராந்திய நாடுகளிலிருந்தான சட்டத்தரணிகளின் பங்குபற்றுதலுடன் சட்டவறிஞர்களின் சர்வதேச ஆணைக்குழுவின் ஆதரவுடன் நடாத்தப்பட்டது. இது பின்வருவனவற்றில் நம்பிக்கை கொண்டுள்ளதாக வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது.

சட்டவாட்சியானது முழுமையாக பயனுடையதாக இருக்க வேண்டுமெனில் அது பற்றிய விளக்கத்தை சட்டத்தரணிகள் மட்டுமல்ல சமூகத்தின் ஒவ்வொரு உறுப்பினர்களும் அறிந்திருக்க வேண்டும். மேலும் தேசிய மையமாக்கல் சட்டவாட்சிக் கோட்பாட்டினால் ஆளப்படுதல் வேண்டும்.

பிரசைகள் பகிரங்க அலுவலர்களின் வினைத்திறன் மற்றும் நியாயமான தன்மையில் நம்பிக்கை வைத்திருப்பதுடன் நெறிமுறையான பாதிப்புகளுக்கு நிவாரண வழிவகைகளை கொண்டிருத்தலும் வேண்டும். அதேவேளை மறுபுறத்தில் பகிரங்க அலுவலர்களின் நடத்தை நியாயமின்றி விமர்சிக்கப்படும் போது உண்மையான நிலை நிலைநாட்டப்பட வேண்டும். மேலும் சர்வதேச ரீதிலும், தேசிய ரீதியிலும் மனித உரிமைகள் சட்டவாட்சிக் கோட்பாட்டின் ஊடாக வினைத்திறனாக எய்தப்படவேண்டும். கொழும்புப் பிரகடனம் ஒம்பூட்ஸ்மனின் தேவைப்பாட்டை வலியுறுத்துகின்றது.

சட்டவாக்க சபையும் சட்டவாட்சியும்

சட்டவாட்சியின் கீழான சுதந்திரமான சமூகத்தில் சட்டவாக்க சபையின் பணியானது தனிப்பட்டவரொருவராக மனிதனின் கௌரவத்தை மேலோங்கச் செய்கின்ற நிலைமைகளை உருவாக்குவதும் பேணுவதுமாகும். கௌரவம் தேவைப்படுத்துவது குடியியல் மற்றும் அரசியல் உரிமைகளின் அங்கீகாரம் மட்டுமல்ல தனிப்பட்டவர்களின் ஆளுமையின் முழுமையான விருத்திக்கு அவசியமான சமூக, பொருளாதார மற்றும் கலாசார நிலைமைகளின் தாபிப்பும் ஆகும்.

சட்டவாக்க தத்துவத்திற்கு மட்டுப்பாடுகள் இருத்தல் வேண்டும். இத்தகைய மட்டுப்பாடுகளைக் கண்காணிக்க சுயாதீனமான நீதித்துறை காணப்படுதல் வேண்டும். சட்டவாக்கசபையின் தத்துவங்கள் அடிப்படையான அரசியலமைப்பினால் நிர்ணயிக்கப்பட்டு தீர்மானிக்கப்படுதல் வேண்டும். அத்தகைய தீர்மானங்கள் மக்கள் தாமாக அல்லது மக்கள் பிரதிநிதிகள் மூலமாக

சட்டத்தின் உள்ளடக்கங்களை தீர்மானிக்கக்கூடியதாக இருத்தல் வேண்டும். நிருவாகத்துறை தேவையான போது சட்டவாக்கச் சபையின் கட்டுப்பாட்டுக்குட்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

சட்டவாட்சியின் கீழான சுதந்திரமான சமூகத்தில் சட்டவாக்க சபை அனைத்துலக மனித உரிமைகள் பிரகடனத்திற்கும் அதன் கோட்பாடுகளுக்கும் முழுமையான பயனைக்கொடுத்தல் வேண்டும். இலங்கையில் பயங்கரவாத தடுப்புச் சட்டத்தின் ஏற்பாடுகள் மனித உரிமைகள் பிரகடனத்தின் ஏற்பாடுகளுடன் ஒத்தாக இல்லை என குற்றச்சாட்டு காணப்படுகின்றது. சட்டவாக்க சபையானது முறையான அடிப்படையின்றி தனிப்பட்டவர்கள் அல்லது ஒரு ஆட்களின் வகுப்பு தொடர்பில் பராபட்சம் காட்டப்படலாகாது. சட்டவாக்க சபை மதம்சார் நம்பிக்கை மற்றும் அனுஷ்டிப்பு சுதந்திரத்துடன் தலையிடுதலாகாது. இலங்கை அரசியலமைப்பின் 10ஆம் உறுப்புரையின் நியதிகளின் மத சுதந்திரம் முழுமையான அல்லது பூரணமான சுதந்திரமாக வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதனை மட்டுப்படுத்தும் விதமாக சட்டமாக்க கடுமையான நடவடிக்கைமுறைகளை பின்பற்ற வேண்டியுள்ளது. அதாவது பாராளுமன்றத்தின் மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மையுடன் மக்கள் தீர்ப்பில் சாதகமான பெரும்பான்மையை பெறுதல் வேண்டும்.

சட்டவாக்க சபை பொறுப்பான அரசாங்கத்தை தேர்ந்தெடுப்பதற்கான உரிமையை சமூகத்தின் எவரேனும் உறுப்பினருக்கு மறுத்தலாகாது. அதாவது குடியரிமை, பிரசாவுரிமை, அல்லது மறியற்றண்டனையால் தண்டிக்கப்பட்டவர்கள் வாக்களிக்க முடியாது என்ற தன்மையில் சட்டமாக்கப்படலாகாது. இலங்கையின் அரசியலமைப்பின் ஏற்பாடுகளின்படி ஆறு மாதங்களுக்கு மேற்பட்ட மறியற்றண்டனை தண்டிக்கப்பட்ட ஆளொருவர் தொடர்ந்து வருகின்ற ஏழு ஆண்டுகளுக்கு வாக்களிக்க முடியாது என்ற ஏற்பாடு காணப்படுகின்றது.

மேலும் சட்டவாக்க சபையானது பேச்சுச் சுதந்திரம், ஒன்றுகூடல் சுதந்திரம் மற்றும் ஒருங்கிணைதல் சுதந்திரம் என்பவற்றிற்கு மட்டுப்பாடுகளை இருத்தலாகாது, ஆனால் இலங்கை அரசியலமைப்பின் 14 ஆம் உறுப்புரையில் இத்தகைய சுதந்திரங்கள் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ள போதிலும் 15ஆம் உறுப்புரையானது இத்தகைய சுதந்திரங்கள் சட்டம் வாயிலாக மட்டுப்படுத்த இடமளிக்கின்றது. பேச்சுச் சுதந்திரமானது இனரீதியான, மத ரீதியான ஒற்றுமை அல்லது பாராளுமன்ற சிறப்புரிமை, நீதிமன்ற அவமதிப்பு, அவதூறு தொடர்பில் சட்டம் மூலம் மட்டுப்படுத்தப்படலாம் என ஏற்பாடு செய்கின்றது. இதேபோன்று ஒன்றுகூடல் சுதந்திரம் மற்றும் ஒருங்கிணைதல் சுதந்திரம் இன, மத ஒற்றுமை நலனின் அடிப்படையில் மட்டுப்படுத்தப்படமுடியும். இதன் வாயிலாக பொதுமக்கள் பாதுகாப்பு கட்டளைச்சட்டத்தின் கீழ் ஆக்கப்படும் அவசரகால ஒழுங்குவிதிகளின் பேச்சு சுதந்திரம், வெளியிடல் சுதந்திரம் காலத்திற்குக்காலம் மட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தது.

சட்டவாக்க சபையானது கடந்த காலப் பயன்கொண்ட சட்டங்களை ஆக்குவதிலிருந்து தடுக்கப்படுதல் வேண்டும். இலங்கை அரசியலமைப்பின் 75ஆம் உறுப்புரையின்

நியதிகளின்படி பாராளுமன்றம் கடந்தகாலப் பயன்கொண்ட சட்டங்கள் உட்பட சட்டங்களை ஆக்கும் தத்துவம் உடையதாக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது. இதற்கான மட்டுப்பாடு 13ஆம் உறுப்புரையின் (6) ஆம் பந்தியில் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. ஆளெவரும் செயல்புரியும் நேரத்தில் தவறொன்றான இல்லாத செயலுக்காக தண்டிக்கப்படுதலாகாது. ஆயினும் சர்வதேச தேசங்களினால் அங்கீகரிக்கப்படும் சட்டப் பொதுக்கோட்பாடுகளுக்கிணங்க செயலொன்று குற்றமாக புரியப்பட்ட போது இருப்பின் அது தொடர்பான விளக்கம் அல்லது தண்டனையை பாதித்தலாகாது என ஏற்பாடு செய்கின்றது. மாறாக குடியியல் விடயங்களில் கடந்தகாலப் பயன்கொண்ட சட்டங்களை ஆக்குவது தொடர்பில் எத்தகைய மட்டுப்பாடும் கிடையாது.

சட்டவாக்கசபை தனிப்பட்டவர்களின் அடிப்படை உரிமைகளையும், சுதந்திரங்களையும் பிரயோகிப்பதில் ஊறுபடுத்துவதாக இருத்தலாகாது. இலங்கை அரசியலமைப்பின் III ஆம் அத்தியாயத்தின் அடிப்படை உரிமைகளும் சுதந்திரங்களும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் 10ஆம் மற்றும் 11ஆம் உறுப்புரைகளில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டள்ள மதச் சுதந்திரம் மற்றும் சித்திரவதையிலிருந்து பாதுகாப்பாக இருப்பதற்கான சுதந்திரம் முழுமையாக அடிப்படை உரிமைகள் ஆகும். இவற்றுக்கு எத்தகைய மட்டுப்பாடுகளும் கிடையாது. மாறாக ஏனைய அடிப்படை உரிமைகள் மட்டுப்பாட்டுக்குட்படக்கூடியவை. இவ்வாறான மட்டுப்பாடுகள் தேசிய பாதுகாப்பு, பொது ஒழுங்கு, பொதுச் சுகாதாரம் போன்ற அடிப்படையில் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட முடியும். இத்தகைய மட்டுப்பாடு சட்டம் அல்லது ஒழுங்குவிதிகள் ஆக்கப்படுவதன் மூலமே செய்யப்பட முடியும். மேலும் இத்தகைய அடிப்படை உரிமைகள் மீறப்படும் போது நடவடிக்கை முறை தொடர்பிலான ஏற்பாடு செய்யப்பட வேண்டும். இலங்கை அரசியலமைப்பின் 17 ஆம் உறுப்புரை 126 ஆம் உறுப்புரையுடன் சேர்த்து வாசிக்கப்படும் போது அடிப்படை உரிமை மீறலினால் பாதிக்கப்பட்ட அல்லது உடனடி மீறுகையினால் பாதிக்கப்படவுள்ள ஆளொருவர் ஒரு மாதத்திற்குள் உயர்நீதிமன்றத்திற்கு விண்ணப்பிக்க முடியும் என ஏற்பாடு செய்துள்ளது. இதனைவிட மேலதிகமாக இலங்கை மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழு மற்றும் ஒம்பூட்ஸ்மன் போன்ற பொறிமுறைகளும் சட்டத்தால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளன.

மேலே இலங்கையின் சட்டநிலைமையுடன் தொடர்புறுத்தி ஆராயப்பட்ட விடயங்கள் 1959 டெல்கி காங்கிரஸில் ஆராயப்பட்டு பிரகடனம் செய்யப்பட்ட விடயங்கள் ஆகும்.

நிறைவேற்றுத்துறையும் சட்டவாட்சியும்

1959ஆம் ஆண்டின் டெல்கி காங்கிரஸ் அரசாங்கத்தின் தத்துவம் மீதான மட்டுப்பாடுகளைத் தேவைப்படுத்தியது. சட்டவாட்சித் தத்துவமானது நிறைவேற்றுத்துறையினலான தத்துவங்களின் துஷ்பிரயோகத்திற்கு எதிராக போதுமான பாதுகாப்புகளை ஏற்படுத்துவது மட்டுமல்ல சட்ட ஒழுங்கை பேணுவதில் அரசாங்கத்தை இயலச் செய்வதுடன் சமூகத்திற்கான போதுமான சமூக மற்றும் பொருளாதார நிலைமைய உறுதிப்படுத்துதலும் வேண்டும்.

ஆட்சித்துறை மற்றும் சட்டவாட்சி தொடர்பில் பின்வரும் முன் நிபந்தனைகளை உருவாக்கப்படுகின்றன. இவை ஆட்சித்துறையானது தனது பணிகளை வினைத்திறனாக புரிவதற்கான போதுமான தத்துவத்தையும் வளங்களையும் கொண்டிருப்பதை தேவைப்படுத்துகின்றது.

நவீன நிலைமைகளில் சட்டவாக்கசபையானது சட்டவாக்க தன்மைக்கான விதிகளை ஆக்குவதற்கு, ஆட்சித்துறைக்கும் ஏனைய முகவராண்மைகளுக்கும் தத்துவத்தை கையளிப்பது அவசியமெனக் கருதுகின்றது. இத்தகைய தத்துவக் கையளிப்பு மிகவும் குறுகிய மட்டுப்பாடுகளுடன் இருத்தல் வேண்டும். கையளிக்கப்பட்ட சட்டவாக்கத்தின் விஸ்தீரணம் மற்றும் நோக்கங்கள் கவனமாக வரையறுக்கப்படுதல் வேண்டும். எத்தகைய நடவடிக்கைமுறை மூலம் இவை நடைமுறைக்கு வரமுடியுமோ அதுபற்றி ஏற்பாடு செய்தல் வேண்டும். இலங்கையில் பொதுவாக சட்டங்களில் ஒழுங்குவிதிகளை ஆக்குவதற்கான தத்துவம் அமைச்சருக்கு அளிக்கப்படுவதுடன் எவ்விடயம் தொடர்பில் ஒழுங்குவிதி தேவைப்படுத்தப்படுகின்றதோ அல்லது விதித்துரைக்கப்படுகின்றதோ அந்த விடயம் அல்லது கருமம் தொடர்பில் மட்டுமே ஒழுங்குவிதிகள் ஆக்கப்படமுடியும். அவ்வாறு ஆக்கப்படும் ஒழுங்குவிதிகள் சட்டத்தின் வரையறையினுள் அமைதல் வேண்டும். ஒழுங்குவிதிகள் வர்த்தமானியில் வெளியிடப்படுவதுடன் நடைமுறைக்கு வருவதுடன் பாராளுமன்றத்தின் அங்கீகாரத்தை நியாயமான காலத்தினுள் பெறுதல் வேண்டும். அவ்வாறு பாராளுமன்றத்தின் அங்கீகாரத்தைப் பெறத் தவறின் அத்திகதியிலிருந்து இரத்து செய்யப்பட்டதாக கருதப்படுதல் வேண்டும்.

அவசரகால நிலையானது பரந்த தத்துவக் கையளிப்பை தேவைப்படுத்துகின்றது. ஆயினும் சட்டவாட்சி அந்நிலையிலும் கையளிக்கப்படும் தத்துவங்கள் தொடர்பில் முறையாக வரையறுக்கப்படுதல் வேண்டும் எனத் தேவைப்படுத்துகின்றது. எச்சந்தர்ப்பத்திலும் அடிப்படை மனித உரிமைகள் கையளிக்கப்பட்ட சட்டவாக்கத்தினால் மட்டுப்படுத்தப்படலாகாது. இலங்கை அரசியலமைப்பின் 15ஆம் உறுப்புரையின் ஏற்பாடுகளின் நியதிகளின்படி அடிப்படை உரிமைகளாக ஏற்றங்கீகரிக்கப்படும் உரிமைகள் மட்டுப்படுத்தப்படக் கூடியதாக உள்ளது. 10ஆம் மற்றும் 11ஆம் உறுப்புரைகளில் உத்தரவாதமளிக்கப்பட்ட மத சுதந்திரம், மனச்சாட்சியைப் பின்பற்றும் சுதந்திரம், சிந்தனைச் சுதந்திரம் மற்றும் சித்திரவதையிலிருந்து பாதுகாப்பாக இருப்பதற்கான சுதந்திரம் என்பன பூரணத்துவமான உரிமைகளாக ஏற்றங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ள போதிலும் 13ஆம் மற்றும் 14ஆம் உறுப்புரைகளில் உத்தரவாதம் செய்யப்பட்டுள்ள உரிமைகள் தேசிய பாதுகாப்பு, சட்டம் ஒழுங்கை பேணுதல் மற்றும் பொதுச் சுகாதாரத்தைப் பேணுவதற்கென மட்டுப்படுத்தப்படமுடியும் என உறுப்புரை 15 ஏற்பாடு செய்கின்றது. பொதுவாக அவசரகால ஒழுங்குவிதிகள் ஏனைய சட்டங்களை மட்டுப்படுத்துவதாக இருப்பினும் அரசியலமைப்பை மட்டுப்படுத்த முடியாது. ஆனால் அரசியலமைப்பு தன்னகத்தே மட்டுப்பாட்டிற்கான ஏற்பாட்டைக் கொண்டிருப்பதனால் அவசரகால நிலையின் போது இத்தகைய அடிப்படை உரிமைகள் மட்டுப்படுத்தப்படுவதைக்

காணமுடிகின்றது. கையளிக்கப்பட்ட சட்டவாக்கமாக பொதுமக்கள் பாதுகாப்புக் கட்டளைச் சட்டத்தின் கீழ் சனாதிபதியினால் ஆக்கப்படும் ஒழுங்குவிதிகளினால் அடிப்படை உரிமைகள் மட்டுப்பாட்டுக்கு உட்படுத்தப்படுகின்றன.

கையளிக்கப்பட்ட சட்டவாக்கங்களுக்கான நீதிமன்ற மீளாய்வு இருப்பது அத்தியாவசியமாகக் கருதப்படுகின்றது. இலங்கையின் சட்டமொன்று ஆக்கப்பட்ட பின்னர் நீதிமன்றங்கள் அதன் வலிதாந்தன்மை பற்றிக் கேள்விக்குட்படுத்தலாகாது. மாறாக கையளிக்கப்பட்ட சட்டவாக்கத்தின் வலிதாந்தன்மை தொடர்பில் எந்நேரத்திலும் மீளாய்வு செய்வதற்கான தத்துவம் இலங்கை நீதிமன்றங்களுக்கு உண்டு.

டெல்கி காங்கிரஸ் தீர்மானத்தின்படி ஆட்களின் அல்லது ஆதனத்தின் உரிமைகளை நேரடியாக பாதிக்கின்ற ஆட்சித்துறை செயல்கள் நீதிமன்றங்களினால் மீளாய்வு செய்யப்படவேண்டும். ஆட்சித்துறையின் நீதி மீளாய்வு விசேட முறையினால் நிருவாக நீதிமன்றங்களினாலோ அல்லது சாதாரண நீதிமன்றங்களாலோ செய்யப்பட வேண்டும். விசேட நீதிமன்றங்கள் காணப்படாத போது நிருவாக நியாயசபைகளின் தீர்மானங்கள் சாதாரண நீதிமன்றங்களினால் மீளாய்வு செய்யப்படுவது அத்தியாவசியமானது. இத்தகைய மேற்பார்வை நிகழ்வுகளின் முழுமையான மீள் விசாரணையாக இல்லாத போதும் கேட்கப்படுவதற்கான உரிமை, பிரதிநிதித்துவதற்கான உரிமை, நியாயத்துடனான தீர்ப்பைப் பெறுவதற்கான உரிமை உட்பட நியாயமான விளக்கத்திற்கான அடிப்படைகளைக் கொண்டுள்ளதை உறுதிப்படுத்த வேண்டும். மேலும் ஆட்சித்துறை நீதிசார் அல்லது நிருவாக தீர்மானங்களை எடுக்கின்ற போது சம்பந்தப்பட்ட திறத்தவருக்கு அது சம்பந்தமாக அறிவிப்பது சட்டவாட்சியை மேம்படுத்துகின்றது.

நீதித்துறையும் சட்டவாட்சியும்

சுயாதீனமான நீதித்துறையானது சட்டவாட்சியின் கீழ் சுதந்திரமான சமூகமொன்றின் தவிர்க்க முடியாத தேவைப்பாடொன்று ஆகும். சுயாதீனம் உட்கிடையாக தேவைப்படுத்துவது நீதிச் செயற்பாடுகளின் போது ஆட்சித்துறை அல்லது சட்டவாக்கத்துறையிலான தலையீடுகள் இல்லாது இருத்தலாகும். அதேவேளை நீதிபதிகள் தன்னிச்சையாக செயற்படலாகாது. நீதிபதியின் கடமைகள் சட்டத்தை பொருள்கோடல் செய்தலும் அடிப்படைக் கோட்பாடுகள் மற்றும் அது வெளிப்படுத்தும் ஊகங்களை பொருள்கோடல் செய்தலுமாகும். இதேபோன்று சாதாரணமாக அறியப்படுகின்ற நீதி அலுவலர்களின் சம்பளம் போதுமானதாக இருத்தல் வேண்டும். அத்துடன் பதவிக்காலத்தின் போது குறைக்கப்படலாகாது. நீதிபதிகள் விலக்கப்படுவதற்கான ஏற்பாடுகள் நியதிச்சட்டத்தால் ஏற்பாடு செய்யப்படும் இளைப்பாறும் வயது என்பன சட்டவாட்சியின் பாதுகாப்புகளாகக் கருதப்படுகின்றன. இலங்கை அரசியலமைப்பு மேனிலை நீதிமன்ற நீதிபதிகளின் வயது மற்றும் பதவி நீக்கம் தொடர்பாக

ஏற்பாடு செய்யும் அதேவேளை நீதித்துறைச்சட்டம் ஏனைய நீதிபதிகளின் வயது தொடர்பில் ஏற்பாடு செய்கின்றது.

லாகோஸ் மாநாட்டின் தீர்மானத்திற்கிணங்க (Lagos Conference) சுயாதீனமான நீதித்துறை வலியுறுத்தப்படுவதுடன் சட்டத்தரணிகள் தமது சாதாரண கடமைகளுக்கு மேலதிகமாக நீதித்துறையின் சுயாதீனத்தின் உயர்ந்த மட்டத்தை பாதுகாக்க கடமைப்பட்டவர்கள் என எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

சட்டவாட்சியும் அவசரகால நிலையும் பயங்கரவாத தடுப்புச் சட்டமும்

பொதுமக்கள் பாதுகாப்புக் கட்டளைச்சட்டத்தின் கீழ் அவசரகால நிலை பிரகடனம் செய்யப்பட்ட பின்னர் சனாதிபதியினால் அவசரகால ஒழுங்குவிதிகள் ஆக்கப்படுகின்றன. அவசரகால நிலையானது மாதத்திற்கொரு தடவை பாராளுமன்றத்தின் அங்கீகாரத்திற்கிணங்க நீடிக்கப்படுகின்றது. அவசரகால ஒழுங்குவிதிகள் அரசியலமைப்புத் தவிர்ந்த ஏனைய சட்டங்களை நிறுத்திவைக்கும் தத்துவம் உடையது. மேலும் பயங்கரவாத தடுப்புச் (தற்காலிக ஏற்பாடுகள்) சட்டம் பயங்கரவாத செயல்களிலிருந்து நாட்டு மக்களைப் பாதுகாப்பதற்கென கொண்டுவரப்படுவதாக அதன் முன்னுரையில் ஏற்பாடு செய்கின்றது. நாம் ஏற்கனவே குறிப்பிட்டது போன்ற பயங்கரவாத தடுப்புச் (தற்காலிக ஏற்பாடுகள்) சட்டத்தின் கீழ் பாதுகாப்பு அமைச்சர் தடுப்புக்கட்டளை விடுவிக்கக்கூடியதாக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது.

பயங்கரவாத தடுப்புச் (தற்காலிக ஏற்பாடுகள்) சட்டத்தின் கீழ் 2011 ஆண்டின் 1ஆம் இலக்க, பயங்கரவாத தடுப்புத் (தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள்) தடை ஒழுங்குவிதிகள் ஆக்கப்பட்டு 2011 ஆகஸ்ட் 29 ஆந் திகதி 1721/2 ஆம் இலக்க வர்த்தமானியில் வெளியிடப்பட்டது. தடைசெய்யப்பட்ட அமைப்புக்கு உதவுதல், அமைப்புடன் தொடர்பு வைத்திருத்தல் தவறொன்றாக ஏற்பாடு செய்வதுடன் 20 ஆண்டுகளுக்கு மேற்படாத மறியற்றண்டனையினால் தண்டிக்கப்படலாம். மேலும் தடை செய்யப்பட்ட அமைப்புக்கு பணம், பிணையங்கள் வழங்க முயற்சிப்பின் சனாதிபதி விசாரணையின் பின் திருப்திப்பின் அத்தகைய சொத்துக்களை அரசுக்கு இழப்பிக்க முடியும். சனாதிபதியின் இத்தீர்மானம் முற்றும் முடிவானதுமாகும். இங்கு ஆட்சித்துறை நீதித்துறைப் பணியைப் புரிவதுடன் சட்டவாட்சி வலியுறுத்தும் கோட்பாடுகள் அனுசரிக்கப்படவில்லை. இதேபோன்று 2011 ஆண்டின் 2ஆம் இலக்க தமிழர் புனர்வாழ்வு ஒழுங்கமைப்பு தடை ஒழுங்குவிதிகள் 1721/2 ஆம் இலக்க வர்த்தமானியில் 2011 ஆகஸ்ட் 29 ஆந் திகதி வெளியிடப்பட்டது. மேலும் பயங்கரவாத தடுப்பு (ஏற்புடைமை விசாலிப்பு) ஒழுங்குவிதிகள் மற்றும் பயங்கரவாதத் தடுப்பு (தடுப்புக்காவலில் உள்ளோர் மற்றும் விளக்கமறியலில் உள்ளோர்) ஒழுங்குவிதிகள் 2011 ஆகஸ்ட் 29 ஆந் திகதிய 1721/4 மற்றும் 1721/5 இலக்க வர்த்தமானியில் வெளியிடப்பட்டன.

இனி வழக்கறிஞர்களின் சர்வதேச ஆணைக்குழுவின் தீர்மானங்களுடன் இவற்றை தொடர்புறுத்தி சட்டவாட்சியை நோக்கமுடியும். அவசரகால நிலைப் பிரகடனமானது மனித உரிமைகளை நேரடியாக பாதிப்பதனால் கடுமையான விசனம் தெரிவிக்கப்படுகின்றது. இதற்கு பாராளுமன்ற அங்கீகாரம் மிக அவசியமானது. அவசரகாலத்தின் தத்துவங்களை பிரயோகிக்கும் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் அதனால் பாதிக்கப்பட்ட ஆளொன்றும் அத்தகைய தத்துவம் சட்டரீதியாக பிரயோகிக்கப்பட்டதா எனத் தீர்மானிப்பதற்கு நீதிமன்றத்தை நாடக்கூடியதாக இருத்தல் வேண்டும்.

ஆளொருவர் மீது குறித்த குற்றவியல் குற்றச்சாட்டு இன்றி அவரது சுதந்திரத்தைப் பறித்தலாகாது. விளக்கமின்றி தடுப்புக் காவலில் வைக்கப்படுவது சட்டவாட்சிக்கு முரணானது. ஆயினும் இத்தகைய நடைமுறை அவசரகால நிலையின் போது காணப்படுகின்றது. அத்தகைய சட்டங்கள் தொடர்ந்து தனிப்பட்டவர் தன்னிச்சையாக தடுத்து வைக்கப்படுவதற்கு எதிராக பாதுகாப்புகளை ஏற்பாடு செய்தல் வேண்டும். நீதிமன்றத்தின் மீளாய்வுடன் தடுத்துவைப்பதற்கான தேவையும் நியாயப்படுதலும் தீர்மானிக்கப்படுதல் வேண்டும். இவ்வேளையில் எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் வழக்குரைஞரால் பிரதிநிதித்துவம் செய்யப்படுவதற்கான உரிமை இருத்தல் வேண்டும். அவசரகால நிலை குறித்துரைக்கப்படும் திட்டவட்டமான காலப்பகுதிக்கென இருத்தல் வேண்டும். சட்டவாக்க சபை அவசரகால நிலைமை நீடிக்கும் போது அதற்கான தேவையை ஆழமான கருத்திற்கெடுத்து அங்கீகரிக்க வேண்டும். நாட்டிற்கு ஆபத்து ஏற்படும் போதும் கூட ஆட்சித்துறை தன்னிச்சையாக செயற்படக்கூடாது. தடுத்து வைக்கப்படுபவர்களின் விபரங்களையும் அதற்கான ஏதுக்களையும் வெளியிடுதல் வேண்டும். தடுப்புக்காவலில் வைக்கப்பட்டோரில் தங்கிவாழ்வோரை பாதுகாப்பது அரசின் கடமையாதல் வேண்டும்.

பொதுமக்கள் பாதுகாப்பு நோக்கத்திற்குத் தேவைப்படுத்தப்பட்டாலொழிய எவரினதும் சுதந்திரம் பறிக்கப்படலாகாது. ஆளொருவர் பிணைக்கு விண்ணப்பிக்க உரித்துடையதாக இருப்பதுடன் பிணை நியாயமான அடிப்படையில் வழங்கப்படவேண்டும். சட்டவாட்சி குற்றஞ்சாட்டப்பட்ட ஆளுக்கு அவரது வாதத்தை தயாரிப்பதற்கு சந்தர்ப்பம் அளிக்கப்பட வேண்டுமென வலியுறுத்துகின்றது. ஏற்கனவே சட்டவாக்கத்துறை, ஆட்சித்துறை மற்றும் நீதித்துறை தொடர்பில் ஆராயப்பட்ட விடயங்களும் பயங்கரவாத தடுப்புச் (தற்காலிக ஏற்பாடுகள்) சட்டத்தின் எல்லையினுள் கொண்டு வரப்படமுடியும்.

முடிவாக தனிப்பட்டவர்களின் உரிமைகளையும், சுதந்திரங்களையும் பாதுகாப்பதற்கு அனைத்துலக மனித உரிமைகள் பிரகடனத்தில் எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ள உரிமைகளையும் சுதந்திரங்களையும் முழுமையாக மட்டுப்பாடின்றி அரசியலமைப்பில் ஏற்று அங்கீகரித்தல் வேண்டும். அதற்கிணங்க ஆட்சித்துறை அதிகார துஷ்பிரயோகத்தை கட்டுப்படுத்தி நீதித்துறையின் சுயாதீன தன்மையை பேணுவதன் மூலம் சட்டவாட்சியின் நன்மைகள் மக்களைச் சென்றடையும் எனலாம்.

References

Constitutional & Administrative (Sixth Edition) Hilaire Barnett.

Constitutional & Administrative Law (Tenth Edition) A.W. Btad Ley.

www.globalwebpost.com/glroicide1971/h_rights/rol/o_intro.htm.

EVALUATION AND ASSESSMENT OF TESTIMONIAL TRUSTWORTHINESS

Chethiya Goonesekera
Deputy Solicitor General

THE TEST OF SPONTANEITY

The promptness with which a witness makes his statement to the police soon after the incident is in his favour on the ground of spontaneity. Statement made immediately after the incident, to a family member, Relation, Neighbour, Gramasevaka, Nurse, Doctor, Police, any other person whom the witness met soon after the incident.

The belatedness of such a statement would tend to reduce the weight of the evidence of that witness, particularly where there were opportunities for tempering with the evidence.

Bandara vs The State -¹

"Learned Counsel argued that this Court should apply the test of Spontaneity and Contemporaneity and reject her story. We have carefully considered the evidence given by the prosecutrix at the trial. According to the prosecutrix and a brother Ajith Thushantha, soon after the incident the accused-appellant had threatened to kill them and throw them to the stream on their way back home from school in the event they divulged the incident to anyone. Throughout her evidence this factor (threat) echoed again and again and further this item of evidence has come before the trial court impugned and unchallenged.

Further she stated court that most of the time she was alone in the house for the reason that her father was elsewhere and her mother and elder sister were working at the factory to earn their living. In addition she had entertained fear that she would not permitted to go to school by the elders and she complained about the incident. In fact she had attended school only for one day after the incident. Further one cannot forget the fact the prosecutrix and her brother were children of tender years at the time of the crime.

If there is a valid reason or explanation for the delay and if the trial Judge is satisfied with the reasons and explanation given, no trial Judge would apply the test of spontaneity and contemporaneity and reject the testimony of a witness such circumstances.

Delayed witnesses evidence could be acted upon if there were reasons explain the delay.

If there is a valid reason or explanation for the delay and if the trial Judge is satisfied with the reasons to explanation given, no trial Judge would apply the test of spontaneity and contemporaneity and reject the testimony of a witness in such circumstances. In this case it was never suggested to the prosecutrix cross-examination that her evidence was concocted or fabricated on account of the ensuing delay in making her complaint to the police. In *Queen vs. Pauline de Croose*, Justice T.S.Fernando observed that a delayed witness's evidence could be acted upon if there were reason to explain the delay.

Pauline de Croose Vs. The Queen-²

"Except for the fact that some of the witnesses were belated in coming forward, there was no apparent reason urged for any false testimony on their part. Many of them had not even known the appellant before these incidents occurred".

Narpal Singh vs State of Haryana A.I.R (1977) -³

The Indian Supreme Court has held that the fact that a witness, who was not an eye witness of an occurrence was examined by the police 20 days after the occurrence was undoubtedly a matter to be taken into consideration, but this laps on the part of the police was not sufficient ground to reject the evidence of a witness, which was intrinsically sound. The fact that he was not an eye witness could explain the delay.

"A statement made by a witness to police just after an assault after a road accident", the Court of Appeal said that it was difficult to imagine a more spontaneous statement, there having been no opportunity for concoction.

In order for the statement to be sufficiently spontaneous it must be closely associated with the event. Time taken by a witness to report the matter in question to authorities is an important factor to be considered. If there is a delay it should be explained.

AjitSamarakoon Vs. The Republic (Kobaigane Murder case) - ⁴ Per NinianJayasurya J

“Just because the statement of a witness is belated the Court is not entailed to reject such testimony. In applying the test of spontaneity the test of Contemporaneity and the Test for Promptness the Court ought to scrupulously proceed to examine the reasons for the delay. If the reasons for the delay adduced by the witness are justifiable and probable the trial Judge is entitled to act on the evidence of a witness who had made a belated statement”.

Jayawardana & others Vs. The State - ⁵

"Delay of five years after the incident. Court decided that a conviction should not be based on such belated material especially in view of the fact that the complainant has failed to explain the long delay satisfactorily and cogently.

CONCLUTION

Therefore if a statement of a witness is belated the Court is not entitled to reject such testimony stating that the statement was not made immediately after the incident. In applying the test of spontaneity, the test of Contemporaneity, and the test for promptness the Court ought to scrupulously proceed to examine the reasons for the delay.

If the reason for the delay in making the statement adduced by the witness is justifiable and probable the trial Judge is entitled to act on the evidence of a witness who had made a related statements”.

End Notes

1. (2001)2 S.L.R.63 at 67
2. 71NLR 169 at 180
3. S.C.1066(1977)Cr.I.J.642
4. 2004 2 Sri LR 209 at 220
5. 2000 3 Sri LR 192

Bibliography

1. The law of evidence by E.R.S.R.Coomaraswamy vol.ii,pg.1057

Following case law may also be useful

1. Bhoghibhai Hirjibhai vs. State of Gujarat, AIR(1983) SC753
2. Smaraweera vs. Attorney General (1990)1SLR256
3. ChandrapalaPerera vs. Attorney General (1998) 2SLR85
4. KeerthiBandaravs.A.G. (2000) 2SLR245
5. Rohan De Soyza vs Jinendradasa (2004)1SLR379
6. Sidick vs The Republic of Sri Lanka(2005)1SLR383
7. Renuka Subasinghe vs. A.G. (2010) 1 SLR224
8. Chaminda vs. Republic of Sri Lanka(2009)1 SLR144
9. Chutimalli and others vs. State (2010) 2SLR158
10. Viraj Perera vs. A.G. (2010) 2SLR251

THE SOCIO LEGAL IMPACT OF THE CIVIL WAR ON PARENTAL RELATIONSHIP IN NORTH SRI LANKA – STATE RESPONSIBILITY IN REGULARIZING AND AMELIORATING THE SINS OF WAR .

Dr. Kamala Nagendra,
Visiting Lecturer, Faculty of Law, University of Colombo

Abstract

The civil war raised a multitude of issues both nationally as well as internationally. The focus, in this article, is on the effects of the civil war on family members, especially on women and children who were, and continue to be, the persons most severely affected by the gruesome war. This study is confined to the social and legal issues consequent to the unforeseen behavioural pattern of familial living of the Tamils of the Northern Province of Sri Lanka during the period of the civil war. It is also not envisaged to elaborate on aspects of family living, parental rights and responsibilities etc in normal situations; but aspires to bring a general understanding as to how and when such normal patterns of family living were deviated or breached and the circumstances which led to such action. Such an effort, it is believed, would help in the understanding and realization of the gravity of the socio – legal problems encountered by these people. It is hoped that such an attempt could help to identify and bring to light the problems faced by these people so as to bring necessary legal action to rectify the situation. The study covers three phases of the period of the war. The writer commences with an account of the situation immediately prior to the active war period. This enables the reader to have some basic knowledge of the socio – legal background in order to comprehend the damaging effects of the war on the social structure and the resultant legal issues. The pre - war period is followed by the active war period which played havoc in the normal living of these people. It intensified and accelerated militarization and forced displacement of the young and the old. The concentrated artillery bombardment over wide and intensely populated areas destroyed the physical, social and economic structure of the North and East of Sri Lanka and caused people to abandon their homes and flee for their lives. Arbitrary arrest and detention, sponsored abductions, torture and extra judicial killings were infact the order of the day. At several stages of the war unaccountable disappearances and involuntary separation of family members, disablement and heavy loss of lives of family members were witnessed. Added to that was the massive internal displacement and exodus to foreign countries of Tamils all of which drastically altered the demography of the area. The period of the aftermath of the war reflects the results of all such actions and in-actions of the above two periods.

The socio – legal impact on parental relationship.

The determination of parental relationship involves an analysis on two grounds. Firstly it is dependent on the legality of the relationship of the man and woman as husband and wife. That is, to ask the question as to whether the two lived together in a legally recognized conjugal relationship. The answer, if positive, gives them the status as husband and wife; that would in turn make the children born to them legitimate. Secondly, it is on this platform that legal recognition as parents, that is as father and mother of the child flows. Conjugal relationship in the Sri Lankan context was in early society based on social recognition and eventually with the evolution of the customary forms of marriages to varied forms based on race, religion to religion. The British rule witnessed a dramatic change when legislation were brought into the local legal system to regulate marriages by registration.

Situation in the period immediately prior to the active war.

Marriage generally in the legal structure of Sri Lanka

The Sri Lankan legal system reflects the multicultural set up of the country. Uniform laws that are applicable to all citizens, termed the General Law is superseded by ethnic and religious laws of the various communities that have made this country their home. As regards the laws of the various communities, termed as the Special Laws of Sri Lanka, we have the Kandyan Law which applies to Kandyans and the Muslim Law applicable to those professing Islam. As regards the Tamil community, with the clear demarcations of provincial divisions by the British, Thesawalamai became applicable only to the Tamils of the Northern Province¹. This excludes the Eastern Province which comprises Trincomalee and Batticaloa, which now comes under the General Law.

The General Law of Marriage in Sri Lanka

The validity of a marriage is the legal recognition that is given to it. Legal recognition in turn depends on the satisfaction of requirements relating to capacity of the parties to the marriage and the formalities in solemnizing it as are imposed by the legal system to which the parties to the marriage belong. The requirements of a valid marriage in Sri Lanka are provided for in the Marriage Registration Ordinance No. 19 of 1907, [herein after referred to as the MRO] which is the General Law of the country, in that it applies uniformly to all the citizens of Sri Lanka. Preliminaries that have to be observed prior to a marriage under the Ordinance are provided in sections 23 to 32 of the Ordinance. The place and formalities of solemnization are covered by sections 33 – 40. The MRO provides for registration of marriage as the form of solemnization.

¹ Nadaraja, *The Legal Systems of Ceylon In Its Historical Setting* (Netherlands: 1972) p. 187

Registration as a form of solemnization of marriage

The history of legislation regarding registration of marriages reveals that more than once the Legislature tried to enforce registration and much confusion resulted in the process. The earliest piece of legislation was the Regulation No. 9 of 1822, which made registration an essential requirement for the legal validity of marriage². This requirement was however only followed in the breach by the people. It resulted in making a majority of the unions illegal and their children illegitimate. To rectify the situation, Ordinance No. 6 of 1947 was enacted, which made good and valid the past marriages which were not registered, while however continuing to apply the law of 1822. The next legislation was Ordinance No.13 of 1863 which though it retained the method of solemnization of marriage by registration, mitigated the harshness of the old law by omitting the provision requiring registration in every case³. Subsequently Ordinance No. 2 of 1995 was enacted. Section 15 of this enactment made registration a compulsory requirement but was however repealed the following year. It was not re-introduced into the present MRO of 1907. It is clear from the above history of legislations regarding marriage formalities that the legislature more than once tried to make registration compulsory and finally gave it up in 1907 with the current Ordinance. Cayley C.J. in *Babina v Dingi Baba* commenting on the legislative policy as regards registration. remarked:

“The intention of the legislature, that registration should no longer be a requisite for the validity of the marriage could hardly have been more clearly expressed than it is by repealing the sections of the old Ordinances requiring registration and omitting to re-enact them in the amending Ordinance”⁴.

It is the opinion of the writer that the above judicial approach and subsequent legislative actions regarding compulsory registration can be adopted as a modus operandi for the State to find a solution to the informal associations formed by couples during the war period. As discussed above, the Ordinance No.13 of 1863 which though it retained the method of solemnization of marriage by registration, mitigated the harshness of the old law by omitting the provision requiring registration in every case. The law as to registration came up again in *Valliammai v Annammai*. One of the issues that were raised in the case was the validity of an unregistered marriage between Tamils of the Batticaloa district. Bonser C.J. here declared:

² Section 3

³ Sections 14 and 15 of the Ordinance of 1863; See also *Some Reflections on Solemnization of Marriage in the General Law of Sri Lanka* by Savitri Goonesekera, Professor of Law, Open University of Sri Lanka

⁴ (1882) 5SCCp. 9

“That was the law under the Ordinance of 1847, which expressly provided that all marriages should be invalid if not registered. That was found to be a burden greater than the people could bear, and in 1863 the Ordinance was re-enacted in substance with the omission of this disqualifying provision.”⁵

Thus he declared, “For my part I am unable to agree with the proposition that there can be no lawful marriage unless that marriage be registered under the Ordinance”⁶. Similar to the 1863 Ordinance, the current legislation, the MRO of 1907, though it requires registration, does not make registration compulsory for a marriage to be valid. The non-compulsory nature of the provisions in the MRO regarding solemnization is clear from section 41 of the Ordinance which provides that:

“The entry made by the registrar in his marriage register book under sections 34,35,and 40 shall constitute the registration of the marriage, and shall be the best evidence [emphasis added] thereof before all courts and in all proceedings in which it may be necessary to give evidence of the marriage”.⁷

The provisions of sections 41 which makes registration non-compulsory, coupled with that of section 64, which excepts from the purview of the MRO only Kandyan and Muslim marriages, made it possible for the Sri Lankan courts⁸ to recognize a mode of solemnization of marriage different from that specified in the statute, thereby giving rise to the recognition that a marriage can be formalized independently of the provisions of the Ordinance, as for instance a customary marriage contracted by the performance of customary rites and practices.

The “Best evidence Rule”

As to what is “best evidence” is very clearly explained by Shirani Ponnambalam, in these words:

“The consensus of judicial opinion is that the phrase “best evidence” is not synonymous with “the only admissible evidence”. While an entry in the marriage register book is conclusive proof of a marriage, in the absence of such evidence, oral evidence of the fact of marriage is admissible”.⁹

⁵ (1900) 4 N.L.R. p.08 at p. 10; See also Selvaratnam v Anandavelu (1941) 42 NLR 487 at p.491.

⁶ Ibid. at p. 11

⁷ Section 41

⁸ Note Ennis J. in Sophia Hamine v Appuhamy , supra.

⁹ Law and the Marriage Relationship, at p. 69

It is interesting to note that registration, as per the Ordinance, forms only the best evidence of marriage. It does not say that it is the sole evidence of marriage. There is thus an absence of positive statutory requirement of compulsory registration in the MRO of 1907 as in some of the earlier enactments under the General Law. The difference is clearly visible when one compares section 41 of the MRO with section 3 (1) (b) of the Kandyan Marriage and Divorce Act, the law as noted, pertaining to Kandyan of the Kandyan Provinces. It provides that: “any such marriage which is not so solemnized and registered shall be invalid”. [Emphasis added]

It was noted above that when the requirement of marriage registration was made compulsory and the common man defaulted by non-adherence, the legislature by way of repeal and amendments undertook to rectify the situation. In addition, the Judiciary stepped in and mellowed down the rigidity of the law by finding a pathway through recognition of customary marriages.

A comparable situation could be identified in the war torn areas of the Northern Province. It is as regards the irregularities in man-woman association as husband and wife during the period under discussion. As such, where legislative action is still not forthcoming to rectify them it befalls on the judiciary to stretch the law within permissible judicial limits to rectify the situation. In this effort, the stance taken by the judiciary and academics, when the statutory requirement of compulsory registration of marriage and the best evidence rule was followed in the breach by the people under the GL, is worthy of emulation to dress the wounds of war for women and children of the North and East¹⁰. The familial associations by the Tamils of the North during the war period await legal approval either by legislation or judicial acceptance. It is hoped that when issues as to their validity as a binding relationship is raised, the judiciary would, as it had done previously, play a pro-active role to stretch the law by minimizing the rule as to minimum rituals that needs to be proved to establish a customary marriage.

Other forms of marriages recognized in the Sri Lankan legal system.

Customary marriages

It was judicially pronounced in *Thiagaraja v Kurukkal* that the recognition of customary marriages under the Ordinance meant that it recognizes the validity of the customs only in so far as it relates to the mode of solemnization. In all other matters where the Ordinance makes express provisions, it was held that they must be recognized as applicable. Consequently, rules of customary law in respect of matters, other than the mode of solemnization, would be

¹⁰ Shirmi Ponnambalam, Law and the marriage relationship at p. 69

replaced by the statutory provisions of the Ordinance. This would primarily include age of marriage, prohibited degrees of marriage, free consent of the parties and second marriage without dissolution of first marriage.

Thus in the case of customary marriages, due to the non-applicability of registration as a formality for solemnization, it is of vital importance that certain rituals and practices, accepted as the customs and practices of the people to which the parties belong, have to be adhered to.¹¹ However, in the context of a multi-religious and multi-racial country like Sri Lanka, customary practices and rituals vary greatly. It varies not only among the different communities, but also within the same communities, for instance between the Up-country Sinhalese and Low - country Sinhalese; between the Tamils of Jaffna and Batticaloa in the Eastern Province and among the numerous castes within the respective communities. The Court of Appeal in *Soosaipillai v Parpathipillai* cited with approval the statement of the Magistrate in his order that:

“As to what constitutes a valid customary marriage must necessary vary from region to region, community to community, and race to race. Suffice to say that if any given community regard some minimum ritual as adequate or necessary to constitute a valid customary marriage then conformity to the prescribed minimum criteria could result in that particular community regarding the union between the parties as one of lawful wedlock”¹². [Emphasis added]

The above statement brings out two important matters for analysis; firstly, as noted, the variability of customs of the people and secondly, the extent of proof of ceremonies and rituals that would be expected necessary to prove the customary marriage. It is to be noted that, where a marriage has to be established by proof of customs, rituals and ceremonies it is not an easy task to give in one context all the essentials that have to be proved to establish a customary marriage.¹³

The writer makes the following observations. Customs and rituals relating to marriage can vary with the passage of time. What has been the custom in ancient times are very often not adhered to in modern times. Growth of civilization and intermingling of people of different race, religion etc. are important factors that would determine the customs of the people at a particular time. The following words from *Soosaipillai's* case “.....if any given community regard some minimum ritual as adequate or necessary to constitute a valid customary marriage then conformity to the prescribed minimum criteria could result in that

¹¹ (1941) *Selvaratnam v Anandavelu* 42 N.L.R. p. 487

¹² [1985] 2 Sri L.R. 55 at p.59

¹³ *Balasingam*, op. cit. p. 448

particular community regarding the union between the parties as one of lawful wedlock”, appear relevant in connection with the marriages or familial associations during the civil war. The specific words, “conformity to the prescribed minimum criteria...” has to be considered on a relative basis taking into consideration the crisis situation. A period of thirty years can be considered long enough to accept a practice as custom. When one considers the context in which the man-woman unions occurred during this time and the manner in which the youth entered into such associations one could realize the need for a more humanitarian approach to their problems. It can be expected that a liberal minded judiciary would not hesitate to give solace to these people as it did in recognizing unregistered marriages. It then follows that the Legislature has to take into consideration the judicial approach and make amends to the law to legitimize these associations so that they too can be brought under the canopy of 'marriage'.

Customs vary from race to race.

In so far as the Tamils are concerned, certain customs and practices as well as rituals associated with the solemnization differ from region to region, caste to caste and within a caste according to the social status and standing of the parties.

A series of ceremonies is performed by the priest and the kurai or wedding apparel is handed to the bride by the bridegroom, into which she changes and then the wedding ornament or thali, also shaped chain, is tied round her neck by the bridegroom. Subsequent to the thali ceremony too some ceremonies are performed. The couple partake of milk and fruits, serving each other. After this they partake of a meal called the puthakalam which is usually done in private, not in the presence of guests. The practice of puthakalam, i.e. when rice and curry is served is generally practiced when the marriage is solemnized at the bride's residence. It is generally not performed when the marriage takes place in the temple or in wedding halls.

Judicial recognition of customary marriages

The judiciary saw in the two sections, discussed above,¹⁴ a gateway to bring within the framework of the Ordinance a marriage which did not fulfill the requirement of registration. The approach of the judiciary was on the basis that, since solemnization by way of registration does not form the sole evidence of marriage, but only provides the “best evidence” for it, registration is not an essential requirement for a valid marriage. The judiciary, as shown, also pointed out the fact that, since the Ordinance by section 64 excepts

¹⁴ Section 41 and 64 which gives the definition of marriage.

only marriages under Kandyan Law and Muslim Law, customary marriages as a form of marriages was not ousted from the ambit of the MRO. Thus it is possible to contract a legally valid marriage outside the purview of the Marriage Registration Ordinance in as much as solemnization by registration is replaced by performance of customary rites and ceremonies. Thus Schneider J. in *Thiagaraja v Kurukkal* declared:

“The reason why customary marriages are recognized is that the Ordinance does not render registration nor solemnization according to the provisions of the Ordinance compulsory. The recognition of such customary marriages is a recognition only of the customs as to the mode of solemnization and nothing else. The Ordinance must be recognized as applicable to all marriages in regard to all other matters about which it contains express provisions. Customary law must cede to Statute law”.¹⁵

Proof of customary marriages by oral evidence

The absence of solemnization by registration is therefore compensated by oral evidence of the marriage according to customs. Thus in the case *The King v Nonis*,¹⁶ in the absence of entry in the marriage register book, evidence of the officiating priest and the first wife was accepted by court in proof of the first unregistered marriage. The case, *Ratnamma v Rasiah*,¹⁷ concerned a marriage which was not registered but performed according to Hindu rites. In this case the priest of the temple gave evidence to the effect that he performed all the rites of a second rate Hindu wedding. *Gracia Catherine v Wijegunawardene* was a marriage solemnized according to the customs, rites and ceremonies of the Roman Catholic Church. The trial judge accepted the evidence of the Catholic priest of the church, *Re. Batepola*, and held that the evidence made clear that the marriage had been solemnized according to Roman Catholic customs. The judgment of the trial judge was upheld in the Supreme Court by *Sharvananda C.J.*, who declared that:

“A marriage solemnized according to the rules, customs rites and ceremonies of the church may thus serve two purposes – one to satisfy the requirements of section 34 (1) of the Marriage (General) Ordinance as preliminary to registration of the marriage under section 34 (2-3) and secondly since these rules, customs, rites and ceremonies of the church have been absorbed into the web of Catholic customary marriage to constitute a customary marriage”.¹⁸ Similarly evidence by persons who attended or participated in the marriage ceremonies is legally admissible to prove a marriage performed according to accepted customs, rites and practices.

¹⁵ (1923) 25 NLR.p.89

¹⁶ (1947) 35 C.L.W. p. 84

¹⁷ (1947) 48 N.L.R. p. 476

¹⁸ [1986] 2 Sri L.R. p. 190 at 199

Thus in *Nicholas De Silva v Shaik Ali Withers J.* held that:

“A prima facie case of a legal marriage by a Christian minister in a consecrated building between Johanna and Harminis about the year 1850 is clearly made out by the testimony of Paulis and Silva, who witnessed its solemnization”.¹⁹ The above is what happened during peaceful times. A similar situation was experienced during the early war period by the people in the Vanni areas, where people lived clustered together either by reason of displacement or for reasons of security. So when fear of abduction either by the security forces on suspicion as a 'terrorist' or by the combatants for enlistment was in the minds of the parents or the youth themselves “marriage” was the only outlet for escape. The difference lies in the fact that in peaceful times when the people opted for marriage by customs it was either because they were ignorant of the need for registration or merely disregarded it. It was not so during the period under review. The Registrar of marriages was not available. He presumably had left the area for reasons of security fearing the danger to his life from both the combating parties. In such circumstances when the legality of such unions is put in issue a similar approach of legal acceptance by proof by oral evidence should be possible. What Balasingam explained years ago become relevant here: He noted, “It is submitted that at present in a Hindu marriage according to custom, ceremonies vary according to circumstances and that a valid marriage may be contracted according to custom even if some or even most of the usual ceremonies are not performed”.²⁰

In *Valliammai et al v Annammai et al*,²¹ Moncrieff, J., while discussing the section [prior to its amendment in 1940] noted that according to his opinion a Hindu marriage is a marriage under the provisions of this Ordinance. Similarly in *Sophia Hamine v Appuhamy*²² Ennis J., declared that a marriage valid by native custom is a marriage under the Ordinance, although it was not under the provisions of the Ordinance as to form and registration. Sharvananda C.J. in the more recent case of *Gracia Catherine v Wijegunawardene* declared: “The Ordinance does not exclude other recognized forms of marriage and customary marriage may, therefore be proved and established.”²³

Minimum rituals rule

It was noted that in *Soosaipillai's* case the court had held that “...if any given community regard some minimum ritual as adequate or necessary to constitute a valid customary marriage then conformity to the prescribed minimum criteria could result in that particular community regarding the union between the parties as one of lawful wedlock”.²⁴

¹⁹ 1895) 1 N.L.R. 228 at p. 236

²⁰ (1985) 2.Sri... at p. 450

²¹ (1900) 4 N.L.R. 8.

²² 7 S.C.C. (Supreme Court Circular) 56.

²³ (1986) 2 Sri L.R. p.190 at 194

²⁴ (1985) 2 Sri. L.R. p55 at p. 60.

In the same case the Court of Appeal agreed with the Magistrate's judgment that:

“Moreover once it is established that some ceremony took place bringing the parties together it must surely follow that the ceremony was one of marriage, for no ceremony is prescribed for embarking upon concubinage”.²⁵

The Thesawalamai Code speaks of the tying of the Thali (Taly) ceremony. Burleigh J. in an early case declared that the tying of the thaly, “...is a necessary ceremony to the legality of a native marriage”.²⁶ Subsequent cases have confirmed the adherence to such customs. In *Ratnamma v Rasiah, Dias J.*, held on the expert evidence given in the case, that the tying of the thali is an essential requirement for the validity of marriage between Hindus but he also held that it is not necessary that it should be of gold or metal and was of the opinion that: “...a symbolic tali, provided it was intended to be used as such and in fact was so used, may serve as a tali.”²⁸ The customary ceremony of tying the thali was not strictly adhered to amongst the Tamils of the Eastern Province of Sri Lanka.

The Rice ceremony (Kalam ceremony)

It appears that the essential element of a customary marriage amongst Tamils of Batticaloa is the Kalam ceremony. In *Sastri Valaider Aronegary and his wife v Sembecutty Vaigalie*, the Privy Council accepted the evidence of a witness about the rice ceremony common amongst the Tamils of Batticaloa. Sir Barnes Peacock, for House of Lords, declared: “There is evidence from which it may be inferred that the serving of rice was the essential ceremony, and it was proved that rice was served”.²⁹ It needs to be noted that the rice ceremony has to be performed in public to prove validity of the customary marriage. In *Thiagarajah v Kartigesu H.N.G. Fernando J.* points out that:

“The defendant's father did state that this rice ceremony was performed between his daughter and the plaintiff; but the trial judge quite rightly did not act upon that statement, for the unusually good reason that there was not at the time any witness who could claim to have been present at the rice ceremony and to have seen it performed.”³⁰ *Soosaipillai v*

²⁵ Ibid.

²⁶ Mutukisna, A New Edition of The Thesawalamai, p.211; See also pp. 183,

²⁷ Op. cit. at p.477; In the case, because of the adverse planetary position, a piece of tumeric was appended to the kody [a cord dipped in saffron water] and tied. This served as symbolic tali. The case also gives an expert witness's account of the minimum rituals necessary for a Hindu wedding. The priest in the case said that he had performed a “second rate Hindu wedding.”

²⁸ In *Senian Tamby v Annama*, (1900) 1 Browne's Reports. P. 28, concerned a marriage where the Tali was not tied but court held it to be a valid marriage; See also *Ponnammah v Rajakulasingham*, the Tali was not tied at a Hindu wedding but marriage was held valid.

²⁹ Ibid. at p. 325

³⁰ At p. 82

Parvathipillai³¹ is another important case which merits attention. In this case too evidence of the kalam form of customary marriage was given and the Court of Appeal upheld the judgment of the magistrate in a maintenance case that the parties had gone through a form of customary marriage and lived as husband and wife. The Magistrate's judgment that:

“In the case of the particular community to which the parties belong the ritual establishes the marriage between man and woman is the ceremonial partaking by the parties of a common meal of rice and seven vegetables before their relations. If in fact that ceremony is performed then a valid marriage will be deemed by law to bind the parties.....”.

Added to or alternate to the rice ceremony we notice the prevalence of the milk and fruit ceremony amongst the Tamils of Sri Lanka. In *Thiagarajah v Karthigesu* expert evidence of one Pandit Periatambipillai was given. He said:

“.....whether it be milk and fruit or rice and curry they are all mixed up and placed in the same vessel and both the he and the she who had lived and grown up in two different homes partake of the meal that is mixed up, the one and only meal and this is intended to achieve the oneness of the he and the she. In other words it is the identity of one getting merged into the identity of the other. This is also what is described as the identification of both in the sorrows and happiness of one with the other.”³²

Society has acknowledged certain practices which in course of time came to be recognized as customs. The history of customary marriages amongst the people of the North and East, as reported by case laws, shows judicial recognition of such practices like the Thali ceremony, the Rice or Kalam ceremony and subsequently the milk and fruit ceremony. So the inevitable question is why not recognize the type of marriages during the war as for example when parents placed the hand of the bridegroom on that of the bride and gave their approval.

The war minimum rituals rule and proof of marriage by habit and repute

The Sri Lankan law of marriage not only recognizes a customary form of marriage but it has also accepted and given effect to the Roman Dutch law presumption in favour of marriage. This is based on the common law principle that where a man and woman are proved to have lived together as man and wife, the law will presume, unless the contrary is clearly proved, that they were living together in consequence of a valid marriage rather than of concubinage. to the extent of that absence of formalities failure an essential prerequisite for the recognition of this presumption is the proof of some antecedent ceremony of marriage.³³ This concept

³¹ [1985] 2 Sri L.R. p.55

³² (1966) 69 N.L.R. p. 73 at p. 81

³³ *Valliammai v Annammai* (1900) 4 NLR p.8

was further explained by Nagalingam A.C.J. in *Kandiah v Thangamany* where he declared: "Under our law, however some antecedent public ceremony has to take place before the mere circumstance of the parties living together as man and wife, followed by recognition of their living together as man and wife by friends and relations can form the basis of a deduction that there was a lawful marriage between the parties."³⁴ It has to be conceded that the war period was not conducive to such public ceremonies and should not be insisted on to prove a marriage by habit and repute. It appears from judicial decisions that the judiciary did not consider inadequacy or even absence of formalities or ceremonies as basis for displacing the presumption in favour of marriage.³⁵ The period for which the spouses should have lived together to enable them to prove a marriage by habit and repute has however been left open by courts. In *Soosaipililai's* case evidence of a period of about six months of conjugal habitation was accepted by court as sufficient to show that the defendant had gone through a form of customary marriage and lived as husband and wife. By standards set by the court the thirty year war is definitely long enough to establish habit and repute.

It is submitted that the words in *Thiagarajah's* case³⁶ of the parties having not cohabited even for a single day and in *Soosaipillai's* case where the court accepted a period of six months as sufficient to prove cohabitation are indicative of the fact that it is not the period of cohabitation that would be the determining factor but the intention of the parties to be married and to live as husband and wife. As such if the parties were not able to continue the period of cohabitation due to the exigencies of a situation, but continue to exhibit the continued intention to pursue with the marriage, a valid marriage could be established. It was seen that when two persons of the Tamil community in Sri Lanka marry according to customary law, the minimum rituals practiced by the community, religion or caste to which they belong or those pertaining to the Tamils of the region of their habitat have to be adhered to. In the present context of civil war and incessant displacement of these people it may not be possible to adhere to all the requirements. The society itself has adopted and in the process of adopting to the changed circumstances and the need of the time and place of habitation. This includes not only normal day – to – day activities but also to customs and rituals in relation to special situations as marriages, child – birth death etc. So what would be considered vital by court in relation to such marriages is the intention of the parties to the marriage to enter into a bond of matrimony.

The active war period

The thirty year period of the war witnessed, at its later stages, massive internal displacement and exodus to foreign countries of Tamils. Such moves were primarily due to serious human

³⁴ (1953) 55 N.L.R. p. 568 at p. 570

³⁵ Prof: Savitri Gooneskera, "Some reflections on Solemnization of Marriage in the General law of Sri Lanka.

³⁶ (1966) 69 NLR. P. 73

rights violations such as torture, arbitrary arrest and detention, sponsored abductions and extra judicial killings, targeted particularly against the Tamils, especially the youth and those who dared to speak against the institutions and security agencies, the police, army or para military forces. Further, these people had to endure serial displacement due to heavy shelling by the state and intense use of artillery by both sides. The internal displacement and external exodus had two-fold effect on the community in the war torn areas. In the first instance the village type of habitat where the houses were surrounded with large extent of gardens around the houses with vegetable plots and fruit trees were abandoned and families started living in clusters for security reasons.

The casualty of such physical closeness was the youth. Families had to face problems arising from unwanted teenage pregnancies and extra – marital childbirths. The situation reminds me of an item published in the OPINION page of the Island Newspaper by Mr. Tissa Devendra. He cites the words quoted in an anonymous report on the Veddas in 1820 by the well known civil servant, Le Mesuriar from the RAS Journal of 1886 on the Vedda's matrimonial customs. It is as follows, “.....When the females arrive at a proper age, they are asked by the young men from their parents, who never refuse their daughter to the first suitor. No marriage presents are given on either side, nor is there ceremony or marriage feast. The bridegroom merely calls, as they express it, the bride from the hut of her parents to his own”. Similar, though not exactly the same, happenings were common during the war period in the Northern and Eastern Provinces, especially the Vanni. Consent to taking up positions as spouses were common primarily to escape abduction recruitment or arrest. They occurred right throughout the war period and specifically after the proclamation of the end of war. They became official when the youth were questioned at the point of entry to the camps where records were made by the security forces in official registers. The acknowledgement as spouses were instant and made on the spur of the moment. There were no parents of the parties around, or the time to get permission.

The period prior to the active war also witnessed the dismantlement of the normal administrative set up in these areas. As such, there was no possibility to register a marriage according to the statutory law of the land. Marriages could otherwise be solemnized according to the accepted customs of the people. To be so accepted as a valid marriage, a customary marriage too has to be publicly acknowledged and thus had to be performed in the presence of a congregation. However, fear and risks of either arrest or abduction from the security forces on one hand and the combatants on the other, coupled with incessant shelling and bombardment were obstacles to public solemnization. To put it in a nutshell, it was a matter of survival for the youth. The harsh reality of such forms of marital associations is that, it created manifold social implications and complicated legal issues. The unpleasant

outcome is that it destroyed the age-old pattern of family living of the Tamils of the Northern Province, which has always been the pride of these people, and thereby destroyed the social fabric of the Sri Lankan Tamils. The realities of these acts are now staring into the faces of the youth, their offspring, the families and the society at large.

The period immediate to the aftermath of the war.

The manner or forms in which the youth were compelled to enter into family living from the period of entry into the camps, (the 'camp life') apart from it being crucial to the analysis of the subject of this article, is an ineradicable dirt on the history of this island and its social structure. They were definitely a far cry from the traditional marriages hitherto undertaken by the conservative minded people of the Northern Province. Such informal arrangements were entered on momentary impulsion decided by the urgency of the situations; a choice between survival and death. As this study unfolds in the pages that follow, such a manner of marital relationship was, by no means, entered into by the chosen acts of these youth. The civil war served as a catalyst for the informal 'marriages'. The result was the forming of some form of union that was feasible in the given circumstances. Thus the informal marital living of the youth that marked this period was in fact a creation of circumstances over which they had no control. To put it in a nutshell it was a matter of survival for the youth. The harsh reality of such forms of marital associations is that, it created manifold social implications and complicated legal issues. The most unpleasant outcome is that, it destroyed the age-old pattern of family living of the Tamils of the Northern Province, which has always been the pride of these people, and thereby damaged the social fabric of the Sri Lankan Tamils. The realities of these acts are now staring into the faces of the youth, their offspring, the families and the society at large.

The effects of the civil war on rights and obligations in a parental relationship.

The term 'parental relationship' incorporates dual roles as spouses and parents. Primarily the twin roles as spouses and parents have to be weighed and the scales made evenly balanced so as to make, on the one hand the husband - wife relationship and on the other the parent - child relationship, valid. When that is achieved the status of the offspring automatically becomes, or, can be made legitimate. The objective sought to be achieved is to research as to how far it is possible to achieve the twin objectives. Initially the man-woman relationship has to be positioned on a legal footing. The rationale on which the man-woman associations created during the war period could be recognized as legal has been discussed in the text of the article. There are other relevant factors that could not be brought within the main text. As regards spouses they pertain to rights and obligations as between spouses such as conjugal

fidelity, support, property rights etc. As regards parenthood it entails parental duties and responsibilities. That would include reciprocal obligation of support as between spouses and parent and child. It needs to be noted that the exercise of these rights duties and responsibilities is dependent on the validity of the relationship of the man-woman relationship. It was analysed and in some instances pointed out as to how these relationships could be considered legal. The primary task of the State is therefore to regularize the associations which then would automatically position the offspring on the right footing.

The war atmosphere created opportunities for illicit relationships. The so called 'safety camps' or refugee shelters provided little or no privacy for the married as well as the unmarried. The walls to separate one family from another was only by cardboards. Such an atmosphere was very conducive to illicit sexual relationship. At the point of entry into the camps the youth, both males and females, married or unmarried, for reasons of security presented themselves as spouses and were registered as such. They were thus allotted shelter spaces common to both of them. There they lived as husband and wife and bore children too. Such relationship amounted to adultery which made the children illegitimate. Instances of rape and illicit intercourse were rampant resulting in unwanted pregnancies and illegitimate children. Unmarried very young girls of 16 to 25 were at the point of entry registered as married or reported as such, causing change of marital status much to their desperation. Such associations created several legal issues as to whether they can remain as legally married or if they desire can that association be ignored and they become legible for marriage proper. The difficulty in categorizing these unions makes it even more difficult to comprehend the socio - legal incidents that could be associated with them. It is certainly an uphill task. Arduous though it may be it needs nevertheless to be done, especially in the interest of the children and the women, the mothers.

Conclusion

Some remedial measures have been given as suggestions in the text along with the point raised and analysed. What is crucial in the process of reconciliation is the restructuring of the society which has been badly damaged by the war. One must live in the midst of the community to understand the horror and pain suffered by these people, which they continue to do so not only by memories but by experiencing it within oneself; and outwardly by being deprived of the physical help to earn a living and lead a moderate, if not a decent life, which these people have experienced over the ages. The State ought to take the burden on itself to redeem these people from these pains of war.

How best to tackle the socio legal problems is a problem by itself. One can look into the

socio-legal history of the island and dig out some sort of remedies. If not appropriate they can be modified, varied or used at least as models to work on. Initially the family member's status has to be put in order. The transitional statutory provisions that back validated unregistered marriages in the General Law and specifically in the Kandyan Law stand out as fine examples. Sections 4 (2) and (3) of the Kandyan Marriages and Divorce Act of 1954 as amended, though with the amending enactments of 1995 and 1999 are not legally valid, indicate a way out for rectifying the illegality of the man-woman associations of elders as well as of youngsters. As brought out in the text of the article they were not wanton acts of commitments. Another solution lies in relaxing certain norms, as for example the minimum rituals requirement in order to validate a customary marriage. A 30 year period is long enough to establish a new custom. Such new usages need to be seriously considered as results of situational changes to meet the exigencies of the war situation and accommodated to meet and rectify the sins of war. Moreover, 30 years is the accepted period of the war. The question is, cannot the new rites or methods adopted by either the parties to the marriage or their parents during this period be recognized as the norms of the period. If declared as not possible, the question that could be raised is to why it cannot be so done when because of the exigencies of the situation the community itself has accepted and recognized such customs. We saw the history or development of customary marriages and the recognition at different periods of new customs, like the rice ceremony being replaced or developed by blending of milk and fruits. (Thiagaraja v Karthigesu)

RESHAPING CHEQUE LAW FOR RELIABILITY & SUSTAINABILITY: A CRITICAL STUDY OF SRI LANKAN LAW*

Shanthi Segarajasingham

LL.B (Hons), M.Phil, Attorney-at-Law, Senior Lecturer,
Department of Commercial Law, Faculty of Law, University of Colombo.

Abstract:

Payment by way of cheques is supposedly the most convenient and preferred non-cash payment method.

In Sri Lanka, out of the total number of cheques that are sent for clearance, 5%-10% are returned and out of which 50% is due to lack of funds. It is an offence under the Debt Recoveries Act of 1990 for a person to draw a cheque knowing that there are no funds in the account. However, this provision is hardly enforced by banks due to many reasons including sustainability of their customers. In numeric figures, 1.65 million cheques were returned during 2010/2011, which is not a negligible figure. This factor results in traders losing credibility when cheques are tendered in retail consumer transactions. Instead, credit/debit cards are freely accepted since these give an instant result whether the customer has funds in his account. The question therefore is where the use of cheques has diminished given the growth of electronic payment channels. The answer is 'no' and statistics reveal that there is a high tendency to use cheques mainly in Asian regions. The Bills of Exchange Ordinance that governs the law of cheques in Sri Lanka was enacted in 1927 and not subjected to any amendment so far. It is evident from the age of the statute that it is not suitable to cater to modern needs. In addition, cheque fraud that involves unlawful use of cheques in order to illegally acquire funds has become common phenomenon and governments are faced with serious problems due to large volume of cheque frauds.

The writer envisages doing a critical study of cheque law and practice in Sri Lanka and suggests reforms for the purpose of creating a reliable and contemporary cheque law regime by a comparative study of the laws of the United Kingdom and India.

1. Introduction

The origin of trade is said to be simultaneous to the origin of communication in pre-historic times. Trade was not only the most important facility available for the people at that time but was the main root cause for the modern civilization. The barter system of exchange of goods was prevailing for some time. Over the development of trade many methods evolved to make

* This is a research paper presented at the Asian Law Institute (ASLI) International Conference 2013 held in May 2013 in Bangalore, India

transactions safe and easy. The earliest payment instruments known to have been used were coins, on the failure of barter system. However, coins represented only a physical equivalent, and therefore a need arose for non-cash payment instruments and a system that provides credit. Thus, credit systems involving bills of exchange originated.¹

Historic sources reveal that the bills of exchange originated in China in the 8th century for the safe transfer of money over long distances. Chinese style of non-cash spread to Arab countries first and then to European countries. Countries started to codify the law relating to negotiable instruments by the 19th century and it was by way of Bills of Exchange Act 1882 in the UK (BEA/UK), Negotiable Instruments Act 1881 in India (NIA/I) and Bills of Exchange Ordinance No.25 of 1927 in Sri Lanka (BEO/SL).

Bills of exchange were a common means of exchange before paper currency was introduced. However, rapid development of the law relating to bills of exchange, fortunately or unfortunately ended up in a stage where bills of exchanges are being used only in international trade. Presently, bills of exchange is a written order by one person (generally the buyer) to his bank to pay the bearer (generally the seller) a specific sum on a specific date. It is evident from this that bills of exchange lost its prominence that it had originally and the objective of its creation too elapsed.

Although bills of exchange have experienced a natural demise with regard to domestic use, cheques are still commonly used and the most convenient and preferred non-cash payment instrument for domestic as well as commercial transactions. However, cheques have many disadvantages and the most risky disadvantage is that it is prone to get returned or dishonoured. In addition it has become an instrument subject to many fraudulent activities and/or one of the easy targets for criminals to forge or steal money. Practices show that cheques are subject to target of being stolen from drawers, payee or the banks. States have introduced a number of measures to combat fraud over the years but the volume is not in the decrease. Measures to overcome are mostly by banking practices such as printing account holder's name in each cheque leaf, making the cheques in a paper that is difficult to alter after it is drawn and to print 'account payee only' in the cheque leaves² so that it can only be paid into another bank account providing some evidence to trace whose account was credited. However, cheques have inherent security weaknesses in their own payment method itself. That is, as having the drawer's signature as the only authentication either when a bearer cheque is encashed over the counter or when presented to the bank to be credited into payee's account.

¹ There are three ages of payment over the development of payment system in trade. The first being payment by cash (noets and coins), the second being paper based payment (bills of exchange and cheques) and a third is now identified and it is electronic fund transfer.

² In Sri Lanka, this is common when the account holder is the government.

2. The existing law relating to cheques

Under the law of property cheque is a personal property of the rightful owner which gives him the right to sue³. It grants him choice in action that can be enforceable in court of law⁴. Under the law of contract drawer of a cheque is a party to the contract to that of with the bank and both parties are governed by the general principles of the law of contract subject to banking practices, prevailing statutes and the regulations of the central bank. Money recovery actions on returned cheques are based on the contract between the holder in whose hand the cheque was returned and drawer or indorser. On the other hand in a liquid claim the payee of the cheque could sue solely on the dishonoured cheque and no need to prove the contract by adducing separate evidence as the drawing a dishonoured cheque itself is wrong.⁵

Basically, banks buy money from its customers by creating credit in their favour by way of allowing them to open various accounts with them. As said a contract is created between the bank and the customer when an account is opened and the terms of such contract vary according to the customs of the bank and uniform rules of the Central bank of the country. It is a custom that when a current account is opened, cheque facility is afforded⁶. Cheque is a customer's order to pay on demand either to him⁷ or to another, who may be an intended payee or a holder-in due-course, a definite amount from the funds in his credit. According to the custom of bankers, possession of funds in the customer's credit is equivalent to a legal acceptance that a cheque drawn by a customer will be honoured. Therefore, a cheque is a payment unless dishonoured, and tender of payment by way of a cheque is good and considered a legal payment unless objected to on that account by the account holder.

2.1 Law of Sri Lanka

The law relating to cheques in Sri Lanka is governed by Part III of the BEO/SL. The Act defines a bill of exchange as an unconditional written order drawn by a drawer to the drawee addressed to the payee to pay a sum certain in money on demand or at a fixed or determinable future time.⁸ Cheque is a bill of exchange drawn on a banker payable on demand.⁹ The bank being the drawee in a cheque has a vital role to play. Basically banks are duty bound to pay and honour the cheques drawn on them by their customers unless there is a countermand of

³S.38(a) BEO/SL

⁴Chose in action is a property interest that is incapable of being grasped and which although of value, would require legal action to convert to cash. It originally represented a mere right to sue for a debt or for damages, but gradually developed to many areas including cheques. See Warren.W, Choses in action, 1899: Sweet & MaxWell

⁵See: Munasinghe Dinesh, ' Sri Lanka: 'Cheque Mate': How to effectively fight cheque frauds', 2012, <http://www.mondaq.com/x/202586/Financial+Services/Cheque+Mate+How+to+effectively+fight+cheque+frauds>

⁶In certain countries cheque facility is available for savings accounts too.

⁷Payment by a drawer to himself is normally by way of 'cash' cheque which are very common phenomenon.

⁸S.3 BEO/SL

⁹S.73 BEO/SL

payment or the bank has received notice of death of the customer.¹⁰ In addition, if the cheque is crossed the bank shall not pay it otherwise than to a banker.¹¹

Part III of the BEO/SL does not contain any separate provision pertaining to dishonour of cheques. Therefore the dishonour provision applicable for bills of exchange are applicable to cheques too by virtue of para 2 of s.73.¹² S.47(1) defines dishonour and provides that a bill is dishonoured by non-payment when it is duly presented for payment and payment is refused or cannot be obtained. Thus, a cheque is dishonoured or returned when it is unpaid by the drawee who is the paying bank and in practice it is done with a cheque return notification with a remark stating the reason for such return. S.47(2) provides the important right of a holder of a returned bill and provides that an immediate right to recourse accrue to the holder of the returned bill against the drawer and indorsers. However, in practice, this right is seldom enforced.

According to the archival provision under the BEO/SL, notice of dishonour must be given to the drawer and each indorser.¹³ The position has been changed on the origin of electronic presentment and clearance of cheques. Notice of dishonour is known as cheque return notification (CRN) and such CRN is given by the collecting bank to the payee or the holder who presented the cheque for payment. The collecting bank will not have the details of the drawer and it is up to the presenter of the cheque to trace either the indorser or the drawer of the returned cheque.

The statutory rules as to notice of dishonour are listed out¹⁴ and not all of those are in use. Nevertheless, in an action for recovery based on a returned cheque it may be a defence for the holder or the indorser when the notice is not at all given. It was held in *De Silva v. Ranasinghe*¹⁵ that when a cheque is dishonoured, notice of dishonour is a condition precedent to a right of action against indorser unless excused under s. 50 BEO/SL.¹⁶ This was followed in *Wijewardene v. Kunjimoosa*.¹⁷ Further, in *Senanayake v. Abdul Cader*,¹⁸ in an action upon a cheque, the plaint contains no averment of presentment for payment or of notice of dishonour, or of any circumstances showing that these essential requirements were

¹⁰ S.75 BEO/SL

¹¹ S.79 BEO/SL. However the proviso to the section provides for a defence.

¹² S.73 2nd paragraph provides that except as otherwise provided in Part III, the provisions of the ordinance are applicable to a bill of exchange payable on demand apply to a cheque.

¹³ S.48 BEO/SL. [Corresponding provision of the UK is s.48 BEA/UK as amended by SI 2001/1/49. The Deregulation (Bills of Exchange) Order 1996 amended s.49(5) of the original 1882 Act to permit notice of dishonour to be given by facsimile transmission or other electronic means, or by telephone.

¹⁴ S.49 BEO/SL

¹⁵ 69 NLR 278

¹⁶ Excuse for delay in giving notice of dishonour was emphasised in this case and it was due to the delay caused by circumstances beyond the control of the party giving notice and not imputable to his default, misconduct or negligence.

¹⁷ 70 NLR 64

¹⁸ 74 NLR 255

dispensed with, and no issues are raised at the trial on any of these matters. It was held therefore, that due to omitting to comply with these essential and imperative requirements of law the action must fail in limine. Still, if a notice has been given, but without following the statutory rules, whether it can be considered as a valid notice, is a question.

If a cheque is returned with the remark 'signature differs' the chances are that it is a forgery. S.24 of the BEO/SL provides that where a signature on a bill is forged, the forged signature is wholly inoperative and no right to retain the bill or to give discharge thereof or to enforce payment thereof against any party thereof can be acquired through or under the signature. A forgery cannot be ratified.¹⁹ A bank will not incur any liability for paying on a forged indorsement if it is done in good faith and in the ordinary course of business. However, a holder under a forged indorsement, if paid, must make restitution either to the payer or to the true owner as held in *Don Cornelis v. De Soysa and Co.Ltd.*²⁰

The enactment of Payment and Settlement Systems Act No 28 of 2005 (PSSA/SL) is an important milestone in the development of law relating to cheques in Sri Lanka. This Act paved way for the regulation of payment, clearing and settlement system and electronic presentment of cheques. By this Act the Central Bank became the authority responsible for the preparation of a plan for a national payment system and is responsible for providing guidance and leadership for the establishment and development of payment, clearing and settlement systems in Sri Lanka.

Clearance of cheques was handled by Sri Lanka Automated Clearing House which took the form of a private company in 2002 and was named as LankaClear (Pvt) Ltd (LankaClear). All commercial banks and the Central Bank of Sri Lanka became shareholders of LankaClear. The Cheque Imaging and Truncation System (CITS) for cheque clearance was introduced in May 2006.²¹ The CITS is designed to accept physical cheques or images of physical cheques either submitted on CD-ROMs or by direct electronic transfer. Banks generate images of cheques for outward delivery and submit cheque data and images on CD-ROM. As such, the physical movement of cheques is truncated at the point of image capture and hence, the paying bank will not receive a physical cheque during the entire clearing process, This revolutionized the cheque clearing system in Sri Lanka in terms of time taken for a cheque to be cleared irrespective of where it was issued within the country. The term T+1 is now synonymous with cheque clearing on account of the introduction of this system.²²

¹⁹ *Browns v. Westminster Bank* [1964] 2LR 187; *Keppitigala Rubber Estate Ltd. v. Barclays Bank Ltd.* [1974] 2 KB 1010

²⁰ 68 NLR 161

²¹ Cheque truncation means conversion of physical cheque into an alternate electronic form for the purpose of transmission to the paying bank. Cheque truncation eliminates cumbersome physical presentation of the cheque and saves time and processing costs.

²² See: www.lankaclear.com

Debt Recoveries (Special Provisions) Act No.2 of 1990 imposes criminal sanction for drawing cheques without having sufficient fund to meet.²³ Although it is an offence punishable by the Magistrate's court, the lowest court in the country, neither the banks nor the payee frequently attempt to enforce the provision. It is clear from the official statistics that approximately 45% of the cheque returns are due to lack of funds.²⁴ Banks seem to encourage such returns by their practice of stating the reason for the return as 'refer to drawer' and not 'insufficient funds'.

In addition, under s.398 of the Penal Code of Sri Lanka drawing cheques and tendering it for payment while keeping no money and by which act expects the cheque to be dishonoured is cheating.²⁵ It was held in *Salih Bin Ahamed v. Howth*²⁶ that where a person, being aware that he has insufficient funds in his bank to meet the full amount of a cheque nevertheless issues such cheque in the honest belief that it would be met on presentation, he cannot be guilty of cheating as he had no intention to defraud. However, the position would be different if at the time when the cheque is given the accused had nothing but a hope (as opposed to a genuine and reasonable belief) that sufficient money would be paid into his bank to meet the cheque. Since it is a criminal offence the aspect of mens rea was stressed. Nevertheless it becomes an inbound duty of a holder of a current account to check the balance available before a cheque is drawn and ensure its smooth clearance, in the opinion of the writer.

Despite the fact that the problems and frauds relating to cheques continue to exist, Payment Devices and Fraud Act No.30 of 2006 was enacted. This Act covers frauds which take place by the use of credit card and includes any card, plate, code, account number, microchip, optical instrument or document wherein magnetised encoding has taken place, and not cheques.

²³ Section 25-

- (1) Any person who
- draws a cheque knowing that there are no funds or not sufficient funds in the bank to honour such cheque; or
 - makes an order to a banker to pay a sum of money which payment is not made by reason of there being no obligation on such banker to make payment or by reason of the payment having been countermanded; or
 - gives an authority to an institution to pay a sum of money to itself, in payment of a debt or loan or any part thereof owed to such institution, from, and out of an account maintained or funds deposited, by such person with such institution and such institution is unable to make such payment to itself by reason of such person not placing adequate funds in such account or by reason of the funds deposited having been withdrawn by reason of such person countermanding the authority given or by reason of any one or more of such reasons ; or
 - having accepted on inland bill dishonours it by non - payment, shall be guilty of an offence under this Act and shall on conviction by a Magistrate alter summary trial be liable to punishment with imprisonment of either description for a term which may extend to one year or with fine of ten thousand rupees or ten per centum of the full value of the cheque, order, authority or inland bill in respect of which the offence is committed, whichever is higher, or with both such fine and imprisonment,
- (2) The expressions 'cheque', 'dishonoured', 'banker', 'Inland Bill' and 'Bill' shall have the respective meanings assigned to them in the Bills of Exchange Ordinance (Chapter 32), and the term "dishonest" shall have the same meaning as in section 22 of the Penal Code (Chapter 19).

²⁴ LankaClear Annual Reports

²⁵ Illustration(d) to s.398 is specifically on cheque returns for want of funds.

²⁶ [1951] 45 CLW 62

Sri Lanka is in the path of development and striving hard to meet the ever-changing commercial challenges in the last few decades. However these legal provisions have not been able to adapt to the changes that took place within the last decade. It is apparent that the legislators could not cope up with the rapid pace of technological development and the demand rapid change.²⁷

2.2 Law of the UK

The BEO/SL is almost identical to the Bills of Exchange Act 1882 of the UK (BEA/UK). Nevertheless certain provisions of the BEA/UK was reformed by the Cheques Acts 1957 and 1992. The cheque Act of 1992 was passed mainly to combat cheque fraud. This was because the use of cheque increased greatly over the years and reached its peak in 1990, when 4 billion personal cheques were processed in the UK. Since 1990, cheque volumes have gradually declined due to the growth of alternative ways of payment such as credit card and debit card. Also personal cheque decreased by 50% in the last ten years, with 1 billion being written in 2006. This was because businesses and consumers have increasingly chosen to pay bills by direct debit and to use plastic cards to pay for goods and services, whilst many large retailers have taken the decision to stop accepting cheques. This trend is set to continue, with personal cheque volumes predicted to drop by further 60% to 392 million by 2016. Despite this trend, the industry is committed to maintaining the quality and integrity of cheque clearing and to ensure a high level of customer service and transparency.²⁸

Since the enactment of Deregulation (Bills of Exchange) Order 1996²⁹ which amended BEA/UK of 1882 by enabling cheques to be presented for payment by notification of their essential features by electronic means rather than by physical presentation. This simplified the cheque clearing process by elimination the requirement of physical presentation. In the UK all cheques must now conform to Cheque and Credit Clearing Company standard which give detail layout and font, be printed on a specific weight of paper and contain explicitly defined security features. Further, since 1995, all cheque printers must be members of the Cheque Printer Accreditation Scheme which is managed by the Cheque and Credit Clearing Company and requires that all cheques for use in the British clearing process are produced by accredited printers who have adopted stringent security standards.

Section 1 of the Cheques Act 1992 deals with the rules pertaining to crossed cheques and ensures that cheques are paid into the accounts of the payee only by giving statutory

²⁷ Perera Thejaka, 'Payment systems of the financial hub: Current legal and regulatory framework' http://www.apbsrilanka.org/articales/22_ann_2010/2010_a_21_Thejaka_Perera.pdf

²⁸ See: The Voice of Banking and Financial Services, <http://www.bba.org.uk/customer/article/understanding-cheques/current-account-and-payments/>

²⁹ SI 1996/2993

recognition to 'account payee only' crossing. Most of the banks make it a rule to print the words "account payee only" in the centre of the cheque. This results in cheque becoming non-transferable and no negotiation is thereafter permitted. This will avoid cheques being endorsed and paid into an account other than that of the named payee. It is said that the word 'only' adds nothing and the Act does not preclude making a cheque non-transferable by the other appropriate wording. For example, it may be by writing the word 'only' after the name of the payee and the words 'not transferable' between the parallel lines.³⁰ It was further said that the Act made cheque fraud more difficult. A thief who steals a cheque will find that it is crossed account payee and a collecting bank will refuse to credit the proceeds of such a cheque to anyone other than the named payee. Unless the name is altered, it becomes impossible to be credited in any other account and altering also far more difficult with after the rules relating to printing of cheques. However, the question still remains is whether these measures eradicated cheque frauds.

Figures released on 12 March 2013 by the Cheque and Credit Clearing Company show that total cheque fraud losses increased from £34.3 million in 2011 to £35.1 million in 2012.³¹

	2008	2009	2010	2011	2012	+(11/12)
Forged cheque fraud	£17.4m	£15.7m	£13.1m	£14.4m	£11.4m	-21%
Fraudulently altered cheque	£16.9m	£9.3m	£12.0m	£12.1m	£11.4m	-5%
Counterfeit cheques	£7.6m	£4.7m	£3.8m	£7.8m	£12.3m	+57%
TOTAL	£41.9m	£29.8m	£28.9m	£34.3m	£35.1m	+2%

Further, in the UK in 2011, 2.7 million cheques were issued each day, compared with 11 million in 1990. The Cheque and Credit Clearing Company announces that it is very rare for a cheque to bounce/be returned unpaid and only around 0.5% of all cheques are returned unpaid each day (while in Sri Lanka 5%-10% cheques are returned). 90% of attempted cheque fraud was spotted and stopped.³² If 0.5% cheques are returned each day in the UK, the percentage wise analysis will indicate as very low rate of return, but the actual average number of cheques returned per day in 2011 was 13,500 which in not a negligible amount.

2.3 Law of India

The first Cheque was said to have been introduced in India by the Bank of Hindustan which was established in 1770. In 1881, the Negotiable Instruments Act (NIA/I) was enacted and thereby the Act provided a legal framework for non-cash paper payment instruments and,

³⁰ See: Paget's Law of Banking, Edited by Mark Hapgood, 2006, p.333

³¹ Source: http://www.chequeandcredit.co.uk/cheque_and_credit_clearing/cheque_fraud/

³² See: http://www.chequeandcredit.co.uk/facts_and_figures/key_facts_and_figures/

thus, codified and formalised the usage of cheques, bills of exchange and promissory notes. The NIA/I does not affect the provisions of sections 31 and 32 of the Reserve Bank of India Act 1934. According to the said s.31 no person other than the Reserve Bank of India or the Central Government can draw, accept, make or issue any bill of exchange or promissory note payable to bearer on demand. Such an express provision indicating the actual use of bill of exchange is not available in Sri Lanka.

A cheque is a bill of exchange drawn on a specified bank and not expressed to be payable otherwise than on demand.³³ This expression was expanded to include electronic image of a truncated cheque and the cheque in electronic form. Cheque in electronic form means a cheque which contains the exact mirror image of a paper cheque, and is generated, written and signed in a secure system ensuring minimum safety standards with the use of digital signature. A truncated cheque means a cheque which is truncated during the course of a clearing cycle. This is in line with the banking transformation from traditional banking to e-banking. Thus, a cheque under the Indian law need not be in physical form and appropriate directions can be given through e-mail or any other electronic form.³⁴ This is a good move that Sri Lanka may follow since countries including Sri Lanka are moving forward towards an electronic era. On the other hand, the aspect of fraud will have to be taken care of as it would be easier to perform fraudulent activities in an electronic form of cheque rather than in its physical form.

NIA/I provides for criminal penalties in the event of dishonour of cheques and thereby the drawer may be sentenced to imprisonment up to 2 years or fine up to twice the amount of cheque.³⁵ Here again the punishment is harsh in India and it will give a deterrence message to the community. The corresponding provision in Sri Lanka is found in the Debt Recoveries Act and not a part of BEO/SL. Nevertheless, the maximum punishment may be 1 year of imprisonment or 10% of the value of the cheque which needs reform in the opinion of the writer. In order to attract the penalties under the NIA/I certain conditions will have to be satisfied and those are that the cheque has been dishonoured due to insufficiency of funds in the account maintained by the drawer with a bank for payment of any amount of money to another person from out of that account;³⁶ the payment for which the cheque was issued

³³ S.6 NIA/I as amended in 2002.

³⁴ See: Gulshan.S.S & Kapoor.G.K, Business Law including Company Law, 2006, p.190

³⁵ Ss138-142 NIA/I as amended in 1988

³⁶ A stop-payment order by the drawer shall be deemed as insufficiency of funds unless stop-payment can be justified as in ET & TD Corporation Ltd v. Indian Technologies Engrs. (P) Ltd AIR [1996] SC 2339; Dishonour for the reason of account closure has been held as dishonour for insufficiency of funds in N.E.P.C.Micon Ltd. v. Magma Leasing Ltd. [1999] 96 Comp. Cas. 822 & G.M.Mittal Stainless Steel v. Nagarjuna Investments [1997] 90 Comp. Cas. 106. However there was contra view in S.Prasanna v. R.Vijayalakshmi [1993] 76 Comp.Cas. 522 by the Madras High Court and in Hunasikatimatah v. State of Karnataka [1993]76 Comp. Cas. 278\; Directing the payee not to present also will be deemed to be dishonour for insufficiency as in Modi Cement Ltd. v. Kuchil Kutmar Nandi [1992] 2CLJ 81

should have been in discharge of a legally enforceable debt or liability in whole or part of it; the cheque should have been presented within 6 months from the date on which it is drawn or within the period of validity; and the payee or the holder in due course should have given notice of dishonour demanding payment within 30 days from the dishonour.³⁸

3. Issues relating to cheque return

The legal issue pertaining to cheques is two-fold. One is that the actions that may be taken by the customer/drawer of the cheque for payment made to the wrong person. This is when the indorsement was forged and over the negotiation goes to the hands of a wrongful possessor.³⁹ The other may be by a holder-in-due-course when the cheque is dishonoured.

The classic legal texts of the BEO/SL are being adapted in Sri Lanka for nearly 90 years without a single amendment. At the same time in the United Kingdom the traditional Bills of Exchange Act which is still in force is 130 years old. However, in the UK changes are effected by way of Cheques Act 1957 and 1992. Although it can be said that many provisions of the BEO/SL are out dated, such a statement has a value when it comes from a court of law. People of Sri Lanka are reluctant to resort to legal action which results in grey area being deserted.

4. Repercussions

The following table indicates the volume of cheques returned in Sri Lanka during the last 2 years.⁴⁰

	2010/11	2011/12
Volume of cheques cleared	43.56 million	47.06 million
Value of cheques cleared	Rs. 5,656 billion	Rs.6,335 billion
Total number of cheque returns	1.65 million	1.87 million
Total value of cheque returns	Rs.151.12 billion	Rs. 119.70 billion
Percentage of cheques returned	3.8%	4%
Percentage of the value of returned cheques compared to the total value of all the cheques submitted	2.1%	2.4%

³⁷ Until the 1-4-2012, cheques in India were valid for a period of six months from the date of their issue, before the Reserve Bank of India issued a notification reducing their validity to three months from the date of issue.

³⁸ It was held in *Sadanandan Bhadrans v. Madhavan Sunil Kumar* [1998] CLJ 228 that if notice is served in 30 days a fresh cause of action can be created by presenting the cheque again. But if notice is not served within 30 days, presentment again will create a fresh cause of action as held in *Uniplex India Ltd. v. Govt. of NCT of Delhi* [2002] SC; Also it was previously held in *Station Shox Co., (P) Ltd. v. Auto Tensions (P) Ltd.* [1994] Delhi that there is no compulsion to issue notice of first default. It is to be noted here that in Sri Lanka re-presentation of cheques once dishonoured is no more entertained.

³⁹ Cases relating to wrongfully debiting the customer's account come under this and it is out of the ambit of this article.

⁴⁰ Source: Annual Reports 2010/11 and 2011/12 of LankaClear

Therefore, it is clear that both the value and the volume of cheques have increased. Although the percentage of cheques returned compared to the total submitted for clearance is very small the volume is alarming. If the number of 1.87 million is divided by 230 working days, an average of 8,130 cheques are returned per working day in Sri Lanka. It meant each working day 8,130 holders or presenters of cheques are unpaid. Even if a legal action is resorted, it is time consuming and costly for which reasons people are reluctant to seek legal remedy by way of an action. Despite this trend, the banking industry is committed to maintaining the quality and integrity of cheque clearing and to ensure a high level of customer service and transparency. According to LankaClear Cheques are still the most convenient and preferred non-cash payment instrument for commercial transactions in Sri Lanka.⁴¹ If so why not enforce the provisions? One of the important factors contributed to the revenue earned by LankaClear is cheque return charges.⁴² This information tend to give an answer to the question raised.

5. Alternate methods

Cheques are unacceptable in retail transactions since there is no guarantee that the cheques will be paid or honoured. Certification or marking of cheque is a method to overcome this problem, but unfortunately it is not practiced by many countries including Sri Lanka. Instead a 'pay order' or the cashier's cheque is used to meet certain requirements. Certified cheque is a written order made by a depositor to a bank to pay a certain sum to the person designated (the payee) which is marked by the bank as accepted/certified, thereby unconditionally promising that the bank will pay the order upon its presentation by the payee.

A certified or marked cheque is considered the equivalent of cash due to the fact that payment is guaranteed by the bank and there is certainty of getting it encashed. Banks are under no legal obligation to their depositors or third parties to certify cheques because such a certification involves additional responsibility. Generally banks perform the function of certifying cheques for a fee on the request of their customers. A certified cheque may be required by a payee who does not want to rely only on the credit of the drawer or does not want to take the risk of cheque getting dishonoured.

Generally certification involves payee's right to payment and therefore, the payee is entitled to seek payment from the certified bank. In case if the payment is refused for some reason the payee retains the right to enforce payment from the drawer. Under such circumstances, as per the bills of exchange terminology, the bank is primarily liable while the drawer is

⁴¹ LankaClear Annual Report 2011/12, p.29

⁴² LankaClear Annual Report 2011/12, p.32

secondarily liable.⁴³ However, there is a controversial issue with regard to certification of cheques. It is said that certification is not acceptance since cheques are not accepted, but payable on demand.

Bangia suggests that sometimes a bank may mark a post dated cheque as 'good for payment'. Although such a certification or marking would mean that there will be sufficient funds to meet the payment on the date of the cheque, that does not involve a guarantee by the bank.⁴⁴ In *Bank of Baroda Ltd v. Punjab National Bank Ltd.*⁴⁵ one G issued a cheque drawn on Bank of Baroda Culcutta for Rs.275,000/-. It was payable to M or order. The cheque was dated 20th June 1939, but issued on 13th June 1939. The Manager of the Bank of Baroda marked the cheque as 'good for payment on 20-06-1939'. M, the payee who was a customer of Punjab National Bank went to his bank on receiving the cheque and got a payment of Rs.240,000/- against the cheque. When the cheque was presented by the Panjab National Bank on 20-06-1939 payment was refused due to insufficient funds. Panjab National Bank filed a case against Bank of Baroda contending that the Bank of Baroda should be liable as an acceptor of the cheque. It was held by the Privy Council that the certification was not an acceptance and therefore the Bank of Baroda is not liable as an acceptor. It is submitted that Punjab National Bank has wrongly taken the position that certification is equivalent to acceptance, but it is not so. There is no guarantee involved in acceptance, but there is a guarantee in certification. If the banks refuse payment after a certification, then it becomes a normal cheque and the purpose of certification is lost.

Cheque Guarantee Cards are in common use in the UK unlike Sri Lanka. The first cheque card was introduced in 1965, guaranteeing payment of sterling cheques up to £30. This limit was raised from time to time and in 1989 it became £250. In 1969 the UK Domestic Cheque Guarantee Card Scheme was established and a common and easily identifiable design was introduced to simplify cheque acceptance procedures.⁴⁶ Approximately 5 million adults currently use guaranteed cheques on a regular basis, but this figure is on the decrease in line with the general trend of declining cheque use. The Guarantee Card gives retailers greater certainty when cheques are tendered as payments. However, the guarantee is void and cheques may be returned unpaid if the conditions of use are not met.⁴⁷

⁴³ See: <http://legal-dictionary.thefreedictionary.com/certified+cheque>

⁴⁴ Bangia R.K, Banking Law and Negotiable Instrument Act, 2007, p.153

⁴⁵ AIR 1944 58 (PC); [1944] AC 176

⁴⁶ Since 1 October 1990 the common theme appearing on all participating cards has been the bust of William Shakespeare.

⁴⁷ Source: http://www.bba.org.uk/downloads/bba/APACS_cheques_facts_leaflet.pdf. The conditions are that the guarantee should not exceed the limit; Cheques must be dated correctly with the actual date of issue and not post-dated; cheque card number must be written on the reverse of the cheque by the payee and not by the paying customer; cheques must be signed by the account holder in the presence of the payee as the guarantee is only valid in a face-to-face environment; cheque guarantee card must be within the validity date; customers are limited to one

6. Conclusion

The following words appearing in the web page of Cheque and Credit Clearing Company of the UK gives the actual position of the status of cheques. 'Ever since their inception it has been the case that cheques are not a promise to pay by the bank, but a request to the bank that it pays, out of the funds deposited by the customer, an amount to a third party. This means that the bank will only honour the cheque if the account holder has sufficient funds to meet it or it can be covered by an agreed overdraft or other line of credit. Cheques are not legal tender and never have been. Even today, if you owe someone money they are not obliged to accept a cheque. Instead a creditor is entitled to be paid in legal tender and can refuse payment in any other form.'⁴⁸

As discussed, cheques have an inherent risk of not being accrued whether funds will be received until the clearing cycle to complete. This aspect alone made cheques vulnerable to a number of different types of fraud. Alternate payment methods of credit and debit cards have another type of risk. In the event of losing such plastic cards, anybody taking it can use it without any difficulty since signature appearing in the cards are not checked with the actual signature in the receipt of credit/debit card transaction at the receiving end. Banks have now done away with pure ATM cards. This shows that every money transaction has a risk element.

Usage of cheques is still needed in the commercial world. Banks earn by maintaining current accounts and therefore they owe a duty to provide maximum safeguard measures. Leaving apart the fact that certain provisions are out dated, available provisions can be used to enforce the rights. few cases by each bank under s. 25 of the Debt Recoveries (Special Provisions) Act or s.398 of the Penal Code will give a deterrence message to the account holders and prevent them from issuing cheques without funds in their credit.

Further, public awareness is important in dealing with return cheques and the procedure including time bar be taught to the small businessman who should be advised to seek legal remedy.

Cheque guarantee system be introduced in Sri Lanka is to be in line with the developed world. In such case the law should be that the bank guaranteeing will be liable for the payment.

The problem is non-enforceability and not having out dated provisions.

guaranteed cheque per day for this purpose; encashed cheques must be banked no later than 3days; only applies to personal sterling cheques drawn on UK banks for use in the UK, Gibraltar, the Isle of Man and the Channel Islands.

⁴⁸ <http://www.chequeandcredit.co.uk/>

MUSLIM FAMILY LAW AND PRACTICES: PERSPECTIVES OF CEDAW

Zacky Ismail. LL.B.(Col).
State Counsel.
Attorney General's Department.

Abstract

Equality and justice in Muslim family law are the necessary elements, as these use a holistic framework that integrates Islamic teaching, universal human rights, national constitutional guarantees of equality, and lived realities of women and men. Islam and human rights collectively argues for equality within the Islamic legal system. As such, it recognizes the compatibility between concepts of equality and justice in Islam and in international human rights standards, including the Convention on the Elimination of All forms of Discrimination Against Women (CEDAW) adopted in 1979. Many states which are parties to the CEDAW Convention assert that they cannot fully implement CEDAW because it is in conflict with Shari'ah, or that laws or practices cannot be changed because they are divine or based on the Qur'an. The full implementation of CEDAW is possible, as the principles of equality, fairness and justice within CEDAW and Islam are fully compatible and reform of laws and practices for the benefit of society and the public interest (maslahah) has always been part of the Muslim legal tradition. This study attempts to provide an overview of the general approach of the equality principles, including responses to several of the common arguments or justifications made by traditional scholars and their disciples about why they fail to fully implement the provisions of CEDAW in Muslim family law.

Key words : human rights, justice, equality, discrimination, shari'ah

Introduction

The human rights standards guarantee all women a voice in defining their culture. Although women in most cultures and other religions also suffer discrimination, it is troubling the extent to which women's roles within the Muslim family have become politicized, with women and family law becoming symbols of cultural authenticity and carriers of religious tradition.¹

Advocates are troubled by the fact that many state parties to the CEDAW Convention assert that they cannot fully implement CEDAW because it is in conflict with Shari'ah², or that laws or practices cannot be changed because they are divine or based on the Qur'an. The full

implementation of CEDAW is possible, as the principles of equality, fairness and justice within CEDAW and Islam are fully compatible and reform of laws and practices for the benefit of society and the public interest (maslahah³) has always been part of the Muslim legal tradition.

The main issues examined within these documents included, but were not limited to: dower (sometimes used interchangeably with dowry⁴); child marriage, forced marriage, and choices of marriages; divorce; property rights within marriage and its dissolution; inheritance; violence against women within the family (e.g. marital rape); obedience; guardianship; custody; levirate (practice of requiring a man to marry his brother's widow); and the ability to pass nationality to foreign spouses and/or children. These topics are derived from the rights and obligations related to marriage and family law relations contained in the CEDAW Convention and its related documents, namely article 16 of the CEDAW convention⁵ and its corresponding General Recommendation number 21 on equality and family relations (1994)⁶. while the rights and obligations related to family law and practices under the CEDAW Convention are primarily articulated in this article and general recommendation, here the holistic nature of the CEDAW Convention means that other articles e.g., Article 1 (discrimination); Article 2 (state obligation); Article 5 (customs and stereotypes); Article 9 (nationality); Article 15 (equality before law), as well as general recommendations and statements by the CEDAW committee (e.g., the 1998 statement on reservations⁷), also relate to family laws and practices.

This paper provides an overview of the general approach of the equality principles, including responses to several of the common arguments or justifications made by traditional scholars and their fans about why they fail to fully implement the provisions of CEDAW in Muslim family law.

Responses to Justification for Non Implementation of CEDAW

Shari'ah is the principal source of law defining rights, duties, and responsibilities of men and women

Scholars among the Muslim community provide a variety of justifications for why they can't fully implement some or all of the provisions of CEDAW. Below are responses to the main arguments that relate to Islam or Muslim law, and to point the way to the possibilities of equality and justice in Islam. They expressly state that 'Shari'ah' is the primary source of

legislation and/or is the principal source for defining men and women's rights, duties and responsibilities. They view Shari'ah as divine law that is monolithic, unitary, fixed, and unchangeable.

While Shari'ah is the revealed law, fiqh⁸ is the human attempt to understand the Shari'ah which can take the form of positive laws, legal rulings and jurisprudence. In the holistic approach, while Shari'ah may be a principal source of law, the human attempts to understand it and articulate it, as positive laws must be grounded in universal human rights standards, constitutional guarantees of equality and non-discrimination and lived realities of men and women today. The confusion today lies in the misuse and misunderstanding of terminologies.⁹

Ibn Qayyim al-Jawziyyah wrote, “The fundamental of Shari'ah are rooted in wisdom and promotion of the welfare of human beings in this life and the hereafter. Shari'ah embraces justice, kindness, the common good and wisdom. Any rule that departs from justice to injustice, from kindness to harshness, from the common good to harm, or from rationality to absurdity can not be part of Shari'ah, even if it is arrived at through individual interpretation.¹⁰” The values and principles of equality, justice, love, compassion, and mutual respect which are the primary objectives within the Shari'ah should drive the development of all Muslim laws and practices.

Cannot implement if inconsistent or in conflict with Islam/Shari'ah

Many of the statements can be distilled into the simple argument that they cannot implement some or all of the CEDAW provisions if those provisions are inconsistent with 'Islam' or 'Shari'ah'. In many cases, they identify specific issues such as polygamy, inheritance, age of marriage, etc. for which they argue that laws and practices cannot be changed because of specific verses in the Qur'an or specific Hadith¹¹ that relate to that issue. Islam and Islamic law are not monolithic. There always have been multiple understandings and interpretations of Islamic law. Ikhtilaf¹² which means disagreement, difference of opinion and diversity of views, especially among the experts of Islamic law, is widely recognized and respected in the Islamic tradition¹³. Islamic jurisprudence has been developed through multiple schools of law (Mazhab)¹⁴, with different views in every school.

However, fiqh ruling on the family became literal expressions of the classical jurists' understanding of Islam's revealed text and their notions of justice, gender relations, and legal

theories which reflected the social and political realities of their age. In that world, patriarchy and slavery were part of the fabric of society, seen as the natural order of things and a way to regulate social relations. The concept of gender equality and human rights - as we mean them today - had no place and little relevance to the classical jurists' conceptions of justice. The idea of human rights and gender equality belong to the modern world. The ideas of equal rights for women and equality in the family are among, to use the fiqh idiom, the 'newly created issues' (masa'il mustahdatha) that pose a challenge to Islamic legal thought.

Modern Islamic scholars of Islamic jurisprudence are reviving the traditional tools and methodologies in order to re-read and understand Islamic sources and use classical juristic principles such as Ikhthilaf (diversity within Islamic law and fiqh) Istihsan¹⁵ (adopting the idea or principle that is better, more useful), Maslahah (choosing that which benefits the public interest or common good), Ijthihad¹⁶ (exerting effort to form an independent judgment on a legal question), Maqasid al Shari'ah¹⁷ (the objectives of the Shari'ah) to develop solutions for the 'newly created issues'. If 'Islam is the solution', if Islam is relevant for all times, and if Islam is supposed to bring justice, then it is legitimate and imperative for us to engage with women's rights activists and scholars to search for new solutions to the conflicts and tensions that arise as a result of the disconnect between women's lived realities and Islamic law as traditionally defined.

Islam provides superior or sufficient justice for women or complementarity of rights and duties between men and women.

On a historical level, Islam was incredibly advanced in providing revolutionary rights for women and uplifting women's status in the seventh century. Many of the revelations in the Qur'an were by nature reformed oriented, transforming key aspects of pre Islamic customary laws and practices in progressive ways in order to eliminate injustice and suffering. The Prophet Muhammad Sal received a series of revelation, each revelations building on or superseding customary laws¹⁸. Thus the reforms that took place in the early years of Islam are clearly progressive, changing with the needs of the society.

Many Muslim people justify inequality between men and women in laws and practices, especially those relating to financial rights, stating that men and women have complementarity or reciprocity in terms of their rights and obligations, especially in marriage. The argument is that husbands have a duty to give dower to the wife upon marriage and to provide maintenance for the wife and children during the marriage, while women

have no legal obligation to support their husbands or families even if they are wealthy. Therefore, the laws are constructed to give men additional rights-double shares of inheritance, unilateral right to divorce in relation to their additional responsibilities, while women have additional responsibilities –full obedience to their financial benefits they receive. Many authorities in Muslim societies do not consider this discrimination, but rather as reciprocal or complementary obligations.

The payment of dower and support after divorce is an obligation of the husband, and the husband has the right to divorce, just as the wife has her independent financial security and her full rights to her property and is not required to pay her own property as for the question of equality of rights and responsibilities during marriage and its dissolution, the Shari'ah honours women and makes the man responsible for the financial support of the women, whether his wife, daughter, mother or sister, not requiring the wife to support either herself or her family, even if she is wealthy. All the property she owns is for her alone and she is not required to provide for anyone.¹⁹

There is a huge disconnection between the law and practice, the logic of reciprocity does not reflect reality for most men and women today. Thus the argument about reciprocal arrangements is a legal fiction grounded in medieval period fiqh thinking, that remains rigid in spite of the changed realities. Nowadays it is common to hear of family stories where it is the daughter who financially, physically and emotionally takes care of ageing parents until their deaths, and yet it is the irresponsible son who still receives double shares of inheritance. Since privilege is linked to responsibility, should not the irresponsible man lose his privilege when he fails to carry out his burden?

In traditional Muslim societies, men had greater rights but were expected to shoulder greater responsibilities, while women had fewer rights but were expected to shoulder fewer responsibilities. Today while a man's traditional responsibilities are reduced, their traditional rights have not changed; and while women's responsibilities have increased, their traditional rights have not changed. Furthermore, complementary can not be confused with true equality. We must respond to biological and socially created differences between men and women that result in women's asymmetrical experience of disparity and disadvantage in a way that achieves true equality of opportunity and equality of results.²⁰

Understanding of justice and injustice changes over time. The specific legal rules of the Qur'an are conditioned by the socio- historical background of their enactment. Given a

different time and context, what was once considered just, may today be considered unjust. What is eternal, is the social objectives and moral principles explicitly stated or strongly implied in the message. The challenge today is how to ensure that the eternal principles of justice and equality remain the outcome of our laws and practices.

Culture, customs or traditions including minority rights prevent full implementation

Culture, customs, or traditions are often used as an excuse for not fulfilling international obligations. The consequence of such argument is that women's rights are sacrificed in favour of a vague notion of 'culture'. (Thus fuels for dichotomization of culture and women's rights, and often results in discrimination and inequality before the law). This can be seen in the fact that reservations to Article 16 of CEDAW but not to similar Articles in other human rights treaties such as Article 23(4) of the ICCPR.

It is important to recognize that in Islam, culture and practices are not isolated but exist within context where there are multiple cultures and multiple rights demands from different social grouping. Islam is interpreted differently according to locally prevailing customs²¹. Here my opinion is that a multi lengthen approach is the most effective way to ensure equality and justice. It is also essential to see religion, human rights standards, constitutional guarantees and lived realities as complementary rather than separate. It is not acceptable to reject CEDAW principles based on a patriarchal understanding of a verse from Qur'an, or ignore the devastating effects resulting from a modern social phenomenon using respect for a traditional practice as a justification.

Responses to Specific Issues

Support for equality and justice for such specific family laws issues from four interrelated approach;

- Islamic sources and its jurisprudence\
- International Human Rights
- National laws and Constitutional guarantees of equality; and
- Lived Realities.

From these sources there are for each of several different key issues in family life as well as rights based laws related to that issues from a variety of countries. Because constitutions, laws, and policies differ dramatically, here I will not outline laws and constitutional guarantees of equality. However, constitutions may similarly provide for the domestication of international law including treaties as well as fundamental rights such as rights to a family.

These may be useful tools in expanding the understanding of obligations regarding equality and non discrimination within the constitutional framework. Thus the constitutional and legal framework guaranteeing equality should be considered on the following issues.

Child marriage

The problem of child marriage combines analysis of the Islamic legal tradition on minimum age of marriage, norms set forth in international human rights documents and sociological and medical data about the realities of early marriage and its detrimental effects on girls and young women. The Qur'an does not provide any specification for age of marriage.²² This indicates that a person must have sufficient judgment and maturity to marry and attaining the age of majority alone is not sufficient.²³ However, attempts to set a minimum age of marriage at eighteen for both men and women have often met with resistance from conservative religious authorities, claiming that this is 'Un-Islamic'. Commonly the example of the Prophet Muhammad's marriage to Aishah is used to justify child marriage. However, the question arises as to why the Prophet's marriage to Aishah is used as a model while his marriage to Khadijah, a widow fifteen years older than him, or his marriage to other widows and divorcees are ignored as exemplary practices.²⁴

It is well understood that universal human rights standards guard against marriage for children under the age of eighteen.²⁵ States have a duty to protect children who are generally defined as persons below the age of eighteen. Children have right to education, and early marriage can be a major impediment to this.²⁶

Equating the age of majority with the age of puberty and/or rationality (Baligh) as is traditionally done, fixes adulthood at too young an age. The concept of adulthood, maturity and the roles of husband or wife are dramatically different today than they were during the classical era when the rules of fiqh were solidified. Socially the role of wife/mother/parent/adult was vastly different to what it is today, what with changes in education, careers, the structure of the family, etc. as well as the psychological, economic, social, and biological functions of being a wife and mother. This translates into decrease in family support for young brides as they try to cope up with the challenges of married life. In addition, the onset of puberty is no indication of sufficient maturity for marriage.

Early marriage of girls under the age of eighteen is a form of violence.²⁷ Such heavy burdens

on young girls often lead to marital problems and subsequent marital breakdown and/or divorce.

Freedom to choose if, when and whom to marry

The issues of consent in marriage relates both to whether the two parties to the marriage must give their consent to be married and whether anyone else must give consent for the marriage to take place. Under Muslim family law, a woman is required to have a legal guardian (Wali)²⁸ who has the authority to contract a marriage on her behalf. Thus, adult women do not have the legal capacity to contract their own marriage. At one point in Muslim history, the requirement of a wali applied to both boys and girls, and in some schools of law, both the mother and the father could hold guardianship.²⁹ Today, however, it is applied only to girls and held only by men.

There are no verses in the Qur'an or evidence in the way of Prophet that explicitly stipulate guardianship as a condition for the marriage contract. Ibn Rushd (d.1198 C.E.), a well respected classical Muslim jurist stated that it is well known that during the lifetime of the Prophet there were many people without a guardian, but no one has reported the prophet to have acted as guardian to conclude a marriage on their behalf, nor has he, in fact, authorized others to represent him in that capacity.³⁰

In the absence of injunctions or evidence in the Qur'an or the Sunnah, the Hanafi position on guardianship which states that the wali is required only for marriages involving minor boys and girls, and that no wali is needed for the marriage of a competent adult women. The doctrine of Ijbar³¹, under which the guardian has the right to determine a spouse and compel a woman to marry, is still practiced in some countries. There is no authority in the Quran or the way of the Prophet for the doctrine of Ijbar.³² A number of human rights instruments including the Universal Declaration of Human Rights,³³ the CEDAW convention,³⁴ and the Beijing Platform for Action,³⁴ guarantee both the right to enter into marriage after free and full consent by both parties and the right to freely choose a spouse.³⁵

Taking away a women's ability to contract her marriage and giving it to a wali prevents a woman from exercising her legal capacity at all, let alone on the same level as a man. In addition, international human rights instruments validate a woman's right to freely choose her spouse and the ability to consent are essential for equality between men and woman. In

terms of social realities, supporting freedom to choose if, when, and whom to marry requiring the consent of wali has a negative impact on a woman's autonomy, independence and self esteem.

Requiring a guardian to grant his consent to a marriage even for woman who are legal adults in all other aspects of their lives makes women perpetual minors. Requiring a male guardian also devalues a woman's ability to actively and powerfully participate in public and political life. Guardianship does not protect women from difficulties in marriage including divorce, domestic violence and health risks such as HIV/AIDS. If they are able to commit themselves to marriage without needing a guardian's protection and permission, they might be better able to choose compatible spouses.

Polygamy

One of the main issues that arise in CEDAW with Muslim family law is that of polygamy. Here the argument is that polygamy is clearly stated in the Qur'an or the Shari'ah. Actually, polygamy means that "a person who have more than one spouse". It is divided in to two categories; polygene in which a man has more than one wife. The other one is polyandry in which a woman has got more than one husband. People normally treat polygamy generally, as a man having more than one wife. But polygamy means both having more than one spouse. Since Islam promotes monogamy and only permits polygamy as an alternative in exceptional circumstances. It's mentioned in the glorious Qur'an;

"...marry woman of your choice. Two, or three, or four; but if ye fear that ye shall be, able to deal justly (with them), then only one, or that which your right hand possess. That will be more suitable, to prevent you from doing injustice."³⁷

The statements "marry only one" is given in the glorious Qur'an than any other religious books. In pre Islamic Arabia man had several wives. Some people had hundreds of wives.³⁸ Islam put an upper limit for polygamy and the maximum four. If any one else can have more than one wife only one condition that equal justice be done between two, or three, or four. Otherwise only one. And the glorious Qur'an says that it is very difficult for man to be just between wives. So the polygene is the exception, not the rule. Many people think that Islam says it should be compulsory to marry more than one wife. The polygene falls in the middle categories of permissible in Islam.³⁹ There is no statement in any hadith or the glorious

Qur'an which says that if the man marries more than one wife, he is the better person than who has got married to one wife. It was in this context that polygamy was tolerated in Islam: to provide for the welfare of widows and the orphaned.

In the present day it is extremely difficult if not impossible for one person to treat multiple wives equally and justly.⁴⁰ Thus, reformation should suggest that polygamy should be even more restricted than it was in the situation discussed in the Qur'an. One possibility for limiting polygamy is to allow the existing wife an option for obtaining a divorce on the ground of the husband's polygamy. This is not a new interpretation or innovation. On the contrary, it is supported by traditional practices from the early days of Islam is recognized by the Hanbali school of law which is often regarded as the most conservative school among the four schools in Islamic Jurisprudence.⁴¹

In terms of human rights standards, polygamy is incompatible with the fundamental human rights principle of equality between men and women,⁴² contravenes the CEDAW Article 1 definition of discrimination and violates a woman's right to equality. This polygamy as practiced today is largely harmful to woman and children, even if it is not widely practiced in our society. Essentially polygamy can often result in inequality between the multiple wives, as one wife will have more seniority and power, both economic and psychological, or be favored by the husband within the household. For these reasons and more, being in a polygamous relationship also violates a woman's right to dignity.⁴³

Polygamy can also have detrimental effects on children as additional wives often result in more children who must share limited amounts of their father's resources and time. It can also promote low social and economic status among the woman especially if they are financially dependent on the husband in the first place. Finally, it is no longer necessary for men to marry widows or orphans to protect them, since women in the twenty first century are able to provide and care for themselves or seek assistance from the state and other state factors.

Financial issues and obedience

CEDAW study states that inequalities in certain laws were not discrimination, but reflected complementary obligations and rights under the Shari'ah, namely that the husband is required to maintain his wife while the wife can keep any income or wealth for herself.⁴⁴ The

argument sidesteps the reciprocal aspect that a woman is required to be obedient to her husband in return for maintenance, such that her failure to obey (nushuz)⁴⁵ could lead to her losing maintenance or not receiving backdated maintenance in divorce proceedings.

It is a legal fiction maintained to keep women under control and in positions of obedience. The logic behind the law needs to be reconsidered and the Qur'an and the Sunnah provide concepts to do this. The Prophet's first wife, Khadijah, was a successful independent business woman. The Prophet supported his wife's business activities, showing respect for women who serve as equal in the financial aspects of a marriage. The term nushuz, or disobedience, is used both for women⁴⁶ and for men.⁴⁷

Human rights standards, especially under CEDAW, both explicitly and implicitly provide for equality between men and woman in terms of financial issues. These include that men and women should have the 'same rights and responsibilities during marriage and its dissolution',⁴⁸ and the same rights 'in respect of the ownership, acquisition, management, administration, enjoyment and disposition of property.'⁴⁹ in terms of social realities, When both partners in marriage do not have equal capacity and responsibility to contribute to and make decisions about the union, it can lead to adverse effects for the party who has less power in the relationship, generally the wife.

Inheritance

Inheritance rights are crucial for Muslim women because distribution and control of property and assets significantly affect their ability to enjoy stable and fulfilling lives and to exercise other rights. Without assets derived from inheritance, women are disadvantaged and can't lead independent lives, and can't even ensure that they and their families can support themselves.

In current inheritance laws which are based on traditional inheritance rules developed by classical Muslims jurists, the provisions are unequal on the basis of gender. Under one aspect of traditional inheritance rules, sons receive double the share of inheritance of daughters. The underlying assumption and rationale from such provisions is that men have the duty and responsibility of providing for the family. This creates a cyclical argument, however: men have greater inheritance rights because they need to provide for the family; men need to provide for the family because they have greater inheritance rights.

The traditional Muslim rules of inheritance, though derived from the basic structure set out in the Quran were then elaborated and systematized by the various schools of law through jurisprudential methods and interpretations. In terms of universal human rights standards, states parties to the CEDAW Convention are responsible for ensuring that men and women enjoy inheritance rights in law and that women are able to enjoy these rights in fact – that they actually receive the property they have inherited, that they are not compelled to give up their rights by other members of their families, etc.⁵⁰

In terms of the lived realities of women, family structures in modern times have vastly changed. Whereas hundreds of years ago, extended families spent their lives in close proximity and women might have relied on male heirs to support them, the rise of the nuclear family and decline of close relations with extended family networks means that extended families can no longer serve as reliable support mechanisms.

These changing norms also mean that the arguments about men supporting their families, and thus being entitled to larger shares of inheritance than their sister or other female relatives, hold little weight in the modern era. Scholars and the defenders of traditional inheritance rule often advise families that they can use gifts during their lifetime as a more fair and equal way to distribute property. This indicates that these religious leaders believe that rules of inheritance are not fair and equal for sons and daughters. Such diverse practices to ensure that justice is done in the division of inheritance demonstrate a need to reform the traditional rules to make them consistent with Islamic legal, religious and ethical sensibilities.

Conclusion

There are diverse historical, cultural, social, political and economic differences that clearly influence the implementation of Muslim family law among our community. There is also the ideological divide between traditional scholars, on one side, and modernist or reformist scholars, on the other. We can find many variants in the practice in respect of family laws. The hard core problem in this respect started with the adoption of the Convention on the Elimination of Discrimination against women (CEDAW) which is based on the idea of universality of women's rights.

Many of the justifications rely on the simplistic excuse that the laws and practices are based on 'Shariah' and are therefore immutable, or that customs, traditions and culture prevent any

immediate change. However, A more holistic way of viewing equality within the family by integrating Islamic teaching, universal human rights, national constitutional guarantees of equality and non discrimination and the lived realities of women and men in dynamic and evolving process.

Bibliography

Abdul Rahman I. Doi, *Shari'ah: The Islamic Law* (London, 1984), (Kual Lumpur, 1989), pp. 149-150,450-451

Al-Hibiri, Azizah, "Islam, Law and Custom: Redefining Muslim Women's Rights", (1972) 12 U.J. Int'l L. & Policy 1.

Al-Hiribi, Azizah, 'A Study of Islamic History: or How did We Ever Get Into This Mess?' *Women's Studies International Forum* 5 (2) (1982), pp. 207-219.

An-Naim, Abdullahi., 'A Kinder, Gentler Islam?', *Transition*, No. 52 (1991).

An-Naim, Abdullahi., *Islamic Family Law in changing World: A Global Resource Book* (New York: Zed Books, 2002)

Barlas, Asma, 'Believing Women in Islam: Unreading Patriarchal Interpretations of the Qur'an', (Austin, Texas: University of Texas Press, 2002).

David A. Westbrook, "Islamic International Law and Public International Law: Separate Expressions of World Order", (1993) 33 Va. J. Int'l L. 819.

David Pearl & Werner Menski, *Muslim Family Law*, London: Sweet & Maxwell, (1998), pp.256-267.

Laura A. Weingartner, "Family Law & reform in Morocco – The Mudawana: Modernist Islam and Women's Rights in the Code of Personal Status", (2005) 82 U. Det. Mercy L. Rev. 687.

Laura A. Donner, "Gender Bias in Drafting International Discrimination Conventions: The 1979 Women's Convention Compared with the 1965 Racial Convention", 24 Cal. W. Int'l L.J. 241 (1994)

¹'Because Muslim family laws are regarded by many Muslim to be derived directly from the teaching of the religion, this makes reform particularly difficult. Those determined to preserve the status quo conflate human understanding of God's message with the divine word itself, thus interpreting women's demands for reform towards equality and justice as demands to change the divine message.'

²*Shari'ah* literally means 'water', 'source', and 'the way', 'the path'. The path or way is given by God to human beings, the path by which human beings search God's will. Commonly misinterpreted as 'Islamic Law', *Shari'ah* is not restricted to positive law per se but includes moral and ethical values and the jurisprudential process itself.

³This is the basic principle of Mailiki method of *Istislah*. Fourteenth century jurist Abu Ishaq al-Shatibi defined it as the primary objective of *Shari'ah*. According to him, *maslahah* relates to the five basic needs that the law aims to protect: life, faith, reason, property, family.

⁴'Dower, or *mahr*, is a key concept in Muslim family laws. Dowry or the goods that a bride takes with her to the marital home is not a concept recognized in Islamic Jurisprudence. The tendency to confuse dower and dowry or use them interchangeably in English is a matter of language.'

⁵Available at <http://www2.ohchr.org/english/law/cedaw.htm>.

⁶Available at <http://www2.ohchr.org/english/bodies/cedaw/comments.htm>.

⁷Report to the committee on the Elimination of Discrimination against Women, Eighteenth and nineteenth CEDAW Session, A/53/38/Rev.1 (1998), available at <http://un.org/womenwatch/daw/cedaw/reports/18report.pdf>, pp.47-50.

⁸*Fiqh* literally means 'understanding', 'knowledge'. The science of understanding *Shari'ah*; also used to refer to the huge amount of literature produced by Muslim jurists.

⁹'The multiplicity of position and opinions between and even within the different schools of law constitutes the rich body of what should more accurately be called the 'Islamic legal tradition', rather than 'Islamic law'. The various positions and opinions were developed by jurists, independent of states, and were not defined by or applied through state mechanism.'

¹⁰Ibn Qayyim al-Jawzzyah, *I'lam al-Muwaqqi'in*, Vol.03, 1st Ed., Cairo: Sa'ada, 1955, p.01.

¹¹*Hadith* is distinguished from *Sunnah*, which means normative practice. A *hadith* is a report about what Prophet Muhammad said about something, practiced or approved, or did not disapprove a certain thing. A science of *hadith* criticism was developed to examine the normative value of a *hadith* and about the reliability of a *hadith*. The jurists and the collectors of *hadith* differed in their criteria about the normative of a *hadith*.

¹²*Ikhtilaf* means diversity in opinion including in divergent legal rule.

¹³For more detailed information on *Ikhtilaf*, see Mauhammad Khalid Masud, *'Ikhtilaf al-Fuqaha: Diversity in Fiqh as a Social Construction'*, in wanted: Equality and Justice in the Muslim Family, edited by Zainah Anwar, Kuala Lumpur (2009).

¹⁴A particular 'school' of religious law or thought. In the second and third century, groups of jurists appeared in different Islamic cites which later came to be known as madhhabs/mazhab or school of law. Out of more than nineteenth, eight schools have survived: Hanafi, Hanbali, Maliki, Shafi'i, Ja'afari, Zaydi, Ibadi and Zahiri.

¹⁵*Istislan* literally means to regard something 'good', 'approval', and 'consent'. A method of legal reasoning in which a discretionary opinion is taken in breach of strictly analogy. The *Hanafi* jurists describe it as a method of *Qiyas* when a jurist prefers one analogical conclusion to the other in view of the common good.

¹⁶Literally means 'effort', 'endeavor', diligence, Independent reasoning to arrive at a legal principle. *Ijtihad* is an essential process of legal reasoning, responsible for the growth of Islamic law. The necessary qualifications for the exercise of *ijtihad* are: knowledge of the source, legal methods, and scholarly integrity. The person who qualified to exercise *ijtihad* is called *mujtahid*.

¹⁷*Maqasid al-Shari'ah*: The basic objectives of *Shari'ah*; the five main objectives are considered to be life, faith, reason, property and family. Other mentioned include justice, human dignity and economic development. This doctrine stressed that the primary objective of the *Shari'ah* is human welfare. The fourteenth century Spanish Maliki jurist, Abu Ishaq al-Shatibi who expounded this doctrine has been very popular in modern Islamic legal thought.

¹⁸ 'Sometime later revelations advanced earlier revelations, providing guidance to the new community as new challenges and problems arose.'

¹⁹United Arab Emirates State party report, U.N. Doc. CEDAW/C/ARE/1 (2008), p.17., Furthermore, see Saudi Arabia's responses to the list of issues and questions, U.N. Doc. CEDAW/C/SAU/Q/2/Add.1 (2007), p.29.

²⁰IWRAW Asia Pacific, CEDAW Knowledge Centre, 'The Principle of Equality', available at <http://www.iwraw-ap.org/convention/equality.htm>.

²¹ 'However the fact that customs are dynamic, together with the principles discussed above that *fiqh* can change in accordance with the changing realities of time and place, provides an opportunity for change in laws and practices toward greater fulfillment of rights.'

²²See Surah 04. An-Nisah, verse No.06

²³ "Imam Abu Hanifah, the founder of the Hanafi School of *fiqh*, stated that in the absence of other evidence, a boy will be considered to have reached the age of majority at eighteen and girl at sixteen."

²⁴'Early Marriage', available at

http://www.sisterinislam.org.my/index.php?option=com_content&task=view&id=575&Itemid=298.

²⁵Convention on the Rights of the Child, Article 1: "For the purposes of the present Convention, a child means every human being below the age of eighteen years unless under the law applicable to the child, majority is attained earlier."

²⁶The Beijing Platform for Action (BPFA) and CEDAW General Recommendation number 21 outlines the negative consequences in terms of education, employment and health that early marriage can have on women, their families and their communities. Further see para 268, 274 (e) and 275 (b) (c) (d) of the BPFA.

²⁷ "Social realities support an equal minimum age of marriage by identifying the many negative health, educational and economic consequences of early marriage for girls. Motherhood at very young age entails complications during pregnancy and delivery and a risk of maternal death that is much greater than average. The children of young mothers have higher levels of morbidity and mortality. Early marriage forces girls into sexual relations which can have serious psychological and physical health consequences. Furthermore, younger women often have less knowledge of their own bodies and less strength to stand up to their husband if they are sick, hurt, or face domestic violence."

²⁸ Guardian (for marriage); regarded by some schools of law as the father or paternal grandfather who has authority to contract marriage on behalf of the bride.

²⁹ Amira El-Azhary Sonbol, *Adults and Minors in Ottoman Shari'a Courts and Modern Law in Sonbol; Women, the Family and Divorce Laws in Islamic history*. Syracuse University Press (1966), pp.236-59.

³⁰ Mohammad Hashim Kamali, *Islamic Law in Malaysia: Issues and Developments*, Kuala Lumpur: Ilmiah Publishers (2000), pp.112-13

³¹ *Ijbar* is the power to compel an unmarried woman (of any age) to marry someone of equal status, as recognized by certain schools of law; the power usually resides in the father or paternal grandfather.

³² As Mohammad Hashim Kamali states in his book, *Islamic Law in Malaysia*, "A perusal of the relevant evidence suggest that the power of constraint in marriage, known as *wilayat al-ijbar* has little support in the Quran and *Sunnah* and it is most likely to be rooted in social customs of the Arab society that survived and were eventually adopted by the (classical) jurists." In other words, it is a pre Islamic customs that was incorporated into *fiqh* by humans.

³³ Universal Declaration of Human Rights, Article 16 (2): “Marriage shall be entered into only with the free and full consent of the intending spouses.”

³⁴ Article 16 (1) (b) of CEDAW calls for the elimination of discrimination against women in matters relating to marriage and family relations and equality between men and women by giving them “the same right freely to choose a spouse and to enter onto marriage only with their free and full consent.”

³⁵ Para 274 (e) of the BPFSA requires government to take action to 'enact and strictly enforce laws to ensure that marriage is only entered into with the free and full consent of the intending spouses'.

³⁶ International Women's Rights Action watch Asia Pacific, *The Right to Decide if, When and Whom to Marry: Obligations of the State under CEDAW and other International Human Rights Instruments*, Occasional Papers Series No.06 (2005), available at http://www.iwraw-ap.org/aboutus/pdf/OPS_VI.pdf.

³⁷ See Surah 04. An-Nisah, Verse No.03.

³⁸ *Ibidem*, Verse No.129, “ye are never able to do justice between wives even if it is your ardent desire”.

³⁹ There are five categories of do's and Don'ts in Islam; Compulsory or obligatory, this is the first, Second is, recommended or encouraged, Third is, the permissible or allowed, Fourth is, not recommended or discouraged, And the last is, prohibited or forbidden category.

⁴⁰ There is also an authentic *hadith* that the Prophet forbade his son-in-law, Ali ibn AbiTalib from marrying another woman unless Ali first divorced the Prophet's daughter, Fatimah, his existing wife. A great grand daughter of the Prophet, SakinahBintiHussayn, a grand daughter of Ali and Fatimah, put various conditions into her marriage contract including the condition that her husband would have no right to take another wife during their marriage.

⁴¹ 'and it is accepted today in various Muslim countries, including among Muslim communities who are not followers of the Hanbali school, e.g, Jordan,Morocco, Egypt, Iran and some countries in South Asia too.'

⁴² Article 16(1) (a) of the Universal Declaration of Human Rights and see also echoed article 16 (1) (a) and (c) of the CEDAW Convention with its General Recommendation number 21 Para 14.

⁴³ “She has no power or authority to overturn her husband's decisions, she can not make decision about the course of her own life, and she might feel degraded or belittled by the husband marrying an additional wife. If women are financially dependent on husbands and husbands are allowed to marry again without strict oversight of their finance, it leads to economic difficulties for the existing and subsequent wives. The idea itself of a man legally sanctioned to take another wife can be used as powerful threat and a means for the husband to control his wife.”

⁴⁴ Egypt State party report, U.N. Doc. CEDAW/C/EGY/7 (2008), pp.75-6.

⁴⁵ *Nushuz* is the disruption of marital harmony by either spouse rather than a women's disobedience to the husband.

⁴⁶ See Surah 04. An-Nisah, verse No. 34

⁴⁷ *Ibidem*, verse No.128

⁴⁸ Article 16 (1) (c) of the CEDAW Convention.

⁴⁹ Article 16(1) (h) of the CEDAW Convention and also read General Recommendation number 21.

⁵⁰ General Recommendation number 21 of the CEDAW Convention Para 28 and 35, Human Rights Committee General Comment Number 28, para 26, The Committee on Economic, social and Cultural Rights, General Comment number 16, Para 27 and also the Beijing Platform for Action Para 60(f).

WRITS IN RIGHT BASED: A COMPARATIVE ANALYSIS ON THE IDEAL PERCEPTION.

Segar Susarithaa

Lecturer,

Department of Public and International Law,
Faculty of Law, University of Colombo.

Where there is a right, there is a remedy. But the remedy varies in private law and public law. In Public law litigations, individuals or identifiable groups can challenge governmental or institutional decisions. To protect individuals and identifiable groups from arbitrary actions, Public law has its identifiable remedies within it. In public law relief could be granted to an aggrieved party, by way of “prerogative writs” of certiorari, prohibition, mandamus, procedendo, quo warranto and habeas corpus and “fundamental rights”. But as an important part of public law the author of this paper seeks to analyze an evolving approach in administrative law of Sri Lanka.

Sri Lanka is a country with a long history in administrative law. Before Democratic Socialist republic Constitution of Sri Lanka, 1978, remedies have been given in the light of English law and by judicial interpretations. But 1978, the Democratic Socialist republic Constitution of Sri Lanka placed its writ jurisdiction on a constitutional foundation. Article 140 of the 1978 constitution conferred power to grant writs upon the Court of Appeal. Further, the Thirteenth amendment to the Constitution, under its Article 154(P) granted the power to issue writs also upon the Provincial High Court. First amendment to the Constitution of 1978, under its proviso to the Article 140 in some circumstances conferred writ jurisdiction upon the Supreme Court of Sri Lanka. But since the adoption of Article 140 of the Constitution of Sri Lanka, the Court of Appeal has unfettered jurisdiction in issuing writs against administrative actions as emphasized by several cases of Sri Lankan Supreme Courts. Recently Sri Lankan judiciary has shown willingness to enhance administrative justice through protecting the Constitutional Rights and International Human Rights through judicial interpretation, by introducing a standard of good administration and fair conduct into its interpretation of Article 12 of the 1978 Constitution. Some recent judgments explicate the above said new approach developed by the Supreme Court of Sri Lanka. Sri Lankan courts are moving towards a rights based approach by interpreting administrative decisions in light of fundamental rights. This new approach has been developed as an answer to the criticism against the traditional approach. In the words of Mario Gomez the “Sri

Lankan public law is currently being stirred by a number of currents.....” The new currents in administrative law are happening through the above said rights based approach by enhancing Article 12. According to the above said statement, the ideas which have developed by our courts are the use of administrative concepts to define Constitutional rights, reliance on Constitutional provisions to expand the ambit of the writ jurisdiction, the increasing use of international norms. And the application of judicial review standards to political parties.

Article 140 of the 1978, constitution of Sri Lanka states that “.... the Court of Appeal shall have full power and authority ...grant and issue, according to law, orders in the nature of writs of certiorari, prohibition, procedendo, mandamus and quo warranto against the judge of any Court of First Instance or tribunal or other institution or any other person.” According to the proviso to Article 140 of the First amendment to the constitution “Parliament may by law provide that in any such category of cases as may be specified in such law, the jurisdiction conferred on the Court of Appeal by the preceding provisions of this Article shall be exercised by the Supreme Court and not by the Court of Appeal”. To elaborate the aforesaid, Article 126(3) of the constitution has to be taken into consideration which deals with the circumstances in which a writ application made to the Court of Appeal has to be forwarded to the Supreme Court of Sri Lanka. It states that “when it appears to Court of Appeal that there is prima facie evidence of an infringement or imminent infringement of fundamental by a party to such application, the court shall immediately refer such matter for determination by the Supreme Court. This provision enhances the sole and exclusive Fundamental Rights jurisdiction of the Supreme Court of Sri Lanka. In Sri Lanka in the cases of Mundy and Others v. Central Environmental Authority and Others, Samarakoon and Others v. UGC and Others, W. K. C. Perera v. Prof Daya Edirisinghe and Others, recently in Z - Score case, and in several other cases the judiciary of Sri Lanka are trying to move towards the above discussed new rights based approach. In the cases mentioned above writ applications laid against administrative authorities were discussed in light of fairness and administrative justice using Article 12(1) of the Constitution. Rights based approach is well known in English law. In English law, judicial intervention is no longer grounded on the idea that the courts are applying the legislative will. Paul Craig states that “An approach which is becoming more prevalent as of late is to argue for a rights based conception of public law,

¹ M.Gomez, (2006) “ Blending Rights with Writs: Sri Lankan Public Law's New Brew”, ACTA JURIDICA, 2006, p. 452-477.

² S.C. Appeal, 58/2003, Supreme Courts Minutes 20th January 2004.

³ [2005] 1 SLR 119

⁴ [1995] 1 SLR 48

⁵ S.C . (FR) Application, No.29/2012.

which is openly and unashamedly concerned with the same standards of legality and which is designed to prevent abuse of power both by public bodies' *stricto sensu*...". In English law the rights based approach or the doctrine of equality is not a distinguished approach from writ jurisdiction conferred upon courts. According to Paul Craig "The common element of rights based approach is that the courts should, whenever possible, interpret legislation and the exercise of administrative discretion in conformity with fundamental rights". Thus, according to the above mentioned quote, interpretation of provisions plays a great role in the rights based approach.

In Sri Lanka the new approach developed by the judiciary in light of Article 12(1) is based on the doctrine of Equality, which states that "All persons are equal before law". The evolving issue is whether our courts are attempting to deviate from the traditional approach of granting remedies for administrative actions and attempting to make an artificial difference between the law of Article 140 and Article 12. But it is clear that moving towards a new approach will be a milestone in the development of judicial review of administrative actions in Sri Lanka. Further, the new approach will grant a certain level of independence upon the judiciary to develop the administrative law of Sri Lanka.

However, the Sri Lankan judiciary is very much successful in drawing a clear distinction between law under Article 140 and Article 12. In the Mundy case, Justice Mark Fernando stated that "The link between the writ jurisdiction and fundamental rights is also apparent from Article 126(3) - see *Perera v Edirisinghe*, [1995] 1 Sri LR 148, 156 - which contemplates that evidence of an infringement of fundamental rights may properly arise in the course of hearing a writ application, where upon such application must be referred to this Court which may grant such relief or make such directions as it may deem just and equitable". It is explicit that Justice Mark Fernando is trying to make a difference between the above mentioned two provisions. But Justice Mark Fernando further states that "The jurisdiction conferred by Article 140, however, is not confined to "prerogative" writs, or "extraordinary remedies", but extends - "subject to the provisions of the Constitution" - to "orders in the nature of" writs of *Certiorari*, etc. Taken in the context of our Constitutional principles and provisions, these "orders" constitute one of the principal safeguards against excess and abuse of executive power...", which impliedly justifies the rights based approach, and also justifies the use of rights based approach through Article 140.

⁶ P. Craig, "Administrative Law", (Sixth edition), London: Sweet and Maxwell, 2008.

⁷ *Op.cit*(n.6)

Therefore, it is clear that the application of rights based approach is an essential part in developing the administrative law of Sri Lanka in conformity with social changes. It will enhance the constitutional democracy, administrative justice, rule of law and fairness in the field of administrative law. But there are several arguments against the application of rights based approach. Thus, the author believes that there should be a golden thread between the rights based approach and the writ jurisdiction when considering arbitrary administrative actions. Therefore, it is clear that the golden thread has to be run between Article 140 and Article 12 of the constitution, and the recommendations to have such a healthy thread will be discussed further.

As we discuss English law, the implementation of rights based approach should be through interpretation of legislation. Sri Lankan Court of Appeal when exercising its writ jurisdiction should, whenever possible, have to interpret administrative discretions in conformity with fundamental rights. Further author seeks to recommend that the enactment of a law similar to Human rights Act 1998 of England with proper considerations on our indigenous approaches as well will be an added advantage in developing such an evolving approach. Therefore, it is clear that such a healthy golden thread between Article 140 and Article 12 of the constitution is important to the development of rights based approach and also it has to be handled carefully to reach the goals of administrative justice.

⁸ Op.cit(n.2)

⁹ ibid

REFERENCES

1. Craig P, "Administrative Law" (6th Ed.), London: Sweet and Maxwell, 2008.
2. Forsyth C.F, "Judicial Review and the Constitution", Oxford, Hart Publishing, 2008.
3. Wade H.W.R. & Forsyth, C.F. Administrative Law (10th Ed.). Oxford: University Press, 2009.
4. Gomez M, Blending Rights with Writs: Sri Lankan Public Law's New Brew. ACTA JURIDICA, 2006, pp. 452-477.
5. Gomez M, "Modern Bench Mark of Sri Lankan Public Law", 118 South African Law Journal, 2001, pp. 581-612.
6. Justice Saleem M, "The Expanding canvas of Judicial Review", The Bar Association Law Journal, 2005, pp.8-26.
7. W.K.C. Perera v. Prof Daya Edirisinghe and Others [1995] 1 SLR 48
8. Samarakoon v. UGC and Others [2005] 1 SLR 119.
9. Mundy and Others v. Central Environment Authority and Others. [Supreme Court Minutes of 20 January 2004].
10. Z - Score case [S.C. (FR) Application, No.29/2012].

STATUTORY PROTECTIONS FOR WOMEN IN SRI LANKA IN RESPECT OF PREVENTING SEXUAL HARASSMENT IN THE WORKPLACE: A COMPARATIVE INQUIRY WITH LEGAL DEVELOPMENTS IN INDIA.

Selvaras Janaha

Lecturer, Department of Legal Studies, The Open University of Sri Lanka.

“When women are harassed ... they're denied an equal place in that society. Public spaces don't belong to them. Men control it. It reaffirms the oppressive role of men in the society.”

-CBS News correspondent Lara Logan from her interview for The New York Times-

INTRODUCTION

The world in which we live has now become a place in which participation by women in the economic sector has continuously acquired greater importance. The large numbers of women have given up their roles as mere house wives. And increasingly taking up jobs. This has laid to their empowerment and also to the support for their families. Women's participation in employment is a sign of economic development. This development has created the need for legislative enactments both nationally and internationally aimed at protecting gender equality and safety of women. Despite this it is a distressing fact that according to statistics of women in work it shows that the large number of women face sexual harassment in their working environment. This has led to a great deal of trauma and in some cases where women even quit their job. This is a serious violation of cherished Article 23(1) of Universal Declaration for Human Rights which says that everyone shall work with dignity.

Equal Employment Opportunity Commission (1990) defines Sexual Harassment at work place as, ' Any unwanted and unwelcome conduct of a sexual nature creates sexual harassment , when submission to or rejection is explicitly or implicitly affects the individual's employment; when it unreasonably interferes with an individual's employment; and when it creates an intimidating, hostile or offensive work environment'. Sexual Harassment at workplace can be classified in to two main types. They are quid pro quo harassment and hostile work environment harassment. Quid pro quo means this for that or something for something and Hostile work environment harassment takes place when harassment makes a workplace intolerable for an employee because of the constant offensive sexual harassment.

The Right to Gender Equality has been universally recognized as a human right in various UN Conventions such as, Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination (CEDAW) in 1981, International Labour Organization (ILO) Convention No 111. In Sri Lanka, even though there are nearly 35 legislations on labour matters we have no special legislative enactment to address sexual harassment at workplace.

Sexual harassment is an offence under Penal Code of Sri Lanka, Section 345 (1995 Amendment). In addition to this Anti-Ragging Legislation 1998 also declares sexual harassment at educational institutions as an offence. Further Prevention of Domestic Violence Act No 34 of 2005 also recognizes abuse against women. But unfortunately there is no single piece of legislation on protection in sexual harassment at workplace in Sri Lanka.

OBJECTIVES OF RESEARCH

The objectives of the research are:

1. To examine the extent to which domestic laws of Sri Lanka have recognize the sexual harassment at work place.
2. To carry out a comparative analysis of the Indian legal perspective on this issue.
3. To recommend a legislative framework on prevention of sexual harassment at workplace in Sri Lanka.

METHODOLOGY

The study is based on normative research analyzing the effectiveness of the International Labour Rights Frame work, Indian legislations, local legal provisions and mechanisms. Extensive studies were carried out adopting analytical methods on current International law and local legislation and mechanisms for the recommendations for future legislation.

In formulating my recommendations I have used in addition to legal enactments secondary data for this purpose.

DISCUSSION

The 2012 national census of Sri Lanka estimated that women constitute 28.1 percent of the workforce in Sri Lanka. National level legislation on Sexual harassment is Penal Code (Amendment) Act No 22 of 1999. Before the enactment of this amendment cases on sexual harassment were addressed in courts under the Bribery Act No 11 of 1954, Section 19(c). According to the Bribery Act it is illegal for public servants to take bribes . Sexual favors was

categorized as illegal sort of bribery. However Penal code (Amendment) Act defines Sexual Harassment as follows,

“Whoever , by assault or use of criminal force, sexually harasses another person or by the use of words or actions causes sexual annoyance or harassment to such other person, commits the offence of sexual harassment.”

In addition to this, Industrial Dispute Act of 1950 also takes action on sexual harassment though it is not directly deal with this issue. Under this legal framework an employee can appeal to labour tribunals in case of unjustifiable termination of services arising out of sexual harassment cases. And also particular employee can make a complaint to the commissioner of labour to settle this matter. Further Collective Staff Agreement 1997 and Collective Labour Agreement 1998 are also dealt with this issue. It is obvious that the legislative enactments to the sexual harassment at work place have been subject to other legal restrictions and it is regrettable that there is no direct legislation on this subject.

The national census of 2001 of India reports that women constitute 31.6 percent of the workforce India which is similar to Sri Lanka. Earlier there was no a separate legislation on Sexual harassment at work place in India. But the result of the Supreme Court judgment of Vishaka and Others Vs State of Rajasthan , delivered a guideline that the duty of the employer shall be to prevent acts of sexual harassment and to provide for resolution, settlement or prosecution of acts of sexual harassment by taking all steps required. This requirement brought up the new legal piece of The Sexual Harassment of Women at Workplace (Prevention, Prohibition and Redressal) Act, 2013. This act requires creating an environment which is free from sexual harassment and provides a complaint procedure for women who have suffered sexual harassment at the work place. When you go through the scope of the Act and complaint process under this Act, it ensures that this is a long awaited development in India regarding Sexual harassment at work place. This Act suggests to carryout an internal inquiry through by a committee to all employers. Incase an employee is unhappy with the particular wording given by this committee there is a provision to appeal to court.

Study conducted by Adikaram (2005) with 320 private sector Employees of three industry categories using the questionnaire method identified 62.2% rate of Sexual harassment among respondents. The study conducted by Prof. Savitri Goonasekar with ILO on Sexual

Harassment at plantation sector in Sri Lanka highlights the issue largely and calls for legal provisions.

The above studies clearly bring home the fact that Legal protection is necessary from sexual harassment at work place to Sri Lankan women. A law on Sexual harassment at work place will set out the extent of nature of offence and mechanisms. The development in other jurisdictions like India has proved that introducing law on this issue promotes the victims to access justice and remedy.

CONCLUSION

Increasing number of Sri Lankan women are going out to work out side and have to face problems such as sexual harassment in the work place. Due to social norms and traditionally accepted modes of behavior the problem is not brought out in the open as the subject is taboo. There is no mechanism to address the problem in the workplace and also no specific law on sexual harassment. Sri Lanka should enact legislation making it mandatory for all employers to respond and monitor incidents of violence and harassment at work. It is important to give the problem its due attention and contribute in ensuring a secure and safe environment for working women.

REFERENCES

- Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination (CEDAW), 1981
International Labour Organization (ILO) Convention No 111
Penal Code of Sri Lanka, 1883 (1995 Amendment)
Anti Ragging Legislation 1998, Sri Lanka
Prevention of Domestic Violence Act No 34 of 2005, Sri Lanka
Bribery Act No 11 of 1954, Sri Lanka
Industrial Dispute Act of 1950, Sri Lanka
The Sexual Harassment of Women at Workplace (Prevention, Prohibition and Redressal) Act, 2013, India
Vishaka and Others Vs State of Rajasthan (JT 1997 (7). SC 384)

Acknowledgement:

Abstract of this paper has been published in the iPURSE publication of International Research Conference 2014 in University of Peradeniya.

INTERPRETATION OF STATUTES AND THE ROLE OF THE JUDICIARY

Malsirini de Silva, LL.B (Hons) (Colombo)
Attorney-at-Law, Lecturer, Sri Lanka Law College.

“Legal Reasoning is a grab bag of different techniques, including not just textual analysis, but also a sophisticated appreciation of the goals underlying the legal text and the consequences of adopting different interpretations. Law involves a balance between form and substance, tradition and innovation, text and context. Pragmatism probably best captures the actual practice of courts and agencies, but provides little normative direction for that practice.”

-William Eskridge Jr.

"Interpretation of Statutes." A Companion to Philosophy of Law and Legal Theory.

Interpretation of statutes is regarded as “a search for common ground between the interpreter and the text”¹ and as there is no particular method “anchored in a jurisprudentially sound theory”², it appears that the judiciary is equipped with a “grab bag of techniques” to assist the search to find this common ground.

When a judge ventures about to interpret a statute, according to Donaldson J in *Corocraft v Pan American Airways*³, the role of a judge is similar to a craftsman since the judge would “select and apply the appropriate rules as tools of their trade. They are not legislators, but finishers, refiners and polishers of legislation which comes to them in a state requiring various degrees of further processing”⁴.

Therefore the selection of a technique would depend on whether such judge is an “intention seeker” or a “strict constructionist” and to a certain extent by the “underlying political philosophy of a particular nation”⁵. Thus interpretation is not solely a technical procedure but a unique blend of psychological and imaginative procedure as well⁶. And this amalgamation would provide assistance to regulate an intricate and sophisticated society.⁷ And as Lord

¹ G. E. Devenish. *Interpretation of Statutes*. (Cape Town: Juta & Co, Ltd, 1992) p.55

² *ibid.*, p. 25

³ (1969) 1 QB 616

⁴ *ibid.*, p. 618

⁵ per Lord Diplock in *Geelong Harbor Trust Commrs v. Gibbs Bright & Co.* (1974) 2 ALR 362 at 369.

⁶ Devenish., *op.cit.*, p.2

⁷ *ibid.*, at p.3

Hailsham pointed out “the interpretation of statutes constitutes an increasingly significant part of the professional life of judges”⁸.

The perception of the role carried out by the judiciary varies from one judge to another, because in *Duport steel v Sirs*⁹, Lord Scarman stated that “in the field of statute law the judge must be obedient to the will of Parliament as expressed in its enactments. In this field Parliament makes and unmakes the law, the judge’s duty is to interpret and to apply the law, not to change it to meet the judge’s idea of what justice requires”. However he did concede that interpretation, does of course, imply in the interpreter a power of choice where differing constructions are possible.

In contrast to the above, Lord Denning, claims that “the proper role of the judge is to do justice between the parties before him. If there’s any rule of law, which impairs the doing of justice, then it is the province of the judge to do all that he legitimately can to avoid that rule or even to change it, so as to do justice in the instant case before him. He must not wait for the legislation to intervene, because that can never be of any help in the instant case”¹⁰ and he has also endorsed Plowden’s view that, when interpreting a statute, a judge “must not alter the material of which the law is woven” but “he can and should iron out the creases”¹¹ so that it would keep the “path to justice clear of obstructions which would impede it.”¹²

Where a judge decides to adopt the technique of mere textual analysis, in interpreting a statute, he is endorsing the view that “judges are not fitted for a creative, dynamic lawmaking role, nor is it desirable that they should be in the forefront of making law. Nor should they become social reformers, or become professionally concerned with social justice”¹³.

According to Tindal CJ in *Sussex Peerage case*¹⁴, “if the words of a statute are in themselves precise and unambiguous, then no more can be necessary than to expound those words in their natural and ordinary sense”

⁸ Per Lord Hailsham in *Johnson v Moreton* (1980) AC 37 at 53.

⁹ (1980) 1 WLR 142 at 168

¹⁰ J L Jowell and J P W B McAuslan. *Lord Denning: the Judge and the Law*. (England: Sweet & Maxwell Ltd., 1984) p. 448

¹¹ Rt Hon Lord Denning *The Discipline of Law*. (London: Butterworths, 1979) p.12

¹² *ibid.*, at p.314

¹³ Marcel Berlins and Dyer Clare. *The Law Machine*. 4th Edition. (England: Penguin Books, 1994) quoting Lord Devlin in “*The Judge*” (OUP 1979) p.72

¹⁴ (1843-1845) 65 RR 11 at 51.

This portrayal of the role of a judge as interpreters of the grammatical meaning, was clearly evident in *Abley v. Dale* where the court held that “if precise words used are plain and unambiguous, in our judgment, we are bound to construe them in their ordinary sense, even though it does lead, in our view of the case, to an absurdity or manifest injustice.”¹⁵

Therefore where the court is carrying out a textual analysis it is clear that the role of judiciary is minimized to the extent that their fidelity to the text overrides their conscience and the fact that the decision is not meting out justice. Yet they fulfill this narrow role, as Lord Reid pointed out, in *IRC v Hinchy*¹⁶ that where the words are precise and clear then “the words themselves best declare the intention of the law-giver”.

However, the observation of Lord Denning is quite significant in this regard, as he holds the view that, where a judge simply examines words and produces a grammatical meaning, it is wrong in principle.¹⁷ According to Lord Denning, for a word to truly have a value then a “concatenation of contextual factors is needed”¹⁸, mainly due to the fact that “English language is not an instrument of mathematical precision”.¹⁹

Therefore, in certain circumstances in order to provide an interpretation that is of some value, there has to be a balance between “text and context”. However, it is only a qualified contextualization that takes place, when textual grammatical analysis leads to either absurdity or ambiguity, because the court would then proceed to examine the “historical motivation for the statute from which the purpose of the legislation can be inferred and the words are then read in the light of that purpose”²⁰.

This is more in line with Randal Graham’s view on Originalism²¹, where the judicial role is similar to an archaeologists’, as they are focusing on unearthing the intention of the author²².

¹⁵ (1851) 11 CB 378 at 391. This view was followed by Lord Atkinson in *Vacher & Sons Ltd v London Society of Compositors* (1913) AC 107 at 121.

¹⁶ (1960) AC 748 (HL)

¹⁷ Lord Denning., op.cit., p. 10

¹⁸ Devenish, op.cit., p.26

¹⁹ Lord Denning, op.cit., p.10; James, Simon and Chantal Stebbings, *A Dictionary of Legal Quotations*. 5th Edition. (Universal Law Publishing Co. Pvt. Ltd, 2004) p.65; Lord Denning “The influence of religion”, in *The changing law*, 1953, p.106; That “judges are too often inclined to fold their hands and blame the legislature, when they really ought to set to work and give the words a reasonable meaning, even if this does involve a departure from the letter of them. By so doing they are more likely to find the truth.”

²⁰ Heydon’s Case (1584) 3 Rep 7a

²¹ R N Graham. “A Unified Theory of Statutory Interpretation.”

<http://www.estig.ipbeja.pt/~ac_direito/interpret.pdf>

²² *ibid.*, at p.4, where the author cites Coté’s idea of “statutory archaeology”.

It is due to these reasons that William Eskridge Jr. points out that interpretation includes not only this strict literal approach, but also “a sophisticated appreciation of the goals underlying the text”. This purposive approach is carried out as a judge would “endeavor to infer the design or purpose” which is embedded within the legislation and “so an unqualified contextual approach is thus made”²³ Furthermore, this purposive approach is seen as “an attempt by the judiciary to assimilate the old triumvirate rules into one set of rational and consistent propositions.”²⁴

With regard to the purpose or goals underlying the legal text as Lord Denning pointed out, statutes come to judges “as men of affairs, who have their own feelings, for the meaning of the words and know the reason why the Act was passed” and not as “folks as if they were eccentrics cut off from all that is happening around them.”²⁵ And in the cases of *Seaford Court Estates Ltd v Asher*²⁶ and *Magor and St Mellons Rural District Council v Newport Corporation*²⁷, Lord Denning was of the view that the role of a judge is not to “pull to pieces” the language used by Parliament and Ministers and “make nonsense out of it”, but to “find out the intention of the Parliament and of Ministers and carry it out” and this is done better by “filling the gaps and making sense of the enactment”, here one can identify a trace of pragmatism as well. But according to Lord Simonds, who was also on the bench in *Magor and St Mellons Rural District Council* case opined that this facet of interpretation amounted to a “naked usurpation of the legislative function under the thin guise of interpretation.” In *R v Barnet London Borough Council, ex parte Nilish Shah*²⁸, Lord Scarman held that the idea of the judiciary “filling the gaps left by the Parliament” was “an impermissible approach to the interpretation of the statutory language.” The permissible approach with features of originalism was brought forward by Lord Reid in *Black Clawson* case²⁹ where he stated that one should put oneself “in the shoes” of the maker or the makers and take into account relevant facts known to them when the document was made.” However, Devenish makes a valid point where it is claimed that by “applying a particular interpretation to a statute and then applying it to a particular situation involves an acute sense of tension between the past and the present.”³⁰

²³ Devenish., op.cit., p.36

²⁴ Following the dicta of notably Lord Simon in *Maunsell v. Olins* (1975) AC 373; Lord Diplock in *Carter v. Bradbeer* (1975) 1 WLR 1204 and *Fothergill v. Monarch Airlines* (1981) AC 251. The Literal Rule, Golden Rule and the Mischief Rule have fused into one, which is to give effect to the purpose of the statute.

²⁵ Lord Denning, op.cit., p.10

²⁶ (1949) 2 KB 481

²⁷ (1951) 1 All ER 1018 at 1029

²⁸ (1983) 2 WLR 16

²⁹ *Black-Clawson International Ltd v Papierwerke Waldhof-Aschaffenburg AG* (1975) 1 All ER 810 at 814

³⁰ Devenish., op.cit., p.5

Thus we see that the balance and focus between “tradition and innovation”, “text and context”, “form and substance” tilting back and forth and shifting from one to the other as the point of emphasis in the relationship between the text, the author and the interpreter, is in motion.

The judiciary is acutely aware of the consequences of adopting different interpretations. It must be noted that there lies a possibility that they would pick a particular approach in order to evade accusations of political bias by showing their fidelity to the text and deference to the will of the legislature. On the other hand they would utilize an interpretation that would allow for dispensation of justice and equity, as Lord Denning stated “when a judge has a function to choose between alternative rules in case of gaps in the law, to choose the meaning which accords with reason and justice.”³¹

Inns J, in the case of *Dadoo Ltd & others v. Krugersdorp Municipal Council*³², propounded the idea of “following an unqualified contextual methodology” and which would be an ideal specimen for the understanding of the value-coherence, because this approach embodies the “realization of justice for the individual.”³³

Therefore “pragmatism probably best captures the actual practice of the courts and agencies”, since interpretation is considered “to be a process of election, in which the judge chooses one rule of interpretation over another” in order to justify the result that the judge desires. However, Lord Wilberforce has pointed out that, a judge’s character, upbringing and education play an integral role in this area³⁴.

This concept of pragmatism is considered to be unpredictable, since each judges’ perception of justice is individualized and therefore the judiciary is endowed with excessive discretion. It is the combination of these factors which lead to the conclusion that a pragmatic judicial approach would be inadequate in providing normative direction.

According to Randal Graham law should be interpreted according to contemporary ideals, therefore dynamic interpretation permits a statute to be interpreted according “to the needs

³¹ Lord Denning, *op.cit.*, p.22

³² (1920) AD 530

³³ Devenish., *op.cit.*, p. 44

³⁴ Paul Denham. *Law: A Modern Introduction*. (London: Hodder & Stoughton, 1994) at p.94 cites Professor J.A.G. Griffith’s “The Politics of the Judiciary” where he presents the view that through their very background and training judges are not only socially but also politically conservative and this is particularly reflected in controversial or hard cases.

which are identified at the time the rule is being applied". Hence, the law must bend and stretch in ways that the drafter could not expect³⁵.

The extreme end of pragmatism is where "once legislation has been promulgated, the legislature's task is complete and the text acquires an existence of its own", and a judge can give new meaning that would make the legislation more adaptable. This end of pragmatism though its "provides little normative direction" takes into consideration the "continuous time frame in which all statutes should operate" it must be noted here that the role of the judiciary will not be unaccounted for as judges must rationalize and justify the approach they took in reaching a decision. But it is said that very often interpretation is merely "the result of intuition and inarticulate premises".³⁶

Ultimately the assortment of different techniques in the grab bag contains the spectrum of approaches/theories that the judiciary may use because "interpretation is not static, but dynamic. Interpretation is not an archaeological discovery, but a dialectical creation.

Interpretation is not mere exegesis to pinpoint historical meaning, but hermeneutics to apply that meaning to current problems and circumstance."³⁷ Thus the role of the judiciary is to place "the best interpretation that is most consonant with the underlying values of society."³⁸

Bibliography

Berlins, Marcel and Dyer Clare. *The Law Machine*. 4th Edition. England: Penguin Books, 1994.

Denham, Paul. *Law: A Modern Introduction*. London: Hodder & Stoughton, 1994.

Devenish, G E. *Interpretation of Statutes*. Cape Town: Juta & Co, Ltd, 1992.

Dias, R W M. *Jurisprudence*. London: Butterworths, 1970.

Eskridge Jr., William. "Interpretation of Statutes." *A Companion to Philosophy of Law and Legal Theory*. Ed. Dennis Patterson. 2nd Edition. Blackwell Publishing Ltd., 2010. 188-196.

³⁵ William Eskridge Jr. "Interpretation of Statutes." *A Companion to Philosophy of Law and Legal Theory*. Ed. Dennis Patterson. 2nd Edition. (Blackwell Publishing Ltd., 2010). 188-196

³⁶ Devenish, op.cit., p. 55

³⁷ William Eskridge Jr. *Dynamic Statutory Interpretation* (1987) 135 U: Pa Law Rev. p.1479 at 1482

³⁸ *ibid.*, at p.207

Graham, R N. "A Unified Theory of Statutory Interpretation."
<http://www.estig.ipbeja.pt/~ac_direito/interpret.pdf>.

Harris, Phil. An Introduction to Law. 4th Edition. London: Butterworths & Co, 1993.

James, Simon and Chantal Stebbings, A Dictionary of Legal Quotations. 5th Edition.
Universal Law Publishing Co. Pvt. Ltd, 2004.

Jowell, J L and J P W B McAuslan. Lord Denning: the Judge and the Law. England: Sweet &
Maxwell Ltd., 1984.

Lord, Denning. Landmarks in the Law. Kent: Butterworths, 1984.

The Closing Chapter. Kent: Butterworths, 1983.

The Discipline of Law. London: Butterworths, 1979.

What next in the Law. Kent: Butterworths, 1982.

Miers, David. "Legal Theory and the Interpretation of Statutes." Legal Theory and Common
Law. Ed. William Twining. Basil Blackwell Inc., 1986. 115-135.

Twining, William and David Miers. How To Do Things with Rules: A Primer of
Interpretation. 3rd Edition. Butterworths, 1991.

DEVELOPMENT OF THE AREA OF THE RELEVANCY OF FACT UNDER SECTION 6 BY CASE LAW

Srinika Raigamkorale, LL.B (Hons), BAMS,
Attorney - at - Law, Tutor, Sri Lanka Law College

Introduction

In present society, it is very difficult to get a competent "witness" and "relevant evidence", thus it effects to the administration of Criminal Justice. "The obvious reason of this a pathetic attitude, to become as a witness, on the part of the constituents of the society, seems to be that, to become a witness would mean inviting to him and to his family members for numerous and various kinds of physical, social, legal, economical, moral, political, family, religious and other problems".¹ In such a situation relevancy of evidence should not be strictly limited and simultaneously should keep the safety donated by rules of evidence.

Traditionally two reasons have made hear say in admissible; unfairness and possible inaccuracy. But the concept of Res Gestae offered an exception to this rule.

Res Gestae translates from Latin as "things done". Res Gestae rule has no precise definition and applies to so many different and unrelated situations. "It would be little short of miraculous if one single doctrine would suffice for every situation".²

Section 6 of Evidence Ordinance states;

"Facts which, though not in issue, are so connected with a fact in issue as to form part of the same transaction, are relevant, whether they occurred at the same time and place of at different times and places"

Section 6 is usually known as the rule of Res Gestae. The rules formulated in section. 6 is expounded and illustrated in Section. 7, 8, 9 and 14. Facts which may be proved, as part of Res Gestae, must be facts other than those in issue but must be connected with it. Section 6, not limited to the same time and place as mentioned in English law but different time and places. The scope of Section 6 is discussed in this report with comparative analysis of decisions of English and Indian jurisdiction as well.

¹ Neelam Chaudharg, (2012), Changing Dimentions of the Law relating to Res Gestae

² Amit Joshi, (2013), Doctrine of Res Gestae

Statements of the Issues

General statement of the issue

Whether the different decisions have been taken by the judges resulted development of the area of the relevancy of fact under section 6.

Specific statements of the issue

Whether the decisions of judges cause to develop the area of

- Meaning of transaction
- Application of contemporaneous and spontaneous statements accompanying acts.
- Statements of bystanders.
- Statements which prove state of mind or emotion.
- Acts at different places and times.

Discussion

Meaning of transaction

A transaction defined by a single name, as a crime, a contract, a wrong or any other subject of enquiry which may be in issue.³ The various tests use to determine whether a fact forms part of the same transaction. They are,

- (a) If the fact in issue and the fact of which evidence is sought to be given has the relation of cause and effect or effect and cause, then becomes a part of the same transaction.

This test becomes meaningless because every event is the effect of innumerable effects.

- (b) Facts connected by proximity of time and place.

This test is not enough, because the section deals facts happening at different times and places too.

- (c) There should be a continuity of purpose and action.

This becomes useless when it merely substituting one vague phrase for another".⁴

Therefore, there is no definition for 'transaction' yet.

Application of contemporaneous and spontaneous statements accompanying acts

As regards these acts, two safeguards must be observed,

³ Amit Joshi, (2013), Doctrine of Res Gestae

⁴ Neelam Chaudharg, (2012), Changing Dimensions of the Law relating to Res Gestae

- (a) The declarations must be substantially contemporaneous with the act that is, made either during, or immediately before or after its occurrence.

It means utterance must be simultaneous with the incident or soon after or before it.

This based on the experience that, under certain external circumstances of physical shock, a stress of nervous excitement may be removed the control of the witnesses, so the utterance occurs spontaneous and sincere response to the actual sensations. According to Wigmore this immediate and uncontrolled senses lasts for a brief period. Because of 'self-interest' or 'reasoned reflection' thoughts not arise, it is 'particularly trustworthy' and can admit instead of its hearsay character.

In *R vs. Arnolis Perera*,⁵ Garvin J stated that “our section 6 is more restrictive than the English Law in that it does not include all that is covered by that doctrine under the English Law”. The court refused to admit a statement of deceased that she was going to accompany the accused made on the afternoon of the day on which she disappeared.

However, in *R. vs. Herahamy*⁶ the accused assaulted the deceased on hearing cries, the son of the deceased ran to his father and questioned him. The court held that the statement to the son was admissible but not a subsequent statement made by deceased to the headman. “The exclusion in both these cases and the inclusion of one statement in one of them appear to have been based on the time factor”.⁷

However, psychological studies indicate that the difference between the time of cognition and the time when the declarant may begin to fabricate is so small. Some studies indicate that as a self-protective device, witnesses may initially suppress unpleasant memories, which only emerge later calmer time. Further, if a person does not accurately remember the events due to stress, he may draw 'inferences to fill in memory gaps' by 'reporting non facts'. Such data argue directly against application of the excited utterance exception.⁸

In *Bedingfield's* case deceased had come running with her throat cut out of a room and she had said something implicating a as she came out and a few minutes before she died. The Court held that the statement was not admissible since transaction was over. In *Sinniah Palaniandy* case the court held that “an utterance of a boy, who was lying fatally injured, of the appellant's name “Palaniandy”, when questioned by his father as to the name of the assailant, was not part of the *Res Gestae*”.⁹

⁵ (1927) 28 N.L.R. 481

⁶ (1946) 47 N.L.R. 33

⁷ E. R. S. R. Coomaraswamy, *The Law of evidence*, pg 210

⁸ Amit Joshi, (2013), *Doctrine of Res Gestae*

⁹ E. R. S. R. Coomaraswamy, *The Law of evidence*, pg 210,211

The question of contemporaneous leads such confusions as when the transaction was started and when it was over?

To settle this ambiguity in *Ratten vs. R* the Privy Council entirely dispensed with the test of contemporaneity and adopted the test of “spontaneity and involvement”. Lord Wilberforce said that “hearsay evidence may be admitted if the statement providing it is made in such conditions (always being those of approximate but not exact contemporaneity) of involvement or pressure as to exclude the possibility of concoction or distortion to the advantage of the maker or the disadvantage of the accused”. Then the courts began focusing on how long the excited condition lasted rather than focusing on when the statement was made and therefore liberalized the strict timing requirement.

Present day India and England tend to indicate that the utterance must be spontaneous or natural, and though not precisely contemporaneous must be substantially so. Each case must depend upon its own circumstances.¹¹

In *Vasa Chandrasekhar Raov vs Ponna Satyanarayana*¹² the court declined to accept the evidence as part of the same transaction because of the absence of finding as to whether the deposition was either at the time of the commission of the crime or immediately thereafter. The test applied here was, the statement was made at the spur of the moment without an opportunity to concoct and fabricate anything. When the excluding test mentioned in *Ratten's* case applies to the both *Arnolis Perera* and *Herashamy* cases such statements may be admitted under Res Gestae.

(b) The act itself must be in issue or relevant and the statement must relative to the act, which it accompanies.

Statements of by standers

According to the illustration (a), bystander means “the person who is present at the time of the incident and not those who gather at the spot after the incident”.¹³

R. vs. Gibson followed in *Yohonis Singho vs. The Queen*, the court held to be inadmissible the evidence of a witness that she heard people going past her house shouting that Plaintiff had been stabbed by the accused, who was named, on the ground that they were by no means the shouts of bystanders relevant under section 6.¹⁴

¹⁰ Amit Joshi, (2013), Doctrine of Res Gestae

¹¹ ibid

¹² 2000 INDLAW SC 326

¹³ Amit Joshi, (2013), Doctrine of Res Gestae

¹⁴ E. R. S. R. Coomaraswamy, The Law of evidence, pg 214

In *Nasira vs. Emperor* the court emphasize that “the remark made by person other than the eye witnesses would only be hearsay and the statement should be at the time of transaction taking place or so shortly before or after. When the transaction has terminated, the statement made is irrelevant”.¹⁵

In *Mahedra Pal vs. State*¹⁶, persons who came immediately after the murder and were informed by the eye-witnesses as to who the two accused has been, their deposition was judged to fall within the ambit of Section 6.

The *Queen Emperor vs. Fakirappa*¹⁷ the court emphasized, “the word 'transactions' is used in a limited sense in illustration (a) though it is used in more general sense that in the remaining illustration of that section”.

Statements which prove state of mind or emotion

When a person's state of mind in issue, it can be proved by,

- The statements or conduct of others, which may have influenced him.
- The contemporaneous statements, at a time they made, there was no necessity for him to give a false impression.
- Evidence of express contemporaneous assertions made by him at the time.

Cross & Tapper stated that, “the requirement of contemporaneity is a question of degree”.¹⁸

A person's statement of intention is not considered as that he did that thing. “In *Wainwright* case, a girl left home telling her mother that she was going to visit Wainwright. In *Thomson* case, a girl said that she intended to perform an abortion on herself. Both statements were held to be inadmissible because the declarent intention was not directly relevant. The issue was, respectively, whether there was a meeting with Wainwright and whether the pregnant girl performed the abortion herself. But in *Buckley* case, it was held that the statement made by the police officer that he is going to meet Buckley in course of his duty is admissible as there is a likelihood that a police officer who says he has to meet someone in course of his duty will do that”.¹⁹

¹⁵ C.D Field(2004),C.D/Field's Commentary on Law of Evidence,Vol.2

¹⁶ ibid

¹⁷ ibid

¹⁸ E. R. S. R. Coomaraswamy, The Law of evidence, pg 202-217

¹⁹ 1875 13 Cox CC 171, 1912 3 KB 19.1873 13 Cox CC 293, Amit Joshi, (2013), Doctrine of Res Gestae

Thus, in *Arnolis Perera*, the deceased intention was not the issue but deceased had met the accused.

Acts at different places and time.

Illustration (b) emphasizes situation of general transaction. Any word or statement made at any time during the continuance of the transaction which spread over a long period, are admissible as Res Gestae.

In *Rawson vs. Haigh*, while the debtor was abroad he had written a few letters to his friends in England, indication and action to remain abroad in fraud of creditors. These letters were admitted as made in the course of the transaction.²⁰ In *Attanayake* the court decided that all the acts were connected with a single objective and all the participant wanted to achieve a common purpose, then it viewed as part of a 'general transaction'.²¹

In *The People of the State of Colorado v. Jody M. Agado*,²² the court declared that "In such circumstances, trial courts should apply a three-part evidentiary test.

First, trial courts should require that the other act have been part of events leading up to and "inextricably intertwined with" the crime charged. Rather, the events provide the context necessary for a full understanding of the crime.

Second, trial courts should require that evidence of the other act itself be "inextricably intertwined" with those events.

Third, if the evidence were not earlier excised, it could be excluded if its probative value were substantially outweighed by the danger of unfair prejudice or confusion.²³

Conclusion

The process of refining the Res Gestae concept began in the 1920s and when it identify as a difficult task, as clarification, it was developed as numerous categories to the hearsay exception. In English law also it is mentioned as exceptions to hearsay rule at section 118 of the Criminal Justice Act 2003, rule 4. This being so, the general opinion of all authorities on the law of evidence is, this phrase should be avoided completely.²⁴

²⁰ E. R. S. R. Coomaraswamy, The Law of evidence, pg 202-217

²¹ G.L. Peiries Prof., The Law of Evidence in Sri Lanka, pg 50

²² February 5, 1998 ,No. 96CA0427

²³ Neelam Chaudharg, (2012), Changing Dimentions of the Law relating to Res Gestae

²⁴ Neelam Chaudharg, (2012), Changing Dimentions of the Law relating to Res Gestae

Court has minded always that this doctrine should never be expanded to an unlimited extends. Thus courts have always considered the test of “continuity of the transaction”. The word transaction used in this section is not distinct and varies from case to case. Therefore each case should be judged according to its own merit.

Up to date court has developed the test of spontaneity for acts at same time and same places, try to restrict the evidence of bystanders and evidence of state of mind and find a way of proving main transaction for acts at different time and places.

References

Neelam Chaudharg, (2012), Changing Dimentions of the Law relating to Res Gestae, available at research.uniraj.ac.in accessed on 29.12.2013, 6.15p.m.

Amit Joshi, (2013), Doctrine of Res Gestae, available at engllb.blogspot.com accessed on 29.12.2013, 6.15p.m.

C.D Field (2004), C.D.Field's Commentary on Law of Evidence, Vol.1, New Dhelli, India

E. R. S. R. Coomaraswamy, The Law of evidence, Second edition (1989), Lake House Investments Limited, Colombo 2, Sri Lanka.

G.L. Peiries Prof., The Law of Evidence in Sri Lanka, (1977) Second edition, Lake House Investments Limited, Colombo 2, Sri Lanka .

R.Ranchhoddas, D. Keshavlal Thakore, Ratanlal & Dhirajlal on Law of Evidence, (2004), Wadhwa & Company, Nagpur, New Delhi, India.

STATUS QUO OF NEW FORMS OF EMPLOYMENT IN EMPLOYMENT LAW

Pavithira Varaveswaran, LL.B (Hons) (Colombo)

Attorney - at - Law.

i. Introduction

As a result of the rapid Globalization and liberalization, new forms of employment such as, outsourcing, subcontracting,¹ online working and casualization are very familiar in employment relationship. These forms of employment are preferred by the manufacturers as a result of their cost effective, speedy service and quality of the work.² But, the prime conditions which ensures worker's security depends in the existence of a contract of employment. Employer-employee relationship is created if it is a contract of service, not contract for service. So, this article discusses whether any employer-employee relationship is created in the aforesaid new forms of employment.

ii. New Forms of Employment

Outsourcing, subcontracting, on line working and casualization are some of the new forms of the employment practice by many organizations. Outsourcing of service refers to the practice of buying services externally rather than producing them internally. Three common types of outsourcing are Information Technology (IT) outsourcing and Business Processes outsourcing (BPO) and Knowledge based outsourcing. Today, small and medium sized companies are gradually substituting for big industries specifically to the extent that production process have developed from mass production to services, tailored to consumer demand and taste, with zero margins of error and prompt deliveries. Multinationals like Daimler, Benz and Microsoft are shedding their excess weight and outsourcing part of the production from various parts of the world. Most of the Software developers in Bangalore and Hyderabad are engaging in processing data and coding texts for Banks in the West. The Benz Daimler in Germany is getting parts for Benz cars from companies in Brazil and Philippines. Air Bus Corporation in France is getting parts of the Air bus manufactured in UK.³ USA is outsourcing functions in hospitals not directly related to the work as of doctors and nurses has substantially increased the quality of patient care, the productivity of hospitals and provided new opportunities.

¹ Section 45A of the Wages Boards Ordinance, No 27 of 1941

Employer is not liable to pay statutory payments to his employees when they are under sub-contract.

² Silva, S, The transformation of labour law and relations, 1st Edition, Stanmford Lake house, 2004, pp57

³ Wijayaratanam, K, Outsourcing, Sub-contracting, Casualization and the independent contractor

iii. Impact of new forms of employment

This type of employment has a fundamental impact on traditional employment by decreasing numbers of people who are working under permanent contracts of employment. The nature of work of new forms of employment is distinguished from traditional forms of employment. Competitiveness, productivity improvement, flexibility in regard to pay, working hours, types of contracts, ways of getting work done and the size of the workforce, and corporation between management and employees are some of the features of new forms of employment.

The definitions of 'workman' in employment law fail to accommodate new forms of employment. As a result, most of the protection given by legislative enactments is no longer extended to new forms of employments. Initially it shifts the burden of protection from employers to employees. Applying tests such as the control test, integral test, economic realistic test, and multiple factors test etc. may conclude that new forms of employment are not contract of service. The reason for this conclusion is based on who is making decision on time of work, manner of work, control of work etc. Employees under new forms of employment are given much flexibility and freedom regards to their work which is not a feature of traditional forms of work. The payment is made as soon as the assigned work. Therefore, it is that employees under new forms of employment are not given the equal protection which is available to traditional types of employees. On the other hand, in terms of employer he cannot expect the same standard of attachment from employees. Characteristics such as loyalty, being the part of the organization etc have been changed.

Furthermore, EPF⁴, ETF⁵ and Gratuity⁶ could be deprived when they are labeled under contract for service. Although, there is no defined reason to categorize them so, applying tests may conclude them as contract for services because the terms and conditions are more flexible and free. Knowledge based outsourced permits outsourcing in professions such as Human Resource Management, IT and Accountancy etc. So the knowledge, skill and attitude of the work are well known by the employees than the employer,⁷ an employee under new forms of employment is in better position to bargain with his employer. So the control over the employee is very less. Therefore, it is very clear that the service is rendered by the service provider who is not in the equal standing as ordinary employees in the sense.

⁴ Employee Provident Fund Act NO 15 of 1958

⁵ Employee Trust Fund, No 46 of 1980

⁶ The Payment of Gratuity Act, No 12 of 1983

⁷ Performing Right Society v Mictshell and Booker Limited [1924] 1KB 762

In addition, new forms of employment are not covered by the Industrial Disputes Act.⁸ In terms of section 02 of the Workmen Compensation Ordinance,⁹ an employee is defined as “any person who has entered into works under a contract with an employer for the purpose of trade or business in any capacity.”¹⁰ This makes it possible to interpret the term 'workman' in a wider sense. Employees who are entitled to periodic payment are covered by the label employee. Therefore, independent contractors for service are excluded from this definition. Since there is no static status or fixed definition for new forms of employment in employment law the tests prefer to consider them as contracts for service than contract of employment. More discretions are granted to these types of employees regarding their work. For an example, if the employees under new forms of employment fail to work in accordance to the control of the employer within the agreed time; they would not be questioned by the employer with regard to manner, time or any discretion. This feature can be seen in the IT industry, part workers and sub contracts etc. Although it gives some sort of discretion and freedom to these employees, on the other hand it does not give social security in the legal perspective.

As a result, the employer is not obliged to pay EPF, ETF or Gratuity other than the agreed remuneration for their service. The payment is made when they finish the specified work. In addition, Maternity Benefits,¹¹ holidays,¹² leaves¹³ and overtime¹⁴ etc are not a part of their employment. The employer is not vicariously liable for the acts of employees. They are restricted from seeking remedy through Labour Tribunals, Arbitration or Labour Courts which means that they are excluded from just and equitable decisions of Labour courts. Whether some of the major rights such as collective bargaining¹⁵ and form a trade union¹⁶ or participation in trade union are given to them is a question. New forms of employment place a greater responsibility on individuals to take more initiative than before in relation to education, skills acquisition, health and protection against old age (superannuation) and unemployment.¹⁷

⁸ Cassidy v Minister of Health [1981] 2KB 228

⁹ Industrial Dispute Act, No 43 of 195

¹⁰ Section 2 of Workmen Compensation Ordinance No 19 of 1954

¹¹ The Maternity Benefit Ordinance, No 32 of 1937

¹² The Shop and Office Ordinance, No 19 of 1954 and The Wages Boards Ordinance, No 27 of 1941

¹³ Ibid

¹⁴ ibid

¹⁵ Trade Union Ordinance, No 14 of 1935

¹⁶ Ibid

¹⁷ Supra note 2, pp 77

The contract between employer and employees are Business Process Outsourcing was used as a cost cutting tool, as it is cheaper to outsource or delegate such services to developing countries where the labour cost is very much cheaper than conducting such functions in western countries where labour is expensive.¹⁸ The positive features of new forms of employment are the effectively reduced costs, increased efficiency and quality, speed-up time market, providing faster response to market changes resulting in corporate effectiveness and enhanced profits. Moreover, this structure of employments is supposed to save money and introduce faster, more accurate, automated processes, allowing Management to focus on products and services.

The Corner stone of an employer and employee relationship is a contract of employments. The protection of employees is ensured on the base of the contract of employment. This relationship is a dynamic socio-economic process. It is a designation of the whole field of relationship that exists because of the necessary collaboration of men and women in the employment processes of industry. When an employer outsources employees, he is freed from duties and obligations over those employees. The burden of responsibility is removed from him. It is very clear that the two parties in the contract of employment are not equal in position. Therefore, mostly all the labour laws in Sri Lanka take forwards, steps to give advanced positions for the employees. Welfare state facilities for the employees are given above the contract of employment.

The term servant means a person subject to the command of his master as to the manner in which he shall do work. So this position is very low in outsourcing and sub-contracting. Their actual execution of the work is not under the control of the person for whom he does. He may own discretion in things which are not specified before hand.

iv. Conclusion

The types of jobs available are changing more rapidly than before and organizations are compelled to adapt changes by external factors. As a result of a borderless and globalized world there are several implications for national labour relations system. When educational levels and skills increase and improve, employees are less susceptible to control and commands. Moreover, it enables an enterprise to concentrate on its core competencies while on the other it enhances the productivity of service and products.

¹⁸ Fernando, N.G, New Dimensions in the rights and duties of employers and employees in business process outsourcing operations and in hired labour arrangements, Vol XVIII, No.2(Nov.,2011), pp.27-34

¹⁹ Performing Right Society v Mictshell & Booker Ltd [1924] 1KB 762

On the other hand, quality and productivity increase when people at the point of production are involved in decision. But, the protective role of labour law should be carefully selected. Although, equal emphasize should not be given to all types of employees, the law must take active role in providing maximum protection to all sort of employees. All the rights given to traditional employees should also be extended to new forms of employees. Industrial peace should be ensured by providing safeguard mechanisms to employees under new forms of employment.

Bibliography

Books

- Silva,S, The transformation of labour law and relations, 1st Edition, Stanmford Lake house, Sri Lanka, 2004
- De Silve,S.R, The contract of employment, Revised Editon, Employers' Federation of Ceylon, Sri Lanka,1998
- Smith, I.T, Industrail Law,5th Edition, O'Kelly Trust house Forte,1983
- John.Hthe Globalization of Business, 5th Edition, Routledge,London,1993
- Snell,Bohlander and Vohra, Human Resource Managent,3rd Edition, Cengage Learning India (Private) Ltd, India, 2010
- Armstrong,M,Human resource Management Practice, 11th Edtion,Replika Press (Private) Ltd, India, 2009
- Legal Literacy Project, Employment Law, 1st Edition, Vidyalankara Press Print, Kelaniya, 1995

Articles

- Fernando,N.G, New Dimensaions in the rights and duties of employers and employees in business process outsourcing operations and in hired labour arrangements, Vol XVIII , No.2(Nov.,2011), pp.27-34
- Wijyaratnam, K, Outsourcing, Sub-contracting, Casualization and the independent contractor

Acts

- Industrial Dispute Act, No 43 of 1950
- Employee Provident Fund Act NO 15 of 1958
- Employee Trust Fund, No 46 of 1980
- The Payment of Gratuity Act, No 12 of 1983
- Workmen Compensation Ordinance No 19 of 1954
- The Maternity Benefit Ordinance, No 32 of 1937
- The Shop and Office Ordinance, No 19 of 1954
- The Wages Boards Ordinance, No 27 of 1941
- Trade Union Ordinance, No 14 of 1935

Cases

- Cassidy v Minister of Health [1981] 2KB 228
- Performing Right Society v Mictshell and Booker Limited [1924] 1KB 762
- Performing Right Society v Mictshell & Booker Ltd [1924] 1KB 762

யுத்த குற்றமாய் : பெண்களுக்கெதிரான பாலியல் வன்முறை

புவிந்திரன் றெக்னோ LLB (Hon),
Colombo

ஆயுத மோதல்களின் போது பெண்களுக்கு எதிரான வன்முறையானது பரந்துபட்டதும், தொடர்ந்து கட்டவிழ்த்துவிடப்பட்டதாகவும் காணப்படுகின்றது. இவ் வன்முறைகள் யுத்தத்தின் போதும் அதைத் தொடர்ந்து வருகின்ற இடப்பெயர்வு, மீள்குடியேற்றம் போன்ற நடவடிக்கைகளின் போதும் தீவிரமாக இருந்து வருகின்றது. பெண்களுக்கு எதிரான வன்முறைகள் என நோக்குகின்ற போது குறிப்பாக பாலியல் ரீதியான துன்புறுத்துதல்களுக்கே கடுமையாக இலக்காக வேண்டியவர்களாக காணப்படுகின்றனர்.

இனப் படுகொலை என சித்தரிக்கப்படும் ஆயுத மோதல்களின் போது இவ்வகையாக பாலியல் வன்முறைகள் தீவிர ஆயுதமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. சட்ட வல்லுனரான ரபேல் லெம்கின் இனக் கொலைக்கு விளக்கம் கொடுக்கின்ற போது, “இனக் கொலை என்பது தேசிய குழுமங்களின் வாழ்விற்கும் வளத்திற்கு அடிப்படையாக விளங்கும் ஆதார தூண்களை அழித்துவிடும் நோக்கத்தைக் கொண்ட ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட ஒரு படிப்படியான அழிவுத் திட்டத்தைக் குறிக்கும். தேசிய இனங்களின் மொழி, பண்பாடு, தேசிய உணர்வு, மதம், பொருளாதார வாழ்வு, அரசியல் என்பது மட்டுமன்றி அந்த இனத்தைச் சேர்ந்த தனிமனிதர்களின் சுதந்திரம், உடல், நலம், கௌரவம், தனிப்பட்ட பாதுகாப்பு என்பனவற்றை அழிப்பதுவே இதன் நோக்கமாகும். இங்கு தனி மனிதருக்காக எடுக்கப்படும் நடவடிக்கைகள் அந்த தனி மனிதருக்காக அல்ல. மாறாக அவர் அந்த இனத்தைச் சேர்ந்த தனி மனித உறுப்பினர் என்பதற்காக மேற்கொள்ளப்படுவதாகும்” என்கின்றார்.

எனவே இவ்வாறான ஆயுதமோதல்களின் போது குறிப்பிட்ட இனக்குழுமத்தைச் சேர்ந்த பெண்கள் பாலியல்ரீதியாக கடுமையாகத் துன்புறுத்தப்பட்டு, சமூகத்திற்காக பழி வாங்கப்படுபவர்களாகின்றனர். இவ்வாறாக யுத்தகாலங்களிலும், அதன் பின்னர் இடப்பெயர்வு, மீள்குடியேற்ற காலப்பகுதிகளில் கடுமையாக உரிமை மீறல்களுக்கு இலக்காகுவது ஓர் துயர வரலாறாகவே காணப்படுகின்றது.

உலகின் சிறந்த படை எனப்படும் ரஷ்யாவின் செம்படையும், கொம்யுனிசத்தால் உந்தப்பட்டு அடித்தட்டு உழைக்கும் வர்க்கத்தால் உருவாக்கப்பட்ட படையும் எவ்வாறு போர்களங்களில் நடந்து கொண்டது என்பதனை *A WOMEN IN BERLIN (eight weeks in the conquered city)* என்ற அனோனிமாவின் புத்தகம் எடுத்துரைக்கின்றது. இதில் பெர்லின் நகரம் ரஷ்யப் படைகளின் கையில் விழுந்த போது அனோனிமா என்ற பெண் மற்றைய பெண்களுடன் எவ்வாறு இராணுவத்தினரால் கூட்டு பாலியல் வல்லுறவுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டு சித்திரைவதைப் படுத்தப்பட்டார்கள் என்பதனையும் இராணுவக் கட்டுப்பாட்டினுள் அவர்களின் நிலைமைகளையும் அது வெளிப்படுத்துகின்றது. இங்கு குறிப்பிட வேண்டியது என்னவெனில் அனோனிமா வசித்த பகுதியில் 1945 ஏப்பிரல் - யூன் 22 திகதியிலிருந்து மே 21ம் திகதிவரை

மட்டுமே ரஷ்ய படைகளின் முழுமையான இராணுவக் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தது. இக் குறிப்பிட்ட காலப்பகுதியிலேயே அனோனிமா தான் ஒரு பாலியல் தொழிலாளியைப் போல மாற்றப்பட்டதாக கூறுகின்றாள். இக் குறிப்பிட்ட காலப்பகுதிக்குள்ளாகவே பெர்லின் நகர மக்கள் தம் வாழ்க்கை தடம்புரண்டதாக எண்ணினர்.

இலங்கையில் இனமோதலானது பல தசாப்தகால அனுபவமாக இருக்கின்றவிடத்து இங்கு போர்க்களத்தினில், மற்றும் அதன் பின்னரான காலங்களில் பெண்கள் பாரியளவிலான வன்முறைகளுக்கு உட்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றார்கள் என்பது மறுக்க முடியாத ஒன்றாகும். இனக்கலவரக் காலங்களிலாகட்டும், இந்திய அமைதிப்படையின் அட்டுழியக் காலங்களிலாகட்டும், அதற்குப் பின்னராக இராணுவத்தின் முழுக் கட்டுப்பாட்டினுள் நாம் வாழும் இன்று வரையான காலம் மட்டும் பெண்கள் பாலியல் ரீதியாக துன்புறுத்தப்படுவது நடைபெற்றுக் கொண்டே தான் இருக்கின்றது.

இந்திய இராணுவத்தினர் தமிழ் பெண்களை பாலியல் ரீதியாக துன்புறுத்தியது தொடர்பில் ரஜனி திரணகம ஓர் இந்திய இராணுவ அதிகாரியிடம் வினவிய போது “மை டியர்... இது எல்லாம் யுத்தங்களிலும் நடக்கிற ஒரு சம்பவம், யுத்தத்தில் ஏற்பட்ட களைப்பு போன்ற உளவியல் காரணங்கள் இதற்கு அடிப்படையாகச் சொல்லலாம் என சமரசம் செய்யும், எந்தவித பொறுப்புணர்வுமற்ற பதில் தனக்குக் கிடைத்ததாக தனது “முறிந்த பனை” நூலினில் குறிப்பிடுகிறார். அமைதி காக்க வந்தவர்களே எம் பெண்களின் கற்பைச் சூறையாடியது ஒரு கறுப்பு வரலாறாகும். ஏன்? எமது இறைமை பொருந்திய இலங்கையின் இராணுவத்தினர் ஹெய்ரி தீவுக்கு அமைதிப்படையாகச் சென்று அந்நாட்டுப் பெண்களை பாலியல் துஷ்பிரயோகத்திற்கு உட்படுத்தியமையினால் திருப்பியனுப்பப்பட்டனர். ஐ.நா பேச்சாளர் மிச்சல் மொன்ரால் கவலை வெளியிட்டதுடன் அவர்களை தண்டிப்பதற்காக தேசிய நியாயாதிக்கத்திற்கு அனுப்பியதாக 02.11.2007 பி.பி.சி செய்தி தெரிவித்தது. அதன்பின் நடந்தது????

எனவே யுத்தக் களத்தினிலும் குறிப்பாக இனரீதியான மோதல்களின் போதும், அதன் பின்னரான இராணுவத்தினரின் கட்டுப்பாட்டிலும் பெண்கள் குறிவைக்கப்பட்டு பாலியல் ரீதியாக வன்புணர்வு, பாலியல் துன்புறுத்தல், பாலியல் அடிமைகளாக துன்புறுத்தப்படுவதானது ஒரு சர்வதேச ரீதியான பிரச்சனையாக அவர்களின் பாதுகாப்பு, நலம் மற்றும் எதிர்கால நலன் கருதி எடுத்து நோக்கப்பட வேண்டும். அந்த வகையில் இது தொடர்பில் தொழிற்படும் சர்வதேச சட்டங்களை ஆராய்வது சாலச் சிறந்ததாகும். ஏனெனில் இதன்மூலமாகப் பாதிக்கப்படுகின்ற பெண்கள் உடல் ரீதியாகவும், உணர்வு, உளவியல் ரீதியாகவும், அதிர்ச்சிக் குள்ளாக்கப்படுகின்றனர். மேலும் அவர்கள் அவர்களின் சமூகத்தினால் திருமணத்திற்குத் தகுதியற்றவர்களாகவும், விலக்கப்பட்டவர்களாகவும், ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டவர்களாகின்றனர். வாழ்வாதாரமற்று பாலியல் தொழில் புரிய தூண்டப்படுகின்றனர். பாலியல் வன்புணர்வுக்கு உட்படுத்தப்படுகின்ற பெண்கள், குற்றமிழைத்தவர்களின் கருவினை சுமக்கவேண்டிய கட்டாயத்திற்கு உட்படுத்தப்படுத்தப்படுகின்றனர். இது அவர்களுக்கெதிரான இன்னுமோர் வன்முறை வடிவமாகவே எடுத்து நோக்கப்பட வேண்டும். எனவே அது ஓர்

இனக்குழுமத்தினையே அழிக்கும், அவர்களுக்கெதிராக அவர்களின் சமூகமும், அவர்கள் சார் பாலினத்தினரும் செயற்படக்கூடிய நிலைமையையும் கூட இது தோற்றுவிக்கின்றது.

பாலியல் வன்முறை என்னும் பதமானது வன்புணர்வு, பாலியல் அங்க சிதைவு, பாலியல் ரீதியான அவமானப்படுத்தல், கட்டாய விபச்சாரம், கட்டாய கருக்கட்டல் என்ற பல குற்றங்களை உள்ளடக்கியதாகும். UNHCR நெறிமுறையானது அகதிகளுக்கு எதிரான பாலியல் வன்முறைகளை தடுத்தல் மற்றும் அவற்றிற்கு பதிலளிக்கும் போது அதனை ஓர் அடிப்படை மனித உரிமை மீறலாகவும், அது யுத்த களத்தினில் நடக்கும் போது பாரிய மனிதாபிமான சட்ட மீறலாகவும் கொள்கின்றது.

பெண்களுக்கு எதிரான வன்முறைகளை நீக்கும் பிரகடனமானது (DEVAW) பெண்களுக்கு எதிரான வன்முறையானது பெண்களின் உரிமைகள் மற்றும் அடிப்படை சுதந்திரத்தை மீறுவதாகவும், சுதந்திரத்தை அனுபவிப்பதனை பாதிக்கும், நிராகரிக்கும் ஒன்றாக அதன் முகவுரையிற் குறிப்பிடுகின்றது. மேலும் இது அகதிகளாக்கப்படும் பெண்களை, யுத்த களங்களில் வாழும் பெண்களை வலுவற்றவர்களாக நோக்குவதனால் இம் முன்னுரைக்கு பரந்த வியாக்கியானம் கொடுக்கப்படுகின்றது.

இன்று பெண்களுக்கு எதிரான பாலியல் வன்முறை தொடர்பில் சர்வதேச சட்டத்தினில் குறிப்பிடத்தக்க வளர்ச்சி ஏற்பட்டுள்ளது. இப்பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளானது சர்வதேச மனிதாபிமானச்சட்டம், மனித உரிமைச் சட்டம், ஒப்பந்தங்கள், மற்றும் போர்க்குற்ற விசாரணை அணுகுமுறைகளின் அடிப்படையில் தங்கியிருக்கின்றது.

ஜெனீவா உடன்படிக்கை மற்றும் இதன் மேலதிக பட்டயம் ஐ ஆனது பாரிய மீறுதல்களாக குறித்த சில குற்றங்களைக் குறித்துரைக்கின்றது. இதன்படி நான்காவது ஜெனீவா உடன்படிக்கையின் உறுப்புரை 147 ஆனது திட்டமிட்ட கொலை, சித்திரவதை, மனிதாபிமானமற்று நடாத்துதல், வேண்டுமென்று உடலிற்கு, நலத்திற்கு பாரிய துன்பம் அல்லது கடுமையான சேதத்தினை ஏற்படுத்துதல் போன்ற பாரிய மீறல்களை இனங்காட்டுகின்றது. பாலியல் வன்புணர்வானது, அதன் பாரதூரமான தன்மை, பாதிக்கப்பட்டவர்கள் மீதான தாக்கம் என்பவற்றின் அடிப்படையில் சர்வதேச மனிதாபிமானச் சட்டத்தின் கீழ் இது ஒரு பாரிய மீறலாகக் கொள்ளப்படாமையானது ஆயுத மோதல்களின் போது பாலியல் வன்முறையானது ஒரு மோசமான நிகழ்வான இருக்கின்றபோதும் அதனை சட்டம் உணர்ந்து கொள்ளாததனையே வெளிப்படுத்துகின்றது. எனினும் பாலியல் வன்புணர்வானது வேண்டுமென்று உடலிற்கு, நலத்திற்கு பாரிய துன்பம் அல்லது கடுமையான சேதத்தினை ஏற்படுத்துதல் அல்லது சித்திரவதை, மனிதாபிமான நடத்துகை என்பதன்கீழ் அனைத்து வகையான பாலியல் வன்முறை வடிவங்களையும் உள்ளடக்கும் ஒன்றாக பொருள் கொள்ளப்படுகின்றது.

ஜெனிவா உடன்படிக்கையின் பாரிய மீறலானது அதாவது மனிதாபிமானத்திற்கு எதிரான இனக்கொலை சார் குற்றங்களானது சர்வதேச நியாயாதிக்கத்திற்கு உட்படுகின்ற குற்றங்களாகும். இவ்வகையான குற்றங்களானது உலகளாவிய ரீதியில் வெறுக்கத்தக்க குற்றமாகவும், அதனை அடக்குவது அனைத்து சர்வதேச சமூகத்தினதும் அக்கறையொன்றாக இருக்க வேண்டுமெனவும், இது தொடர்பில் எந்தவொரு நாடும், எந்தவொரு தேசிய வரையறையின்றி, பாதிக்கப்பட்டவர்களின் தேசியம் சார்ந்தல்லாமல் கூட, குற்றம் நடைபெற்ற இடத்தின் நியாயாதிக்கத்தினை கூடப் பொருட்படுத்தாமல் குற்றவாளிகளுக்கெதிராக நடவடிக்கையெடுக்க முடியும் என உலக மனித உரிமைப் பார்வை அறிக்கையின் (Human Rights watch world report) யூகொஸ்லாவியாவுக்கான அத்தியாயத்தில், குறிப்பிடுகின்றது. (மே.1999).

முன்னாள் யூக்கோஸ்லாவியாவில் நடைபெற்ற பரந்தளவான பாலியல் வன்புணர்வு, மற்றும் பல்வேறு வகையான பாலியல் வன்முறைசார் சர்வதேச மனிதாபிமானச் சட்ட மீறுதல்களினால் அந்நாட்டு மக்கள் உள்நாட்டிலும், வெளிநாட்டிலும் இடப்பெயர்வுகளை சந்தித்ததற்கு பதிலளிக்கும் முகமாக ஐ.நா வின் பாதுகாப்பு சபையானது ஐக்கிய நாடுகள் பட்டயத்தின் அத்தியாயம் XII கீழ் இயங்கி மனித உரிமை மீறல்களுக்குப் பதிலளிக்கும் முகமாக முன்னைய யூக்கோஸ்லாவியாக்கான சர்வதேச குற்ற விசாரணையினை 1993ல் உருவாக்கியது. இக் குற்ற விசாரணையானது சர்வதேச சட்டத்திற்கு புறம்பாக செயற்பட்டவர்களை தண்டிப்பதற்காக நிர்ணயிக்கப்பட்டது. யூக்கோஸ்லாவியாக்கான சர்வதேச குற்ற விசாரணை (ICTY) நியதிச்சட்டத்தின் 2வது உறுப்புரையானது 1949ம் ஆண்டைய ஜெனிவா உடன்படிக்கையின் மீறுகையின் கீழ் விசாரணைக்கான நியாயத்திக்கத்தினை வழங்கியது. இச்சட்டத்தில் உடலிற்கு அல்லது நலனிற்கு வலிந்து பெருந்துன்பத்தினை அல்லது பாரிய காயத்தினை ஏற்படுத்தும் செயல்கள் எனக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்ற போதும் பாலியல் வன்புணர்வு என்ற பதம் வெளிப்படையாக குறிக்கப்படவில்லை. எனினும் இதன் பொருள்கோடலினுள் இது வியாக்கியானம் செய்யப்பட்டது. இதன் உறுப்புரை 5 ஆனது ஆயுத மோதல்களின் போதான மனிதாபிமானத்திற்கு எதிரான குற்றங்களை விசாரிக்கும் நியாயாதிக்கத்தினை வழங்கியது. இவ்வுறுப்புரையானது விசாரணைக் குழுவானது ஆயுத மோதல்களின் போது அடிமைப்படுத்துதல், பாலியல் வன்புணர்வு, சித்திரவதை, மனிதாபிமானமற்ற நடவடிக்கை போன்ற குறித்த குற்றமிழைத்தவர்களுக்கு எதிராக சர்வதேச / உள்ளக தன்மையினில் சட்டரீதியாக வழக்குத் தொடர்வதற்கான அதிகாரத்தினை வழங்கியது.

இதன் போது விசாரணைக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட The Prosecutor Vs. Kunarac. (Foca case) என்ற வழக்கில் 8 பொஸ்னிய சேர்பியர்களான இராணுவ மற்றும் பொலிசார், முஸ்லீம் பெண்களுக்கு எதிராக செய்த கொடூரமான கூட்டு பாலியல் வன்புணர்வு, சித்திரவதை, அடிமைப்படுத்தல் போன்றவற்றுக்கு குற்றஞ்சாட்டப்பட்டனர். இது பாலியல் ரீதியான தாக்குதலுக்காக முதன்முதலில் கவனமாக விசாரணை செய்யப்பட்ட மிக சட்ட முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததொன்றாக அமைந்துள்ளது.

மேலும் The Prosecutor Vs. Furundzija. (Lasa Valley) வழக்கில் Anto Furundzija என்ற உள்ளூர் இராணுவ அதிகாரியின் மேல் போர்க்குற்றங்களுக்கு உதவியளித்தல் மற்றும் உடந்தையாயிருத்தல் என்பவற்றுக்கு குற்றஞ்சாட்டப்பட்டது. குறிப்பிட்ட நபர் பொஸ்னியா முஸ்லிம் பெண் ஒருவர் வாய், குத, யோனி வழி பாலியல் வன்புணர்வுக்கு உட்படுவதற்கு உதவியும், ஊக்கமும், உறுதுணையுமாக, குற்றம் நடப்பதற்கு ஏதுவாக இருந்தார் என்பதன் அடிப்படையில் குற்றம் சுமத்தப்பட்டார். இதன் மூலமாக முன்னாள் யூக்கோஸ்லாவியாவுக்கான குற்றவியல் விசாரணையின்போது சட்ட மீறல் - மற்றும், யுத்தத்தின் போது பின்பற்றப்படவேண்டிய மரபு என்பன அடையாளங்காணப்பட்டது எனலாம். மேலும் இத்தீர்ப்பு பாலியல் வன்முறையினால் பாதிக்கப்பட்டவர்களின் பாதுகாப்பு தொடர்பிலும் முக்கியமானதாகும்.

பாலியல் வன்முறைகள் தொடர்பில் சர்வதேச குற்றவியல் நீதிமன்றத்தின் நியாயாதிக்கத்தினைப் பார்க்கின்ற போது சர்வதேச குற்றவியல் நீதிமன்ற நியதிச்சட்டமானது பாதிக்கப்பட்ட பெண்கள் நீதியினை அணுகுவதற்கு ஏற்றவகையில் கண்டிப்பான பிரிவுகளைத் தன்னகத்தே கொண்டிருக்கின்றது. இன அழிப்பு, மனிதாபிமானத்திற்கு எதிரான குற்றங்கள், யுத்தக் குற்றங்கள் மற்றும், ஆக்கிரமிப்புக்கள் தொடர்பில் தனது நியாயாதிக்கப் பரப்பினை விரிவுபடுத்தியிருக்கின்றது. இதன் 7வது உறுப்புரையே “மனிதாபிமானத்திற்கு எதிரான குற்றங்கள்” என்பதனை சர்வதேச பிரகடனங்களிலேயே முதன்முதலில் வரையறுத்தியது எனலாம். மேலும் உறுப்புரை 7 (1) (g) ஆனது வெளிப்படையாகவே பாலியல் வன்புணர்வு, பாலியல் அடிமைத்தனம், வலியுறுத்தப்பட்ட விபச்சாரம், கட்டாய கருக்கட்டல், கட்டாய கருத்தடை, மற்றும் மனிதாபிமானத்திற்கு எதிராக ஒப்பிடக்கூடிய ஏதேனும் பாலியல் வன்முறைகளையும் உள்ளடக்குகிறது. மேலும் உறுப்புரை 8 ஆனது யுத்தக் குற்றம் தொடர்பிலான நியாயாதிக்கத்தினை சர்வதேச குற்றவியல் நீதிமன்றக்கு வழங்குகின்றது. இது எந்தவொரு பாலியல் வன்புணர்வு, பாலியல் அடிமைத்தனம், உருவாக்கப்பட்ட விபச்சாரம், கட்டாயக் கருக்கட்டல், கட்டாய கருக்கலைப்பு மற்றும், இவ்விதமான பாலியல் வன்முறையானது ஜெனீவா உடன்படிக்கையின் பாரிய மீறலாகவும், ஜெனீவா உடன்படிக்கையின் உறுப்புரை 3 பாரதூரமான மீறலாகவும் கொள்ளப்படும் எனப்படுகிறது. இவை சர்வதேச அல்லது உள்நாட்டு ஆயுதமோதலின் போதானதாக இருக்குமிடத்து யுத்த குற்றமாகவே முன்னெடுக்கப்படலாம். யுத்த குற்றம் தொடர்பான இவ் வரையறைகள் மனிதாபிமானத்திற்கு முரணான பாலியல் வன்முறைக்கு இணையானதாகும். மனிதாபிமானத்திற்கு எதிரான குற்றங்களைப் பார்க்கிலும் யுத்தக் குற்றமானது ஒன்றையானதானவும், அரிதானதாகவும் காணப்படுகின்றது. இங்கு நடைபெறும் பாலியல் வன்முறையினில் ஒரு இனக் குழுமத்தைச்சேர்ந்த பெண்கள் பழிவாங்கப்படுபவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர்.

இவ்வகையான நியாயாதிக்கம் காணப்பட்ட போதிலும் பெண்கள் தமக்கு எதிராக நிகழ்ந்த உரிமை மீறல்களை வெளிக்கொணர தயக்கமுடையவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். இதனால் உறுப்புரை 68 (1) ஆனது சர்வதேச குற்றவியல் நீதிமன்றத்தினை குறிப்பாக பாலியல் அல்லது

பால் ரீதியான குற்றமிழைக்கப்பட்ட நிலையிலே பாதிக்கப்பட்டவர்கள் மற்றும் சாட்சிகளின் பாதுகாப்பு, உடல்ரீதியானதும், உளரீதியானதுமான நலன், மாண்பு, இரகசியத்தன்மை என்பன காக்கப்படுவதற்கு பொருத்தமான நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட வேண்டும் எனக் கூறுகின்றது. இவ்வாறு செய்யப்படுகின்ற போது வயது, ஆரோக்கியம், குற்றத்தின் தன்மை போன்ற காரணிகளும் பாலியல், பால் ரீதியான வன்முறைகளில் நோக்கப்பட வேண்டும். எனவே இவை பாதிக்கப்பட்டவர்களினதும், சாட்சிகளினதும் பாதுகாப்பினை உறுதிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது.

சர்வதேச குற்றவியல் நீதிமன்றமானது 1 யூலை 2002 இருந்து அமுலுக்கு வந்ததாயினும் இது, சர்வதேச மனிதாபிமானச் சட்டம், மனித உரிமைச் சட்டம், குறிப்பாக மனிதாபிமானத்திற்கு எதிரான குற்றங்கள், யுத்த குற்றங்கள் மற்றும் இனப்படுகொலை போன்றவற்றின் மீது நிரந்தர நியாயாதிக்கம் கொண்டதாகக் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. உகண்டாவில் நடந்தேறிய யுத்தக் குற்றங்களுக்காக உகண்டாவின் lords resistance army யின் உயர்நிலைத் படைத்தளபதிகளான Joseph Kony, Vencent Otti போன்றவர்களுக்கு எதிராக 08.07.2005 இன்று பிடிவிறாந்து விடுக்கப்பட்டது. இவர்கள் அடிமைப்படுத்தல், பாலியல் அடிமைத்தனம், பாலியல் வன்புணர்வு, வேண்டுமென்று பொதுமக்களின் மீது வலிந்த தாக்குதல், போன்ற குற்றங்களுக்கான மனிதாபிமானத்திற்கு எதிரான யுத்த குற்றத்திற்காக பிடிவிறாந்து அனுப்பப்பட்டவர்களாவர்.

சர்வதேச குற்றவியல் நீதிமன்றமானது தனது முதலாவது தீர்ப்பினை 10.07.2012 அன்று கொங்கோ ஜனநாயகக் குடியரசின் Thomas Lubango Dyilo விற்கு போர்குற்றம் நிரூபிக்கப்பட்டதன் பேரில் 14 வருட கடுழியச் சிறைத்தண்டனை வழங்கியது. இதில் குறிப்பிட்ட குற்றவாளிக்கு எதிராக பல பாலியல் வன்முறை சார் குற்றங்கள் தொடர்பில் சாட்சியங்கள் வழங்கப்பட்டிருப்பினும், அவற்றிற்கு தனியாக குற்றஞ்சாட்டப்படாமை பலராலும் விமர்சிக்கப்பட்டது. எனினும் இது ஒரு மைற் கல்லாக அமைந்த தீர்ப்பாகும். இங்கு கொங்கோவின் ஏனைய பல இராணுவத்தினர், பாலியல் வன்புணர்வு, பாலியல் அடிமைப்படுத்தல் தொடர்பில் தொடர்ந்தும் விசாரணையை எதிர்கொண்டு வருவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். அவை சர்வதேச நீதி மன்றத்தின் மூலம் நீதி நிலைநாட்டப்படும் என்ற நம்பிக்கையினை ஏற்படுத்துகின்றது எனலாம்.

இவ்வாறாக சர்வதேச பொறிமுறை காணப்படுகின்றபோதும் ஐ.நாவின் அங்கம் வகிக்கும் நாடுகளின் இராஜதந்திர நடவடிக்கைகளே இதன் விளைதிறனை நிர்ணயிப்பதாகக் காணப்படுவது கவலைக்குரிய விடயமாகும். இதன் மூலமாக நீதியினை பாதிக்கப்பட்டவர்களின் சார்பில் நாம் பெற்றுக்கொள்வதற்கு சர்வதேச ஜனநாயக சக்திகளுடன் இணைந்து போராட வேண்டிய நிலமை தமிழர்களாகிய எமக்கு ஏற்பட்டுள்ளது என்பதே உண்மை. எமது இறைமை பொருந்திய இலங்கையில் நடந்தேறிய இறுதி யுத்தம் தொடர்பில் ஐ.நா மனித உரிமை ஆணைக்குழு கேள்விக்குட்படுத்தப்படுகின்ற இந்நேரத்தில் பாலியல் வன்முறை தொடர்பிலான விடையானது மிகவும் பொறுப்பு வாய்ந்தது என்பது

கண்கூடு. எனவே நல்லிணக்கம் தொடர்பான வேலைத்திட்டங்களை தான் செயற்படுத்துவதாகக் கூறும் எமது அரசு நீதி கிடைக்கப்பெறாமல் ஒரு நல்லிணக்கம் ஏற்படாது என்பதனை கருத்திற்கொள்ள வேண்டும்.

“கொடியவர்கள் இழைக்கும் தீங்குகளிலும் பார்க்க, அவற்றை நல்ல மனிதர்கள் என்போர் அதிர்ச்சியுடும் அளவுக்கு மௌனமாய் சகித்துக் கொண்டிருப்பது பற்றியே நாம் இந்த தலைமுறையில் வருத்தமுற வேண்டும்”.

மாட்டின் லாதர் கிங்

தொழிலாளர் நியாயசபை - ஒரு சுருக்கமான பார்வை

நே.கருணாகரன்

பயிலுநர் ஆண்டு

“ஒரு தொழிலாளர் உச்சபட்டத்திற்கு வேலைவாங்கப்பட்ட பின்னர் அவன் தெருவுக்கு தள்ளப்படுகிறான். இது இந்நாட்டிலுள்ள எல்லா வேலைதருநர்களிடத்திலும் காணப்படுகின்றது. அவற்றை தடுத்தல் வேண்டும்.” (சி.வி. விக்னேஸ்வரன் - Bartleet Commodity Exchange Ltd. Vs J.M. Jayasekara)

1. அறிமுகம்

“கைத்தொழில் பிணக்குகளுடன் தொடர்புடைய விடயங்களை தடுத்தல், விசாரித்தல் மற்றும் தீர்த்துவைத்தல் முதலிய நோக்கங்களுக்காக கைத்தொழில் பிணக்குகள் சட்டம் உருவாக்கப்பட்டதனை அச்சட்டத்தின் முகப்பு வாசகத்தின் மூலமாக அமையலாம். தொழிலாளர்களின் / வேலையாட்களின் (Employee/workman) தொழிலாளது வேலைதருநரால் (Employer) முடிவுறுத்தப்படும் போது அதற்கான நிவாரணங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளக்கூடிய நிறுவனமாக தொழில் நியாயசபைகள் காணப்படுகின்றன. 1950ம் ஆண்டு கொண்டு வரப்பட்ட கைத்தொழில் பிணக்குகள் சட்டம் பின்னர் 1957 ம் ஆண்டு திருத்தத்தின் மூலமாக தொழிலாளர் நியாய சபைகள் தோற்றம் பெற்றன. ஆயினும் முதலாவது தொழில் நியாய சபை 1959ம் ஆண்டுமே 02ல் தாபிக்கப்பட்டது. தொழிலாளர்களின் வேலை நிறுத்தத்திற்கான விரைவாக தீர்வினை தேடும் பொறிமுறையாக தொழில் நியாயசபைகள் காணப்படுகின்றன.

2. தொழில் நியாயசபைகளின் கட்டமைப்பு

இவை ஏனைய நீதிமன்றங்களைப் போலவே இயங்குகின்றன. ஒரு நியாய சபைக்கு ஒருவரே தலைமை தாங்குவார். அவர் பகிரங்க சேவை ஆணைக்குழுவினால் நியமிக்கப்படுகிறார். அவர் ஒரு சட்டத்தரணியாக இருத்தல் வேண்டுமென அரசு வர்த்தமானி இல.842 - 21.10.1994 இல் பிரசுரிக்கப்பட்டது. அத்தோடு இவர் ஏனைய நீதிபதிகளைப் போலவே நீதித்துறை அலுவலராகவே பார்க்கப்படுவதோடு நீதித்துறை அமைச்சிற்கூடாகவே இவை நிர்வகிக்கப்படுகின்றன. இலங்கையில் தற்போது சுமார் 25 இடங்களில் நியாயசபைகள் இயங்குகின்றன.

3. விண்ணப்பம் செய்யும் முறை

கைத்தொழில் பிணக்குகள் சட்டத்தின் பிரிவு 31B. 1 (A)ன் படி தொழிலாளியொருவரோ அல்லது அவரை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் தொழிற்சங்கங்களோ பின்வரும் காரணங்களுக்காக நியாய சபையினை நாடலாம்.

- (அ) வேலையாளின் வேலை முடிவுறுத்தப்பட்டால்,
 (ஆ) வேலை முடிவுறுத்தத்தினால் ஏதேனும் பணிக்கொடை அல்லது ஏனைய பலன்கள் தொழில்தருநரால் வழங்கப்படாதிருந்தால்,
 (இ) தொழில் நியதிகள் அல்லது தொழில் நிபந்தனைகள் தொடர்பான விடயங்களுக்காக.

தொழில் முடிவுறுத்தப்பட்டு 6 மாதகாலப் பகுதிக்குள் அவ்விண்ணப்பத்தை தாக்கல் செய்யவேண்டும். அவ்விண்ணப்பமானது 1957ல் ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்ட கைத்தொழில் ஒழுங்குவிதிகளின் பிரிவு 15ன் பிரகாரம் FORM D க்கு அமைவாக இருத்தல் வேண்டும். அவ்விண்ணப்பத்தில் பிரதிவாதியின் பெயர் தெளிவாக அடையாளப்படுத்தப்படல் வேண்டும். கம்பனியாயின் கம்பனியின் பெயரே இடல் வேண்டும் மாறாக பணிப்பாளர்களை பிரதிவாதிகளாக கொள்ளமுடியாது. ஆயினும் பிரதிவாதி இயற்கையான நபராகவோ அல்லது சட்டநபராகவோ (கம்பனி, பங்குடமை) இருக்கலாம். பிழையாக பிரதிவாதிகளை அடையாளப்படுத்தியிருந்தாலும் அதனை வேலை முடிவுறுத்தப்பட்டு 6 மாதகாலப்பகுதிக்குள் திருத்தியமைக்கலாம். (Board of Trustees of Tamil Union Movement Vs De silva & others).

விண்ணப்பங்கள் தானாகவோ அல்லது தன்னை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துதும் தொழிற்சங்கள் மூலமாகவோ மேற்கொள்ளப்படலாம். தொழிற்சங்கங்களால் தாக்கல் செய்யப்படும் விண்ணப்பங்கள் அச்சங்கத்தின் தலைவர் அல்லது செயலாளரினால் கையொப்பமிடப்பட வேண்டும். சட்டதரணிகள் மூலமாகவும் விண்ணப்பம் புரியலாம். அதில் தொழிலாளரும் கையொப்பமிடல் வேண்டும். (C.W.E Vs Jayasundara) விண்ணப்பத்தில் தாம் வேலையிலிருந்து நிறுத்தப்பட்ட காரணம், திகதி, உள்ளக விசாரணை என்பவற்றை தெளிவுபடுத்தல் வேண்டும். அத்தோடு தான் எதிர்பார்க்கும் நிவாரணங்களை தெளிவாக கோடில் வேண்டும். குறிப்பாக வேலையில் மீளாமர்த்துதல், வேலைமுடிவுறுத்தப்பட்ட காலப்பகுதிக்கான ஊதியம், நட்டஈடு போன்றவற்றை நிவாரணமாக கோரலாம். தான் வேலைக்கமர்த்தப்பட்ட நேரத்திலான ஊதியம், வேலை முடிவுறுத்தப்பட்ட நேரத்திலான ஊதியம் என்பவற்றையும் குறிப்பிட வேண்டும்.

4. நடபடிமுறை

விண்ணப்பம் தாக்கல் செய்தபின்னர் அதில் நியாய சபை திருப்தி அடைவதின் பேரில் அவ் வேலை முடிவுறுத்தம் தொடர்பாக தொழில் தருநரால் முன்னெடுக்கப்படும் அணைத்து நடவடிக்கைகளையும் இடைநிறுத்த நியாயசபை உத்தரவிடலாம். நியாயசபையினால் விசாரித்து கட்டளை வழங்கும் வரை அது தொடர்பான எந்தவொரு நடவடிக்கைகளையும் முன்னெடுக்காதிருக்க இரு தரப்பினரும் கட்டுப்பட்டவராவர்கள். ஆயினும் தொழிலாளருக்கும் தொழில் தருநருக்கும் தொழில் தொடர்பான உடன்படிக்கை புரியப்பட்டிருந்தால் அதற்கு முரணான எந்தவொரு நிவாரணத்தையும் நியாயசபை மேற்கொள்ளமுடியாது.

தாக்கல் செய்த விண்ணப்பத்தின் மீது நியாயசபை திருப்தியடையுமிடத்து பிரதிவாதிக்கான அறிவித்தலை வழங்கும். அறிவித்தல் கிடைக்கப்பெற்று 21 நாட்களுக்குள் அதற்கான மறுமொழியினை பிரதிவாதி அணைத்தல் வேண்டும். அவ்வாறு அணைக்காவிடின் வழக்கானது விண்ணப்பதாரருக்கு சார்பாக ஒரு தலைபட்சமாக தீர்க்கப்படும். சட்டத்தின் பிரிவு

31C. (1) ன் படி நியாயசபை தனக்கு முன்னுள்ள விண்ணப்பத்தை தேவையான அனைத்து சான்றுகளையும் கொண்டு விசாரணை செய்து நீதியானதும், ஒப்புரவுமானதுமான கட்டளையை வழங்குதல் வேண்டும். பிரிவு 36 (4) ன்படி நியாயசபையானது சான்றுக் கட்டளைச் சட்டத்தின் பிரிவுகளுக்கு அமைய சான்றுகளை விசாரிக்க வேண்டிய கடப்பாடில்லை.

நியாயசபையினால் கட்டளை மாத்திரமே வழங்கமுடியும். அதனை அமுலாக்கப்படுத்துவது நீதவான் நீதிமன்றங்களே. அதனை மீறினால் பிரதிவாதி நீதிமன்ற அவமதிப்பிற்கு ஆளாக்கப்படுவார்.

5. குறைபாடுகள்

இன்று நியாயசபைகளினால் வழங்கப்படும் கட்டளைகளை அமுல்படுத்த வேண்டிய பொறுப்பு நீதவான் நீதிமன்றங்களுக்கிருப்பதால் அவற்றை நடைமுறைப்படுத்துவதில் பாரிய காலதாமதம் ஏற்படுகின்றது. நீதவான் நீதிமன்றங்களுக்கு முன் பல்வேறுபட்ட வழக்குகள் கிடப்பில் இருப்பதால் சில நேரங்களில் ஒன்று அல்லது இரண்டு வருடங்கள் நியாயசபைகளின் கட்டளைகளை அமுல்படுத்த தேவைப்படுகின்றது. இதனால் சாதாரண தொழிலாளர்கள் பாதிப்படைகின்றனர். பெருமளவிலான வழக்குகள் நியாயசபைகளின் முன்னால் தீர்க்கப்படாமல் கிடப்பில் கிடக்கின்றன. அத்தோடு ஏனைய வழக்குகளை போல சாட்சிகளை அழைத்து மன்றில் சாட்சியமளிப்பது கட்டாயமானதைப் போன்று தொழில் நியாயசபைகளுக்கு முன்னால் சாட்சிகளின் பிரசன்னம் கட்டாயமாக்கப்படவில்லை. இதனால் சாட்சிகளின்றியே வழக்குகள் மன்றில் எடுத்துக்கொள்ளப்படுகின்றன.

6. முடிவுரை

மேற்சொன்ன குறைபாடுகள் நடைமுறையில் நிலவினாலும் கைத்தொழில் பிணக்குகளை தீர்ப்பதில் தொழில் நியாயசபைகள் முனைப்புடன் செயல்படுகின்றன. சாதாரண தொழிலாளர்களும் தனக்கான நிவாரணங்களை பெற்றுக்கொள்ளக்கூடிய செலவீனங்கள் குறைந்த ஒரு வழிமுறையாகவே இருக்கின்றது. 1957 இல் இச்சட்டத்திற்கான திருத்தத்தினை அப்போது தொழில் அமைச்சராக விருந்த T.B.Ilankaratne இச்சட்டத்தின் நோக்கம் பற்றி கூறுகையில், “கைத்தொழில் பிணக்குகளுக்கு உடனடித் தீர்வுகாணும் நோக்கில் முக்கிய ஒன்றாக தொழில் நியாயசபைகள் உருவாக்கப்படுகின்றன. அவை தனித்தும் கூட்டாகவும் போதுமான பொறிமுறை யொன்றை அடைவதற்காக வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளன என்கிறார்.

இன்று தொழிற்சாலைகளில் பல்வேறு பிணக்குகள் ஏற்பட்ட வண்ணம் உள்ளன. அனைத்திற்கும் நீதிமன்றங்கள் சென்று தீர்வு காண்பதென்பது அசாத்தியமானதொன்று. அந்த குறைபாட்டை நிவர்த்தித்து அவ் இடைவெளியை நிரப்பும் பணியை தொழில் நியாயசபைகள் புரிகின்றன. அவற்றின் தேவை இன்று கைத்தொழிற்சாலை, பெருந்தோட்டசாலை என்பவற்றில் அவசியமாக்கப்பட்டுள்ளது. அதன் கட்டமைப்பிலும், அதிகாரம், செயல்பாடு என்பவற்றிலும்

சட்ட, நடைமுறை ரீதியிலான மாற்றங்கள் வேண்டப்படுகின்றன. காலதாமதம் நீதியைத் தோற்கடிக்கும் - உடனடியான தீர்வுப் பொறிமுறையாக மேலும் இதனை கட்டியெழுப்ப சபைக்கு கட்டளைகளை வழங்கி அதனை நடைமுறைப்படுத்த வேண்டிய அதிகாரத்தையும் வழங்கி ஏனைய இடங்களிலும் இவை நிறுவப்படல் வேண்டும். இல்லையேல் இவற்றின் மீது மக்களுக்கிருக்கின்ற நம்பிக்கையும் இழக்கப்பட்டு நாளடைவில் ஒரு புதிய பொறி முறையொன்றை உருவாக்க நீதித்துறை தள்ளப்படலாம்.

“சமூகநீதி என்பது எந்தவொரு குறிப்பிட்ட தீர்ப்பாளரின் அழகுமிக்க கருத்துக்களிலிருந்து வருவதில்லை. அவை மிகவும் உறுதியான அடித்தளத்திலிருந்து வரவேண்டும்.” (Bhagwati J. – Muir Mills Ltd Vs. Suti Mill MazdooorUnion)

THE IMPACT OF OUSTER CLAUSES IN MODERN SRI LANKAN JURISPRUDENCE

Krishanth Rajasooriyar BIT (Colombo)
ADHEN (CSC India), FNM (KTH Sweden)
Final Year, Sri Lanka Law College

Introduction

Ouster clauses are statutory provisions that exclude certain actions and decisions from the jurisdiction of competent courts of law. Such clauses prevent the courts from remedying the injustices that can be caused by executive zeal and pose a great peril towards good governance and the goals of sustainable development. In fact, as O. Sambo and Abdulkadir state¹, “it seeks deny the litigant any judicial assistance in respect of the matter having bearing on sustainable development and good governance brought before it. The legislature seeks, by the enactment of ouster clauses, to deny the court the power of judicial review in respect of the matter in which its jurisdiction has been ousted”. Courts, however, tend to take a narrow view of provisions that restrict or remove the jurisdiction of courts to inquiry into any matter, and as a rule, narrowly interpret clauses ousting its common law jurisdiction.

Ousting the jurisdiction of the court is a reaction from the legislative arm of the government to the increasing powers of the court in respect of judicial review of certain kind of disputes.² However, the review of impugned decisions claimed to be protected by ouster clauses by courts promotes “constitutional justice, democratic principles, good governance, and sustainable development and reduces injustices in the polity”.³ Ouster clauses, which are also termed “finality clauses” may be expressed in statutes as “the decision shall be final” or “shall be final and conclusive”, or “by way of writ or otherwise”, or “shall not be questioned in any legal proceedings whatsoever”.

The rationale behind “Ouster Clauses”

The ostensible reason for ouster clauses is that the economic policy of the government would be shackled, and that the decision-making process of the administration would be significantly impeded, if each and every action or decision is taken to courts for judicial review. Some feel that the Government would be brought to a stand still as its decisions are continuously contested over months or years by parties unsatisfied with such decisions by way of appeals or by applications for judicial review.

The delays caused by such reviews will cost the Government, and as a result the people, large sums of money, forestall the economic development of the country and prevent the Government from carrying out its mandate. Thus, proponents of ouster clauses claim that in the common interest of the public such review processes should be curtailed. As a result, the legislature by incorporating special clauses within the statutes will limit the type of review or completely bar review in some circumstances.

Development of Law regarding “Ouster Clauses”

The Court of Appeal in *ex parte Shaw*⁴ held that the decision of a Statutory Tribunal could be quashed by certiorari, not only where the tribunal had exceeded its jurisdiction, but also where an error of law appeared on the face of the record. The court in its decision, breathed new life into judicial review based upon “error of law on the face of the record” which had lain dormant for more than a century; and initiated the process of consolidation by which any decision concerning questions of law were brought within the fold of judicial review during the second half of the last century.

The landmark case of *Anisminic Ltd vs. Foreign Compensation Commission*⁵ further expanded the doctrine of ultra-virus by bringing within its fold actions that had been previously precluded by ouster clauses. The House of Lords in its celebrated decision held that:⁶

- a) An ouster clause did not protect a determination which was outside a tribunal's jurisdiction;
- b) the misconstruction of the Order in Council which the Commission had to apply involved an excess of jurisdiction, since they based their decision on a ground which they had no right to take in to account and sort to impose another condition not warranted by the order.

With this decision the difference between jurisdictional and non-jurisdictional errors of law were practically abolished and made into a distinction without any difference. Thus, the Commission had over stepped its power and thereby destroyed its jurisdiction and made its decision a nullity, by asking the wrong question, and by imposing a requirement which the Commission had no authority to impose.⁷

The ramifications of this decision was that, from then onwards a tribunal had no power to decide questions of law incorrectly, as any such decision would ab initio remove the jurisdiction of the tribunal and render its purported decision liable to quashed by way of writ. The reason being that every such error made by the tribunal took it outside its jurisdiction and destroyed its mandate to decide.⁸ As a result, it was recognized that a tribunal could commit a jurisdictional error also during the course of its proceedings and not only at the initial stages of the proceedings.

This act of the Court in openly challenging the Supremacy of Parliament and inquiring into a decision that Parliament itself had debarred can only be regarded as a victory for rule of law and good governance; because as stated by Lord Brown of Eaton⁹ Judicial review is the exercise of the court's inherent power at common law to determine whether action is lawful or not; in a word to uphold the rule of law. The House of Lords in O'Reilly vs. Mackman¹⁰ and Ex parte Page¹¹ upheld and affirmed the decision in the Anisminic case. These decisions do not mean that ouster clauses are no longer effective, but on the contrary ouster clauses will still operate by keeping frivolous, futile and unproductive attempts at judicial reviews at bay and serve to protect the interests of good administration of justice.

The position with regard to Sri Lanka

The Privy Council in its landmark decision in the Board of Trustees of Maradana Mosque¹² followed the decision of the Anisminic case and quashed the decision of the Minister of Education on the ground that there was an infringement of the rules of natural justice. The then Parliament of Ceylon reacted by amending¹³ the Interpretation Ordinance and thereby limiting the power of courts to review the acts of administrative officials. Section 22 of the Interpretation Ordinance¹⁴ as amended reads as follows:

"Where there appears in any enactment, whether passed or made before or after the commencement of this Ordinance, the expression "shall not be called in question in any court" or any other expression of similar import whether or not accompanied by the words "whether by way of writ or otherwise" in relation to any order, decision, determination, direction or finding which any person, authority or tribunal is empowered to make or issue under such enactment, no court shall, in any proceedings and upon any ground whatsoever, have jurisdiction to pronounce upon the validity or legality of such order, decision, determination, direction or finding, made or issued in the exercise or the apparent exercise of the power conferred on such person, authority or tribunal".

The proviso to that Section provides that the provisions of the section shall not apply to the Court of Appeal in the exercise of its powers under Article 140 of the Constitution¹⁵ in respect of the following matters, and the following matters only, that is to say-

- a) Where such order, decision, determination, direction or finding is ex facie not within the power conferred on such person, authority or tribunal making or issuing such order, decision, determination, direction or finding; and
- b) Where such person, authority or tribunal upon whom the power to make or issue such order, decision, determination, direction or finding is conferred, is bound to conform to the rules of natural justice, or where the compliance with any mandatory provisions of any law is a condition precedent to the making or issuing of any such order, decision, determination, direction or finding, and the Court of Appeal is satisfied that there has been no conformity with such rules of natural justice or no compliance with such mandatory provisions of such law:

Thereafter, until the late 90's of the last century the court of Sri Lanka consistently took the view that the powers of the Courts to inquire into any situation that had not been specifically exempted by the proviso¹⁶ of the ordinance had been ousted by the amendment. Thus, the court in *James vs. The Board of Review*¹⁷ held that the provisions of Section 22 of the Interpretation Ordinance read with Section 59(3) of the Paddy Lands Act¹⁸ bar the petitioner's application for a writ of certiorari. It was held by the court that Section 22 of the Ordinance prohibits any kind of challenge to an order which falls within the ambit of the Section on grounds other than those exempted in the proviso.

Consequently, the period following these decisions in the eighties and early nineties was a period of oblivion for judicial review. However, the Supreme Court in a series of decisions starting from the nineties has consistently held that the provisions of the Interpretation Ordinance as amended does not restrict the power of the Supreme Court or the power of the Court of Appeal under Article 140 of the Constitution to inquire into actions excluded by the amendment.

In *Wicremabandu vs. Herath*¹⁹ the petitioner who was an Attorney-at-Law was arrested by the Police in 1987 on a detention order made by the Secretary to the Ministry of Defence under Regulation 17 of the Emergency Regulations. The Supreme Court in two separate

decisions disregarded the Ouster Clauses and held that the rights of the petitioner had been infringed.

H. A. G. De Silva, J. in his decision held:

“We are of the view that Section 8 of the Public Security Ordinance and Regulation 17 (10), which provides that such an order shall not be called in question in any court on any ground, do not affect our jurisdiction.

- Firstly, existing written laws continue in force 'except as otherwise expressly provided in the Constitution' (Article 168(1));
- Articles 17 and 126 confer jurisdiction on this Court in respect of infringements of fundamental rights, and this is express provision which prevails over any existing written law to the contrary, including Section 8 - whatever the position might have been prior to the Constitution.
- Article 16 (1) saves the Public Security Ordinance (since it is existing written law) but only from invalidation on the ground of inconsistency with fundamental rights; it does not validate any inconsistency with Articles 17 or 126.
- Secondly, the power to make Emergency Regulations does not include the power to make regulations over riding the provisions of the Constitution (Article 155 (2));
- Regulation 17 (10) therefore cannot override or in any way affect the jurisdiction of this Court under Articles 17 or 126. The exercise of that jurisdiction will be subject to the common law principles applicable to the judicial review of administrative orders.”

Justice Kulatunga also held that such restrictions were invalid and had been rejected by the Courts in *Siriwardena vs. Liyanage*,²⁰ *Janatha Finance vs. Liyanage*,²¹ *Visuvalingam vs. Liyanage*,²² and *Edirisuriya vs. Navaratnam*.²³ In the *Janatha Finance* case Ranasinghe J. (as he then was) explained that "It is now settled law ... that such exclusion would be operative only in respect of acts done in good faith and ex facie regular, and which are not tainted by malice or any abuse of power". He proceeded to demonstrate that in any event, the right of persons under Article 17 of the Constitution to apply to the Supreme Court as

provided by Article 126 does not have to give way to such provisions.²⁴ Justice Kulatunga stated that he was of the view that such provisions do not in any way limit the scope and extent of the powers of the Supreme Court to review any emergency regulation or order made thereunder in exercise of its jurisdiction under Article 126 of the Constitution.

A landmark case in this regard on untrammelled powers of the Court of Appeal is the case of *Atapattu vs. People's Bank*.²⁵ Here the question was whether there was a right to substitution, in the place of a deceased applicant in proceedings for the redemption of land under section 71 of the Finance Act, No. 11 of 1963, as amended by Act No. 33 of 1968 and Law No. 16 of 1973. Since section 71(3) enacts that every determination of the Bank shall be final and conclusive and shall not be called in question in any court, it was contended that the effect of section 22 of the Interpretation Ordinance was that a decision by the Bank refusing substitution could not be reviewed by the Court of Appeal in the exercise of its writ jurisdiction under Article 140.

Article 140 of the constitution provides:

“Subject to the provisions of the Constitution, the Court of Appeal shall grant an issue, according to law, orders in the nature of writs of certiorari, prohibition, procedendo, mandamus and quo warranto against the Judge or any Court of First Instance or tribunal or other institution or any other persons”

Justice Mark Fernando held, that there is an apparent conflict between the ouster clause (which is a pre-Constitution legislation), and Article 140 of the Constitution. He stated that “While generally a Constitutional provision, being the higher norm, must prevail over statutory provision, there are some constitutional provisions which enable pre-Constitution written law to continue to apply”. The first is Article 16(1), which is inapplicable here, because that deals only with inconsistency with fundamental rights. The second is Article 168(1), which provides:

“Unless Parliament otherwise provides, all laws, written laws and unwritten laws, in force immediately before the Constitution, shall, mutatis mutandis, and except as otherwise expressly provided in the Constitution, continue in force.”

However, this would make the ouster clause operative only "except as otherwise expressly provided" in Article 140. The meaning of that phrase was considered by a bench of five

Judges in *Wickremabandu v Herath* (Supra), in relation to a similar question, and it was held that the conferment of jurisdiction of the Court by those Articles was express contrary provision, with the result that Article 168(1) did not make the ouster clause operative vis-a-vis the fundamental rights jurisdiction. The Privy Council held in *Shanmugam vs. Commissioner for Registration of Indian and Pakistani Residents*,²⁶ that:

"to be express provision with regard to something it is not necessary that that thing should be specially mentioned; it is sufficient that it is directly covered by the language however broad the language may be which covers it so long as the applicability arises directly from the language used and not by inference from it."

Mark Fernando J. held that Articles 17 and 126 constituted "express provision", because they directly confer jurisdiction; although they make no specific mention of the ouster clause in Section 8, the language used is broad enough to confer an unfettered jurisdiction. The position is the same in regard to Article 140: the language used is broad enough to give the Court of Appeal authority to review, even on grounds excluded by the ouster clause.

But there is one difference between those Articles and Article 140. Article 140 (unlike Article 126) is "subject to the provisions of the Constitution". Fernando J. asked the question²⁷ "Is that enough to reverse the position, so as to make article 140 subject to the written laws which Article 168(1) keeps in force?", and he replied that "A part from any other consideration, if it became necessary to decide which was to prevail (an ouster clause in an ordinary law or a Constitutional provision conferring writ jurisdiction on a Superior Court, "subject to the provisions of the Constitution") I would unhesitatingly hold that the latter prevails, because the presumption must always be in favour of a jurisdiction which enhances the protection of the Rule of Law, and against an ouster clause which tends to undermine it. But no such presumption is needed, because it is clear that the phrase "subject to the provisions of the Constitution" was necessary to avoid conflicts between Article 140 and other Constitutional provisions - such as Article 80(3), 120, 124, 125, and 126(3)". That phrase refers only to contrary provisions in the Constitution itself, and does not extend to provisions of other written laws, which are kept alive by Article 168(1). Where the Constitution contemplated that its provisions may be restricted by the provisions of Article 138 which is subject to "any law".

The modern Sri Lankan jurisprudence

Dr Jayantha de Almeida Gunaratne²⁸ in “New Vistas for Judicial Review” discussed the nature of jurisdiction conferred on the Supreme Court in relation to fundamental rights and the Court of Appeal under Article 140 of the Constitution. He stated that the judicial approach proffered in the Peter Atapattu case has been consistently followed by the Supreme Court thereafter and may now be regarded as established law. He further stated “that given the fact that, equality is a sine qua non of the rule of law²⁹ which in turn postulates non-arbitrariness, even where contractual and other proprietary relationships are involved, if any action or decision of public (statutory) body could be shown to be arbitrary in the sense of it being unreasonable, irrational or discretionary the violation of the right complained of would become referable to Articles 3, 4(d) and 12 to be read with the jurisdiction conferred on either the Supreme Court ... or the Court of Appeal ...”.

The Supreme Court upheld and confirmed the views expressed in Peter Atapattu's case in *Sirisena Cooray vs. Tissa Bandaranayake*³⁰ and these views were further reiterated in *Wijepala Mendis vs. Perera*³¹ and *Moosajees vs. Arthur*. Thus, these decisions in combination firmly establish the view that ouster clauses do not operate to exclude the constitutional jurisdiction conferred on Supreme Court by Articles 17 and 126 and the Court of Appeal by Article 140 of the Constitution.

*Moosajees Ltd vs. Arthur*³² was an application for an appeal from the decision of the Court of Appeal denying writ of certiorari to quash the order made by the Board of Review of the Ceiling on Housing Property.³³ Justice Weerasuriya held, stating that the decision in the case of *Sithamparanathan vs. Premaratna*³⁴ is significant in that it held that section 39 (3) of the C.H.P law did not protect a decision which the Board patently lacked jurisdiction to decide. It was stated³⁵ that while the Board of Review had the power *ex facie* to make the order it did, namely to hold whether the premises in question were either residential or business premises, nevertheless that power of the Board did not confer jurisdiction to the Board.

- a) to formulate the wrong question;
- b) to misconstrue the provisions of Section 47 of the C.H.P law and apply the wrong test;
and
- c) to take in to account irrelevant considerations.

Weerasuriya J. held that in the circumstance, the impress of finality set out in Section 39

(3) of the CHP law read with Section 22 of the Interpretation Ordinance had no application to the impugned decision of the Board. Accordingly, the Court of Appeal had jurisdiction to review the decisions of the Board and a writ of certiorari would lie to quash it.

Conclusions

As this discussion on the merits of the aforesaid decisions indicates, it is now settled law that the provisions of the Interpretation Ordinance combined with Ouster Clauses in any statutory law do not affect the power of the Supreme Court or that of the Court of Appeal to inquire into these impugned actions or decisions. Ouster Clauses have not completely lost their effectiveness but continue to serve their primary function of preventing vexatious litigations from bring the administrative machinery to a standstill.

Nevertheless, the Courts will review any act or decision that poses a threat to the rule of law and good governance; because as Lord Woolf³⁶ (former Lord Chief Justice of England and Wales), said in the context of a discussion regarding ouster clauses, that there may be situations where the courts whose function it is to uphold and protect the rule of law may have to "take a stand". Therefore, in such circumstances, there were some "advantages in making it clear that ultimately there are even limits on the supremacy of parliament which it is the courts' inalienable responsibility to identify and uphold". Thus, the power of the courts to inquire into these actions, even if prohibited by Ouster Clauses is untrammelled. The position after the Peter Atapattu and Moosajees case is that Sri Lankan law on this issue once again reflects the Anisminic case.

Resources:

1. Abdulfatai O. Sambo, Abdulkadir B. Abdulkadir, Ouster Clauses, Judicial Review and Good Governance: An Expository Study of the Experience in Nigeria and Malaysia / OIDA International Journal of Sustainable Development 05: 09 (2012)
2. Ibid.
3. Ibid.
4. R vs. Northumberland Compensation Appeal Tribunal, Ex parte Shaw (1952 (I) All E.R. 122)
5. Anisminic Ltd vs. Foreign Compensation Commission, 1969 (2) A.C. 147
6. Moosajees Ltd vs. Arthur & Others (SC) 2004 (1) ALR 1

7. Administrative Law, Wade & Forsyth 8th Edition at page 270
8. Council of Civil Service Unions vs. Minister For the Civil Service (1985)
9. R vs. HM the Queen in Council, ex parte Vijayatunga [1988] QB 322, per Simon Brown J, now Lord Brown of Eaton under Heywood Back
10. O'Reilly vs. Mackman (1983 (2) A.C. 237 at page 278)
11. Regina vs. Visitor of the University of Hull, Ex parte Page (1993) A.C. 682 at page 701
12. Board of Trustees of Maradana Mosque vs. Minister of Education (The Hon. Badi-Ud-Din Mahmud) 68 NLR 217
13. Interpretation Ordinance Amendment Act, No 18 of 1972
14. Interpretation Ordinance, No 21 of 1901
15. The Constitution of The Democratic Socialist Republic of Sri Lanka
16. Interpretation Ordinance, Op. cit., Proviso to Section 22
17. James vs. The Board of Review (Paddy Lands) 1978-79 SLR Vol 2 Page 123
18. Paddy Lands Act, No 1 of 1958.
19. Wicremabandu vs. Herath, 1990 SLR Vol 2, Page No 348
20. Siriwardena and Others vs. Liyanage and Others, 1983 (2) SLR 164
21. Janatha Finance and Investments Ltd vs. Liyanage and Others, 1983 (2) SLR 111
22. Visuvalingam vs. Liyanage, 1984 (2) SLR 123 at 132
23. Edirisuriya vs. Navaratnam and Others, 1985 (1) SLR 100
24. Wicremabandu vs. Herath, Op. cit., per Kulatunga J.
25. Atapattu vs. People's Bank, 1997 (1) SLR 208
26. Shanmugam vs. Commissioner for Registration of Indian and Pakistani Residents, 64 NLR 29
27. Atapattu vs. People's Bank, Op. cit., at page 222
28. Dr Jayantha de Almeida Guneratne, PC, "New Vistas for Judicial Review", Sri Lanka Law College Law Review, 2005
29. Premachandra vs. Jayawickrema 1994 (2) SLR 90
30. Sirisena Cooray vs. Tissa Dias Bandaranayake, 1999 (1) SLR 1
31. Wijayapala Mendis vs. P.R.P Perera, 1999 (2) SLR 110 per Mark Fernando J.
32. (SC) 2004 (1) ALR 1, Op. cit.
33. Ceiling on Housing Property Law, No 1 of 1973
34. Sithamparanathan vs. Premaratna 1996 (2) SLR 202
35. (SC) 2004 (1) ALR 1, Op. cit., at page 10
36. Jeffrey Jowell, Immigration wars, The Guardian, Tuesday 2 March 2004

PUBLIC INTEREST LITIGATION AND SUSTAINABLE DEVELOPMENT IN SRI LANKA

**S. Sivasooriya. Justice of Peace (All Island)
Intermediate Level, Sri Lanka Law College**

This article will show, with reference to the Sri Lankan experience, that Public Interest Litigation (PIL) could achieve these important objectives. However, the Sri Lankan PIL experience also shows us that it is critical to ensure that PIL does not become a facade to fulfill private interests, settle political scores or gain easy publicity. Judiciary in a democracy should also not use PIL as a device to run the country on a day-to-day basis or enter the legitimate domain of the executive and legislature.

Public Interest - Something in which the public, the community at large, has some pecuniary interest, or some interest by which their legal rights or liabilities are affected. It does not mean anything so as mere curiosity or as the interests of the particular localities, which may be affected by the matters in question. Interest shared by citizens generally in affairs of local, state or national government...."(Public Interest Litigation has been defined in the Black's Law Dictionary (6th Edition)

Public Interest Litigation (PIL) seeks to correct this judicial image in the eyes of its poorer citizenry and thus restore the rule of law in the justice system. The courts in India and some Asian countries have generally adopted PIL as an essential component of its justice delivery system.. For example, the South Asian judiciary is said to lead the world as a guarantor of the legal protection of sustainable development and the environment. The courts in these countries have expanded on substantive rights and removed the constraints of procedural law inhibiting access to the courts. The judicial approach displays an ecological understanding and sensitivity and, as well, a willingness to build bridges whereby all citizens, and not just the strong, may approach the courts for justification of their rights. Professor Abram Chayes of the Harvard Law School coined the phrase "public law litigation" to refer to the practice of lawyers in the United States seeking to precipitate social change through court-ordered decrees that reform legal rules enforce existing laws, and articulate public norms. Sometimes taking the class action form, public law cases often involved there structuring of important government institutions, including public schools, mental hospitals, welfare agencies, and prisons, and affected many thousands of individuals.

Sri Lanka's 1978 Constitution has some provisions on the environment in its chapter on Directive Principles of State Policy and Fundamental Duties. Article 27(2) says that the state is pledged to establish in Sri Lanka a democratic socialist ,the objectives of which include (e) the equitable distribution among all citizens of the material resources of the community and the social product, so as best to sub-serve the common good. Article 27(14) asserts that the state shall protect, preserve and improve the environment

for the benefit of the community. According to Article 28(f), it is the duty of every person to protect nature and conserve its riches. Although Article 29 states that the Directive Principles of State Policy and Fundamental Duties are not justifiable,⁽¹⁾ the Sri Lankan Courts have given recognition to these principles, which they have read in the light of principles of international law. In a dullest country such as Sri Lanka, they have been an invaluable aid to the incorporation of international law, and have facilitated the infiltration of international public and community values into the domestic legal system. The Sri Lankan Constitution does not provide for the right to life, and its chapter on fundamental rights deals mainly with civil and political rights, with limited protection of social, economic and cultural rights. Given these limitations, broad interpretations of the Directive Principles by the judiciary can truly advance social justice. As pointed out by Savithri Goonesekere:

The jurisprudence being developed in the Indian Supreme Court is important for Sri Lanka and South Asia, since it provides insights into the manner in which policy perspectives recognized in international standards can be integrated into domestic law. This process is important because international treaties in India and Sri Lanka as well as some other countries do not become locally enforceable as law unless they are integrated into local law by courts and legislatures⁽²⁾. Many public nuisance cases constitute the relevant jurisprudence in the pre-environmental era. The first such major case in Sri Lanka after the enactment of the National Environmental Act ("NEA") was *Keangnam Enterprises Ltd. v. Abeysinghe*.⁽³⁾ It arose from a complaint by the inhabitants of a village in the North-Western province to the Magistrate's Court ("MC") of Kurunegala regarding public nuisance from blasting and metal quarrying operations. The metal was used to develop a major road. Excessive noise and vibration from blasting day and night had led to severe damage to person and property, including insomnia, fear psychosis, loss of hearing and bursting of hear - drums, the drying up of wells, failure of crops, and structural damage to property. The Magistrate granted an injunction restraining the operation of the quarry and a conditional order to remove the nuisance, upon which the company applied for revision to the Court of Appeal ("CA") under Article 138 of the Constitution. The Keangnam company had obtained some licenses, such as a site clearance, but not an Environmental Protection License^{2xc} ("EPL") as required by the NEA. The CA insisted on this requirement, which the company had applied for but not yet obtained. The Court also did not accept the argument that the possession of an EPL would oust Magisterial jurisdiction for public nuisance, since the company did not have a license.⁽⁴⁾ In a subsequent case, the MC stated that the blasting of rocks and operation of a metal crusher amounted to a public nuisance, even though the company had an EPL, since the terms of the EPL were being violated, causing severe damage, including physical injury to persons, damage to over 100 houses, and metal dust pollution.⁽⁵⁾ The quarry was required to

comply With the standards set by the Central Environmental Authority(“CEA”) in the EPL. A conditional order for the removal of a public nuisance was also granted in a case of pollution from untreated chemical effluents discharged into public water ways by a textile dying plant causing skin rashes; a lime kiln around which there was an increased incidence of cancer and tuber closis; a factory producing rubber gloves and boots which caused ground water pollution from toxic chemicals and wastes leading to respiratory problems; and a factory producing sulphuric acid⁽⁶⁾. In Hettiarachchige Premasiriet al. v. Dehiwala – Mount Lavinia Municipal Council,⁽⁷⁾ public nuisance provisions were used for the removal of a nuisance, in this case garbage, causing a major threat to public health as well as danger to a bird sanctuary in the vicinity. Since the nuisance was not removed by the Municipal Council in spite of having been given ample time, the interim order was made absolute. In all these cases, the environmental factor weighed heavily with the courts. While this is indeed a welcome position, it is submitted that sustainable development rather than environmental protection per se should be the guide to both legislation and case law in the developing country context. Public nuisance being a criminal law remedy does not allow much leeway for the balancing of conflicting interests, unlike its civil law counter part, private nuisance. The facts of the above cases are such that the decisions appear to be just and equitable. However, this may not always be the case, and it is important that environmental protection does not become a counterproductive issue. Nuisance remedies are ex post facto, and in this sense, Environmental Impact Assessments (“EIAs”) provide a better source of protection, as they are prospective and can adopt a preventive approach. PIL has also become a common feature in cases concerning development, environment, and human rights, which have losely linked jurisprudence in Sri Lanka.⁽⁸⁾ These cases usually involve executive or administrative action and, frequently, business active ties. When major administrative decisions concern then natural resources of the country and other important issues of public interest, there is little room for the community at large to question these decisions, to be informed about their implications, and to ensure accountable and good governance.⁽⁹⁾ Decisions are sometimes made behind closed doors and a culture of disclosure is not common in public affairs.⁽¹⁰⁾ In this context, PIL serves as a legal tool to raise issues of social accountability indecision-making by the government and industry. In Sri Lanka, most environmental cases have been based on remedies in administrative law, fundamental rights, public nuisance, and the public trust doctrine. The question of locusstandi usually arises in writ applications, which are particularly useful in invalidating unlawful action by governmental bodies and compelling them to carry out their statutory duties, respectively.⁽¹¹⁾ The first Sri Lankan case in the nature of PIL in the environment/development context was Environmental Foundation Ltd. v. The Land Commissioner etal. (“The Kandalamacase”),⁽¹²⁾ which concerned the granting of a lease of state land to a private company for the purpose of building a tourist hotel.

The hotel was to be built in close proximity to an ancient tank and sacred Buddhist temple, upsetting the local environment, both natural and cultural. In spite of the public interest suit questioning the irregularity of the lease, and in contravention of the relevant statutory provisions, the project did go through. The positive effect of the case was that the authorities were ordered by the court to follow the correct procedure and were compelled to do so by providing notice in the newspaper. This case was the first in Sri Lanka to uphold the standing of an NGO dedicated to the cause of environmental protection. It had important implications with respect to access to justice, the role of the judiciary, access to information, public participation in decision-making, and compliance with and implementation of the law. The Environmental Foundation ("EFL") has since 1981 filed action in environmental matters without its locusstandi being challenged. *Environmental Foundation Limited et al. v. The Attorney General* ("The Nawimana case")(13) was a class action brought by residents of two villages in the south of Sri Lanka and involved a fundamental rights petition over serious damage to health and property caused by quarry-blasting operations. The petitioners alleged the violation of several Constitutional provisions, namely, that sovereignty is in the people and is inalienable and includes fundamental rights; that no person shall be subjected to torture or to cruel, inhuman, or degrading treatment; the freedom to engage in any lawful occupation; freedom of movement and of choosing a residence;14 as well as the Directive Principles of state policy. The case was settled through mediation of the CEA, and the petitioners obtained relief. The court recognized the possibility of invoking fundamental rights provisions in environment-related cases, and the connection between environment, development, and human rights. It also accepted, by a majority decision, the possibility of public interest litigation, since the first petitioner was an environmental NGO. In *Environmental Foundation Ltd. v. Ratnasiri Wickremanayake, Minister of Public Administration et al.*, there was an unequivocal recognition of the possibility of bringing public interest litigation in suitable cases. Until this judgment, cases in the nature of public interest suits had been heard, but with no pronouncements on their acceptability as a matter of principle. The judgment is therefore significant because it disposes of the issue as to whether public interest litigation is admissible in the Sri Lankan legal system.

In this certiorari application, Justice Ranaraja expressly extended locusstandi to a person who shows a genuine interest in the subject matter, who comes before the court as a public-spirited person, concerned to see that the law.

Mundy v. Central Environmental Authority and others concerned several appeals relating to the building of the Southern Expressway linking Colombo city with the city of Matarant on the Southern coast, an important step in terms of infrastructure development

towards enhancing industry, trade, and investment. Protracted litigation opposing the project and its different alternative routes involved allegations of potential damage to human rights including large-scale displacement, and injury to the environment including sensitive ecosystems. The Court of Appeal had upheld the developmental interest, holding that when balancing the competing interests, the conclusion necessarily has to be made in favor of the larger interests of the community, which would benefit immensely from the project. The Court gave highest priority to the public interest in development, then to the environmental damage to wetland ecosystems, and lastly, to the human interests of affected persons. Several persons appealed to the Supreme Court with regard to particular sections of the route which resulted in the taking of their lands with no arrangements for compensation. The Supreme Court varied the order of the CA and ordered compensation under the *audi alteram partem* principle of natural justice and Constitutional Article 12(1) on equality and equal protection. In an innovative, value-laden, and exemplary expression of equity, equality, and social justice, Justices obeyed in the interest of all. Unless any citizen has standing, therefore, there is no means

Mark Fernando stated: If it is permissible in the exercise of a judicial discretion to require a humble villager to forego his right to a fair procedure before he is compelled to sacrifice immodest plot of land and a little hut because they are of “extremely negligible” value in relation to a multibillion rupee national project, it is nevertheless not equitable to disregard totally the infringement of his rights: the smaller the value of his property the greater his right to compensation. *bn*

Three decades of civil unrest in Sri Lanka have undoubtedly slowed the progress of PIL efforts to increase sustainable development, and have retarded all development in the island. A number of other states in South Asia have encountered political turmoil that creates unique obstacles to sustainable development. In Sri Lanka, several NGOs demonstrated resilience and resolve through difficult times and continued to file suits and push sustainable development forward through the court system, which has by and large been receptive to their efforts. Now with the end of the civil war and what one hopes will be the dawn of an era of recovery, reconciliation and resurrection, there is renewed scope for sustainable development in the context of justice and peace; equity and solidarity in building the nation of post-conflict Sri Lanka.

Conclusion

Public interest litigation has also become common feature in cases Concerning development, environment, and human rights, which have closely linked jurisprudence in Sri Lanka.

Public interest litigation has been useful in injecting an informed, participatory, and transparent approach to the processes of development, and governmental and private sector actions involving public resources. There has been great impact of Public Interest Litigation on other countries. In *Bulankulama and six others v. Secretary, Ministry of Industrial Development and seven others (Eppawala case)*, the Supreme Court of Sri Lanka gave significant directions in public interest litigation. In the said case, Mineral Investment Agreement was entered between the Government and the private company for rapid exploitation of rock phosphate reserves at Eppawala in Sri Lanka's agriculture rich North Central Province - High intensity mining operation plus establishment of a processing plant on Trincomalee coast was set up which would produce phosphoric and sulphuric acid. Six residents of the area of whose agricultural lands stood to be affected filed a petition before the court in public interest. It was stated in the petition that the project was not for a public purpose but for the benefit of a private company and would not bring substantial economic benefit to Sri Lanka. The petitioners claimed imminent infringement of their fundamental rights under various provisions of the Constitution.

End notes

- 1) Sri Lanka Const.ch.VI, Article29, availableathttp://www.priu.gov.lk/Cons/1978Constitution/Chapter_06_Amd.html
- 2) *Keangnam Enterprises Ltd. v. Abeyasinghe & others*, supra note 27. Most of these cases have proceeded on the basis that, as pointed out by Justice Matthew in *Kesavananda Bharthi v. State of Kerala*,
- 3) *Keangnam Enterprises Ltd. v. Abeyasinghe & others*, supra note 27. The company subsequently obtained an EPL and the Court of Appeal stated that new submissions could then be made in the
- 4) The company subsequently obtained an EPL and the Court of Appeal stated that new submissions could then be made in the MC, where the main inquiry on public nuisance was pending.
- 5) *Ariyaratne v. Shashidharan*, (1994) 1(4) S. Asian Env'tl. L. Rep. 151.
- 6) *Singalanka Standard Chemicals Ltd. v. T. A. Sirisena*, (1996) 3(3) S. Asian Env'tl. L. Rep. 69.
- 7) *Hettiarachchige Premasiri v. Dehivala-Mount Lavinia Municipal Council (Garbage Dumping Case)*, Mount Lavinia Magistrate Court, (Sri Lanka Feb. 28, 2002), <http://www.elaw.org/node/2579>. Another recent case in Sri Lanka was *Kottabadu Durage Sriyani Silva v. Chanaka Iddamal goda*,

- 8) Most of these cases have proceeded on the basis that, as pointed out by Justice Matthew in KesavanandaBharthaiv. State of Kerala, the scope of human rights is not static and its contents must be guided by the experience and context of each generation.
- 9) Here issues arise not only about public participation in general, but also about the inclusion of particular groups.
- 10) L. De Silva, Access to Information and Public Participation
- 11) The case of Wijesiriv. Siriwardeneis the first reported case involving PIL in Sri Lankan jurisprudence.
- 12) Env'tl. Found. Ltd. v. Land Commissioner (The Kandalama Case), (1994) 1(2) S.AsianEnv'tl. L. Rep. 53.
- 13) Nawimana, Supra note 24.
- 14) Sri Lanka Const. arts. 3, 11, 14 (1) (g), 14 (1) (h),
available <http://www.priu.gov.lk/Cons/1978Constitution/Introduction.htm>.

A PRELUDE TO THE CONCEPT OF EMPLOYEE' S CONSTITUTIONAL RIGHTS

Hamsathwani Sivalingam, Bsc.Hons (HRM)
Preliminary Year,
Sri Lanka Law College.

Matters relating to employees' rights have been a significant impute us for the materialization of a new independent Constitution, in Sri Lanka. Most of the Employee's rights in Sri Lanka are found in so many enactments of the parliament among such acts, Workmen Compensation Act, Shop and Officers Act and Industrial Dispute Act are prominent. The present caption 'Constitutional Rights of Employees' means here the reliefs for which the Employees of all the categories are entitled under the present Constitution. Apart from the rights given directly under the Articles 14(1) in the Constitution, most of the employee's rights are realized by the employees through the Articles 12(1) (2) indirectly in Fundamental Right Cases.

The rights of employees are footed mainly on the principles of RULE OF LAW, and NATURAL JUSTICE, which we call sometimes EQUAL PROTECTION OF LAW and RIGHT AGAINST DISCRIMINATION. Article 12(1) (2) which include the above protection, may be treated as a PANACEA for all the illnesses - grievances.

Generally, there are several provisions in the Constitution to safeguard the rights of all the citizens including employees, ensuring sufficient access to different kinds of Courts of Law on different issues. Even provisions made to prefer appeal under Articles 138(1) and Review under Article 140 are more aptly labeled as forums to have right of access to the Courts of law and it may be noted that many of such rights given under these Articles were explicit. But in these forums (Art 138A, 140)the employees never got their fundamental rights materialized but they got relieves for their grievances, such as losses, injustices and injuries. Article 140 is a Writ provision, and a Prerogative Right which any citizen exercises to sue the State and any State Agency reviewing their administrative act directed against them. In these cases, the judgments are based on certain principles like RULE OF LAW and NATURAL JUSTICE. Anyhow, unlike Fundamental Rights, this is supposed to be a discretionary remedy. Unlike the provision of fundamental right, certain relief is not given under these Articles to certain person.

For instance in *Wjesundara v Public Service Commission* (1953) 55NLR 94 it was held that writ of certiorari did not lie against the Public Service Commission in regard to any alleged procedural irregularity in the appointment, transfer dismissal of Public Servant. Here the Pleasure principle under A.55 in the Constitution was confirmed. Before the provisions for fundamental rights were given to the employees impliedly under Article 12(1), (2) the employees were able to secure same, with certain exception as mentioned above, through the Appeal Court under provision made for Revision. By this provision, only the State Agency's employees are benefitted in regards to matters relating to their employment.

Article 121(1), enables any employee, or citizen to challenge the Constitutionality of any proposed bill related to labour laws before it is passed in the Parliament. After enactment, no one can question as to its validity. There is a strong criticism as to the time limit and insufficient time and opportunity given for legally raising the objection to such bill in the Parliament.

Access to different courts of law to sue their employers on fundamental rights and on terms of contract of employment varies according to the status of employees. State Agency Employees, State Employees and Private Employees. Access to Supreme Court on Fundamental Rights to sue their employers is made available to the Categories only when their employers happened to be the State. This rights is denied to Private Employee because his employer is not the State and the act by which the employee is affected is not considered as an administrative or executive act as mandated by Articles 17 and 126(1) of the Constitution. Fundamental Rights claim is available only against the State action - administrative or executive act but not against Judicial Act. Only the State is vested with the responsibility to confer the fundamental rights on its citizen including its employees. But private employees are not bared to go to the normal courts of law on the terms of contact of employment against their employers and also to any courts of law under labour laws. State Employees have access to Supreme Court seeking relief for any infringement of their fundamental rights against the state though they do not have access to traditional courts of law or any courts under labour laws, with few exception, against their employer for the reason that the employer is their Master according to English Law under which a savant cannot sue his master. This is the present state in the present Constitution under Article 55 too. But this is not applicable in the case of Fundamental Rights application under Chapter III of the 1978 Constitution.

According to Section 49 Industrial Dispute Act if the State is employer, in that capacity it cannot be sued. In that case any kind of employee cannot sue the State under Labour Laws especially under IDA. State Agency Employees such as of the Government Corporation, Statutory Boards State Authorities are gifted with the access to any courts of law in any matters including the right to sue their Master (State) in the District Court but in that case it should be on the terms of Contract of Employment. This right is given in the labour laws because they could sue only their employers and not the State as his employer. State Agency employees can seek relief in the Supreme Court because the act by which they are affected is considered as the administrative or executive act as imposed by the Constitution by A.17. They can go to the Labour Courts under Labour Law and seek relief from their employers which right is not available to the State employees though it is conferred on the private employees.

Under English law, it is said that the State officers are prevented from suing the State in the District Court in respect of matters relating to Contract of employment. H.N.C.Fernando C.J. said in A.G. V Kodeeswaran case that the Indian position is also same.¹ But there are exceptional decisions in respect of earned wages. It should be noted that the employment with the State is not governed by employment contract. It is governed by the status, according to English Law. The Government is the master and the employee is the servant, therefore according to that status the master can hire and fire his servant. His employees can be dismissed at will or pleasure of the King. Further it is an assumption that the Queen (King) can do no wrong, therefore the servant cannot sue the Crown. But the in the case of fundamental Rights under Chapter III of the Constitution it is deferent.

Under the Common law the employees in the Government Service are entitled to sue the Crown in the District Courts in respect of arrears of salary. The Privy Council in Kodeeswaran vs A.G. Has confirmed that a Public Officer can sue the Crown for the arrears of pay under common law, which was applicable in Ceylon. This was the decision of the District Court too. Only in appeal the Supreme Court in Ceylon it was held that the Public servant could not sue the Crown because the law in Ceylon was English Law and according to it the Government servants can exist on their employments only during the pleasure of the Crown. The theory in English law in this respect was called 'Pleasure Principle.'

¹“It is clear to me for these reasons that prior to the operation of the Ceylon Constitution Order in Council, 1946 the nature of the rights of a public servant in Ceylon was similar to that of the Public Servant in Indi. and the public Servant in Ceylon had no right or redress by action in the Courts for a breach of rules and regulation prescribing the salary and conditions of service of public officers.”

This pleasure principle is ingrained in our Constitution under Article 55. Under this Article, the rights and duties of all kind of State Officers are defined. This act of ingraining in the new Constitution seems to be an act meant to defeat the decision of the Privy Council in the Kodeeswaran case. The Article 55(1) Defines as follows;

Subject to the provisions of the Constitution, the appointment, transfer, dismissal and disciplinary control of public officers are hereby vested in the Cabinet of Ministers, and all public officers shall hold office at pleasure.

The Article 55(1) mandates that the Cabinet of Ministers can delegate the above-mentioned power in respect of other public officers to the Public Service Commission vide under Article 56(1). So the employees of this category can have access to this Commission in respect of their grievances caused by the State. The Pleasure principle in Article 55(1) in the 1978 Constitution is subject to the provisions of the Constitution". Thus the Pleasure Principle would not sanction dismissal of public officer contrary to the fundamental rights provisions, and may also be subject to other limitations found else where in the Constitution.²

In the new Republican Constitution, there are new provisions, which are meant for the employees rights. These are explicit provisions found particularly under Article 14 i.e 'freedom of speech and expression including publication', and more particularly under Art.14 (d) 'the freedom to form and join a Trade Union'. Rights to Freedom of Assembly and Association are rights belonging not only to the employees but it was generally given for every citizen including employers. In most of the cases filed by employees seeking relief under these provisions were not successful.

Even though it was not clearly made in the Constitution what and what rights for employees are given in detail in the Constitution the employees were able to present almost all their infringements of their fundamental rights Through Article 126(1) evoking Article 12(1)(2), which denotes EQUAL PROTECTION OF LAW and RIGHTS AGAINST DISCRIMINATION if the basic requirements are satisfied.

Under the provisions in Chapter III of the Constitution, the rights are made explicitly for all the citizens or persons but in respect of the employees, it is implicit.

² Bandara v Premachandra SC Appl.213/93

Under Article 156(1) there is a provision in the New Constitution for OMBUDSMAN as significant forum to materialize the same fundamental rights. But the major lapse found in it is that the petitioners are not allowed to retain lawyer's service to advocate for them. Further, the government agencies are not obliged to carry out the direction of the Ombudsman. In that case the procedure to be adopted is time consuming, expensive and unreliable.

Employees' Constitutional Rights is itself is a new field. Even though there is no special section in our Constitution there is some Article having universal character to protect the rights of the state officers, state agency employees and private employees from their Master and Employers.

In many cases, it seems that the Supreme Court is much more concerned about its reign subjectively than the infringement of fundamental rights of the employees. Except for the State Employees others, thus far having been enjoying the Just and Equitable Jurisdiction in the labour tribunals and other labour Courts. The State Officers amidst many constrains such as the Pleasure Principle have the rights to sue the State irrespective of the nature of dispute. Though under Constitutional provision like Article 4(d) employees got safeguards to be cared and respected by every organ, in certain cases enforcement of such reliefs are not yet properly realized.

Any application for relief sought against the state is strictly viewed by the Courts because the courts do believe that the intention of the government is to be strict in that way. For instance, the right of every citizen given under Article 121(1) to raise objection before a bill is passed as a law. Likewise, in the writ cases also the complaints against the state is not entertained, for instance state officers or employees cannot seek reliefs against the state as their employers.

For many, 'Employees constitutional rights' appears to be new concept. This specially deals with the rights given in the Democratic Socialist Republic Constitution of 1978 under certain ARTICLES but not a particular article in our constitution is enshrined for such rights whereas there is some important articles in the Indian constitution explicitly. The Article 16 protects the employees rights .There shall be equality of opportunity for all citizens in matters relating to employment or appointment to any office under the State. (2) No citizen shall, on grounds only of religion, race, caste, sex, descent, place of birth, residence or any of them, be ineligible for, or discriminated against in respect of, any

employment or office under the State. In our constitution the employee's constitutional rights are pleaded under the Fundamental Rights provision in Chapter 111. As long as the articles 12 and 12(1) are there, there is no need for a separate article for each and every rights of any Citizen including the Employees which articles serves as a panacea for all kind of grievances.

கவனமின்மை (Negligence)

தி.சுவஸ்திகா

இறுதிநிலையாண்டு , இலங்கைச் சட்டக் கல்லூரி

தீங்கியல் கவனமின்மைக்கு இரண்டு பொருள்கள் உண்டு. முதலாவதாக சில தீங்குகளில் எதிர்வாதிக்கு பொறுப்பு உண்டா? இல்லையா என்று அறிய அவன் கவனமின்றி இருந்தானா? அக்கறை காட்டாமல் இருந்தானா? என்று அறிய வேண்டியுள்ளது. இந்த இடத்தில் நாம் கவனமின்மை என்று குறிப்பிடுவது ஒருவனுடைய மன நிலையைத்தான் (Dolus)

உதாரணமாக அத்துமீறல், தொல்லை, அவதூறு போன்ற தீங்குகளை கவனமின்றி செய்தலை சொல்லாம். இங்கு தீங்கினை புரியும் எதிர்வாதி அதனால் ஏற்படக் கூடிய விளைவுகளைப் பற்றி கொண்டுள்ள மன நிலையை கவனமின்மை குறிப்பிடுகின்றது. வேண்டுமன்றோ அல்லது கருதியோ ஒரு செயலை செய்பவன் அதனால் ஏற்படும் விளைவுகளை முன்னறிந்திருப்பதோடு, கவனமின்றி ஒரு செயலை செய்பவன் அதனால் ஏற்படும் விளைவுகளை விரும்புவதில்லை. ஆகவே கருதிச் செய்பவன் மற்றவருக்கு கேடு செய்ய விரும்புகிறான். கவனமின்றி செய்பவனோ அதைச் செய்யாமல் தடுப்பதற்கு போதுமான அக்கறை காட்டாதவன். எனவே இவ்விரு மனநிலைகளும் மாறுபட்ட மன நிலைகள், இரண்டும் ஒன்றாக சேர்ந்திருக்க முடியாது.

தீங்கு என்பது ஒருவரால் இன்னொருவருக்கு எதிராகப் புரியப்பட்ட தவறாகும். RDL இன் கீழ் ஏற்படும் தீங்குகள் அனைத்திற்கும் நிவாரணமாக அமைவன,

1. Acquition Action
2. சட்டத்தின் அடிப்படைகள்

RDL இன் கீழ் Acquition வழக்கொன்றில் சேதவீடு கோரும் போது வாதியால் எண்பிக்கப்பட வேண்டிய கவனயீனம் மனநிலையினை குறித்து நிற்கின்றது. அதனை புறவயக்கொள்கைப்படி (Objective Theory) நியாயமான அறிவுள்ள மனிதன் (Reasonable Prudent) ஒருவன் அக் குறித்த சூழ்நிலையில் செய்யக் கூடாததை செய்தலும் (Commission), செய்யக் கூடாததை செய்ய வேண்டியதை செய்யாமல் விடுவதாலும் (Omission) சார்புப்பதமான அக் கவனயீனத்தை துணிய முடியும் என சட்டவாளர்களால் சட்டத்தீர்ப்புக்களில் எடுத்தியம்பப்படுகின்றது. அதேவேளை ஆங்கிலச் சட்டமானது கவனக் கடப்பாடு (Duty of Care) கொண்டுள்ள ஒருவர், அக்கவனக் கடப்பாட்டை மீறுவதால் (Breach of Duty of Care) ஏற்படும் சேதம் ஆகிய மூலங்களை கொண்டுள்ளதே கவனயீனம் எனவும், அக்கவனயீனமே தனித்து ஒரு தீங்காகும் (Tort) என எடுத்தியம்புகிறது. Blyth V Birmingham Water Works Company இவ் வழக்கில் lord Anderson J குறிப்பிடுவதாவது நியாயமான மனிதன் செய்யக்கூடியதை செய்யாமல் விடலும், நியாயமான மனிதன் செய்யாது விடுவதை செய்தலும் என்பதனை குறிப்பிடுகின்றார்.

இதன்படி ஆங்கிலச் சட்டத்தின் கீழ் கவனயீனம் எனும் தீங்கின் பிரதான மூலகங்கள்

1. கவனக் கடப்பாடு (Duty of Care)
2. கவனக் கடப்பாட்டை மீறல் (Breach of Duty of Care)
3. சேதம்

இவை மூன்றும் கவனயீனத்திற்கான கடப்பாட்டின் வரப்பெல்லையை வகுக்க உதவுகின்றன என Lord Denink கூறுகின்றார். இங்கு சட்டம் வலியுறுத்தும் கவனத்தை ஒருவர் காட்டத் தவறியதன் விளைவாக மற்றவருக்கு காயம் அல்லது இழப்பு ஏற்படும். Donoghue V Sterenson வழக்கில் கவனத்தோடு இருக்க வேண்டிய கடமையிருக்கும் சூழ்நிலையில் கவனமின்மை ஒரு தனிப்பட்ட தீங்காகச் சொல்லப்பட்டது.

கவனமின்மைக்காக எதிர்வாதி மேல் வழக்கிடும் போது வாதி நிரூபிக்க வேண்டியவை

- i) தமக்கு கவனம் காட்ட வேண்டிய கடமை எதிர்வாதிக்கு இருந்தது என்றும்
- ii) அக் கடமையில் இருந்து எதிர்வாதி தவறிவிட்டார் என்றும்
- iii) அதன் விளைவாக தமக்கு இழப்பு அல்லது காயம் ஏற்பட்டது என்றும் நிரூபிக்க வேண்டும்.

இங்கு எதிர்வாதி கவனமின்றி நடந்து கொண்டார் என்று மட்டும் வாதி நிரூபித்தால் போதாது. எதிர்வாதி கவனத்தோடு இருக்க வேண்டிய கடமையை சட்டம் விதித்திருந்தது என்றும் நிரூபிக்க வேண்டும். கவனம் காட்ட வேண்டிய சூழ்நிலை அமைந்துள்ள வழக்குகளில் நீதிமன்றம் எதிர்வாதி உண்மையில் காட்ட வேண்டிய கவனத்தை விட அதிகமாக காட்டியிருக்க வேண்டுமா? என்று பார்க்க வேண்டும்.

Bolton V Stone வழக்கில் எதிர்வாதிகள் ஒரு கிரிக்கட் சங்கத்தின் நிர்வாகிகள், அவர்கள் கிரிக்கட் விளையாடிய நிலம் நெடுஞ்சாலையை அடுத்து இருந்தது. ஒரு முறை ஆட்டக்காரர் ஒருவர் அடித்த போது அது சாலையில் சென்று கொண்டிருந்த வாதியின் மேல்பட்டதால் காயம் ஏற்பட்டது. வழக்கின் நிகழ்வுகளை கொண்டு பார்க்கும் போது எதிர்வாதி கிரிக்கட் சங்கத்தின் நிலத்தின் வேலையை உயரமாக்குவது போன்ற பாதுகாப்பு நடவடிக்கையை எடுக்காமல் இருந்தது கவனமின்மையாகாது என்று பிரபுக்கள் சபை கூறிவிட்டது.

கவனக்கடப்பாடு மீறலின் கீழ் கவனயீனம் பற்றி நோக்குவோமாயின் எடுக்க வேண்டிய அளவிற்கு கவனமொன்றை ஒரு நியாயமான மனிதன் தேவையான சூழ்நிலையில் எடுக்கத் தவறுதல் இதுவாகும். இங்கு பரிசோதனை புறநிலையாகும். குறிப்பிட்ட வழக்கு சூழ்நிலையில் ஒரு நியாயமான மனிதன் எவ்வளவு கவனம் எடுக்க வேண்டும் என்பதனை தீர்மானிக்கவும், கவனக் குறைவாக (Breach of Duty of Care) இருந்தனர் என்பதை நிரூபித்தலும் குறித்து அவதானிக்க வேண்டும். சில சமயங்களில் அசாதாரண சூழ்நிலைகள் அமைந்து விடுவதால் ஒருவன் அதிக கவனம் காட்ட வேண்டி நேரிடலாம்.

- I. The degree of risk run (ஆபத்தின் அளவு)
- II. The seriousness of the injury risked (ஆபத்தின் தீவிரத்தன்மை)

முதலாவது எடுகோளினை ஆராயும் போது *Haley V London Electrycity Board* வழக்கில் குருடர்கள் மீது காட்ட வேண்டிய கவனத்தன்மையைப் பற்றி பிரபுக்கள் சபை விளக்கியுள்ளது. எதிர்வாதியின் செயலால் வாதிக்கு ஏற்படக் கூடிய ஊறு கடுமையானதா என்பதனையும் நீதிமன்றங்கள் கருதிப் பார்க்க வேண்டும் என்றது.

இரண்டாவது எடுகோளில் கீழ் *Paris V Stepney Borough Council* வழக்கில் சொல்லப்பட்டது யாதெனில் ஆபத்தின் அளவு எவ்வளவு என்பதனை தீர்மானிக்கும் போது கவனம் காட்டப்பட வேண்டிய வாதியின் நிலையை முக்கியமாக கருத வேண்டும். வாதி நுண்ணறிவற்றவராக, உடல் ஊனமுற்றவராக இருக்கலாம். இந்த இயலுமையின் காரணமாக அவனுக்கு ஏற்பட கூடிய ஆபத்தின் அளவை நிர்ணயிக்கும் போது அவனது இயலாமையை எதிர்வாதி அறிந்திருந்தாரா என்பதை கருத்திற் கொள்ள வேண்டும். அபாயத்தின் அளவு அதாவது சேதம் நிகழும் சாத்தியக் கூறு என்பது *Boton V Stone*, நிகழ்ந்த விபத்தினால் ஏற்பட்ட பாதிப்பின் கருத்தன்மையும் *Paris V Stephney Borough Council* கவன நியமத்தை அளவிடுவதில் முக்கிய காரணிகளாகும். இந் நியமத்தின் அளவை கணிப்பிடல் நீதிபதிகளின் சுய சிந்தனைக்கு உட்பட்டது.

வழக்கில் சொல்லப்பட்டது யாதெனில் ஆபத்தின் அளவு எவ்வளவு என்பதனை தீர்மானிக்கும் போது கவனம் காட்டப்பட வேண்டிய வாதியின் நிலையை முக்கியமாக கருத வேண்டும். வாதி நுண்ணறிவற்றவராக உடல் ஊனமுற்றவராக இருக்கலாம். இந்த இயலுமையின் காரணமாக அவனுக்கு ஏற்பட கூடிய ஆபத்தின் அளவை நிர்ணயிக்கும் போது அவனது இயலாமையை எதிர்வாதி அறிந்திருந்தாரா என்பதை கருத்தில் கொள்ள வேண்டும். அபாயத்தின் அளவு அதாவது சேதம் நிகழும் சாத்தியக் கூறு என்பது *Boton V Stone*, நிகழ்ந்த விபத்தினால் ஏற்பட்ட பாதிப்பின் கருத்தன்மையும் *Paris V Stephney Borough Council* கவன நியமத்தை அளவிடுவதில் முக்கிய காரணிகளாகும். இந் நியமத்தின் அளவை கணிப்பிடல் நீதிபதிகளின் சுய சிந்தனைக்கு உட்பட்டது.

இருக்க வேண்டிய கடப்பாடு குறித்து பார்ப்போமானால் பாதிக்கப்பட்டவருக்கும் செயலினை செய்பவருக்கும் இடையே ஒரு அண்மைத் தொடர்பு இருக்க வேண்டும். இங்கு அண்மைத் தொடர்பு என்பது ஒரு உறவு முறை உண்டாகும் போது அதனால் கவனக் கடப்பாடு தோன்றும் எனக் கூறுகின்றது. அத் தொடர்பினால் தனது செயலின் கவனயின்மை மற்றவருக்கு ஊறு ஏற்படுத்தும் என்ற முன்னறிவு இருக்க வேண்டும் என வலியுறுத்துகின்றது. *Mackerren* தனது *Law of Delict* என்ற நூலில் கவனக் கடப்பாடு என்பது ஏனையவர்களுக்கு ஊறு விளைவிக்கும் செயலை செய்தால் தவிர்க்க அல்லது செய்யாது விடுவதற்கான கடமை என்கிறார்.

Headly v Heller & Partner வழக்கில் ஒரு வங்கி பிரதிவாதி வங்கியில் கணக்கு வைத்திருந்த X எனும் நபரின் நிதி நிலமை பற்றி அங்கு விசாரித்து அந்த தகவலின் அடிப்படையில் X உடன் ஒப்பந்தம் ஒன்றிற்குள் நுழைந்து அதன் விளைவாக இழப்பை சந்தித்தமையானது, பிரதிவாதி வங்கியில் ஓஇன் நிதி நிலமை குறித்து கவனயீன பிறழ்பகர்வு (Negligent Misstatement) செய்தமையாலேயே ஏற்பட்டது என வாதி வழக்கிட்டார். இங்கு பிரதிவாதி வங்கிக்கு குறிப்பிட்ட கவனம் (Disclaimer of responsibility) இருக்கவில்லை என்பதால் பொறுப்பு சுமத்த முடியாது என்றார். இங்கு கவனக் கடப்பாட்டில் (Duty of Care) வெளிப்படையான, உட்கிடையான ஊகம் மற்றும் விசேட உறவுமுறை (Special Relationship) என்பவற்றின் அடிப்படையில் மற்றும் நிபுணத்துவ ஆலோசனையில் தங்கிச் செயற்படல் (reliance on the Expert of Advise) மற்றும் தகவலின் அடிப்படையிலான கவனக் கடப்பாட்டை கொண்டிருத்தல் (Known and Ought to have to known) என்றவாறான அகவய மற்றும் புறவய கோட்பாடுகளில் கவனக் கடப்பாடு எழும் போது ஏற்படுகின்ற சேதத்திற்கு சேதவீடு பெற முடியும் என 5 நீதிபதிகள் தெரிவித்தனர்.

கவனக் கடப்பாட்டை கண்டறிதலிற்கு புதிய வழக்காக முன்னர் கூறிய Donogue V Stevenson காணப்படுகின்றது. இவ்வழக்கில் Ginger beer உற்பத்தியாளர் ஒருவர் வெளியே புலப்படாத இருட்டான போத்தலில் அடைக்கப்பட்ட 'Ginger beer' இனை ஒரு உணவகத்தின் உரிமையாளருக்கு விற்றார். X தனது நண்பி Mrs. Donoghue இற்கு குடிக்கக் கொடுத்தான். பாதியை குடித்த Donogue மிகுதியை க்ளாஸ் ஒன்றில் ஊற்றிய போது அதனுள் அழுகிய நத்தை ஓடுகள் இருப்பதை கண்டார். இதனால் அவர் நரம்பு மண்டல அதிர்ச்சிக்கு (Nervous shock) உட்பட்டார்.

இங்கு ஆராயப்பட்ட விடயம் யாதெனில் அடைக்கப்பட்ட பானத்தினை மக்களுக்கு விற்கும் போது அது சுகாதாரமானது என்பதனை உறுதிப்படுத்த வேண்டிய பொறுப்பு உற்பத்தியாளனை சார்ந்தது. இக்கடமையை மீறியதற்காக உற்பத்தியாளன் மீது Mrs. Donoghue வழக்கனை தொடர்ந்தார். இவ் வழக்கில் போது புதியவொரு கோட்பாடு Lord Atkin இனால் முன்மொழியப்பட்டது.

இதுவே அயலவர் பண்புப் பரீட்சை (Neighbour hood test) என கூறப்பட்டது. இவ் வழக்கில் Mrs. Donoghue ஒரு நுகர்வோன் இவர் தொடர்பிலான கவனக் கடப்பாட்டினை Ginger beer உற்பத்தியாளர் நிச்சயம் கொண்டிருக்க வேண்டும் என தீர்க்கப்பட்டது. அதாவது இங்கு ஒரு நபரின் தீங்கு மனதுடன் அல்லது அசட்டுத் துணிவினாலான செயலினால் அல்லது செய்யாமைவினால் ஏற்படும் அழுத்த மிகுதியினால் மற்றொருவரின் உடல் உள்ளம் பாதிக்கத்தக்க அளவிற்கு அதிர்ச்சி ஏற்படுமாயின் அக் கொள்கையின் கீழ் நட்பு பெற முடியும் எனக் கூறப்பட்டது.

மற்றொரு வழக்கான Bourhill V young என்ற வழக்கில் கர்ப்பிணிப் பெண்ணை வழக்காளி tram வண்டியிலிருந்து இறங்கும் போது அதன் மறுபக்கத்தில் அதி கூடிய வேகத்தில் வந்த மோட்டார் சைக்கிள் ஓட்டுனர் காருடன் மோதி கொல்லப்பட்டதனை அவள் பார்க்கவில்லையாயினும் அதன் போதான பாரிய சத்தத்தினையும், பாதையில் பரவியிருந்த இரத்தத்தையும் பார்த்து நரம்பு மண்டல அதிர்ச்சிக்கு உள்ளானார். இதனால் சேதம் கோரி வழக்கிட்டார். நீதிமன்றமானது மோட்டார் சைக்கிள் ஓட்டுனர் எடுக்க வேண்டிய கவனப்பாடு எல்லையினுள் அவன் வரவில்லை என தீர்த்தது. இங்கு கூறப்பட்ட முக்கிய விடயம் யாதெனில் தீங்கிழைத்தவர் அவரின் செயலின் இயல்பினாலும் நிகழ்தகவு சாத்தியமானதுமான விளைவுகளுக்கே பொறுப்புடையவர். இதனை நியாயமான அறிவுள்ள மனிதன் தரப்பட்ட சூழ்நிலைகளின் கீழ் முன்னறிந்து இருப்பான் என்பதிலிருந்து துணியப்படுகிறது.

எனவே அடுத்தவருக்கு ஊறு விளைவிக்கும் என நியாயமாக முன்னறியக் கூடிய எந்தவொரு செயலையும் செய்வவர், செய்யாமல் விடுபவர் கவனக் கடப்பாட்டை மீறியவர் என கவனயீனத்திற்கு பொறுப்பாக்கப்படுவார். ஆபத்து பற்றிய முன்னெச்சரிக்கையை அறிந்து இருப்பின் அது கடப்பாடாகலாம்.

மேலும் தரப்பட்ட சூழ்நிலைகளில் பிரதிவாதி கொண்டுள்ள கவனக்கடப்பாட்டின் நியமம் (Standard of Care) என்ன என்பதனை பார்த்து அந்த நியமத்தை பிரதிவாதி அடைய தவறியிருப்பின் மாத்திரமே பொறுப்பு சுமத்த முடியும். இதற்கு அறிவுள்ள மனிதன் அவ்வாறான சூழ்நிலையில் எவ்வாறு செயற்பட்டிருப்பான் என பிரதிவாதி தேவைப்படுத்துகின்றார். (Reasonable man test) இந்த நியமத்திற்கு பிரதிவாதி வரவில்லையானால் கவனயீனத்திற்கு பொறுப்பாவார்.

எது எவ்வாறு இருப்பினும் பிரதிவாதிக்கு, வாதி தொடர்பில் கவனம் எடுக்க வேண்டிய ஒரு கடப்பாடு இருந்தது எனவும், அதனை பிரதிவாதி மீறியதாலேயே வாதிக்கு சேதம் ஏற்பட்டது என்றும் வாதியே நிரூபிக்க வேண்டும். பெருமளவில் இக் கவனயீனம் மற்றும் அது தொடர்பான கடப்பாடுகள் வழக்கின் நிகழ்வுகளை கொண்டே தீர்மானிக்கப்படுகின்றன.

சிறுவர் பாதுகாப்புத் தொடர்பான சட்டங்கள்

த.தர்மஜா,

இரண்டாம் நிலை ஆண்டு, இலங்கைச் சட்டக் கல்லூரி.

இன்றைய சிறுவர் சமுதாயமே நாட்டின் முதுகெலும்புகளாக திகழப் போகும் ஆல விருட்சங்களாகும். சிறுவர் துஷ்பிரோயங்கள், சிறுவர் உரிமை மீறல் என்பன நாளுக்கு நாள் பல்கிப் பெருகுகின்றன. அச்சிறார்களின் பாதுகாப்பினை உறுதிசெய்வது நம் தலையாய கடமை ஆகும். அந்தவகையில் சிறுவர் பாதுகாப்புச் சட்டங்கள் தொடர்பாக இக்கட்டுரை ஆராய்கின்றது.

உலகின் சகல பிள்ளைகளினதும் உரிமைகளையும் உள்ளடக்கியவாறான ஐக்கியநாடுகள் சபையின் சிறுவர் உரிமைகள் பிரகடனமானது சிறுவர் என்பதற்கு குறிப்பான வயது எல்லையையும் மிகத் தெளிவான வரைவிலக்கணத்தையும் குறிப்பிடுகின்றது “18 வயதிற்குட்பட்ட அனைத்து மனிதப்பிறவிகளும் சிறுவர் என்ற வரைவிலக்கணத்திற்குள் உள்ளடங்குவர்”

எமது நாட்டில் சிறுவர் என்பது 18 வயதுக்குட்பட்டவர் என்று தண்டனைச் சட்டக் கோவையின் பிரிவு 2, 8 என்பன கூறுகின்றன. 1941 ஆம் ஆண்டின் 4 இலக்க வீதியோரசிறுவர்கள் (தெருவில் சுற்றித் திரிபவர்கள்) தொடர்பான கட்டளைச் சட்டத்திற்கிணங்க 18 வயதிற்கு குறைந்த பெண்பிள்ளைகளைச் சிறுவர் என்று குறிப்பிடுகின்றது. 2001ம் ஆண்டு 10ம் இலக்க சர்வதேசரீதியில் பிள்ளைகளை கடத்திச் செல்பவர் தொடர்பான குடியியல் விடயங்களுக்கான சமவாயச் சட்டம் சிறுவர் என்போர் 16 வயதுக்கு உட்பட்டவர் என்று கூறுகின்றது.

சில சட்டங்கள் சிறுவர்கள் மற்றும் இளைஞர்களிடையே வேறுபாட்டை கூறுகின்றன. 1993ஆம் ஆண்டின் 48 ஆம் இலக்க சிறுவர் மற்றும் இளம் ஆட்கள் தொடர்பான கட்டளைச் சட்டமானது 14 வயதிற்குட்பட்டோரை சிறுவர் என்றும் 14- 16 வயதுக்குள் அடங்குவோரை இளம் ஆட்கள் என்றும் அறிமுகப்படுத்துகின்றது. 1995 ஆம் ஆண்டின் 33ஆம் நிலக்ககனிய வளம் மற்றும் சுரங்கச் சட்டத்தின் கீழ் 14 -18 வயதுக்குள் உள்ளடங்குவோரை இளம் ஆட்கள் என்றும் 14 வயதிற்குட்பட்டோரை சிறுவர்கள் என்றும் அறிமுகப்படுத்துகின்றது.

சிறுவர்கள் உடல் உளரீதியாக முழுமையான வளர்ச்சியடைந்தவர்களல்ல என்பது மருத்துவ விஞ்ஞானிகளின் கருத்தாகும். அவர்களை இலகுவான முறையில் தவறான பாதைக்கு இட்டுச் செல்லமுடியும் என்ற அடிப்படையில் அவர்கள் தொடர்பாக விசேட பாதுகாப்பு மற்றும் விசேட கவனிப்பு வழங்கவேண்டும் என சிறுவர் உரிமைப் பட்டயத்திலும் இலங்கை அரசியலமைப்பச் சட்டத்திலும் கூறப்படுகின்றது.

சிறுவர் உரிமை பிரகடனத்தின் உறுப்புரை 18- பெற்றோர் பொறுப்புடைமை சிறுவர்களின் வளர்ச்சி மற்றும் அவர்களது முன்னேற்றம் தொடர்பான அடிப்படைக் கடமையானது பெற்றோர்களுக்கு அல்லது சந்தர்ப்பத்திற்கு ஏற்றவாறு சட்டரீதியான பாதுகாவலருக்கு இருப்பதுடன் இச் செயற்பாடு தொடர்பாக அரசாங்கம் அவர்களுக்கு உதவியளிக்க வேண்டும்.

அரசியலமைப்புச் சட்டம் உறுப்புரை-12(4):- அடிப்படை உரிமைகள் தொடர்பான அத்தியாயத்தில் 12(4ம்) உறுப்புரையானது பெண்கள் பிள்ளைகள் அல்லது இயலாமையுள்ள ஆட்கள் தொடர்பாக விசேட சட்டத்தை உருவாக்குவதானது அரசின் பொறுப்புடைமை ஆகும் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

யுனிசெப் அறிக்கையின் படி 2015 ஆம் ஆண்டளவில் வறுமை, பட்டினி, தூயநீர் அருகிப் போதல் போன்றவைகளால் ஏற்படும் நோய் மற்றும் ஏனைய அழிவுகளின் பிரதிபலனாக ஐந்து வயதிற்கு குறைந்த பிள்ளைகளில் 8.7 மில்லியன் பேர் இறப்பதற்கு சாத்தியம் உண்டு என எதிர்வு கூறுகின்றது. சிறுவர்களுக்கு எதிராக இடம்பெறும் பாலியல் ரீதியான துஷ்பிரயோகம் மற்றும் துர்நடத்தைகள் போன்றவைகளால் சிறுவர் உரிமைகள் வெளிப்படையாகவே மீறப்படுகின்றன. சிறுவர் உரிமை தொடர்பான சர்வதேச சட்டம்: ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் மூலம் 1990ம் ஆண்டின் நவம்பர் மாதம் 20ம் திகதி பிள்ளைகளது உரிமைகள் தொடர்பான பட்டயம் அங்கீகரிக்கப்பட்டதன் காரணமாக அதுவரைக்கும் காணப்பட்ட சிறுவர் உரிமை தொடர்பான அனைத்து பிரகடனம் மற்றும் சமவாயங்களில் உள்ள குறைபாடுகளை நீக்குவதற்காகவும் 18 வயதை அடைந்த அனைத்து சிறுவர்களினது உரிமைகளையும் சிறுவர் உரிமை பிரகடனமானது உள்வாங்கியதன் காரணமாக சர்வதேச ரீதியாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ள மிக முக்கியமான ஆவணமாக அது திகழ்கிறது. அப் பிரகடனத்தின் வாயிலாக வாழ்வதற்கான உரிமை, அபிவிருத்தி தொடர்பான உரிமை, பாதுகாப்பு உரிமை, சமூகமளிப்பதற்கான உரிமை என நான்கு வகையான வழிகளில் சிறுவர் உரிமைகள் பாதுகாக்கப்படுகின்றன. இலங்கை 1991 ஆம் ஆண்டு யூலை மாதம் 17 ஆம் திகதி இப் பிரகடனத்தில் கைச்சாத்திடப்பட்டதன் மூலம் உள்நாட்டு சட்ட அமுலாக்கத்தின் போது இதனை பின்பற்றுவது அவசியமாகும்.

சிறுவர்களின் உரிமைகள் தொடர்பான தேசிய சட்டங்கள் :- இலங்கையின் மீயுயர் சட்டமான அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் உறுப்புரை 12(4)ம் இணங்க சிறுவர்களின் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்காக ஆட்சித்துறை நடவடிக்கை மூலம் சிறப்பேற்பாடு செய்யப்பட முடியும். அரச வழிகாட்டிக் கோட்பாடுகளின் ஆறாவது அத்தியாயத்தின் 27(13)ம் உறுப்புரை பிள்ளைகளினதும் இளம் ஆட்களினதும் உடல், உள, ஒழுக்க, மத, சமூகவளர்ச்சிகளை முழுமையாக விருத்தி செய்வதனை உறுதிப்படுத்துவதற்கும், சுரண்டலிலிருந்தும், ஓரங்கட்டப்படுவதிலிருந்தும் அவர்களைப் பாதுகாப்பதற்கும் அரசானது அவர்களின் நலன்களை விசேட கவனத்தோடு மேம்படுத்துதல் வேண்டும்.

அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 3 ஆவது அட்டவணையில் 14 அடிப்படை உரிமை உறுப்புரைகள் உள்ளடக்கப்படுகின்றன. அவற்றின் ஊடாகவும் சிறுவர் உரிமைகள் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. பண்டார எதிர் விக்ரிமசிங்க 1995 2 SLR 167 பிள்ளையை கொடுரத்தன்மை மற்றும் இழிவான நடாத்துகைக்கு உட்படுத்தியுள்ளதால் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 11 ஆவது உறுப்புரை மீறப்பட்டுள்ளது என குறிப்பிடப்பட்டது. கருணாதிலக எதிர் ஜயலத் சில்வா 2003 1 SLR 35 கல்வியைக் கோருவது பிள்ளையின் அடிப்படை உரிமையாகும் என்று குறிப்பிடாவிட்டாலும் அவ் வாசகத்தை பொருள்கோடல் செய்யும் போது அதனைப் பெற்றுக் கொள்வது பிள்ளையின் அடிப்படை உரிமை என்று ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது.

அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 21(1)ம் உறுப்புரை எந்தவொரு தேசிய மொழியிலும் கல்வியை கற்பதற்கான உரிமையுண்டு. 21(2) ஏதேனும் பல்கலைக்கழகத்தில் கற்கைநெறி தொடர்பாக கற்பிக்கப்படும் மொழியாக தேசியமொழி இருக்கின்றவிடத்து அப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு சேருவதற்கு முன்னர் மற்றத் தேசியமொழி மூலம் கல்வியைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கு உரித்துடையவராவார். இலங்கையில் சிறுவர் தொடர்பான எல்லா வழக்குகளும் இரு அரசமொழிகளில் தாக்கம் செய்யலாம் அதற்கிணங்க சிறுவர் தொடர்பான வழக்கு நடவடிக்கை என்பன இரு அரசமொழிகளின் மூலம் இடம் பெறவேண்டும்.

தண்டனைச் சட்டக்கோவை, சிறுவர் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்காக குற்றவியல் சட்டத்தில் வழங்கப்பட்டுள்ள பொறுப்புடமை பரந்தளவில் காணப்படுகின்றது. 1833 ஆம் ஆண்டின் தண்டனைச் சட்டக்கோவையின் மூலம் முதன் முதலாக சிறுவர்களுக்கு எதிராக இடம்பெறும் அசம்பாவங்களிலிருந்து அவர்களை பாதுகாப்பதற்கான நடவடிக்கைகள் திட்டமிடப்பட்டுள்ளன. 1995 ஆம் ஆண்டின் 22 ஆம் இலக்க தண்டனைச் சட்டக்கோவையில் (திருத்தச்) சட்டத்தின் மூலம் அறிமுகப்படுத்தப்படும் புதிய குற்றங்கள் இனங்காணப்பட்டன. சிறுவர்களை ஆபாசமான வெளியீடுகளில் ஈடுபடுத்தல், சிறுவர்களைக் கொடுமான நடாத்துகைகளுக்கு உட்படுத்துதல், சிறுவர்களை பாலியல் துன்புறுத்தல்களுக்கு உள்ளாக்குதல், பாலியல் தொடர்புகளுக்காக கொடுத்தல், சிறுவர்களிடம் இருந்து முறையற்ற பாலியல் தொடர்பான பிரயோசனம் அடைதல், முறையில்லாப் புணர்ச்சி, இளம் பராயத்துப் பெண்பிள்ளைகளுடன் உடலுறவில் ஈடுபடல், சிறுவர்களை துஷ்பிரயோகம் செய்வதற்கான குற்றங்கள் தொடர்பாக அதிகூடிய மற்றும் அதிகுறைந்த தண்டனை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதுடன் பலவிதமான வழிகளில் இடம்பெறும் பாலியல் துஷ்பிரயோகங்களிலிருந்து பாதுகாத்துக் கொள்வதற்காக விரிவான பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளும் பெற்றுக்கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. தண்டனைச் சட்டக் கோவையின் பிரிவுகள் 308, 308(அ) (1), 358, 360 (அ) (2), 363 (அ), 305 (ஆ), 360 அ, 364 (அ), 365 (ஆ), 286 (அ), 288 (1), 288 (அ), 288(அ) (1) இவை தொடர்பாக ஆராய்கின்றன.

1999 ஆம் ஆண்டின் 27 ஆம் இலக்க நீதிமன்ற நடவடிக்கை, 1998 ஆம் ஆண்டின் 28 ஆம் இலக்க குற்றவியல் நடவடிக்கைக் கோவை (திருத்தச்) சட்டம், 1989 ஆம் ஆண்டின் 5 ஆம்

இலக்க விபச்சாரவிடுதிகள் சட்டம், 1956 ஆம் ஆண்டின் 47 ஆம் இலக்க பெண்கள் மற்றும் இளம் ஆட்களை வேலையில் ஈடுபடுத்துவதற்கான சட்டம், 1954 ஆம் ஆண்டின் 19 ஆம் இலக்க கடைகாரியாலயங்கள் சட்டம், 1999 ஆம் ஆண்டின் 37 ஆம் இலக்க பராமரிப்புச் சட்டம், 1944 ஆம் ஆண்டின் 4 ஆம் இலக்க வீதியோரச் சிறுவர்களுக்கான கட்டளைச் சட்டம், 1945 ஆம் ஆண்டின் 45 ஆம் இலக்க தொழிற்சாலைகள் கட்டளைச்சட்டம், 1995 ஆம் ஆண்டின் 34 ஆம் இலக்க வீட்டு வன்முறைச் சட்டம், சிறுவர் மற்றும் இளம்பராயத்தவர்கள் தொடர்பான கட்டளைச் சட்டம், 2006 ஆம் ஆண்டின் 27 ஆம் இலக்க புகையிலை மற்றும் மதுபானம் தொடர்பான சட்டம், 2007 ஆம் ஆண்டின் 57 ஆம் இலக்க குடியியல் மற்றும் அரசியல் உரிமை தொடர்பான சமவாயச்சட்டம் போன்ற சட்டங்களும் சிறுவர் தொடர்பான சட்டங்களையும் கொண்டமைந்துள்ளன.

சிறுவர்கள் தொடர்பான சட்டங்களில் உள்ள விசேட ஏற்பாடுகள் பற்றி குறிப்பிடுகையில்

1. தண்டனைச் சட்டக்கோவையின் 53 ஆவது பிரிவுக்கு ஏற்றவாறு 16 வயதுக்கு உட்பட்டவர்களுக்கு மரணதண்டனை விதிக்கப்படக்கூடாது.
2. தண்டனைச் சட்டக்கோவையின் 75 ஆவது பிரிவில் 8 வயதுக்கு குறைந்த பிள்ளையொன்றினால் செய்யப்படும் எதுவும் குற்றமாகாது.
3. தண்டனைச் சட்டக்கோவையின் 76 ஆவது பிரிவு மூலம் 8 வயதுக்கு மேற்பட்டது 12 வயதுக்குட்பட்டதுமான சிறுவர்கள் குறிப்பிட்ட சந்தர்ப்பத்தில் தனது நடத்தையின் தன்மையும், விளைவினையும் சீர்தூக்கி பார்ப்பதற்கு போதிய முதிர்ச்சியடையாததுமான சிறுவர் ஒருவனால் செய்யப்படும் எதுவும் தவறாகாது.

பெண்கள் மற்றும் இளம் ஆட்கள் தொடர்பான சட்டத்தின் மூலம் சிறுவர்களின் வழக்கு நடவடிக்கைகளுக்கான வேறான நீதிமன்றம் ஒன்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது, பராயமடையாதவரால் கையொப்பமிடப்பட்ட ஒப்பந்தமானது குறிப்பிட்ட பருவவயதை அடைந்த பின்னர் அதனை மீண்டும் ஏற்றுக்கொண்டதன் பின்னரே செல்லுபடியாகும், சகலபிள்ளைகளும் 14 வயது வரை கட்டாயமாக கல்வியைப் பெறவேண்டும், சிறுவர்களின் சொத்து தொடர்பில் அப்பிள்ளை 18 வயதை அடையும் சிறுவருக்கு எதிராக ஆட்சியரிமை செல்லுபடியாகாது, பிள்ளையின் வழக்கு நடவடிக்கையானது திறந்த நீதிமன்றத்திற்குள் இடம்பெறவேண்டும், பிள்ளை எப்பொழுதும் வயது முதிர்ந்த சிறைக்கைதிகளுடன் தடுத்து வைப்பதற்கு கட்டளை இடப்படக்கூடாது என்பதுடன் அவர்கள் வெவ்வேறாக தடுத்து வைக்கப்பட வேண்டும். சிறுபராயத்து குற்றவாளிகளுக்கு சிறைதண்டனையை வழங்குவதே இறுதியான தண்டனையாக பிரயோகித்தல் வேண்டும்.

சிறுவர் உரிமை பிரகடனம் உறுப்புரை 3 “சிறுவர் தொடர்பான கருமங்களில் தீர்மானங்களை எடுக்கும் சந்தர்ப்பங்களில் சிறுவர்களின் அதி உயர்ந்தவன் கவனத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டும் என குறிப்பிடுகின்றது. 1929ம் ஆண்டு சிறுவர் பாதுகாப்பு சமூகம்

எனும் அமைப்பு முதன் முதலாக இலங்கையில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. சிறுவர் உரிமைகளை விருத்தி செய்வதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்ட முதலாவது நாடாக இலங்கை அறியப்படுகின்றது. இது மட்டுமல்லாது சிறுவர் உரிமைகளை பாதுகாப்பதற்காக இலங்கையில் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட முகர்வர்களாக இலங்கை பொலிஸ், தொழில் திணைக்களம், நன்நடத்தை மற்றும் சிறுவர் பாதுகாப்புத் திணைக்களம், மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழு, இலங்கை சட்டஉதவி ஆணைக்குழு என்பனவும் முன்நின்று செயலாற்றுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கதொன்றாகும்.

“சிறுவர் உரிமைகளைப் பாதுகாப்போம் வளமிக்க எதிர்காலத்தை உருவாக்குவோம் ”

உசாத்துணை

- சட்டத்தரணி மகேஷா,டி.சி (2010). சிறுவர் பாதுகாப்புச்சட்டம். இலங்கை சட்ட உதவி
- ஆணைக்குழு: கொழும்பு - 12
- மனித உரிமைகள் ஆவணங்கள், (2010), மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழு, விக்கும் கிராபிக்ஸ்

சித்திரவதையிலிருந்து விடுபடுதல்

செ. யோதனி,

இரண்டாம் வருடம்,

சட்டபீடம்

கொழும்புப் பல்கலைக்கழகம்

உலகம் இன்று தன்னை நாகரிகத்தின் உச்சம் எனக் கருதி தனக்குத்தானே முகமுடி ஒன்றினை இட்டுள்ள போதிலும் இன்று மிகப் பெரிய அளவிலான மனித உரிமை மீறல்களில் சித்திரவதையானது தனக்கென ஒரு தனியிடத்தினை தக்க வைத்துள்ளது. அறிவியலின் பிரமிக்கத்தக்க வளர்ச்சி இன்று சித்திரவதையை உடலியல் சார்பிலிருந்து உளவியலிற்கு நகர்த்தியுள்ளது.

மனிதன் மனிதனாகப் பிறந்ததன் காரணமாக மனிதனிற்கு இயல்பாகவே சில உரிமைகள் காணப்படுகின்றன. அவை அடிப்படை உரிமைகள் எனப்படுகின்றன. இலங்கையில் அடிப்படையுரிமை எனும் பதமானது 1972 மற்றும் 1978 ஆம் ஆண்டு இலங்கை அரசியல் அமைப்பில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டிருந்தது.

சட்டத்தின் ஆட்சிசிறப்பாக நடைபெறும் நாடுகளில் அடிப்படையுரிமைகள் அதிகளவில் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றன. அந்தவகையில் எமது நாட்டிலும் 1972ம் ஆண்டு அரசியல் யாப்பின் 18ம் உறுப்புரையானது, “எந்தவொரு மனிதனும் சட்டத்தின் படியாலன்றி தனது உயிர், சுதந்திரம் மற்றும் பாதுகாப்புரிமையை இழத்தலாகாது. எந்தவொரு மனிதனும் சட்டத்தின் படியாலன்றி கைதுசெய்யப்படவோ, தடுப்பில் வைக்கப்படவோ ஆகாது.”¹ என்பவற்றை முன்வைத்தது. இதில் சித்திரவதை பற்றி நேரடியாக குறிப்பிடப்படாவிட்டாலும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. எவ்வாறெனில் இவ் உறுப்புரையை நோக்குகையில் ஒரு தனிமனிதனின் கைதுசெய்யப்படுவதும் தடுப்பில் வைக்கப்படுவதும் சட்டத்தின் மூலம் மட்டுமே செய்யப்படமுடியும் இதன்மூலம் தடுப்பில் நடைபெறும் சித்திரவதையை தடுக்கிறது என்றே கூறமுடியும். 1972ம் ஆண்டியாப்பில் இந்நிலமையே இருக்கிறது. ஆனால் 1978ம் ஆண்டு அரசியலமைப்பில் அத்தியாயம் III இல் அடிப்படையுரிமை உள்வாங்கப்பட்டுள்ளது.² அவையாவன:

1. சிந்தனை செய்யும் சுதந்திரம், மனச்சாட்சியைப் பின்பற்றும் சுதந்திரம், மதசுதந்திரம் என்பன உறுப்புரை 10 இலும்,
2. சித்திரவதைக்கு உள்ளாகாது இருப்பதற்குச் சுதந்திரம் உறுப்புரை 11 இலும்,
3. எதேச்சையாக கைதுசெய்யப்படாமலும், தடுத்து வைக்கப்படாமலும் அத்துடன் தண்டிக்கப்படாமலும் இருப்பதற்கான சுதந்திரம் உறுப்புரை 13இலும்,

¹ Article 18 of the Constitution of the Democratic socialistic Republic of Sri Lanka 1972(constitution) <http://tamilnation.co/srilankalaws/72constitution.htm#CHAPTER_VI>

² Chapter III of the constitution of the Democratic Socialistic Republic of Sri Lanka, 1978

4. பேச்சுச் சுதந்திரம், ஒன்று கூடுவதற்கான சுதந்திரம், ஒருங்கு சேர்வதற்கான சுதந்திரம், முயற்சி செய்வதற்கான சுதந்திரம், தடையின்றி நடமாடுவதற்கான சுதந்திரம் உறுப்புரை 14 இலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.”³

அடிப்படை உரிமையை குறிப்பிட்டிருப்பது மட்டுமில்லாமல், உறுப்புரை 4(d)⁴ இனூடாக அடிப்படையுரிமை மக்களின் இறைமையாக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் அரசாங்கத்தின் உறுப்புக்களான, நிறைவேற்றுத்துறை மற்றும் நிர்வாகத்துறை என்பனவற்றின் செயற்பாடுகள் இவ் அடிப்படையுரிமைகளை மீறும்போது உறுப்புரிமை 17⁵ இனூடாக நட்புடும் வழங்கப்படக் கூடியவாறு அமைக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் உயர்நீதிமன்றத்தையே இதன் ஒரேயொரு காவலனாக உறுப்புரை 126 இனூடு நியமிக்கப்பட்டுள்ளது.

எவரேனும் ஆளொருவரின் அடிப்படையுரிமை மீறப்படுகையில், அடிப்படையுரிமை மீறலுக்கான வழக்குப் பதிவு செய்யப்படுவதற்குரிய மட்டுப்பாடுகள் உறுப்புரை 126(2) இல் பின்வருமாறு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

“எவரேனும் ஆள் அத்தகைய ஆள் தொடர்பிலான ஏதேனும் அடிப்படையுரிமை அல்லது மொழியுரிமை, ஆட்சித்துறை நடவடிக்கையால் மீறப்பட்டுள்ளதென அல்லது மீறப்படவுள்ளதென கருதுமிடத்து, அத்தகைய மீறல் தொடர்பில் நிவாரணம் அல்லது பரிகாரம் வழங்குமாறு கோரி, அந்த நிகழ்ச்சித் தேதியிலிருந்து ஒரு மாதத்திற்குள் அப்போதைக்கு நடைமுறையிலிருக்கும் அத்தகைய நீதிமன்ற விதிகளுக்கிணங்க, உயர் நீதிமன்றத்திற்கு முகவரியிடப்பட்ட எழுத்திலான மனுவொன்றின் மூலம், அவர் தாமாகவோ அல்லது அவரது சார்பில் சட்டத்தரணி மூலமாகவோ அத்தகைய நீதிமன்றத்திற்கு விண்ணப்பிக்கலாம்.”⁶

இங்கு ஒரு மாதம் என்பது, கட்டாயமாக ஒரு மாதம் என பார்க்கப்படமாட்டாது. சந்தர்ப்பச் சூழ்நிலைகளிற்கு ஏற்ப மாறுபடக்கூடியது. உதாரணமாக, ஒருவருக்கு எப்போது அடிப்படையுரிமை மீறப்பட்டுள்ளது என்று தெரியவருகிறதோ, அப்போதிருந்து ஒரு மாதம் கணிப்பிடப்படும் என தீர்க்கப்பட்ட வழக்கொன்றில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.⁷

³ n(02), Article 10-14

⁴ The fundamental rights which are by the constitution declared and recognized shall be respected, secured and advanced by all the organs of government, and shall not be abridge restricted or denied, save in the manner and to the extent herein after provided; n(02)

⁵ Every person shall be entitled to apply to the Supreme court, as provided by article 126, in respect of the infringement or imminent infringement, by executive or administrative action, of a fundamental right to which I such person is entitled under the provisions of this chapter, n(02)

⁶ n(02), article 126

⁷ Srivaradana V Rodrige (1986) 1SLR 384 @p-385

சித்திரவதை

“ஒருவரோ ஒன்றிற்கு மேற்பட்ட நபர்களோ, தன்னிச்சையாகவோ அல்லது ஓர் அதிகாரத்தின் கட்டளைக்கு உட்பட்டோ, ஒரு நபரிடம் இருந்து குறிப்பிட்ட தகவலை பெறும் பொருட்டோ, குற்றஓப்புதல் வாக்குமூலம் ஒன்றைப் பெறும் பொருட்டோ அல்லது வேறு ஏதேனும் காரணத்தின் பொருட்டோ, தெள்ளிய மன எண்ணப்பாட்டுடன் முறைப்படுத்தப்பட்ட தாங்கொணாநோவை ஒருவருக்கு ஏற்படுத்தல் சித்திரவதை ஆகும்.”⁸

இதனை இலங்கை அரசியலமைப்பின் 11ம் உறுப்புரையின் மூலம் பின்வருமாறு தடுக்கப்பட்டுள்ளது.

“ஆளெவரும் சித்திரவதைக்கு அல்லது கொடூரமான மனிதத் தன்மையற்ற அல்லது இழிவான நடத்துகைக்கு உட்படுத்தப்படக் கூடாது.”⁹

உலக வரலாற்றில் சித்திரவதையானது உரோமர் காலத்திலிருந்தே நடைபெற்று வருகின்றது. அடிமைகள் சித்திரவதை செய்யப்பட்டனர்.¹⁰ இலங்கையிலும், சுதந்திரத்தின் முன்னராயினும் சரி, இன்றும் சரி சித்திரவதை இன்று வரை நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. மனிதனை மனிதன் வதைப்படுத்தும் காட்டுமிராண்டித்தனத்திற்கு இன்னமும் முடிவுகட்டப்படவில்லை. இவற்றிற்கு ஆதாரமாக பதிவுசெய்யப்பட்ட வழக்குகள் பல காணப்படுகின்றன.

1959 ஆம் ஆண்டு பதியப்பட்ட வழக்கில்,¹¹ பொலிஸ் நிலையத்தில் வைத்து செய்யப்பட்டிருந்த சித்திரவதையானது, உடலியல் ரீதியாக மாத்திரமே கொடூரமாக காணப்பட்டது. இதில் குற்றஞ் சாட்டப்பட்டுள்ளவரின் கைவிரல் நகத்தினுள் ஊசியை ஏற்றினர். காலில் கட்டி தொங்கவிட்டனர். இவ்வாறு தொங்குகையில் சுடு கரிக்கட்டை, மிளகாய்த்தூள் என்பன இடப்பட்ட சாக்கினை, அவரது உணர்வுநிலை இழக்கும் வரைமுகத்தில் கட்டித்தொங்கவிட்டனர். அது மட்டுமல்லாது இலிங்க உறுப்பினையும் கொடூரமான முறையில் தாக்கினர்.

பிற்பட்ட காலப்பகுதியில் இச் சித்திரவதையின் வீரியம் அதிகரிக்கத் தொடங்கியது. உதாரணமாக 1987ல், (Amalsudatha v. Kodituwakku (1987) 2 SLR 119), வழக்குப் பதிவு செய்த நபரை பொலீஸ் நிலையத்தில் 5 நாள் சட்டவிரோதமாக தடுத்து வைத்து கைகளைக் கட்டித்தொங்கவிட்டு, குண்டாந்தடியால் அடித்தது மட்டுமில்லாமல் ஆண் இலிங்க உறுப்பினை

⁸ Article 1 of the CTA cited by Jyampathywickramaratne, Fundamental Rights in Sri Lanka, Freedom from Torture, 2nd edition, @p-207

⁹ n(02) article 11

¹⁰ The Law permitted slaves and foreigners to be tortured before a specifically licensed court, Roman Torture, <<http://www.unsignedmysteries.com/usm399407.html>>

¹¹ Queen V tennakoon 60 Nlr 313

மிககொடுரமான அளவிற்கு தாக்கியதால், அதனது செயற்பாடு இழக்கச் செய்யப்பட்டது எனக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. இவ்வாறு உடல் ரீதியான சித்திரவதை மட்டுமே ஆரம்பத்தில் காணப்பட்டது.

இலங்கையின் சட்டத்தினைப் பொறுத்தமட்டில் பல்வேறு தெரிவுகள் சித்திரவதையால் பாதிக்கப்பட்டவர்களிற்கு நிவாரணமாக வழங்கப்பட்டுள்ளது. யாப்பினடிப்படையிலான நிவாரணங்கள், நியதிச் சட்ட நிவாரணங்கள், பொதுச்சட்டத்தின் கீழ் குடியியல் மட்டான நிவாரணங்கள், மற்றும் சர்வதேச பொருத்தனைகளின் கீழான நிவாரணங்கள்¹² என அவற்றைப் பட்டியலிட முடியும். அவ்வாறே மேலே குறித்துக் காட்டப்பட்ட இரு வழக்குகளிற்கும், மாண்புமிகு நீதிபதிகளினால் நட்புடிக் வழங்கப்பட வேண்டும் எனத் தீர்ப்பும் வழங்கப்பட்டது.

நீதிமன்றமும் சித்திரவதைகளிற்கு உகந்த தண்டனைகள் வழங்கினாலும், இன்னமும் சித்திரவதைகள் நடைபெற்றுக் கொண்டுதான் இருக்கின்றன. உடலியல் ரீதியிலிருந்து உளவியல் ரீதிக்கு வளர்ச்சியடைந்துள்ளது அந்தவகையில்.

உடலியல் ரீதியிலான சித்திரவதைகளாக, எரிகாயங்களை உண்டாக்குதல், தாறுமாறாகத் தாக்குதல், மின்சாரத்தை பயன்படுத்தி சித்திரவதை செய்தல், திட்டமிட்டுத் தாக்குதல், மூச்சுத்திறை வைத்தல், உடல் உறுப்புக்களைப் பிடுங்குதல் போன்றனவும்,

உளவியல் ரீதியான முறைகளாக தனிமைப்படுத்தி வெறுமையை உண்டாக்குதல், அதீதமான பயமுறுத்தல்கள் என்பனவும்,

பாலியல் ரீதியான சித்திரவதைகள் உடல் மற்றும் உளவியல் ரீதியில் பாதிப்பை உண்டு பண்ணக் கூடியதாகவும் உள்ளன.

உதாரணமாக 2003ம் ஆண்டில் தீர்க்கப்பட்ட வழக்கில்,¹³ ஆசிரியர் ஒருவரும் வழக்கறிஞர் ஒருவரும் பொது இடத்தில் அதிகாரத்தில் உள்ளோரால் சித்திரவதை செய்யப்பட்டதுடன், அவர்களின் பிள்ளைகளும் மனதளவில் சித்திரவதையை அனுபவித்தனர்.

இவ்வழக்கில், ShiraniBandaranayake J மற்றும் Edussuriyayapa J உறுப்புரை 11 ஆனது, உடலியல் ரீதியான சித்திரவதையை மாத்திரமல்ல உளவியல் ரீதியான சித்திரவதையும் நடைபெறாது பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என குறிப்பிட்டிருந்தனர்.¹⁴ இச் சித்திரவதையானது உள்நாட்டுச் சட்டத்தின் கீழ் Serious crime என வர்ணிக்கப்படுவதோடு, சர்வதேச சட்டத்தின் கீழ் Heinos crime எனவும் வர்ணிக்கப்படுகின்றது.¹⁵

¹² சித்திரவதை ஓர் சமகாலநடைமுறை, <<http://sattanooku.blogspot.com/2013/11/blogpost.html>>

¹³ Adhikaray V Amarasinghe (2003) ISLR 207

¹⁴ cited by jayampathywickramaratne, Fundamental Rights in Sri Lanka, Freedom from torture, 2nd edition, @p-216

அதிகாரத்தில் உள்ளோர், குற்றவாளி எனக் கருதிய நபர்களிடம் குற்றஓப்புதலை பெற சித்திரவதை தாராளமாக பயன்படுத்தப்படுகிறது. இலங்கையில் சித்திரவதையென்பது, யுத்த காலத்தில் ஆயுதம் தாங்கிய அனைத்துப் படையினருக்கும் பொதுவானதாகவும், எல்லாக்காலங்களிலும் பொலீசாருக்குஉரிய ஒன்றாகவும் இனங்காணப்பட்டு வருகின்றது குறிப்பாக பயங்கரவாத தடைச்சட்டத்தின் கீழ் கைதானவர்கள் விசாரணைகளின் போது உடல், உளவியல் ரீதியாக பல சித்திரவதைகளுக்கு உள்ளாகின்றனர். இவ்வாறான சித்திரவதைகளை தினம் தினம் கண்ணாடாக காணக் கூடியதாக இருக்கின்றன. யுத்தகாலத்திலும் சரி, அன்றைய காலக்கட்டத்திலும் சரி, இன்றைய காலத்திலும் சரி நாம் கை கட்டிவாய்முடி ஏன் நிற்கின்றோம்? எமது அடிப்படை உரிமைகள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டாமா? நாம் சுதந்திரமாக பிறந்தவர்கள் சுதந்திரமாக வாழவேண்டாமா? இன்றைய காலகட்டத்தில் நாம் அனுபவித்த, அனுபவித்துக்கொண்டுள்ள சித்திரவதையை தான் எமது வருங்கால சந்ததியினருக்கு பரிசிலாகவிட்டுச் செல்லப் போகின்றோமா? சற்றுச் சிந்தித்துபாருங்கள்... எமது நாட்டின் மீயுயர் சட்டமாகிய அரசியல் அமைப்பில் ஒருவர் சித்திரவதைக்கு உள்ளாகாமல் இருப்பதற்கு சுதந்திரம் வழங்கப்பட்டுள்ளது.¹⁶ பின்னர் ஏன், எதற்காக நாம் அனைத்தையும் பொறுத்துக்கொண்டு அமைதியாக உள்ளோம்.

இவை மாத்திரமா சித்திரவதை? இல்லவே இல்லை சித்திரவதைகளில் பலவிதம் உண்டு. ஒன்று நாம் பார்த்த அதிகாரிகளான பொலிஸ் மற்றும் காவல்துறையினரால் செய்யப்படுகின்றது. இவர்கள் இருவகையினரும் நாட்டின் நிர்வாகத்துறையின் ஊழியர்கள். இவர்களால் மீறப்படும் அடிப்படையுரிமை மீறல்களிற்கு நட்டஈடு கோரவும் முடியும்.¹⁷ அரசாங்கத்தின் 3 தூண்களில் மற்றைய இரு துறையினராலும் ஏதேனும் அடிப்படையுரிமை மீறப்படுமேயானால், அவற்றிற்கு வழக்குத் தொடரவும் முடியாது நட்டஈடு கோரவும் முடியாது.¹⁸ அதுமட்டுமல்ல, சனாதிபதியினால் மீறப்படினும் அவரையும் கேள்விக்குட்படுத்தப்பட முடியாது.¹⁹ இவ்வாறு சட்டத்துறை, நீதித்துறை, ஜனாதிபதி ஆகியோரால் மீறப்படும் அடிப்படையுரிமைகளை இலங்கையில் கேள்விக்குட்படுத்த முடியாது. இது எமது அரசியல் யாப்பில் உள்ள மிகப் பெரிய குறைபாடாகவே காணப்படுகின்றது.

ஏனைய சிலநாடுகளிலும் 3 துறையினராலும் மீறப்படும் சந்தர்ப்பங்களில் அவற்றிற்கு நியாயம் கோரமுடியும். சித்திரவதையின் விளைவுகளாக பின்வருவனவற்றை குறிப்பிடப்பட முடியும்.

¹⁵ n(13)

¹⁶ n(09)

¹⁷ n(06)

¹⁸ உறுப்புரை 17ல் தனியே Executive மற்றும் Administrative இனையேகுறிப்பிட்டுள்ளது.n(06)

¹⁹ Article 35 of the constitution of the Democratic Socialistic Republic of Sri Lanka, 1978

சித்திரவதையால் ஏற்பட்ட பாதிப்பானது:

1. சடுதியாக அல்லது நீண்டகாலமளவில் வெளிப்படக்கூடியதாக இருக்கலாம்.
2. சிகிச்சையின் போது உடனடியாகக் குணமடையலாம் அல்லது
3. நீண்டகாலத்தின் பின்னர் குணமடையலாம்.
4. வாழ்நாள் வரைதாக்கம் இருந்து கொண்டே இருக்கலாம்.

இவை போன்ற பாதிப்புக்களுக்கு உள்ளாவோரின் எண்ணிக்கையானது நாளிற்குநாள் அதிகரித்துக் கொண்டே செல்கின்றன. இதனைக் குறைப்பதற்கு வழிவகை செய்யப்பட வேண்டும். மேலும் சித்திரவதைகள் தொடர்பான விசாரணைகள் சுதந்திரமாக மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும்.

சித்திரவதை மக்களை மௌனமாக்குகின்றது. அது உடல், உள பலத்தைச் சிதைக்கின்றது. சிறைச்சாலைகளில் மக்கள் பெற்றழிமை கீழ்த்தரமான, மோசமான அனுபவங்களை வெளிப்படுத்துவதைத் தடுக்கின்றது. தாங்கிக்கொள்ள இயலாத பல சந்தர்ப்பங்களில் அது பற்றி பலமாக குரல் எழுப்பினும் அதைக் காது கொடுத்துக் கேட்பதற்கு யாரும் தயாராக இல்லை. பாதிக்கப்பட்டவரின் கதை மிகப் பயங்கரமானதாகவும், நம்ப முடியாததாகவும் இருக்கின்றது. யாரும் இவ்வளவு கொடுமான கதைகளை கேட்க விரும்புவதில்லை. அதைவிட இவ்வாறொரு விடயம் இல்லை என்ற எண்ணப்பாட்டுடனே வாழ விரும்புகிறார்கள். இவ்வகையான யதார்த்தங்கள் சித்திரவதை செய்வோர், அதைத் தொடர்வதற்கு ஊக்குவிக்கின்றன. அத்துடன் சித்திரவதை செய்வோர், சித்திரவதைக்கு உள்ளாகி உயிர்வாழ்பவர்களின் அனுபவங்களை அடிப்படையாக வைத்து, கைதியை ரணமடையச் செய்யாமல் அதே நேரத்தில் எவ்வளவு கடுமையாக சித்திரவதை செய்யலாம் என்பதைக் கண்டுபிடிக்கிறார்கள். இதற்கு விதம்விதமான கருவிகளும் மிருகங்களும் பயன்படுத்தப்படுவதோடு, சித்திரவதை ஒரு தொழில்முறையாகவும், கலைநுணுக்கம் நிறைந்ததாகவும், நவீன உபகரணங்கள் பாவிக்கப்படுவதாகவும் மாறியுள்ளது.

சற்றுசிந்தியுங்கள். அரசுகள் சித்திரவதையை இயன்ற வரை குறைக்க நடவடிக்கை எடுக்குமே தவிர அரசாங்கம் அதை நிறுத்த ஒரு போதும் முயற்சி எடுப்பதில்லை. ஏனெனில் மக்களை மௌனமாக்க சித்திரவதையைவிட வேறு ஒரு பெரிய உபகரணம் அரசிற்கு கிடைப்பதில்லை. எனவே யூன் 26ம் திகதி வருடாவருடம் சித்திரவதைக்கு ஆளானோர் சர்வதேச ஆதரவு நாள் அனுஷ்டிக்கப்படுவது மட்டும் போதாது. எமது உரிமைக்காக நாமும் குரல் கொடுக்க வேண்டும்.

“மனிதனின் அடிப்படை உரிமைகள் பாதுகாக்கப்படுதல் வேண்டும்”

உலக சமயரீதியான குடித்தொகையும் அதன் இடம் சார்ந்த பரம்பலும்

ஆர். ஸ்ரீகாந்தன், சீரேஸ்ட் வீரவரையாளர்,
புவியியற்குறை,
கொழும்புப் பல்கலைக் கழகம்.

அறிமுகம்

உலக கலாசாரங்களில் சமய நம்பிக்கைகளுடன் கூடிய பல்வேறு குழுக்கள் பாரம்பரியமாகவே வாழ்ந்து வருகின்றன. குறிப்பாக இந்திய கலாசாரத்தில் நீண்ட காலமாக வேறுபட்ட சமயத்துவங்கள் பாரம்பரியமாகவே காணப்பட்டு வந்துள்ளன. மனித விழுமியங்களை பேணுதல் மனிதர்களிடையே ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடு ஒன்றினை தோற்றுவித்தல் அவர்களிடையிலான சமூக விரோத நடவடிக்கைகளை ஒழித்தல், மனிதனை விட ஆற்றல் மிக்க சக்தி ஒன்று உள்ளது என்ற உள்ளுணர்வினை ஏற்படுத்தி அவன் தனது செயற்பாடுகளை வரம்பு மீறி செயற்படாது தடுத்து ஒரு விதமான பய உணர்வினை ஏற்படுத்தி வைத்தல் போன்ற இன்னொரு பின் புலங்களின் அடிப்படையிலேயே சமயங்கள் தோற்றம் பெற்றிருப்பதனை காணலாம். இச் சமயங்கள் அடிப்படையில் ஒரே விதமான தத்துவங்களை தம்பாற் கொண்டு காணப்படுகின்ற பொழுதிலும் வெவ்வேறு சமயங்களைப் பின்பற்றியவர்கள் தமக்கிடையே பல பேதங்களை ஏற்படுத்தி சாதாரண மக்களின் இயல்பு வாழ்க்கையினை சிதைக்கக்கூடிய வகையில் அவ்வப்பொழுது செயற்பட்டு வருவதையும் பல நாடுகளின் சமய வரலாறுகளில் இருந்து அறியக்கிடைக்கின்றது. இவை அரசியல் மற்றும் சமயம் கலந்ததொரு சூழ்நிலையில் உள்ளூரிலும், நாடுகளிடையேயும் சர்வதேச மட்டத்திலும் யுத்தங்களையும் கலவரங்களையும் தோற்றுவித்து பொருளாதார சமூக கலாசார அழிவுகளுக்கு வித்திட்டு நிற்கின்றன. இந்நிலை உலகின் ஒரு சில பகுதிகளின் நிகழ்வாக இருப்பினும் உண்மையில் சமயங்களே நாட்டு மக்களை ஒரு கட்டுக்கோப்பான நிலைப்பாட்டில் வைத்திருப்பதில் பெரும்பங்களிப்பினை செய்து வருகின்றன என்பதனை மறுக்க முடியாது.

வரைவிலக்கணம்

டானியல் டிபோ (Danial Defoe) எனப்படும் அமெரிக்க ஆங்கிலப் பத்திரிக்கையாளர் சமயம் என்பது கடவுளுக்கு வழங்கப்படுகின்ற வழிபாடு எனவும், ஆனால் அது போலியான விக்கிரகங்களையும், தேவதைகளையும், இறை தூதுவர்களையும் வணங்குவதற்கு பிரயோகம் செய்யப்படுகின்றது எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளார். அதேவேளை சமயம் தொடர்பான இன்னொரு வரைவிலக்கணம் சமயம் என்பது ஒரு தொகை எண்ணிக்கை கொண்டவர்களினால் பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒரு குறிப்பிட்ட தொகுதி நம்பிக்கைகளை செவிமடுத்து நிற்கின்ற மக்கள் குழாம் எனக் குறிப்பிடுகின்றது. இதனை வேறு விதமாக குறிப்பிடுவதாயின் சமயம் என்பது நம்பிக்கைகள், கலாசார முறைமைகள் என்பனவற்றின் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட சேகரிப்பு வடிவம் என குறிப்பிட முடியும். டலாட் அஸாட் (Talad Azad) என்பவர் சமயம் என்பதனை “மனித இன இயல் சார் வகைப்பாடு” (Anthropological Category) என்கிறார். “பிரபஞ்சம் அல்லது வாழ்க்கையின் தோற்றத்தினை விளக்குவதனை அல்லது வாழ்க்கை என்பதன் அர்த்தத்தினை விளக்குவதனை நோக்கமாகக் கொண்ட தூய்மை வரலாறுகள், அடையாளச்சின்னங்கள், விளக்கக் கதைகள் என்பவற்றையே பல சமயங்கள் அடிப்படையாக கொண்டிருக்கின்றன”

எனவும் இவர் குறிப்பிடுகின்றார். “கடவுள் மீதான நம்பிக்கையே சமயம்” எனக் கூறும் மற்றொரு வரைவிலக்கணம் ஆய்வு நுட்பவியலாளர்களினால் முழுமையாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட வில்லை. சமயச் சிந்தனைகள் மற்றும் அனுபவங்கள் என்பவற்றின் பன்முகத்தன்மையினை எடுத்துக் காட்டுவதற்கு அவ் வரைவிலக்கணம் பற்றாக்குறையானது என்பதே அவர்கள் முன்வைக்கும் வாதமாகும். தூர்கைம் (Durheim) எனப்படும் சமூகவியலாளர் தனது “The Elementary Forms of the Religious Life” என்னும் நூலில் “சமயம் என்பது தூய்மையான விடயங்களுடன் தொடர்புபட்ட நம்பிக்கைகள், அனுட்டானங்கள் என்பவற்றின் ஒன்றிணைந்த முறைமை” என குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ் வரைவிலக்கணங்கள் பலவற்றின் அடிப்படையில் சமயம் என்பது நம்பிக்கை, வழிபாடு, அனுட்டானங்கள், ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடு என்பவற்றின் ஒன்றிணைந்த தொகுப்பு என குறிப்பிட முடியும்.

சமய வகைப்பாடு

பரஸ்பர செல்வாக்கு வரலாற்று ரீதியான தோற்றம் என்பவற்றின் அடிப்படையில் சமயங்கள் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட மிகப் பெரிய குழுக்களாக அமைந்திருக்கின்றன. அவையாவன.

I. மத்திய கிழக்கு சமயங்கள் (Middle Eastern Religion)

II. இந்திய சமயங்கள் (Indian Religion)

III. கிழக்காசிய சமயங்கள் (East Asian Religion)

மத்திய கிழக்கில் தோற்றம் பெற்ற சமயங்கள் ஏபிரஹாமிக் (Abiraharmic Religions) எனவும் அழைக்கப்படுகின்றன. இதில் கிறிஸ்தவம் மற்றும் இஸ்லாம் ஆகியன மிகப் பெரிய சமயக்குழுக்களாக உள்ளன. இக் கூட்டத்தில் யூத சமயம், பஹாய் நம்பிக்கைக்குழு (Judism, Bahai) என்னும் சிறு குழுக்களும் உள்ளடங்குகின்றன. இன்று ஏறக்குறைய 3-4 பில்லியன் மக்கள் இச் சமய குழுவில் உள்ளடங்குகின்றனர். இவர்கள் கிழக்காசியா, தென் கிழக்காசியா தவிர்ந்த உலகின் ஏனைய பகுதிகளில் செறிந்து வாழ்கின்றனர்.

இந்திய சமயங்கள், இந்திய உபகண்டம் எனப்படும் பரந்த பிரதேசத்தினை தோற்றுவாயாகக் கொண்டு விருத்தி பெற்றவை. தர்மம், கர்மம் போன்ற அடிப்படையான எண்ணக்கருக்களை அடியொற்றி வளர்ந்த சமயங்களாக இவை காணப்படுகின்றன. இச் சமயக் குழுவில் இந்து மிகப் பெரிய சமயமாகும். இதனை அடுத்து பௌத்த சமயம் மிகப் பெரிய சமயமாக அமைய சீக்கிய மதம், சமண மதம் போன்ற சிறு சமயங்களையும் அக்குழு உள்ளடக்குகின்றது. இந்திய உபகண்டம், தென் கிழக்காசியா, கிழக்காசியா என்பன இச் சமயங்களின் சிறப்பு அமைவிடங்களாக இருக்கின்றன.

கிழக்காசிய சமயங்கள் கிழக்காசிய நாடுகளாகிய சீன, ஜப்பான் போன்ற நாடுகளில் உருவாகிய உள்ளூர் சமயங்களை குறித்து நிற்கின்றன. அவை சீன கிராமிய சமயம் (Chinese Folk Religion) சீனச் சிந்தனைகளின் செல்வாக்கு உட்பட்ட கொரிய, ஜப்பானிய சமயங்கள், ஜப்பானின் ஷின்டோ (Shindo) சமயம், தாயோ சமயம் (Taoism) சீனாவின் கொன்பியூச சமயம் (Confucism) என்பவற்றை உள்ளடக்கி நிற்கின்றன.

உலக கிறிஸ்தவ கலைக் களஞ்சியத்தின் தொகுப்பாளர்களில் ஒருவரான டேவிட் பாரெட் (David Barrett) என்பவர் உலகில் 19 பிரதான சமயங்கள் உள்ளனவென்றும் அவை மேலும் 270 மிகப் பெரிய சமயக்குழுக்களாக பிரிக்கப்பட்டள்ளன என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். எவ்வாறாயினும் சமய ஆய்வு நிறுவனங்கள் நான்கு மிகப் பெரிய சமயங்களையும், ஆறு மத்திய அளவுடைய சமயங்களையும் அதனை விட சமய நம்பிக்கை எதுவுமற்ற குழு ஒன்றினையும் இனங்கண்டுள்ளன.

சமய ரீதியான உலக குடித்தொகை

பல்வேறு சமய ஆய்வு நிறுவனங்களின் உலக சமய ரீதியான குடித்தொகை மதிப்பீடுகள் சிறிது வித்தியாசமான தரவுகளை முன்வைத்துள்ளன. தாம் சார்ந்த சமயத்திற்கு சிறிது முக்கியத்துவம் வழங்குவதனாலேயே சமயக் குடித்தொகை மதிப்பீடுகள் சற்று விலகி நிற்கும் தரவுப் பொதிகளை முன்வைத்து நிற்கின்றன. பின்வரும் அட்டவணைகள் 1, 2, 3 ஆகியன உலக சமய ரீதியான குடித்தொகை தொடர்பாக 2012ம் ஆண்டில் வெளியிடப்பட்ட இரு மதிப்பீடுகளையும் 2013ம் ஆண்டில் வெளியிடப்பட்ட மற்றொரு மதிப்பீட்டினையும் காட்டி நிற்கின்றன. இம் மதிப்பீடுகளில் சமய ரீதியான உலக குடித்தொகையின் பங்களிப்பு வீதாசாரம் சற்று வேறுபட்டு நிற்பதனை காணலாம்.

அட்டவணை:1

உலக சமய ரீதியான குடித்தொகை (வீதாசாரம்) 2012

சமயக் குழு	வீதாசாரம்
கிறிஸ்தவம்	33.39
இஸ்லாம்	22.74
இந்து	13.8
பௌத்தம்	6.77
சீக்கிய மதம்	0.35
யூத மதம்	0.22
பாஹாய்	0.12
ஏனைய சமயத்தவர்கள்	10.95
சமயமல்லாதவர்கள்	9.66
நாத்தீகவாதிகள்	2.00
மொத்தம்	100.00

மூலம்: The CIA'S World Fact Book 2012

அட்டவணை: 2

உலக சமய ரீதியான குடித்தொகையின் எண்ணிக்கை மற்றும் வீதாசாரம் - 2012

சமயக் குழு	எண்ணிக்கை (மில்லியன்)	வீதாசாரம்
கிறிஸ்தவம்	2100	29.8
இஸ்லாம்	1600	22.6
இந்து	1000	14.1
பௌத்தம்	376	5.3
சீக்கிய மதம்	23	0.3
யூத மதம்	15	0.2
பாஹாய்	7	0.1
ஏனைய சமயத்தவர்கள்	847	12.0
சமயமல்லாதவர்கள்		
நாத்தீகவாதிகள்	1100	15.6
மொத்தம்	7068	100.00

மூலம்: American think tank, pew research center.

அட்டவணை: 3

உலக சமய ரீதியான குடித்தொகையின் எண்ணிக்கையும் வீதாசாரமும் (மதிப்பீடு- 2013)

சமயக் குழு	எண்ணிக்கை (மில்லியன்)	வீதாசாரம்
கிறிஸ்தவம்	2319.8	32.4
இஸ்லாம்	1609.2	22.5
இந்து	967.1	13.5
பௌத்தம்	504.7	7.0
சீக்கிய மதம்	24.8	0.3
யூத மதம்	14.9	0.2
பாஹாய்	437.1	6.1
ஏனைய சமயத்தவர்கள்		
சமயமல்லாதவர்கள்	1288.4	18.0
நாத்தீகவாதிகள்		
மொத்தம்	7166.0	100.00

மூலம்: Worldwide Mission The Harvest Field Statistics-2014

இங்கு தரப்பட்டுள்ள அட்டவணைகளின் அடிப்படையில் கிறிஸ்தவமே உலக ரீதியாக முதன்மையாக சமயமாக உள்ள போதிலும் அச்சமயத்தினதும் இந்து மற்றும் பௌத்த சமயங்களின் வீதாசார பங்களிப்புக்களில் மதிப்பீடுகளிடையே சிறியளவிலான வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. இதற்கு கணிப்புக்களின் போது இடம் பெறும் சில குறைபாடுகள் காரணமாக எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றன. அவற்றுள் முக்கியமானவை வருமாறு:

1. கணிப்பாளர்கள், மதிப்பீட்டாளர்கள் மற்றும் சமயம் சார் நிறுவனங்களின் சமயம் சார்ந்த பாரபட்சம்.
2. தமக்குரிய சமயத்தினை வெளிப்படுத்துவதில் உள்ள குறைபாடுகள்.
3. சமயங்களை இனங்காண்பதில் உள்ள குறைபாடுகள்.
4. தனிப்பட்ட நாடுகளின் குறிப்பாக குறை விருத்தி நாடுகளின் குடிக்கணிப்புக்களில் காணப்படும் பொதுவான குறைபாடுகள்.

இவ்வாறான குறைபாடுகளின் மத்தியில் இங்கு காட்டப்பட்டுள்ள அட்டவணைகளின் அடிப்படையில் நான்கு பிரதான சமயங்களில் கிறீஸ்தவம் அண்ணளவாக உலக குடித்தொகையில் 32 சதவீதமானவர்களையும், இஸ்லாம் 23 சதவீதமானவர்களையும், இந்து சமயம் 14 சதவீதமானவர்களையும், பௌத்த சமயம் 7 சதவீதமானவர்களையும், உள்ளடக்கி காணப்படுகின்றன எனலாம். மிகுதி 24 சதவீதமானவர்கள் சீன பாரம்பரிய கிராமிய சமயம், இனத்துவ சமயங்கள், யூத சமயம், சமண சமயம், சீக்கிய சமயம், ஷின்டோ சமயம் போன்ற சிறிய சமயங்களை சார்ந்தவர்களையும் சமயம் எதுவுமற்ற சுயாதீன வாதிகளையும் நாத்தீக வாதிகளாகவும் உள்ளனர்.

சமயங்களின் இடம் சார் பரம்பல்

உலக ரீதியாக கிறீஸ்தவ சமயமே கூடுதலான இடம்சார் பரம்பலைக் கொண்ட சமயமாகக் காணப்படுகின்றது. மத்திய கிழக்கு நாடுகளில் யேசுநாதரின் பிறப்புடன் கிறீஸ்து யுகம் 30 இல் தோற்றம் பெற்றதாக நம்பப்படும் இச் சமயம் படிப்படியாக ஐரோப்பிய நாடுகளில் வேரூன்றியது. கி.பி 16ம் நூற்றாண்டில் இக் கண்டத்தின் ஒரு சில நாடுகளில் ஏற்பட்ட சமய வர்த்தக மறுமலர்ச்சியின் விளைவாக புதிய நாடுகள் பல கண்டுபிடிக்கப்பட்டு அந் நாடுகளில் தாம் சார்ந்த சமயத்தினை பரப்புவதனையும் நோக்கங்களில் ஒன்றாக கொண்டு அந்நாடுகள் செயற்பட்டன.

போர்த்துகேயர், ஸ்பானியர், ஒல்லாந்தர், பிரித்தானியர் மற்றும் ஜேர்மனியர்களின் நாடு தேடல் முயற்சிகளின் விளைவாக கிறிஸ்தவ சமயம் ஐரோப்பாவிலிருந்து வட, தென் அமெரிக்க கண்டங்கள், மத்திய அமெரிக்கா, அவுஸ்ரேலியா, ஆபிரிக்கக் கண்டத்தின் சில நாடுகள், பசுபிக் தீவுகள், ஆசியாவில் அவர்கள் கைப்பற்றிய நாடுகள் என்பனவற்றில் தனது பரவலை ஏற்படுத்திக் கொண்டது. இன்று உலகின் எல்லாக் கண்டங்களிலும் இச் சமயத்தின் பரவலைக் காணலாம்.

ஆபிரஹாமிக் சமயங்களில் மற்றொன்றான இஸ்லாமிய சமயம் கி.பி 622 அளவில் தோற்றம் பெற்று அராபியர்களின் வர்த்தகத் தேடல் காரணமாக மத்திய கிழக்கு உலகம் முழுவதிலும் பல வட ஆபிரிக்க, மேற்காபிரிக்க நாடுகளிலும், தெற்காசிய மற்றும் தென்கிழக்காசியாவின் சில நாடுகளிலும் தனது ஊடுருவலை ஏற்படுத்திக் கொண்டுள்ளது.

இந்திய சமயங்களில் ஒன்றான இந்து சமயம் தொன்மையான சமயமாக கருதப்படுகின்றது. இச் சமயத்தின் தோற்றம் பற்றி தெளிவான சான்றுகள் இல்லையாயினும் கி.மு 1500ம் ஆண்டுகளில் நிலவிய சிந்துவெளி நாகரிகத்தின் அடையாளம், சின்னங்கள், உருவச்சிலைகள் என்பவற்றின் அடிப்படையில் இக் காலப்பகுதியிலோ அல்லது அதற்கு முன்னதாகவோ தோற்றம் பெற்றிருக்கலாம் என நம்பப்படுகின்றது. இச்சமயத்தின் பரவல் மட்டப்படுத்தப் பட்டதாகவே இருந்தவை என வரலாறுகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இந்தியாவிலிருந்து வெளிநாடுகள் நோக்கிய படையெடுப்புக்களோ ஆக்கிரமிப்புக்களோ மட்டப்படுத்தப் பட்டிருந்தமையினால் இந்திய உபகண்டத்திலும் சூழவுள்ள ஒரு சில நாடுகளில் மட்டுமே இச் சமயத்தின் முதன்மையினை காணக்கூடியதாக உள்ளது.

இந்து சமயத்தினை போல் பௌத்த சமயமும் மிகச் சிறிய நிலப்பரப்புக்களிலேயே தனது பரவலை நிலை நாட்டிக் கொண்டுள்ளது. கி.மு 523 ஆம் ஆண்டில் கௌதம புத்தரின் அவதாரத்துடன் இச் சமயத்தின் வரலாறு ஆரம்பிக்கின்றது. வட இந்தியப் பிரதேசங்களை ஆட்சி செய்த இந்துவான அசோக மன்னன் கௌதம புத்தரின் போதனைகளால் கவரப்பட்டு பௌத்த சமயத்தை தழுவினது மட்டுமன்றி வேற்று நாடுகளிலும் குறிப்பாக இலங்கையில் பௌத்த சமயம் தோற்றம் பெற காரணமாக இருந்தான். இந்தியாவின் வட பகுதியில் தோற்றம் பெற்ற பௌத்த சமயம் இந்து சமயத்தின் ஆதிக்கத்தினால் அந் நாட்டில் பலமாக வேருன்ற முடியவில்லை. எனினும் தென் கிழக்காசிய நாடுகள் பலவற்றில் பலமான இடம் ஒன்றினை பிடித்துக் கொண்டது. சீனா, ஜப்பான், தென்கொரியா போன்ற நாடுகளிலும் பௌத்த சமயத்தினை பின்பற்றும் ஒரு குழுவினர் உள்ள பொழுதிலும் அவர்களால் பின்பற்றப்படும் மஹாயன பௌத்த சமயம் இலங்கை, மியன்மார், தாய்லாந்து, கம்போடியா போன்ற நாடுகளில் உள்ள தேரவாத பௌத்த சமயத்தின் எண்ணக்கருவில் இருந்து வேறுபட்டது.

சமயங்களின் கண்ட ரீதியான மற்றும் நாடுகள் ரீதியான பரம்பல்

ஆசியா தவிர்ந்த ஏனைய கண்டங்கள் யாவற்றிலும் நிலப்பரப்பு அடிப்படையிலும் எண்ணிக்கை அடிப்படையிலும் கூடிய பங்கினை கொண்டிருக்கும் சமயம் கிறீஸ்தவமாகும். இஸ்லாம் ஆசிய ஆபிரிக்க கண்டங்களிலும் கூடிய எண்ணிக்கை வீதாசாரத்தினை கொண்ட சமயமாக உள்ளது. இவ் இரு கண்டங்களிலும் கணிசமான நாடுகள் உள்ளடக்கியும் காணப்படுகின்றது. பின்வரும் அட்டவணை இல:4 2013ம் ஆண்டில் காணப்படும் என எதிர்பார்க்கப்பட்டு எதிர்வு கூறப்பட்ட சமய ரீதியான குடித்தொகையின் வீதாசாரத்தினை கண்ட அடிப்படையில் காட்டி நிற்கின்றது.

கண்ட ரீதியான சமயக்குடித்தொகை வீதாசாரம் - 2013 (எதிர்வு கூறப்பட்டது).

சமயக் குழு	கிறீஸ்தவம்	இஸ்லாம்	இந்து	பௌத்தம்	ஏனையவை	மொத்தம்
கண்டங்கள்						
ஆபிரிக்கா	38.3	53.04	0.3	0.2	8.16	100.00
ஆசியா	6.5	32.16	24.3	11.6	26.47	100.00
ஐரோப்பா	65.86	7.6	1.6	0.8	24.14	100.00
வட அமெரிக்கா	83.46	1.8	2.2	2.8	9.74	100.00
தென் அமெரிக்கா	86.6	0.4	2.1	0.2	10.7	100.00
ஓஸானியா	71.1	0.67	1.8	0.7	25.73	100.00

மூலம்: American Think Tank (Approximate Estimate)

மேற்குறிப்பிட்ட அட்டவணையின் அடிப்படையில் கிறீஸ்தவம் வட தென் அமெரிக்க கண்டங்களில் சகல நாடுகளிலும் முதன்மை சமயமாக இருப்பதனையும், ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் அவுஸ்ரேலியா, நியூஸ்லாந்தினை உள்ளடக்கிய ஓஸியானியா உலகிலும் குறிப்பிடத்தக்க அளவு முதன்மையான சமயமாக இருப்பதனையும் காணலாம். உலகின் மிகச் சிறிய நாடாகிய வத்திக்கானில் 100 சதவீதமான மக்களும் கிறீஸ்தவ சமயத்தினையே பின்பற்றுகின்றனர். மத்திய ஆபிரிக்க நாடுகளிலும், தென் ஆபிரிக்க நாடுகளிலும், இச்சமயத்தின் பரம்பல் செறிவாக உள்ளது. தென் அமெரிக்க நாடுகள், மத்திய அமெரிக்க நாடுகள் யாவற்றிலும் 80 சதவீதத்திற்கும் மேலானவர்கள் கிறீஸ்தவர்கள் ஆவார். உதாரணமாக வெனிசுலாவில் 98 % மும் பரகுவே, பேரு, கொலம்பியா, பிறேசில் ஆகிய நாடுகளில் 80-90 சதவீதமானவர்கள் கிறீஸ்தவர்களாக இருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அதேவேளையில் சீனா, மொங்கோலியா, இந்தியா, இந்தோனேஷியா, வட ஆபிரிக்க நாடுகள், அராபிய உலகம், தென்கிழாக்காசிய நாடுகள் போன்றவற்றில் 10 சதவீதத்திற்கும் குறைவானவர்களே கிறீஸ்தவர்களாக இருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆபிரிக்கா ஆசியா ஆகிய கண்டங்களில் முதன்மை சமயமாக விளங்கும் இஸ்லாம் தென் அமெரிக்க கண்டத்தில் மிகக் குறைந்த பங்கினை வகிக்கும் சமயமாக விளங்குகின்றது. உலக நிலப்பரப்பில் ஏறக்குறைய 18 சதவீதமான நிலப்பரப்பினை இஸ்லாமிய உலகம் உள்ளடக்கி நிற்கின்றது. சவுதிஅரேபியா, மாலைதீவு, மொரிட்டானியா ஆகிய நாடுகளில் 100 சதவீதமானவர்களும் இஸ்லாமியர்கள் ஆவார். சோமாலியா, ஆப்கானிஸ்தான், யேமன், மொறக்கோ, அல்ஜீரியா, பாகிஸ்தான், ஈரான், நைகர், பங்களாதேஷ், எகிப்து, லிபியா, இந்தோனேஷியா ஆகிய நாடுகளில் 90-100 சதவீதத்திற்கு இடைப்பட்ட நிலையில்

முஸ்லீம்கள் வாழுகின்றனர். உலகில் 0 -10 சதவீத அளவில் இஸ்லாமியர்களை கொண்ட நாடுகளாக ஐக்கிய அமெரிக்கா, கனடா, மத்திய அமெரிக்க நாடுகள், தென் அமெரிக்க நாடுகள், ஐரோப்பிய நாடுகள், பிலிப்பைன்ஸ், அவுஸ்ரேலியா, மத்திய மற்றும் தென் ஆபிரிக்க நாடுகள் என்பன விளங்குகின்றன. மலேஷியா ஏறக்குறைய 60 சதவீதமான முஸ்லீம்களை கொண்ட நாடாகும்.

இந்தியா, நேபாளம் ஆகிய நாடுகளில் மட்டும் 80 சதவீதத்திற்கும் சற்று உயர்வான அளவில் இந்துக்களை கொண்ட இந்து சமயம் ஆசியக் கண்டத்தில் மட்டும் சற்று இடம் சார்ந்த பரம்பலை கொண்டதாக காணப்படுகின்றது. இதனைத் தவிர இந்தியர்கள் பிரிட்டிஸ் ஆட்சியாளர்களினால் எடுத்துச் செல்லப்பட்ட நாடுகளிலும் இந்து சமயத்தின் பரவல் ஏற்பட்டுள்ளது. பீஜிதீவுகள், கயானா, சூரிநாம், திரினிடாட், டுபாகோ போன்றவை அத்தகைய நாடுகளாகும். இதனைத் தவிர இந்தியர்கள் இடம்பெயர்ந்து சென்ற நாடுகளிலும் இலங்கைத் தமிழர்கள் கடந்த சில தசாப்தங்களாக சென்றடைந்த நாடுகளிலும் இந்து சமயம் ஓரளவு முதன்மை பெறத் தொடங்கியுள்ளது. இன்று ஐக்கிய அரபு இராச்சியம், குவைத் ஆகிய நாடுகளில் முறையே 15, 12 சதவீதமானவர்கள் இந்துக்களாக இருப்பதற்கு மத்திய கிழக்கு நாடுகள் நோக்கிய இந்தியர்களின் இடம்பெயர்வு காரணமாகும். அதேபோல் கனடாவில் இன்று 3 சதவீதத்தினர் இந்துக்களாக இருப்பதற்கு இலங்கைத் தமிழர்களின் இடம்பெயர்வு காரணமாக அமைந்துள்ளது. இந்திய உபகண்டத்தில் இந்தியா, நேபாளம் ஆகிய நாடுகளைத் தவிர பூட்டான், இலங்கை, பங்களாதேஷ், பாகிஸ்தான் ஆகிய நாடுகளிலும், தென்கிழக்காசியாவில் மலேஷியா, சிங்கப்பூர் கம்போடியா, இந்தோனேஷியா, பொலித் (Bali) தீவுகள் ஆகியவற்றிலும் இந்துக்கள் வாழ்கின்றனர். பூட்டானைத் தவிர (25%) ஏனைய நாடுகள் யாவற்றிலும் 15 சதவீதத்திற்கும் குறைந்தவர்களே இந்து சமயத்தவர்களாக உள்ளனர்.

பௌத்த சமயத்தினர் தேரவாத பௌத்த சமயம், மஹாயன பௌத்த சமயம் என பிரிவுக்குள் உள்ளடங்கி தெற்காசியா, தென் கிழக்காசியா, கிழக்காசியா பிராந்தியங்களின் தனது செறிவைக் கொண்ட சமயமாக உள்ளது. ஆசியக் கண்டத்தில் 12% மான பௌத்தர்களை கொண்ட இச் சமயம் வட அமெரிக்கக் கண்டத்தில் 2.8% மானவர்களையும் ஏனைய கண்டங்கள் யாவற்றிலும் 1% ற்கும் குறைவானவர்களையும் கொண்டு காணப்படுகின்றது. ஆபிரிக்கா, தென் அமெரிக்கா கண்டங்களிலேயே இச் சமயத்தின் மிகக்குறைந்த பங்களிப்பு காணப்படுகின்றது.

கம்போடியா, தாய்லாந்து, மியன்மார், பூட்டான் ஆகிய நாடுகளில் 80 சதவீதத்திற்கும் மேற்பட்ட தேரவாத பௌத்த சமய பிரிவினர் வாழ்கின்றனர். அதேபோல் ஜப்பான், தாய்வான், மொங்கோலியா, ஹொங்கொங், சிங்கப்பூர், சீனா, கொரியா ஆகிய நாடுகளில் 50

சதவீதத்திற்கும் மேற்பட்டவர்கள் மஹாயன பௌத்த சமயத்தினர் ஆவர். வியட்நாம், இலங்கை ஆகிய நாடுகளில் 70-75% மானோர் தேரவாத பௌத்த சமயத்தினை பின்பற்றுபவர்களாக உள்ளனர். வட கொரியா, மலேஷியா, புருணை ஆகிய நாடுகளில் 20-30% ற்கு உட்பட்டவர்கள் மஹாயன பௌத்த சமயக்கொள்கைகளை பின்பற்றுகின்றனர். பௌத்தம் தோற்றம் பெற்ற இந்தியா, நேபாளம் ஆகிய நாடுகளில் அச்சமயத்தின் பங்களிப்பு வீதாசாரம் மிகக் குறைந்த மட்டத்தில் காணப்படுகின்றது. ஆசியக் கண்டத்திற்கு வெளியே ஐக்கிய அமெரிக்கா, ரஸ்யா, பிரான்ஸ் ஆகிய நாடுகளில் பௌத்த சமயத்தினர் கணிசமான எண்ணிக்கையில் வாழ்கின்றனர்.

மேற்குறிப்பிட்ட நான்கு பிரதான சமயத்தவர்களை தவிர உலகில் ஷின்டோ சமயத்தைச் சார்ந்த 100 மில்லியன் மக்கள் ஐப்பான் நாட்டில் வாழ்கின்றனர். சீக்கிய மதத்தினைச் சார்ந்த 28மில்லியன் மக்கள் இந்தியா, கனடா, ஐக்கிய இராட்சியம் ஆகிய நாடுகளில் வாழ்கின்றனர். இந்தியாவில் மட்டும் 23 மில்லியன் மக்கள் வாழ்கின்றனர். யூத சமயத்தினை சார்ந்த 75.4 சதவீதத்தினர் இஸ்ரேல் நாட்டிலும் 17 சதவீதத்தினர் பாலஸ்தீனத்திலும் மிகுதியானோர் ஐக்கிய அமெரிக்கா, பிரான்ஸ், கனடா, ரஸ்யா, ஜேர்மனி, அவுஸ்ரேலியா ஆகிய நாடுகளிலும் வாழ்கின்றனர். சமண மதத்தினர் இந்தியாவில் பெரும்பான்மையாகவும் ஐக்கிய அமெரிக்கா, கென்யா, ஐக்கிய இராட்சியம் ஆகிய நாடுகளில் சிறிய எண்ணிக்கையிலும் வாழ்கின்றனர்.

மேற்குறிப்பிட்ட எந்த சமயத்தினையும் சேராது தமது நாட்டில் கடைப்பிடிக்கப்படுகின்ற சமயத்தினை பின்பற்றுகின்ற சுதேச சமயிகளும் சில நாடுகளில் வாழ்கின்றனர். ஆசியாவில் சீனாவில் உள்ளூர் கிராமிய சமயத்தனை பின்பற்றுகின்ற 437 மில்லியன் மக்கள் வாழ்வது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. ஆபிரிக்கக் கண்டத்திலேயே இத்தகைய சுதேச அல்லது இனத்துவ சமயிகளைக் கொண்ட பல நாடுகள் உள்ளன. கின்பிசோ (Guinea Bissau) கமரூன், டோகோ, சூடான், கென்யா, கபொன் (Gabon), மத்திய ஆபிரிக்க குடியரசு, கொங்கோ ஜனநாயக குடியரசு போன்ற நாடுகளிலேயே சுதேச சமயிகள் அதிக எண்ணிக்கையில் வாழ்கின்றனர். கரீபியன் நாடுகளில் ஒன்றாகிய ஹெயிற்றில் 50 சதவீதமான மக்கள் சுதேச சமயிகளாக உள்ளனர்.

எவ்வித சமயத்தினையும் சாராத சுயாதீனவாதிகளும், நாத்திகவாதிகளும் உலகின் மொத்த குடித்தொகையில் 1100 மில்லியன் மக்களை உள்வாங்கி 15.6 சதவீத காட்டி நிற்கின்றனர். எனினும் குடிக்கணிப்புகளின் பொழுது இத்தகையவர்கள் செம்மையான தமது சமய அடையாளத்தினை வெளிப்படுத்த தவறுவதனால் இவர்களின் எண்ணிக்கை தொடர்பான கணிப்புக்களில் முரண்பாடுகள் காணப்படுகின்றன. எஸ்சோனியா (Estonia), ஐப்பான், சுவீடன், வியட்நாம், நோர்வே, ஜேர்மனி, சீனா ஆகிய நாடுகளில் 40- 80 சதவீதத்திற்கு இடைப்பட்டவர்கள் மேற்குறிப்பிட்டுள்ள வகைக்குள் உள்ளடங்குகின்றனர். ரஷ்யாவில் 30 சதவீதத்தினர் கடவுள் இல்லை என்ற கொள்கை உடையவர்களாக உள்ளனர்.

சமய பல்வகைமைத் தன்மை (Religious diversity)

பத்து அம்சங்கள் கருத்தில் எடுக்கப்பட்டு கணிக்கப்பட்டுள்ள சமய பல்வகைத்தன்மை

குறிகாட்டி 4 வீச்செல்லைக் கொண்ட வகைகளாக பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. 7 அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட சுட்டியினை பெறும் நாடுகள் உயர்வான சமய பல்வகைத்தன்மை கொண்ட நாடுகளாக கருதப்படுகின்றன. 5.3 - 6.9 ற்கும் இடைப்பட்ட பெறுமானம் உயர் சமயப் பல்வகைமைத் தன்மை கொண்ட நாடுகளைக் குறித்து நிற்க 3.1 - 5.2 வரையிலான பெறுமானம் இடைத்தரமான சமயப் பல்வகைமைத் தன்மை நாடுகளையும், 3.1 ற்கு குறைவான பெறுமானம் தாழ் சமயப் பல்வகைமைத் தன்மை நாடுகளையும் குறித்து நிற்கின்றன.

இங்கு சமயப் பல்வகைமைத் தன்மை என்பது சமயங்களின் பரம்பலின் நிலையினை எடுத்துக் காட்டி நிற்கின்றது. முக்கியமான சமயங்கள் பெரும்பாலும் சீரான பரம்பலை கொண்டிருப்பின் அங்கு சமயப் பல்வகைமைத் தன்மை மிகவும் உயர் நிலையினை வெளிப்படுத்தி நிற்க குறித்ததொரு சமயம் முதன்மை பெற்றிருந்தால் அங்கு சமயப் பல்வகைமைத் தன்மை மிகவும் தாழ் நிலை ஒன்றினை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது.

சிங்கப்பூர், தாய்வான்,வியட்நாம்,தென் கொரியா, சீனா, ஹொங்கொங்,கினிபிலோ, டோகோ, ஐவரிகோஸ், பெனின், மொஸாம்பிக், சூரிநாம், ஆகிய 12 நாடுகளும் உலகில் மிகவும் உயர்வான சமய பல்வகைமைத் தன்மை கொண்ட நாடுகளாக கருதப்படுகின்றன. பின்வரும் அட்டவணை இல:5 தெரிவு செய்யப்பட்ட நான்கு நாடுகளில் உள்ள சமயங்களின் வீதாசாரப் பரம்பல் நிலையினையும், சமய பல்வகைமைத்தன்மை குறிகாட்டியினையும் காட்டி நிற்கின்றது.

அட்டவணை இல:5

தெரிவு செய்யப்பட்ட நான்கு நாடுகளின் சமய வீதாசாரப் பரம்பல் நிலையும், சமய பல்வகைமைத் தன்மை குறிகாட்டியும்.

சமயம்	சிங்கப்பூர் RDI - 9	பிரான்ஸ் RDI - 5.9	தென் ஆபிரிக்கா RDI - 4.1	ஈரான் RDI - 0.1
கிறீஸ்தவம்	18	63	78	< 1
இஸ்லாம்	14	8	1	99
சமயம் சாராதவர்கள்	16	28	16	< 1
இந்துக்கள்	5	< 1	< 1	< 1
பௌத்தர்கள்	34	< 1	1	< 1
உள்ளூர் கிராமிய சமயங்கள்	2	< 1	< 1	< 1
யூத சமயம்	< 1	< 1	< 1	< 1
ஏனைய சமயத்தவர்கள்	10	< 1	< 1	< 1

மூலம்: RDI-Religious Diversity Index சமயப் பல்வகைத் தன்மை குறிகாட்டி.
Global Religious Diversity April 2014, Pew Research Centre.

அட்டவணையில் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ள நான்கு நாடுகளினதும் சமய வீதாசார பரம்பல், சமயங்கள் அந்நாடுகளில் கொண்டுள்ள நிலையினை எடுத்துக்காட்டி நிற்கின்றது. குறிப்பிட்டதொரு சமயம் முதன்மை நிலையினை பெறும் சந்தர்ப்பத்தில் அந்நாட்டில் சமயப் பல்வகைத் தன்மை தாழ் நிலையில் இருப்பதனை ஈரான் நாடும் பல சமயங்களின் பரவல் நிலை ஓரளவு சீரானதாக இருக்கும் சந்தர்ப்பத்தில் சமயப் பல்வகைமைத் தன்மை மிகவும் உயர்வாக இருப்பதனை சிங்கப்பூர் நாடும் எடுத்துக்காட்டி நிற்கின்றன.

உலகில் அவுஸ்ரேலியா, சுவீடன், மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகள் உயர்வான சமய பல்வகைமைத் தன்மையினையும் ஐக்கிய அமெரிக்கா, இந்தியா, ரஷ்யா, தாய்லாந்து போன்ற நாடுகள் இடை நிலை பல்வகைமைத் தன்மையினையும் மத்திய அமெரிக்க நாடுகள், தென் அமெரிக்க நாடுகள், அரேபிய நாடுகள், இந்தோனேசியா, வட ஆபிரிக்க நாடுகள், மேற்காபிரிக்க நாடுகள் ஆகியன தாழ் சமயப் பல்வகைமைத் தன்மையினையும் கொண்டு காணப்படுகின்றன. சமயப் பல்வகைமைத்தன்மை என்பது ஒவ்வொரு நாடும் கொண்டுள்ள சமயங்களின் எண்ணிக்கை வீதாசாரத்தில் தங்கியுள்ளது. நாடுகளில் சமய வீதாசாரம் நீண்ட கால வரலாறு, மனித இடப்பெயர்வுகள், மதமாற்ற முயற்சிகளின் அளவு, மக்கள் சமயங்களை விரும்பி ஏற்றுக்கொள்ளும் நிலை போன்ற பல காரணிகளுடன் தொடர்புபட்டுள்ளதாக உள்ளது.

முடிவுரை

உலகில் உள்ள மக்களில் 59 சதவீதத்தினரே சமயத்தில் முழு நம்பிக்கை கொண்டவர்கள் எனவும் 13 சதவீதமான நாத்திகர்கள் உட்பட 41 சதவீதமானவர்கள் சமய நம்பிக்கை அற்றவர்கள் அல்லது குறைவானவர்கள் என்றும் வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளனர். இளைய தலைமுறையினர் 9 சதவீதத்தினர் மத்தியில் சமய நம்பிக்கைகள் படிப்படியாக குறைந்து செல்வதும் அவதானிக்கப்பட்டுள்ளது. உலகில் கடந்த சில தசாப்தங்களாக விஞ்ஞான துறை தொழில் நுட்பம், உட்கட்டமைப்பு, தகவல் தொழில் நுட்பம், மருத்துவம் போன்ற துறைகளில் ஏற்பட்டு வரும் பிரமிக்கத்தக்க மாற்றங்கள் கடவுள் மீதான நம்பிக்கை சமயம் மீதான நம்பிக்கை போன்றன குறைந்து செல்வதற்கு காரணமாக அமையக்கூடும். எனினும் இன்று வரையில் சமயம் முதன்மையானது என்ற நம்பிக்கை கொண்ட மனித குழாம் ஒன்றும் உலகில் பல நாடுகளில் வாழ்ந்து வருகின்றது. ஏனெனில் சமயம் என்பது பிறப்புடன் தொடர்புபட்ட ஓர் அம்சமாக இருப்பதனால் அதனை மனிதனிலிருந்து பிரித்தெடுப்பது கடினமான ஒன்றாகும்.

நிர்வாக நடைமுறை ஒழுங்குகள் பற்றிய வடமாகாண முதலமைச்சரின் அறிவுறுத்தல்கள்: அரசியலாக்கப்படும் நீதித்துறையும் சட்டமும்

கலாநிதி. கந்தையா சர்வேஸ்வரன்,
மாகாணசபை உறுப்பினர்,
வடக்கு மாகாணம்.

நிர்வாக நடைமுறை ஒழுங்குகள் பற்றிய வடமாகாண முதலமைச்சர் சி.வி.விக்னேஸ்வரன் அவர்களால் 15.02.2014 முதல் அமுலுக்கு வரும் வகையில் விடுக்கப்பட்ட இல 01/2014 அறிவுறுத்தல்களை எதிர்த்து வடமாகாண தலைமைச் செயலாளர் திருமதி.விஜயலட்சுமி ரமேஷ் அடிப்படை மனித உரிமை மீறல் மனு ஒன்றை உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு சமர்ப்பித்திருந்தார். தலைமை நீதிபதி மொகான் பீரிஸ் தலைமையில் மூன்று பேர் கொண்ட நீதிபதிகள் குழு இவ்வழக்கை விசாரணை செய்து வருகின்றது.

ஒரு மாகாண அமைச்சரவை இலங்கையின் அரசியல் யாப்புக்கும், தாபன விதிக் கோவை வழிக்காட்டலுக்கும் அமைய, ஏனைய மாகாண நிர்வாக நடைமுறை ஒழுங்குகளை தழுவிய வகையில் உருவாக்கி அங்கீகரித்து வெளியிட்ட நிர்வாக நடைமுறை ஒழுங்கை ஏற்று நடைமுறைப்படுத்த வேண்டிய நிர்வாக அதிகாரி அதற்கெதிராக நீதிமன்றத்திற்கு மனு சமர்ப்பிப்பது மக்களாட்சிக்கு சவால் விடுப்பதையே வெளிப்படுத்துகின்றது. மாகாண நிர்வாகப் பிரிவை தனது கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருப்பதன் மூலம் அரசியல் தலைமைக்கு சமாந்தரமான அல்லது அதற்கு மேலாண்மை செலுத்தும் வகையில் செயற்படக் கூடிய ஒரு பணிக்குழு அரசாங்கம் போல் (Breaucratic Rule) செயற்படும் அராஜகமானதும் வினோதமானதுமான அரசியல், சட்ட, நிர்வாக குழப்பம் ஒன்றினை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது. 14.07.2014 ஆம் திகதி நீதிமன்ற அமர்வில் இந்நிர்வாக நடைமுறை ஒழுங்குகளை தற்காலிகமாக நிறுத்தி வைக்க நீதிமன்றம் உத்திரவிட்டதுடன் முதலமைச்சரும் தலைமைச் செயலாளரும் இணக்கப்பாட்டுடன் செயற்பட வேண்டும் என்ற பரிந்துரையும் வழங்கப்பட்டுள்ளது. இதனைத் தொடர்ந்து பிரதிவாதியான வடக்கு மாகாண முதலமைச்சர் தான் விடுத்த நிர்வாக நடைமுறை ஒழுங்கு விதிகளை திரும்பப் பெறுவதாக நீதிமன்றத்திற்கு அறிவித்துள்ளார். இம்மனுவும் அது தொடர்பான நீதித்துறையின் அணுகுமுறையும் முதலமைச்சர் நிர்வாக ஒழுங்கு விதிகளை மீளப் பெற்றதும் இலங்கையின் அரசியல் மற்றும் சட்ட களங்களில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒன்றாகும். மனு சமர்ப்பிக்கப்பட்டமையும் அதன் விளைவுகளும் ஏனைய மாகாண சபைகள் மற்றும் மத்திய அரசாங்கம் ஆகியவற்றிலும் மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட அரசாங்கங்களுக்கு பணிக்குழு சவாலாக அமைவதற்கு இது முன்னோடியாக அமையும் சாத்தியத்தினை மறுக்க முடியாது.

எதிர்காலத்தில் இலங்கையின் மக்களாட்சியின் தன்மை, மக்களாட்சியில் நீதித்துறையின் வகிபாகம் மற்றும் நிர்வாக முறைமைக் கோவைகள் உட்பட பல விடயங்களில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தக் கூடிய இம்மனு அதன் விளைவுகளும் சட்டத்துறையினதும், நீதித்துறையினதும் ஆய்வுக்குறியனவாகும்.

இப்பின்புலத்தில் முதல்வரால் வெளியிடப்பட்ட நிர்வாக ஒழுங்கு பற்றிய அறிவுறுத்தலில் கூறப்பட்ட விடயங்கள் அவற்றின் அவசியங்கள் அவை மீறப்படுவதற்கான அரசியல் நோக்கங்கள் ஆகியவற்றை சுருக்கமாக ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

மேற்படி அறிவுறுத்தல்களை வழங்குவதற்கு முன்னரான சுமார் 05 மாத காலப்பகுதியினுள் மாகாண உத்தியோகத்தினரால் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வந்த அன்றாட நடவடிக்கைகள் சில அமைச்சரவை முதலமைச்சர் மற்றும் மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகளுக்கு அவர்களிடமிருந்து கிடைத்த ஆணையினைப் பெற்று நிறைவேற்றுவதற்கு உசிதமாக இல்லாமை உணரப்பட்டதால் அவற்றினைச் சீர் செய்ய வேண்டிய தேவை முதலமைச்சருக்கு ஏற்பட்டது. இதன் மூலம் பாரிய நிர்வாக மாற்றமோ அடிப்படை மாற்றங்களோ எதிர்பார்க்கப்படவில்லை. மிகவும் சாதாரணமான நடைமுறை விடயங்களைப் பற்றியதாகவே இவை இருந்தன. இத்தகைய சாதாரண மாற்றங்களைக் கூட ஏற்றுக்கொள்வதற்கு ஆளுனரின் ஆட்சியின் கீழ் முளைச்சலவைச் செய்யப்பட்ட உத்தியோகத்தர்களுக்கு முடியாமல் போனது ஏனென்று அது தொடர்பாக உத்தியோகத்தர்களது பார்வை என்ன என்று அறியச் சில தேடல்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. அவற்றின் மூலம் பெறப்பட்ட விடயங்கள் மிக ஆச்சரியமானதாகவும் மக்களின் எதிர்பார்ப்புக்களை கேள்விக் குறியாக்குவனவாகவும் இருந்தமை அறியப்பட்டது. அதன் அடிப்படையில் இதன் மூலம் இத்தகைய சில சாதாரண மாற்றங்களுக்காக உயர் நீதிமன்றத்தில் வாதிட வேண்டி இருப்பதனாலும் தமிழ் மக்கள் எதிர்பார்க்கின்ற உள்ளக ஆட்சிப் பொறுப்புக்கள் அவர்களினாலேயே மேற்கொள்வதற்கு ஏதுவாக மாற்றங்கள் செய்ய வேண்டுமாயின் நாட்டினுடைய தற்போதைய ஆளுகை அமைப்பின் கீழும் அதன் ஏற்பாடுகளின் கீழும் சாத்தியமாகாத ஒரு விடயமாகவே இருக்கும் என்ற முடிவுக்கு வர வேண்டி உள்ளது.

முதலமைச்சரை உயர் நீதிமன்றத்திற்கு இழுத்து அவரது பணிப்புரைகளுக்கு சவால் விடுக்கின்ற அளவுக்கு ஓர் உத்தியோகத்தர் செயற்பட்டுள்ளமையும் அத்துடன் அத்தகைய சவால்களை அரசாங்கம் அங்கீகரித்து ஊக்குவிக்கின்ற நிலமையையும் கருத்தில் எடுக்கின்ற போது இத்தகைய இடையூறுகளின் உள்ளநோக்கங்கள் மிகவும் பாரதூரமானவை என்ற முடிவிற்கே வர வேண்டி உள்ளது.

முதலமைச்சர் வழங்கியுள்ள அறிவுறுத்தல்கள் இவ்வளவு பாரதூரமாவை ஆயின் பொது மக்களுக்கும் பிராந்திய ஆளுகையில் அக்கறை கொண்டவர்களுக்கும் அவற்றின் உள்ளடக்கங்கள் பற்றிச் சரியான விளக்கத்தினை வழங்க வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டுள்ளது. எமக்கு கிடைத்த தகவல்களின் அடிப்படையில் இப்பணிப்புரைகள் வடமாகாண நிர்வாகத்தில் அவதானிக்கப்பட்ட விடயங்கள், ஏனைய மாகாணங்களில் கைக்கொள்ளப்படும் நடைமுறைகள் மற்றும் துறைசார்ந்த நிபுணர்களின் ஆலோசனைகள் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் தயாரிக்கப்பட்டு 10-02-2014 அன்று ஏனைய அமைச்சரவை உறுப்பினர்களுடன் கலந்துரையாடி ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு 11-01-2014 அன்று மாகாண அமைச்சர்கள் மற்றும் சகல செயலாளர்களையும் கொண்ட மாகாண நிர்வாக வழிகாட்டுதல் குழுவில் செயலாளர்களுக்கு முதலமைச்சர் அவர்களினால் நேரடியாக வழங்கப்பட்ட அறிவுறுத்தல் களாக அமைகின்றன. அறிவுறுத்தல்களில் 17 விடயங்கள் பற்றிய அறிவுறுத்தல்கள் உள்ளன. அவற்றிற்குரிய காரணங்களும் நிலைப்பாடுகளும் கீழே குறிப்பிட்டுள்ளனவாக அமைந்துள்ளன.

1. தொடர்பாடல் வழி முறை (Channel of Communication)

இதன் படி அரசியல் திட்டத்தில் வெளிப்படையாகக் கூறப்பட்ட விடயங்கள் தவிர்ந்த ஏனைய விடயங்களில் ஆளுனருக்கோ அல்லது வெளியாட்களுக்கோ செய்யப்படுகின்ற சமர்ப்பணங்கள் அறிக்கையிடல்கள் யாவும் அந்தந்த துறை சார் அமைச்சர்களுக்கு தெரியாமல் செய்யப்படக்கூடாது. இந்த தொடர்பாடல் வழிமுறையினை மீறாது இருக்கின்றமையை உறுதி செய்கின்ற பொறுப்பு பிரதம செயலாளரையும், செயலாளர்களையும் திணைக்களத் தலைவர்களையும் சார்ந்ததாக இருக்கும். புதிய மக்கள் பிரதிநிதிகள் நிர்வாகப் பொறுப்பை ஏற்றதன் பின்னரும் பழைய நடைமுறை தொடர்ந்து இருந்து வந்தமையே இந்த அறிவுறுத்தல்களுக்குப் பிரதான காரணமாகும். பழைய அரசியல் எசமானர்களுக்குத் தொடர்ந்து விசுவாசத்தை செலுத்தி அவர்களிடமிருந்து பட்ட கடனுக்கு நன்றி செலுத்திக் கொண்டிருக்கின்ற ஒரு சில அதிகாரிகள் ஏனைய நடுநிலை அதிகாரிகளை ஓரங்கட்டும் வகையில் இறுக்கமான அரசியல் சார்பு நிர்வாக வலைப்பின்னல் ஒன்றைப் பேணி வருகின்றனர். முதலமைச்சர் அமைச்சரவை அதிகாரங்களின் கீழ் வருகின்ற விடயங்கள் தொடர்பாக தொடர்ந்து ஏனையோருக்கு அறிக்கை சமர்ப்பிப்பதும் அவர்களிடம் இருந்து அறிவுறுத்தல்களைப் பெற்று நிர்வாக நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதும் புதிய நிர்வாகத்தினையும் மக்கள் ஆணையையும் மதிக்காது தமது சுயநல நோக்கங்களில் குறியாக இருக்கும் சிலரது போக்கினை மாற்ற வேண்டிய தேவை தவிர்க்க முடியாததாகும். இந்த அறிவுறுத்தலை வழங்குவதற்கு முதலமைச்சருக்கு அதிகாரம் இல்லையெனில், அவ்வாறான முதலமைச்சரினால் மக்களுடைய தேவையை எவ்வாறு பூர்த்தி செய்ய முடியும்.

2. மாவட்டத்தை விட்டு வெளியே பயணிப்பதற்கான அனுமதி (Permission to travel out of province)

அரசாங்க உத்தியோகத்தர் ஒருவர் தமது சேவை அமைவிடப் பிரதேசத்தில் முழு நேரமும் தொடர்ச்சியாக இருத்தல் வேண்டுமென எதிர்பார்க்கப்படுகின்றனர். இவர்கள் குறிப்பாக உயர்மட்ட அதிகாரிகள் எந்த ஒரு சந்தர்ப்பத்திலும் அவர்களது அமைச்சரின் அழைப்பிற்கு பிரசன்னமாக இருக்க வேண்டும் எனவும் எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. அவர் கடமை நிமித்தம் வெளியூர் செல்வதாயின் தொடர்பான அமைச்சரின் முன் அனுமதியைப் பெற்று செல்வதன் மூலம் அவர் செல்லுமிடத்தைப் பொறுத்து அமைச்சர்கள் தங்களது கடமை விடயங்களை ஒழுங்குபடுத்திக் கொள்ள வசதியாக இருப்பதோடு இங்கே செய்ய வேண்டிய பணிகளை விட வெளியூர் சென்று செய்கின்ற பணி தான் அதிக முக்கியமானது என்பதை நிச்சயப்படுத்தவும் வசதியாக இருக்கும். அமைச்சர் ஒருவருக்குத் தெரியாமல் அதிகாரிகள் தங்களது நிகழ்ச்சித் திட்டங்களை தாங்களே தீர்மானித்து செய்து முடிக்கின்ற நிலமையும் அமைச்சருக்குத் தெரியாமல் அந் நிகழ்ச்சிகளுக்கு வளங்களை செலவழிக்கின்ற நிலமையும் ஏற்படும். பழைய எஜமானர்களின் நிகழ்ச்சி நிரல்கள் தொடர்ந்தும் வேருன்றி இருப்பதற்கும் இது துணையாக இருக்கும். எனவே தான் குறிப்பாக பிரதம செயலாளர் உட்பட சகல செயலாளர்களும் அமைச்சர்களின் அனுமதியுடன் தமது வட மாகாணத்திற்கு வெளியேயான பயணங்களை மேற்கொள்ள வேண்டுமெனவும் அதே போன்று ஏனைய உத்தியோகத்தர்களும் தத்தமது மேலமைந்த அதிகாரிகளின் முன் அனுமதியுடன் வெளியூர்ப் பயணங்களை மேற்கொள்ள வேண்டுமென அறிவுறுத்தப்பட்டது.

3. முன் நிகழ்ச்சித்திட்டம் (Advance Programme)

வெளிக்களங்களுக்குச் செல்லும் சகல உத்தியோகத்தர்களும் மாதாந்த அல்லது தேவைக்குத் தக்க முன் நிகழ்ச்சித் திட்டங்களின் அடிப்படையிலேயே தமது கடமைகளை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்பது அரசாங்க நடைமுறையாகும். இதற்குப் பல காரணங்கள் கூறப்படுகின்றன. குறிப்பாக ஓர் உத்தியோகத்தர் முக்கியமான ஒரு விடயத்திற்குதானா முன்னரிமை கொடுத்து நேரத்தை ஒதுக்குகிறார், ஏனைய வளங்களை செலவழிக்கின்றார், அத்தகைய ஒவ்வொருவரது கடமைகளும் நிறுவனத்தினுடைய பொதுவான கடமை அட்டவணையுடன் இணங்கியதாக இருக்கின்றதா என்பதை உறுதி செய்தல், அத்தகைய முக்கிய நிகழ்ச்சித் திட்டங்களுடன் ஏனையோரது நிகழ்ச்சித் திட்டங்களும் ஒருங்கிசை வடைந்துள்ளனவா என்பதை நிச்சயப்படுத்திக் கொள்ளுதல் என்பன, மேலமைந்தோர்களது தேவையாக இருக்கும். இதனடிப்படையிலேயே வெளியூர்களுக்கு செல்ல வேண்டிய நிகழ்ச்சித் திட்டங்கள் அந்தந்த மட்டத்தில் உள்ள மேலமைந்தோர்களினால் அனுமதிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்றும் அறிவுறுத்தப்பட்டிருந்தது.

4. பங்குபற்றும் நிகழ்வுகள் பற்றிய குறிப்புகள்

உத்தியோகத்தர்கள் தாம் பங்கு கொள்ளுகின்ற நிகழ்ச்சிகள் தொடர்பாக குறிப்பாக அந்த நிகழ்ச்சிகளில் மேற்கொள்ளப்பட்ட தீர்மானங்கள் அறியப்பட்ட நிலவரங்கள் போன்றன தத்தமது நிகழ்ச்சித் திட்டங்களை அனுமதிக்கின்ற மேலமைந்தோர்களுக்கு அந்நிகழ்ச்சி முடிவடைந்து 05 நாட்களுக்குள்ளும் அத்தகைய நிகழ்ச்சி வெளிநாடொன்றில் நடைபெற்றதாயின் அது முடிவடைந்து 10 நாட்களுக்குள்ளும் அறிக்கையிடப்படல் வேண்டும். இது மிகவும் வழமையானதொரு அறிவுறுத்தலாகும். மாகாண நிர்வாகத்தை அல்லது அதன் விடயப்பரப்பினை பாதிக்கின்ற ஏதாவதொரு தீர்மானம் அல்லது நிகழ்ச்சித் திட்டம் ஒன்றை கண்டிப்பாக அமைச்சர் ஒருவருக்கு தெரியப்படுத்துதல் வேண்டும். அமைச்சர் ஒருவருக்கு தெரியாத வகையில் தீர்மானங்களையோ நிகழ்ச்சித் திட்டங்களையோ அதிகாரிகள் மேற்கொள்ள முடியாது. எனவே இந்நடைமுறை ஒழுங்கு தவிர்க்க முடியாததாகும்.

5. பயிற்சிகளும் பயிற்சிப்பட்டறைகளும்

மனித வள ஆற்றல் பற்றாக்குறையினால் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கின்ற மாகாண நிர்வாகம் ஒன்றில் பயிற்சிப்பட்டறைகளும் பயிற்சிகளும் மிக முக்கியமானவையாகும். அந் நிகழ்ச்சிகளில் கற்றுத்தரப்படுகின்ற ஆற்றல்களும் முறைமைகளும் நிர்வாகத்தினுள் மாற்றப்பட்டு நிறுவன வலுவாக்கல் நடைபெறுவதற்கு ஏற்பாடுகள் இல்லாது போனால் பயிற்சிகளாலும் பயிற்சிப்பட்டறைகளாலும் அவற்றிற்கு செலவழிக்கப்படுகின்ற மூல வளங்களாலும் எந்த வித பிரயோசனமும் இல்லை. கடந்த காலங்களில் கற்றுக் கொண்ட ஆற்றல்கள், முறைமைகள், அறிவுகள் நிர்வாகத்தினுள் நடைமுறைக்கு உபயோகிக்கப்பட முடியாது போகின்ற நிலமை தொடர்ந்து இருந்து வந்துள்ளது. அறிவு சால் நிர்வாகம் ஒன்றை நோக்கிய நிர்வாக மாற்றம் ஒன்றில் இவ் ஒழுங்கு அத்தியாவசியமானதாகும். இது எந்த வகையிலும் நிர்வாகத்திற்கு இடையூறு செய்கின்ற ஒரு பணிப்புரையே அல்ல.

6. நியமனங்கள்

மாகாணசபை ஆளணிக்கான நியமனங்கள் யாவும் சேவைக்குறிப்புக்கள், தாபன நடைமுறைக் கோவை அதிகாரக் கையளிப்பு ஏற்பாடுகள் ஆகியவற்றுக்கு அமைவாகவே அந்தந்த நியமன அதிகாரிகளால் மேற்கொள்ளப்படுவனவாகும். இவை எல்லாவற்றையும் மீறி அரசியல் செல்வாக்காளர்களின் விருப்பின் அடிப்படையில் கல்வி, சுகாதாரம், கூட்டுறவுத்துறை , உள்ளூராட்சி போன்ற துறைகளில் நியமனம் வழங்கப்பட்டதாகவும் அத்தகைய செல்வாக்கு நியமன முறை தொடர்ந்து இருப்பதாகவும் பொதுமக்கள் மத்தியில் தொடர்ந்து பேசப்படுகின்றது. வெளிப்படையான முறையில் உரிய நடைமுறைகளின்படியே நியமனம்

ஒன்று நடைபெற்றுள்ளது என பொறுப்புக் கூற வேண்டிய தேவை மாகாண அமைச்சர் குழுவுக்கும் முதலமைச்சருக்கும் உள்ளது. எனவே அமைச்சர் குழுவின் ஒப்புதல் இல்லாமல் எந்த நியமனமும் செய்யக்கூடாது என்ற அறிவுறுத்தல் வழங்கப்பட்டது. மேலும் கடந்த கால அனுபவங்களின் படி சில அரசியல்வாதிகளின் விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு வசதியாக குறித்த பொறுப்புக்களை நிறைவேற்றுவதற்கு பொருத்தமற்ற அல்லது மக்களின் உணர்வுகளுக்கு மதிப்பளிக்கத் தவறுகின்ற அரசாங்க உத்தியோகத்தர்களை மாகாண நிர்வாகத்திற்குள் சேர்த்துக் கொள்ளுகின்ற நிலமை இருந்து வந்துள்ளது. தகுதி குறைந்த உத்தியோகத்தர்களைப் பொறுப்பான பதவிகளில் அமர்த்தி சலுகைகளை வழங்குவதன் மூலம் மாகாண சபைக்குள் அரசியல் சார்பு நிர்வாக வலைப்பின்னல் கட்டியெழுப்பப்பட்டது என்ற கருத்து நிலவுகின்றது. இந் நிலையைச் சீர் திருத்துவதற்கு தகுதியுடைய நாடளாவிய சேவையைச் சேர்ந்த உத்தியோகத்தர்கள் உள்வாங்கப்படுகிறார்களா? என்பதை நிச்சயப்படுத்த வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டுள்ளது. இது ஒரு துரதிஷ்டவசமான யதார்த்தமாகும். ஏனைய மாகாண நிர்வாகங்களில் அங்கு நிலவுகின்ற அரசியல் சூழ்நிலை காரணமாக இது பிரச்சினையற்றதாக இருக்கலாம். நிர்வாக மாற்றங்களை கொண்டு வர வேண்டுமாயின் தகுதியான ஆட்களை உள்வாங்குதல் கட்டாயமானதாகும்.

7. இடமாற்றங்கள்

மாகாண நிர்வாகத்தைப் பீடித்துள்ள ஓர் ஒழுங்கற்ற நிலை யாதெனில் சகல உத்தியோகத்தர்களுக்கும் நீதியான சந்தர்ப்பங்களும் சேவை வாய்ப்புக்களும் வழங்கப்படுவதோடு சகல பிரதேச மக்களுக்கும் செயல் திறன் மிக்கதும் தேவையானதுமான சேவைகள் கிடைக்கக் கூடிய வகையில் ஆளணி வளங்களை ஈடுபடுத்த முடியாமல் இருக்கின்ற சூழ்நிலையைக் கூறிக்கொள்ளலாம். சில நிலையங்களில் குறிப்பிட்ட வகை உத்தியோகத்தர்கள் தேவைக்கதிகமாகவும் வேறு சில நிலையங்களில் அவர்களுக்கான தேவை பற்றாக்குறையாக இருப்பதையும் காணலாம். அதே போன்று ஊன்றிய நலன்கள் வளரக்கூடிய வகையில் மிக அதிகமான காலத்தை சில உத்தியோகத்தர்கள் சில விடயங்களை தொடர்ந்து செய்கின்ற நிலைமையும் சில நிலையங்களில் தொடர்ந்து இருக்கின்ற நிலைமையும் அதே நேரம் சில உத்தியோகத்தர்கள் கீழ் உழைப்பு நிலையிலும் ஈடுபடுத்தப்பட்டிருக்கின்ற அதேவேளை இன்றும் பலர் வசதிவாய்ப்பற்ற இடங்களில் தொடர்ந்து வேலை செய்யும் நிலைமையும் தொடர்ந்து காணக்கூடியதாக உள்ளது.

தகுதியானவர்களைக் கொண்டு வந்து சேர்த்து அடுத்து பொறுப்பேற்கக் கூடிய உத்தியோகத்தர்களைத் தயார் செய்யாமல் இருக்கின்ற நிலமை தொடர்ந்தும் இருப்பதனால் ஒரு பதவியை வகிக்கின்ற ஒருவர் தொடர்ந்தும் அப் பதவியிலேயே ஓட்டிக் கொண்டிருக்கின்ற சூழ்நிலை உருவாகி உள்ளது. ஒருவருக்கு அடுத்ததாக அவரது கடமைகளைப் பொறுப்பேற்றுக் கொள்வதற்கான “அடுத்தவர்களைத் தயாரிக்கும் திட்டம்” நடைமுறையிலேயே இல்லை. இத்தகைய சூழ்நிலைகள் காரணமாக உள்ள மனிதவளத்தின் ஆற்றல் தரத்தினை அடுத்த உயர் நிலைக்குக் கட்டி எழுப்ப முடியாத சூழ்நிலை உள்ளது. இவையாவற்றிற்கும் பிரதான தடையாக இருப்பது வருடாந்த இடமாற்றங்கள் உரிய முறையில் நடைமுறைப்படுத்தப்பட முடியாத சூழ்நிலை ஏற்பட்டுள்ளமையே எனக் கூறப்படுகின்றது.

இலங்கை அரச துறையின் உத்தியோகத்தர்களுக்குரிய அதீதமான உத்தரவாத ஏற்பாடுகள், அரசாங்க துறையில் ஏனைய துறைகளில் உள்ளது போன்று தரமான மனிதவள மேம்பாட்டு நடைமுறைகள் மற்றும் உத்தியோகத்தர்களின் செயற்பாட்டு மீளாய்வு நடைமுறைகள் போதிய அளவு இன்மை என்பன இவற்றிற்கு மேலும் காரணமாகும். வடமாகாண நிர்வாகம் போர்ச்சூழல் ஒன்றின் ஊடாகப் பயணித்ததனால் பல்வேறு வழமைக்கு மாறான முன்னுரிமைப் பிரச்சினைகளைக் கொண்டுள்ள நிர்வாகமாக உள்ளது என்பது கவனத்தில் எடுக்க வேண்டிய தேவை உள்ளது.

எனவே தான் ஆகக் குறைந்தது அடுத்த 2 வருட கால இறுதியிலாவது சரியானதொரு இடமாற்றக்கொள்கை ஒன்று அமுலில் இருத்தல் வேண்டும் என்ற பணிப்புரை வழங்கப்பட்டது. இதன் படி ஒருவர் தொடர்ந்து ஒரே வேலையைச் செய்வது தவிர்க்கப்பட முடியாததாக உள்ளது என்ற நிலை 2 வருடங்களுக்குள் மாற்றப்பட வேண்டும். மேலும் 5 வருடங்களுக்கு மேலாக ஓர் உத்தியோகத்தர் ஒரே கந்தோரில் பணியாற்ற அனுமதிக்கக் கூடாது. அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் குறிப்பிட்ட உத்தியோகத்தர்களைத் தொடர்ந்து ஈடுபடுத்துவதாயின் அமைச்சர் குழுவின் அனுமதி பெறப்பட வேண்டும் எனவும் அறிவுறுத்தப்பட்டது. இதற்கு ஏதுவாக அடுத்துவரும் உத்தியோகத்தர்களைத் தயாரிப்பதற்கான நிகழ்ச்சித்திட்டங்கள், பயிற்சிகள், ஆற்றல் மேம்பாட்டுத்திட்டங்களையும் அமுலாக்க வேண்டும் என அறிவுறுத்தல் வழங்கப்பட்டது. இத்தகைய அறிவுறுத்தல்கள் எந்த வகையில் நிர்வாகத்திற்கு இடையூறானது என்று கூறுகின்றார்களோ தெரியவில்லை.

8.) 5 வருடத்திற்கு மேல் ஒரே பணிமனையில் பணிபுரிய வேண்டப்படும் உத்தியோகத்தர்கள்
 ஒரே பணிமனையில் 5 வருடத்திற்கு மேல் பணிபுரிய வேண்டப்படும் உத்தியோகத்தர்கள் தொடர்பாக தரவுத்தளம் ஒன்றினைப் பேண வேண்டும். அதன்படி அத்தகைய உத்தியோகத் தரினை உரிய காலத்தில் பதிலீடு செய்வதற்கு வசதியாக அடுத்து பதவியேற்பவர்களை இவை காணக்கூடியதாக இருத்தல் வேண்டும் எனவும் அறிவுறுத்தப்பட்டுள்ளது. இது வேறு எவருடைய அதிகாரத்தை எவ்வகையிலும் மீறுவதாக இல்லை.

9.) புலமைப்பயிற்சிகளும் வெளிநாட்டுப் பயிற்சிகளும்

இது தொடர்பான அறிவுறுத்தல்களின் படி புலமைப்பரிசில்கள் தொடர்பாகவும், வெளிநாட்டுப் பயிற்சிகள் தொடர்பாகவும் சில நடைமுறைகள் பேணப்பட வேண்டும் என அறிவுறுத்தப் பட்டுள்ளது. அவற்றின் படி பின்வருவன செய்யப்படல் வேண்டும்

I. ஒவ்வொரு அமைச்சிலும் அவ்வவ் அமைச்சின் செயலாளரின் கீழ் பொருத்தமானவர்களைத் தெரிவதற்கான தெரிவுக்குழு ஒன்று அமைக்கப்பட வேண்டும். பொருத்தமான நபர்களின் தெரிவின் பொருட்டு அந்தந்த பயிற்சிகள் தொடர்பில் பிரிக்கப்பட்ட பிரமாணங்களுக்கு அமைவாக தெரிவு இருத்தல் வேண்டும். அதன் படி தெரிவு செய்யப்பட்ட உத்தியோகத்தர் ஒருவரை அமைச்சர் நியமித்தல் வேண்டும். மேலும் இந்த நடைமுறை முதலமைச்சரின் அமைச்சைப் பொறுத்தவரை அதனுடைய தெரிவுக்குழுவிற்கு பிரதம செயலாளரே தலைவராக இருத்தல் வேண்டும். அக்குழுவின் ஏனைய அமைச்சர்களினால் நியமிக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு அங்கத்தவர்கள் அங்கம் வகிப்பர்.

II. ஏதாவது நிறுவனங்களினால் குறிப்பிட்ட ஒருவருக்கு வழங்கப்பட்ட நியமனங்கள் முதலமைச்சரின் அனுமதியின்றி இன்னொருவருக்கு வழங்க இயலாது.

III. விசேடமான பிரமாணங்கள் குறிப்பிடப்படாமல் வழங்கப்படும் வாய்ப்புக்கள் தொடர்பாக முதலமைச்சரின் வழிகாட்டுதல்களின் பொருட்டு அவரது கவனத்திற்குக் கொண்டுவர வேண்டும்.

IV. நியமனங்கள் செய்யும் நடைமுறையில் எந்த விதமான காலதாமதமும் இருத்தல் ஆகாது. இந்த நடைமுறையின் காலதாமதம் காரணமாக காலம் பிந்திய விண்ணப்பங்கள் அனுப்பப்படுமாயின் அதற்குரிய பொறுப்பு தொடர்பான செயலாளரையே சாரும்.

V. புலமைப்பரிசில்கள், வெளிநாட்டுப் பயிற்சிகள் தொடர்பாக முகாமைத்துவ அபிவருத்திப் பயிற்சிப்பிரிவினது பணிப்பாளர் ஒரு தரவுத் தளத்தினைப் பேணல் வேண்டும். மேற்படி வழிகாட்டுதல்கள் யாவுமே சாதாரணமாக எந்த ஒரு நிறுவனத்திலும் நடைமுறையிலுள்ள ஒழுங்குகளாகும்.

10) செயலாளர்களினதும் திணைக்களத் தலைவர்களினதும் விடுமுறை.

இதன்படி செயலாளர்களினதும் திணைக்களத் தலைவர்களினதும் விடுமுறை அவரவர்களுக்குரிய முறையான மேலமைந்தோரினது அனுமதியுடனேயே இருத்தல் வேண்டும் என அறிவுறுத்தல் வழங்கப்பட்டது. அதாவது பிரதம செயலாளருடைய விடுமுறை அவரது மேலமைந்தோராகிய பிரதம அமைச்சரின் அனுமதியுடனும் (ஆளுனரின் தகவலிற்கு அது பற்றி அறிவிக்கவும் வேண்டும்) செயலாளர்களின் விடுமுறைகள் அவரவர் அமைச்சின் சம்மதத்துடன் பிரதம செயலாளரின் அனுமதியுடனும் திணைக்களத் தலைவர்களது விடுமுறைகள் அவரவர் செயலாளர்களினாலும் அனுமதிக்கப்பட வேண்டும். அத்துடன் பதிலீட்டு ஒழுங்குகள் செய்யாமல் யாருக்கும் விடுமுறை அனுமதிக்க முடியாது எனவும் அறிவுறுத்தப்பட்டிருந்தது.

மேற்படி ஒழுங்குகள் மிகவும் இயல்பானவையானதோடு யாருடைய அதிகாரத்தையும் யாருக்கும் மாற்றுவதாக இல்லை. தற்போதைய நிலையில் முதலமைச்சருக்குத் தெரியாமலேயே பிரதம செயலாளர் தன்னிச்சைப்படி பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளுக்குப் பங்குபற்றிச் செல்வதும் தீர்மானம் எடுப்பதும் முதலமைச்சருக்கு வேண்டிய போது அவரின் பிரசன்னமின்மையும் முதலமைச்சருக்கு தெரியாமல் பல தீர்மானங்களும் நடைமுறைகளும் தொடர்ந்தும் அமுலாக்கிக் கொண்டிருக்கின்ற நடைமுறையும் தொடர்கிறது.

11) வெளிநாடு செல்வதற்கான விடுமுறையும் வெளிநாடு செல்வதற்கான கடமை விடுமுறையும்.

இவ்விடயம் தொடர்பாக வழங்கப்பட்ட அறிவுறுத்தலின் படி வெளிநாடு செல்லும் பொருட்டு வழங்கப்படும் கடமை விடுமுறையாயினும், தனிப்பட்ட விடுமுறையாயினும் இலங்கை அரசதாபனக் கோவையின் பிரமாணங்களின் படியும் பொது நிர்வாகச் சுற்றறிக்கையின் படியும் இருத்தல் வேண்டும் என அறிவுறுத்தப்பட்டிருந்தது. ஜனாதிபதி செயலகத்தினது அல்லது பிரதம அமைச்சர் அலுவலகத்தின் அனுமதியோ தேவைப்படுகின்ற உத்தியோகத்தரது விடுமுறை விண்ணப்பங்கள் அவருடைய அமைச்சர்களது விதப்புரையுடனேயே அனுப்பப்படல் வேண்டும் என அறிவுறுத்தப்பட்டுள்ளது.

12) கட்டுநீதியின் கட்டுப்பாடு

குறிப்பாக நிதி என்ற விடயத்திற்குப் பொறுப்பாகிய அமைச்சராகிய முதலமைச்சர் அவர்களின் பொறுப்பின் கீழ் இருக்கின்ற கட்டுநீதி முகாமையினை நெறிப்படுத்துவதற்கு வழங்கப்பட வேண்டிய அத்தியாவசியமான அறிவுறுத்தல்களே இங்கு வழங்கப்பட்டிருந்தன. அதன் படி பின்வருவன மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும்.

- I. நிதிக்குப் பொறுப்பான பிரதிப்பிரதம செயலாளர் மாகாணசபைக்குக் கிடைக்கப்பெற்ற கட்டுநிதி பற்றிய சகல விபரங்களையும் மாதந்தோறும் நிதியமைச்சர் என்ற வகையில் முதலமைச்சருக்கு அறிக்கையிட வேண்டும்.
- II. அவ்வாறே ஒவ்வொரு மாதத்தின் இறுதியிலும் பல்வேறு திணைக்களங்களுக்கும் நிறுவனங்களுக்கும் விடுக்கப்பட்ட கட்டுநிதியின் விபரங்களும் மாதாந்தம் முதலமைச்சருக்கு அறிக்கையிடப்பட வேண்டும்.
- III. நிதிக்கு பொறுப்பான அமைச்சர் என்ற வகையில் முதலமைச்சரின் அனுமதியின்றி எந்த ஒரு திணைக்களத்திற்கோ, நிறுவனங்களிற்கோ கட்டுநிதிகளை வழங்கலாகாது. இதற்கான முன் அனுமதியைக் கட்டு நிதித்தேவைக்கான மாதாந்த எதிர்வுகூறல் கூற்றுக்களின் அடிப்படையில் நிதிக்குப் பொறுப்பான பிரதிப்பிரதம செயலாளர் முதலமைச்சரிடம் பெற்றுக்கொள்ளல் வேண்டும்.

13) கூட்டங்கள்

மாகாண நிர்வாகத்தின் கீழ் ஒழுங்கு செய்யப்படும் சகல கூட்டங்களும் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட நிகழ்ச்சி நிரலின் படியே நடாத்தப்படுவதோடு அத்தகைய கூட்டங்களது கூட்டக்குறிப்புக்கள் யாவும் கூட்டத்தினத்திலிருந்து 5 நாட்களுக்குள் தயாரித்து அனுமதி பெறப்பட வேண்டும் என இவ்விடயம் தொடர்பாக அறிவுறுத்தப்பட்டிருந்தது. தற்போதைய நிலையில் இவ் ஒழுங்குகள் உயரிய தொழிற்நிறன் சார் முறையில் செய்யாமையினால் உரிய தீர்மானங்கள் முறையாக பதிவு செய்யப்படாமை, காலவரையறை உள்ள தொடர் நடவடிக்கைகளுக்குப் பொறுப்புக்கள் குறித்தொதுக்கப்படாமை போன்ற குறைபாடுகளினால் அநாவசியமான தவறுகளும் குழப்ப நிலைகளும் நீடித்து வருவது அவதானிக்கப்பட்டுள்ளது.

14) ஒழுக்காற்று நடவடிக்கைகள்

ஒழுக்காற்று நடவடிக்கைகளில் குறிப்பிட்ட நடவடிக்கைகளுக்குப் பொறுப்பானவர்கள் உரிய முறையிலும் காலதாமதம் இன்றியும் நடவடிக்கை எடுக்காமையினால் அநாவசியமான பிரச்சினைகள் தோற்றம் பெறுவதோடு குற்றம் இழைத்தவர்கள் தப்பித்துக்கொள்ளவும், குற்றம் இழைக்காதவர்கள் நியாயமற்ற பாதிப்புக்களுக்கு உட்படுவதும் அவதானிக்கப்பட்டமையினால் இவ் விடயங்கள் தொடர்பாக பின்வரும் அறிவுறுத்தல்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

- I. செயலாளர்களும் திணைக்களத் தலைவர்களும் ஒழுக்காற்று நடவடிக்கைகளைத் தாமதம் இன்றி நிறைவேற்றப் பொறுப்பு வகித்தல் வேண்டும். ஒரு முறைப்பாடு அறிக்கை செய்யப்பட்ட தினத்திலிருந்து ஒரு மாத காலத்தினுள் ஆரம்ப விசாரணைகள் செய்யப்படுவதோடு மேலும் ஒரு மாத காலத்தினுள் குற்றப்பத்திரிகைகள் தாக்கல் செய்யப்பட்டு அடுத்த 3 மாத காலத்தினுள் முறையான விசாரணைகள் நடாத்தப்பெற்று முடிவுறுத்தப்பட வேண்டும்.

II. பொது நிர்வாகத்திற்கு பொறுப்பான பிரதிப்பிரதம செயலாளர் விசாரணை உத்தியோகத்தர்களை அவர்களின் பொருட்டு விடுக்கப்படுகின்ற வேண்டுகோள் ஒன்று விடுக்கப்படுகின்ற தினத்திலிருந்து ஒரு மாத காலத்தினுள் நியமித்து வழங்க ஏற்பாடு செய்தலும் வேண்டும்.

ஒழுக்காற்று நடவடிக்கைகளில் மேலே குறிப்பிடப்பட்ட செயன்முறைகளிலுள்ள அக்கறையின்மையும் கால தாமதமுமே பொதுவான ஒழுக்கமின்மை அதிகரிப்பதற்குப் பிரதான காரணமாகும். இவ் அறிவுறுத்தல்கள் இலங்கை அரசாங்கத்தின் எந்தவொரு நடவடிக்கைக் கோவைகளுக்கும் முரணானது அல்ல.

15) கட்டடங்களை வாடைக்கு எடுத்தல்.

மாகாண நிர்வாகத்தின் நிறுவனங்களின் அமைவிடங்களைத் தீர்மானிக்கும் போதும் அவற்றிற்கான கட்டடங்களை வாடகைக்கு எடுக்கும் போது அதற்குரிய முன்னனுமதியினை அமைச்சர் குழுவிடம் இருந்து பெற்றே செய்தல் வேண்டும் என அறிவுறுத்தல் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

வெவ்வேறு மாகாண நிறுவனங்கள் பொதுமக்களின் வசதியை முன்னிலைப்படுத்தாது வெவ்வேறு வாடகைகளில் கட்டடங்களைத் தேவைக்கேற்ப எடுப்பதும் அமைச்சர்களிற்கு அறிவிக்காது இவை நடைபெறுவதும் அவதானிக்கப்பட்டுள்ளது. மாகாணத் திறைசேரியை முதலமைச்சரின் அலுவலக கட்டடத்திற்கு அண்மையில் உள்ள கட்டடத்திற்கு மாற்றுமாறு பணிப்புரை வழங்கப்பட்டிருந்தும் அதனைக் கவனத்திறலெடுக்காது நிதியமைச்சர் என்ற வகையில் முதலமைச்சருக்கு அறிவிக்காது வேறு ஒரு கட்டடத்திற்கு இடமாற்றம் செய்யப்பட்டுள்ளது. அதே போன்று பிரதம செயலாளரது பணிமனைக்கு முதலமைச்சரின் பணியகக் கட்டடத்தில் இடம் ஒதுக்கப்பட்டிருந்து, அதற்குரிய பணிப்புரையும் வழங்கப்பட்டிருந்த போதும் பிரதமசெயலாளர் அதன்படி ஒழுகவில்லை என்ற விடயம் கவனத்திற்கு எடுக்கப்பட்டது.

16) அமைச்சர் குழுவினதும் மாகாண சபையினதும் தீர்மானங்கள் தொடர்பாக தொடர் நடவடிக்கை எடுத்தல்

சபையினதும் அமைச்சர் குழுவினதும் தீர்மானங்கள் உரிய முறையில் அமுலாக்கப்படுவதில்லை என்ற விடயம் அவதானிக்கப்பட்டமையினால் அத்தகைய சகல தீர்மானங்களையும் அமுலாக்கும் பொறுப்பு தொடர்பான ஒவ்வொரு அமைச்சையும் சார்ந்ததாகும் என்றும் அத் தீர்மானங்கள் துறைசார் கண்காணிப்புக் குழுக் கூட்டங்களின் நிகழ்ச்சி நிரலில் வழமையான ஒரு விடயமாக நிரல்படுத்தப்பட்டு ஒழுங்காக கண்காணிக்கப்படல் வேண்டும் எனவும் அறிவுறுத்தப்பட்டது. தீர்மானங்கள் பற்றிய விபரங்களைத் தத்தமது அமைச்சர்களிடமிருந்து செயலாளர்கள் ஒழுங்காக பெற்றுக்கொள்ளல் வேண்டும் என்றும் அறிவுறுத்தப்பட்டது.

17) ஊடகங்களுக்குச் செய்திகளை வழங்குதல்

பொது ஊடகங்களில் மாகாண நிர்வாகத்தின் நடவடிக்கைகள் பற்றி நிலமைகள் உண்மைக்கு புறம்பான செய்திகள் வழங்கப்பட்டுள்ளமையும் அமைச்சர்களிடமிருந்து அனுமதியில்லாமல் மாகாணசபை நடவடிக்கைகள் பற்றி பத்திரிகை மகாநாடுகளில் உத்தியோகத்தர்கள் விமர்சனம் செய்திருந்தமையையும் கவனத்திற்கெடுத்து சில அறிவுறுத்தல்கள் வழங்கப்பட்டிருந்தன. அதன் படி முதலமைச்சரின் அனுமதியின்றி எந்தவொரு உத்தியோகத்தரும் பத்திரிகை மாநாடு நடத்த முடியாது. விபரங்களைக் கோரி வரும் சகல வேண்டுகோள்களும் ஊடகப்பிரிவிற்கு ஆற்றப்படுத்தப்படல் வேண்டும். தொடர்பான அமைச்சர்களின் அனுமதியின்றி எந்தவொரு செய்தி வெளியிடும் செய்யலாகாது எனவும் அறிவுறுத்தப்பட்டிருந்தது. மேற்படி ஒழுங்குகள் யாவும் பொதுவான நிர்வாகத்தைச் சீராக ஒழுங்குபடுத்துவதற்கு அத்தியாவசியமானவை ஆகும் என்பதுடன் எந்தவொரு ஜனநாயக நாட்டின் நடைமுறையிலுள்ள ஒரு விடயமும் ஆகும். இவை யாவும் நிர்வாக நடைமுறைக்கு உறுதுணையாக இருக்குமேயன்றி எவ்விதத்திலும் இடையூறாக கருதப்பட முடியாதவை.

மாறுங்கால நிர்வாகத்தின் போது சீர்குலைவுகள் ஏற்படாமல் தடுப்பதற்கு நடைமுறையிலுள்ள சாதாரண நிர்வாக முறைமை கோவைகள் எந்தளவிற்கு பயனுடையவை என்பதும் மேற்படி ஒழுங்குகள் எந்தளவிற்கு அத்தியாவசியமானவை என்பதும் விவாதத்திற்குரியதாகும்.

Politics of Reconciliation in Sri Lanka: A Key Theme in the Post-War Peace-building

Rajaratnam Rukshan
Visiting Lecturer,
Dept. of Political Science and Public Policy,
University of Colombo.

Introduction

The civil war, which haunted Sri Lanka for nearly three decades, was the most crucial issue in Sri Lanka's politics since independence. The war badly affected not only the Northern and Eastern Provinces, but also the entire country. The military defeat of the LTTE by the GoSL in May 2009 ended the war. As Sri Lanka shifts from a situation of war to a post-war condition with the silence of the arms, the question of reconciliation and reconstruction with humanitarian concerns appears urgent. After 30 years of the war, the question remains whether people directly affected by the war and its catastrophic consequences have started feeling safety as well as the sense of security. The defeat of the LTTE meant that there was no longer a war in Sri Lanka. However, there does not seem to be any connection between the end of the war and the consequent end of the conflict. Even though the war ended, Sri Lanka does not seem to be moving in the path of reconciliation in the foreseeable future. Although with the end of the war the country entered a new era, the absence of war has yet to transform reconciliation for the people of Sri Lanka. Therefore, one of the key themes in the post-war context in Sri Lanka is reconciliation. Against this backdrop, this paper attempts to find answers to the following two questions: What is the present state of reconciliation in Sri Lanka? What incentives and disincentives have encouraged or discouraged the government to bring reconciliation in post-war Sri Lanka? Therefore this paper seeks to shed light on these questions by analyzing some of the critical issues in terms of reconciliation.

Reconciliation as a Concept

Reconciliation is vitally important to build positive peace in post-war condition. According to Ogata (1998), an essential element making up human security lies in guaranteeing the right of all people to live in peace and security within their own borders. For that reason, people and states must be able to prevent and resolve conflicts through peaceful and non-violent means. They must be able to carry out reconciliation efforts in an effective way once the conflicts come to an end.

Reconciliation is the ultimate goal of a peace building process. It occurs when disputants develop a new relationship based on apology, forgiveness, and newly established trust (OTPIC, 1998). Almost everyone acknowledges that it includes at least four critical components identified by John Paul Lederach - truth, justice, mercy, and peace. John Paul Lederach describes reconciliation as "a meeting ground where trust and mercy have met, and where justice and peace have kissed." John Paul Lederach (1977) defines reconciliation as being constituted by both "a focus and a locus."

The focus of reconciliation is upon building new and better relationships between former enemies. Relationships are both the root cause and the long-term solution of conflict. Thus, relationships must be the core focus. As a locus, reconciliation represents a space, a place or location of encounter, where parties to a conflict meet. In this place, the traumas of the past and the hopes for the future must be formulated and brought together by discussing the issues of truth, forgiveness, justice, and peace (1977: 30).

Other definitions of reconciliation proposed are for example Johan Galtung's (2001) "process of healing the traumas of both victims and perpetrators after the violence, providing a closure of the bad relation. The process prepares the parties for relations with justice and peace" (2001:3) and Louis Kriesberg's (2001) "processes by which parties that have experienced an oppressive relationship or destructive conflict with each other move to attain or to restore a relationship that they believe to be minimally acceptable.... Reconciliation also is understood to be an aspect of an existing relationship, marked by varying degrees of mutual acceptance" (2001: 48). HizkiasAssefa (1999) argues that reconciliation differs from all other conflict-handling mechanisms by way of its methodology:

the essence of reconciliation is the voluntary initiative of the conflict parties to acknowledge their responsibility and guilt ... the parties are not only meant to communicate one's grievances against the actions of the adversary, but also engage in self-reflection about one's own role and behaviour in the dynamic of the conflict (1999: 39).

To provide a structure for reconciliation, Lederach (1977: 37 – 55) recommends coordinating the peacemaking efforts of a society's top-level, middle-range, and grassroots leaders. The top-level political and military leaders generally negotiate cease-fires and peace accords. Middle-level leaders (e.g., leaders of academic, religious, business, professional, agricultural, and NGOs who have ties with upper-level and

grassroots leaders) conduct problem-solving workshops, train people in conflict-resolution skills, and lead peace commissions. Grassroots leaders (e.g., community and refugee-camp leaders, health officials, and members of indigenous NGOs) achieve agreements to end fighting, implement policies made at higher levels, and set the stage for a movement toward peace.

Successful post-war recovery requires accurate planning, without which none of the activities undertaken is likely to effectively address the obstacles faced by a society trying to recover from the trauma of war. Attention to consensus and reconstruction is also crucial in order to avoid the post-war reinstatement of the pre-war status quo through interventions that are inappropriate or alien to the desires of war affected population (Barakat, 2005). If participation is encouraged and a functioning planning process is implemented, the process should then revolve around provision of physical security, protection of the rule of law and justice reform, political and institutional reform, infrastructural and economic development and overall societal change (Boutros-Ghali, 1992; Miall et. al., 2005).

Based on theoretical overview of reconciliation, this paper is organized into two analytical sections. The first section will discuss the current situation of reconciliation in Sri Lanka. In relation to Sri Lanka, this section identifies two major factors as critical elements of reconciliation: (1) Political Solution, and (2) Political Security and Militarization. This section, therefore, attempts an assessment of current conditions of the post-war situation in Sri Lanka where people are directly affected by the war. The second section of this paper will capture the incentives and disincentives that have encouraged or discouraged the GoSL to bring reconciliation in post-war Sri Lanka.

I

Present State of Reconciliation in Post-war Sri Lanka

Political Solution to the Ethnic Conflict

In order bring reconciliation in post-war Sri Lanka what is required is to bring political solution for the protracted ethnic conflict. During the conflict there were attempts by successive governments to discuss some form of power-sharing arrangements for the Tamils in order to resolve the ethnic conflict of the country. These were made during peace negotiations with the LTTE. However, the military defeat of the LTTE in May 2009 which proclaimed the end of the war could be a milestone in deciding about the political solution

to the ethnic conflict of the country. As Keerawella (2013) pointed out, it is decided by the way in which the new political space created by the end of the war is utilised to bring broader political reforms into the centre of political discourse of post-war peace-building.

Against this backdrop, the general perception of the Tamils is that their bargaining power with the GoSL over the political solution has been reduced after the war (Rukshan, 2014). As Uyangoda (2012) clearly pointed out that “the war victory has enabled the UPFA government to claim the veto power over the terms and conditions of any political settlement with the Tamils” (2012: 24). There would be three reasons for the perception of the Tamils that their bargaining power over the political solution has been reduced after the war. Firstly, power relations in Sri Lanka have been immensely influenced by the overwhelming military defeat of the LTTE by the SLA. One party to the conflict was wiped out and ultimately a determining factor on political solution to the problems of Tamils depends on the GoSL. This is evident when the President notes in the speech to parliament on 19 May 2009 that any solution to the conflict in Sri Lanka “.....cannot be an imported solution. We do not have the time to be experimenting with the solutions suggested by other countries. Therefore, it is necessary that we find a solution that is our very own, of our own nation” (quoted in Schubert, 2013: 17). According to Pennebaker (2011), the use of the term 'we' here is deliberately vague and therefore makes it impossible to specify who 'we' refers to. Furthermore, placing Tamil grievances with the state outside the wartime narrative has enabled the President to disregard or downplay Tamil grievances and demands in the present - particularly the demand for a political solution to the conflict in Sri Lanka (Schubert, 2013).

Secondly, as DeVotta (2010: 332) proposes that the best way to think of the island's on going politics is within the context of “soft authoritarianism,” directly related to Sinhalese Buddhist ethnocentrism. Due to this nature of the regime, the Tamils automatically get the impression that any solution to their problems will not come under this regime. Furthermore, the reluctance on the part of the ruling regime to deviate from the majoritarian mindset is also responsible for the lack of political will. Therefore, the regime is not convinced of the need to resolve to offer a new political space for the Tamils for political participation. In this context, in view of past experience, there is a serious concern that the proposed Parliamentary Select Committee (PSC) would be another device to buy time to avoid the issue of political solution (Keerawella, 2013). The 18th Amendment to the Constitution exemplifies the political landscape after the military victory, for it denotes its growing tendency towards authoritarianism and centralization of power.

However, this paper argues that there is a need for political solution for the Tamils by examining the limitations of the existing legislative framework and analysing the recent attempts by the GoSL to address these issues. In this regard, two major elements are coming forward on to this discussion. They are: (1) The Thirteenth Amendment to the Constitution, and (2) All Party Representative Committee (APRC). Firstly, under the current legislative framework, the 13th Amendment to the Constitution, the Provincial Councils, provides for some level of devolution of powers to provinces as a political solution. However, the 13th Amendment is limited to both on paper and in practice. The GoSL has repeatedly assured the international community, that Sri Lanka will take measures for the effective implementation of the 13th Amendment to the Constitution. Nevertheless, Provincial Councils in the former war zones have been used by the GoSL as a show-case of successful political solution for the ethnic conflict of the country. Although Provincial Council has been far from autonomous, it is weakened by a powerful Governor and powerless system. The current Provincial Council and the Chief Minister of the Northern Province have faced difficulties in at least making appointments to the council.

The fact that the 13th Amendment functions in a unitary state itself poses limitations, as the Central Government has the power to take over subjects/ issues that have been devolved to the province. However, the 13th Amendment is far from adequate to fulfil the aspirations of the Tamils to self-rule in the North. For instance, Provincial Councils are very dependent on the Central Government not only for their resource but also in some cases, for permissions. Despite the statement of the GoSL expressing its willingness to proceed with full implementation of the 13th Amendment to the Constitution as a political solution to the ethnic problem, there is not even a little progress in that direction.

Secondly, as a new initiative towards devising a political solution, the GoSL established the APRC chaired by Minister Prof. Tissa Vitharana in July 2006 to provide recommendations on a new Constitution. The committee met 126 times over three years. Its final report was presented to the President in July 2010. According to members of the APRC interviewed for the study of the MRG (2011), "the President at the time was under pressure from India to fully implement the 13th Amendment in the Eastern Province.... As it was only an interim measure, we recommended what became known as '13+', which in summary meant full implementation of 13th Amendment with limitations on the centre's intervention in the provinces" (2011: 24). Members of the committee say that,

Just two days before handing over this report, pressure was put on us to change from 13+ to 13- as the President was supposedly under pressure from Sinhala nationalist allies. Finally we agreed to the bare minimum, implementation of the 13th Amendment. We felt it had to be done to keep the APRC process alive and the one consolation was what it was a transitional arrangement (quoted in MRG, 2011: 24).

Later the GoSL proposed a PSC apparently to obtain consent among the main political parties. However, the Tamil people felt that it was another apparatus to drag the time to avoid the issue of a political solution.

Uyangoda (2012) captures dilemma of a political solution briefly, “the UPFA government appears to think that economic development in the North and East is the key to post-war national integration and nation-building in Sri Lanka. This position is based on the assumption that the ethnic conflict was more a terrorist problem and a security challenge to the sovereignty of the state than a political problem arising out of minority grievances and therefore calling for political-structural reforms..... The TNA, on the other hand, gives primacy to the political root causes of the ethnic conflict. In its approach, the military defeat of the LTTE has not obliterated the Tamil community's political aspirations for power-sharing in an advanced form of devolution. In this analysis, ethnic conflict is a political problem that calls for a political solution. And a political solution presupposes reforming the state” (2012: 23).

However, the Tamils feel that they need a political solution that would enable them to resolve their problems themselves. They believe that such a solution will eradicate their fear of extinction and bring reconciliation in the country. However, definitely, that the necessity of addressing to the Tamil's demand is no longer taken serious in the post-war context.

Political Security and Militarization

The war that lasted for thirty years has created a highly militarized society. Many thought that the ending of the war in 2009 would be the start of demilitarization. Although it is said that civil administration has been restored in the Northern Province of Sri Lanka while the Police has taken a greater role in law enforcement activities, there is still a high concentration of the armed forces in this province. The continued presence of the military and its expanded role in non-military spheres of daily life has created a serious concern. The presence of the military in the Northern Province of Sri Lanka is highly felt and it affected the reconciliation. Also, it has been known to cause tensions, fears and problems in the North for various reasons.

Firstly, military is being deployed to assist in development efforts such as reconstruction endeavours. While during the aftermath of the war most sections of the security forces tended to handle their day-to-day relations with civilians in the Northern Province of Sri Lanka with considerable caution and some humanitarian outlook, the complete presence of security forces in big numbers in close proximity to civilian houses created a feeling of insecurity among civilians. The military is increasingly involved in a host of projects in the North, including housing and agricultural activities.

Furthermore, in the Northern Province, any social activity, reconstruction work and livelihood projects require military permission and no civil activity can take place without military presence or monitoring (Rukshan, 2014). Another aspect of militarization is getting hold the function of the police by the military and utilizes the military forces to maintain civil law and order. As a result, the military comes forward to play a crucial role in day-to-day affairs of the people even after the war. In the process the military has penetrated into other spheres of civilian life. According to the International Crisis Group report (2012),

The heavy militarization of the province, ostensibly designed to protect against the renewal of violent militancy, is in fact deepening the alienation and anger of northern Tamils and threatening sustainable peace. Major new military bases require the seizure of large amounts of public and private land and the continued displacement of tens of thousands. The growing involvement of the military in agricultural and commercial activities has placed further obstacles on the difficult road to economic recovery for northern farmers and business (2012: i).

However, the military is now engaged in hotel projects and run restaurants and hotels in the Northern Province of Sri Lanka.

Secondly, there are reports that the military is occupying private lands and properties in the North. During the war, private properties have regularly been occupied by the military. However, the end of the war did not bring an end to occupation of private lands by the military. Even there is no signal for their complete withdrawal. In contrast, occupation of private lands by the military is ongoing even the war ended.

Thirdly, the military and the CID monitor most public gatherings and would often question persons who participate or organize such events. A London based Economist observed that "having made a strong case that it was liberating millions of its own people from the terrorist yoke, Sri Lanka's government seems to be doing its best to

make those people feel newly oppressed. That is not the way to win reconciliation. It is a prescription for renewed rebellion” (quoted in Keerawella, 2013). In many instances, the CID officers have been accused of visiting homes in civilian clothes and not identifying themselves properly. It is also noted that the CID officers who did identify themselves as CID officers did not disclose their name or their unit.

Fourthly, in some instances military intelligence officers have been accused for arranging attacks on meetings organized by opposition political parties. The most recent incidents being the attack by a mob on the Kilinochchi office of the TNA in March 2013 and the disruption caused at a satyagrahain February 2013, organized by opposition political parties in protest against the military occupation of land (CPA, 2013). In both instances, perpetrators were apprehended and handed over to the police but were released almost immediately.

When challenged by public protest, the military has shown itself willing to attack demonstrators physically and is credibly accused of involvement in enforced disappearances and other extrajudicial punishments (International Crisis Group, 2012: i).

Fifthly, there are the allegations that military is involved in colonization schemes. The GoSL and its army are now engaged in altering the demographic pattern of the Northern Province through systematic colonization. Private and state land continues to be occupied by the military and increasingly by Sinhala settlers from other parts of Sri Lanka. A covert, systematic and State-sponsored attempt to alter the demographic composition of the Northern Province has overridden the day-to-day socio-economic and political aspirations of the local population. The army deliberately relocating Sinhalese families in the North has serious impacts on the physical security and the psychological feeling of protection of the Northern Tamils and spoils reconciliation process.

A new settlement is underway along the jungle strip known as OthiyamalaiKaadu(a former LTTE stronghold), which borders Vavuniya and Mullaitivu. The exact location of the settlement is North of Othiyamalai and West of the Thanimurippu tank, which borders Mullaitivu. Sources on the ground confirm that on the 19th of March, 2013, about 400 families were brought from several parts of the South, with an additional 300 having been settled to date, with the assistance of the Vavuniya and Mullaitivu military. As an initial grant, these settlers were given tin sheets and dry rations. The Civil Defence Force (CDF) too was instructed to assist the settlers to set up their huts, whilst the SLA stood guard over the clearing of the jungle by the Mahaweli Authority. In February, 2013, nobody except for Sinhala officials from relevant local Government authorities and the military were given access to this area. These settlers were brought in discretely, so many of the residents of Vavuniya North and even local Government officials weren't fully aware of these plans, until they were underway (Watchdog, 2013).

Once the war ended, there is now no need for high military presence in the Northern Province of Sri Lanka. However, it is evident that demilitarization is not a part of the immediate agenda of the GoSL. For instance, the GoSL justifies the large military presence in the North.

The claim of the GoSL is that it is not possible to reduce the military presence due to various reasons such as unfinished demining activities, the existence of a large amount of hidden arms of the LTTE in the North, civil disturbances that occurs from time to time and the threat of a re-emergent of the LTTE with the support of pro-LTTE groups and Diaspora. Even the LLRC (2010) has observed “the heavy military presence in the Northern and Eastern Provinces and has recommended that this heavy military presence to be reduced” (2010: 376). However, military involvement in civil administration and continued restrictions on the freedom of peaceful assembly, freedom of association, access to places of worship and freedom of movement have all made post-conflict rehabilitation and reconciliation more difficult.

II

Incentives and Disincentives of the GoSL to bring Reconciliation in Post-war Sri Lanka

In Sri Lanka, the three key elements – namely demilitarization, democratization and devolution which interact with each other, play a pivotal role to bring reconciliation which is necessary to address the issues that cropped up in the aftermath of the protracted war. There is broad consensus that these post-war issues can be solved and the challenges can be successfully dealt with and the hearts of the people can be won over – provided that the necessary political will is demonstrated and appropriate action is taken to bring reconciliation in full and on time. However, the ability, sincere commitment and the opportunities to demonstrate such a good will appear very much limited.

Firstly, in a victor's peace, however, there is no pressing concern to address the root causes of conflict and overcome the post-war issues, nor are there immediate incentives for the victors to facilitate positive relationships, reconciliation or social justice. The victor dominates the post-war dynamics and can shape post-war society according to victor's needs and desires, without any interference from the former insurgents or approval from the grassroots. As has been demonstrated in other contexts and case studies, “the

post-conflict moment frequently is seen by the victors as an opportunity for radical change – to institutionalize the gains made through war and to make them irreversible” (Goodhand, 2010: 359).

These dynamics are very visible in the post-war Sri Lanka. The dominant decision maker after the military victory has been completely dominated by the GoSL. The important matter that has to be pointed out in this situation is that the lack of a capable Tamil leadership which can discuss these issues and arrive at a solution creates a political environment that is congenial for the GoSL to carry out its own agenda with regard to solving the issues after the end of the war or arriving at a political solution for the problems of the Tamils.

Overcoming post-war issues has not been considered or addressed as a viable option and enmities between both the GoSL and the Tamils in the North are still very real despite five years have passed since the war come to an end. Therefore, the sole focus of the government has been on economic development, rather than on facilitating true reconciliation and social justice and strategies to overcome the post-war issues. The 'soft-authoritarian' state is making efforts to consolidate centralization and is focusing on physical reconstruction and economic development of Sri Lanka.

Secondly, this government is confronted with certain obstacles internally. Whatever measures the GoSL undertakes to implement a political solution as desired by the Tamils or tries wholeheartedly to resolve the issues of the Tamil people, it looks as if these endeavours are being limited by political restrictions. This government is a coalition constituting a political force against the reasonable rights of the Tamils and the LTTE. Among them are some whose political and ideological project can be described as Sinhala extremist and Buddhist fundamentalist. This powerful coalition was formed with the aim of winning the war. Hence, this government, having a coalition formed with the aim of winning the war cannot implement any strategies to meet at least a few of the demands of the Tamils or solve their problems (Uyangoda, 2010). The extremist elements in the coalition will try their level best to even undermine any attempts for such implementation.

Therefore, as far as this government is concerned, it is very obvious that the Sinhala – Buddhist racists in the coalition contribute to this impediment and at the same time it has not taken any sincere measures wholeheartedly to address the political issues or the problems they are confronted with, after the end of the war.

Thirdly, the GoSL, because of the support that is being provided by its friendly countries like India and China, is dragging on the political problem of the Tamils indefinitely, without any attempts to find a permanent solution, in spite of a great deal of opposition shown and pressure exerted by various other countries.

Although finding a solution to the political problems is a matter of total indifference to the GoSL, the fact that it has made an attempt to address this problem has to be accepted. Even though there are several obvious drawbacks in the GoSL initiatives pertaining to resettlement, rehabilitation and economic development plan, these initiatives are being executed mainly for the welfare of the people. However, it has to be confessed that there is lack of interest on the part of the GoSL in implementing projects necessary to make the people feel the sense of security in full. For example, following the establishment of the LLRC in 2010, much of the stress in the policy and political debates has been focused on the role and approaches of the LLRC. However, in spite of the many progressive recommendations made by the LLRC, critics have highlighted the slow progress of the GoSL towards resolving the issues and bring reconciliation.

There are many factors operating in the background of the government's attempts to show that it is interested in executing development programmes and in negotiations to resolve the problems of the northern people, after the war ended. In other words, the GoSL is implementing such strategies on account of the mounting pressure from outside (Rukshan, 2014). In the first place, it is the international pressure exerted on the GoSL has to be mentioned as one of such factors. During the period of intense fighting, the international community tried hard to persuade the GoSL to stop the war and find a political solution to the problems faced by the Tamils. In response to this pressure, President Rajapaksa had pledged to seek a reasonable solution to the problems of the Tamils, after the end of the war. Unfortunately, no efforts have been taken so far, even after the passage of five years, since the end of the war. Besides the ongoing persuasion for a political solution for the problems of the Tamils, pressure is exerted on the GoSL by the international community to conduct investigations in respect of the violations of human rights and allegations of war crimes committed during the war period.

In this situation it has become very evident that the GoSL is undertaking the minimum measures as a response to the pressure which is the consequence of (1) the report of the expert panel approved by the Secretary General of the UN, (2) the US sponsored 2012, 2013 and 2014 resolutions against Sri Lanka to address accountability issues, and (3) the visit of the UN High Commissioner for Human Rights, Ms. Navaneethampillai.

Uyangoda (2012) vividly points out this situation as:

the continuing debates between the Western governments and the UPFA government on reconciliation demonstrates in a dramatic fashion how this incompatibility of world views has constituted a major obstacle to Sri Lanka's post-war political recovery. The Western governments and the UN insists that Sri Lanka's post-war reconciliation should be based on two elements, (a) a political solution to the ethnic conflict, and (b) investigations into allegations of possible war crimes and related excesses during the last stages of the war. From the point of view of the advocates of this particular approach to reconciliation, both are necessary for post-war 'healing.' The UPFA government has been initially uncomfortable with this approach, and became hostile to it when the issue became a part of Western efforts to shape Sri Lanka's post-war political trajectories..... Sri Lanka's situation, as seen by the UPFA government, is totally different. Reconciliation there was thus seen as celebration of the return of humanistic values after years of hatred, violence and war. Here, post-war reconciliation suggests a different moral economy as well. It is about forgetting the past and moving forward not returning to the past, either for collective therapy or retribution (2012: 25 – 36).

Furthermore, the increasing pressure exerted by the Diaspora community living in the European Countries and their organizations, along with the emotional support rendered by the Tamils of the Indian state of Tamil Nadu have driven the GoSL to the plight of facing pressing political and diplomatic challenges. It is in this backdrop, the people living in the north are able to get their problems sorted out, at least to a certain extent in the aftermath of the war.

Secondly, it is worthwhile to mention the efforts of the countries such as India, Japan and China and that of the World Bank, ADB, the UN and its donor agencies. In spite of the GoSL's restrictions and limitations, these organizations compel the GoSL to resolve the problems of the post-war northern people, and having this as their main goal, they contribute towards this immensely. Even though the GoSL is implementing measures with the help of international countries and other agencies to resolve the livelihood problems of the northern people after the end of the war, the security conditions are not satisfactory during this period and the people seem to live in a state of ever-increasing fear. Although five years have passed since the end of the war, the GoSL is not in the least interested in bringing about a reduction in the current military presence or re-establish democracy in the north and hence these problems remain unresolved.

Conclusion

This paper explored the prerequisite for reconciliation and failure of the GoSL to bringing reconciliation in post-war Sri Lanka. The discussion began by raising the following two questions: What is the present state of reconciliation in Sri Lanka?

What incentives and disincentives have encouraged or discouraged the government to bring reconciliation in post-war Sri Lanka? The answer suggested in this paper shows that although five years have lapsed since the end of the war, the absence of war has yet to transform reconciliation for the people of Sri Lanka.

With regard to the question about the current situation of reconciliation in post-war Sri Lanka, the answer is that the heavy militarization of the north and the lack of interest of the GoSL to solve the protracted ethnic conflict through durable and suitable political solution to the Tamil minorities are immensely affected and spoil the reconciliation process in the post-war Sri Lanka. Although excessive militarization is the basic cause of such sense of insecurity and fear, the prevailing social conditions in the north, in the aftermath of the war, also contributed in some measure to the deterioration of reconciliation process. On the other hand, the Tamils are very keen to keep their self-respect and to achieve political empowerment i.e. they want to have a control over their own affairs – the lack of such empowerment has a significant impact on reconciliation process. In spite of these efforts to achieve empowerment, the GoSL is not showing any genuine interest to fulfil its political commitments – mainly the devolution of political power, the root cause for all the chaos, bloodshed and devastation and which is integral to reconciliation. On the whole, the Tamils feel the lack of human security to a great extent which, if allowed to continue, might lead to a catastrophe of great dimensions.

With regard to the question of incentives and disincentives that have encouraged or discouraged the GoSL to bring reconciliation in post-war Sri Lanka, the answer is that certain factors such as the war-victory and the consequent achievement of considerable power, the activities of the Sinhala – Buddhist extremists in the coalition, lack of mind set to resolve these issues and the support extended to the GoSL by countries like India and China which together constitute a formidable barrier to bring reconciliation in post-war Sri Lanka. Moreover, incentives like the international pressure and the contributions of the international countries and organizations are also included in this chapter. The objective of this paper is to spell out the barriers of reconciliation process in post-war Sri Lanka. We hope that this paper presents the required basics to fulfil this objective.

Bibliography

- Assefa, Hizkias. (1999). "The Meaning of Reconciliation." in Tongeren, Paul Van. (ed.). *People Building Peace: 35 Inspiring Stories from around the World*. Utrecht: European Centre for Conflict Prevention. pp. 37 – 45.
- Barakat, Sultan. (2005). *After the Conflict Reconstruction and Development in the Aftermath of War*. New York: I.B. Tauris.
- Boutros-Ghali, Boutros. (1992). *An Agenda for Peace: Preventive Diplomacy, Peacemaking and Peace-keeping*. New York: Department of Public Information, United Nations.
- CPA. (2013). *Field Report: Jaffna and Kilinochchi Districts*. Colombo: Centre for Policy Alternatives.
- DeVotta, N. (2010). "From Civil-War to Soft Authoritarianism: Sri Lanka in Comparative Perspective." *Global Change, Peace and Security*. No. 22. pp. 331 – 343.
- Galtung, Johan. (2001). "After Violence, Reconstruction, Reconciliation and Resolution: Coping with Visible and Invisible Effects." in Abu-Nimer, Mohammed (ed.). *Reconciliation, Justice and Coexistence: Theory and Practise*. Lanham, Maryland: Lexington Books. pp. 3 – 23.
- Goodhand, Jonathan. (2010). "Stabilising a Victor's Peace? Humanitarian Action and Reconstruction in Eastern Sri Lanka." *Disasters*. 34 (3). pp. 342 – 367.
- International Crisis Group. (2012). *Sri Lanka's North II: Rebuilding under the Military*. Available @ <http://www.crisisgroup.org/~media/Files/asia/south-asia/sri-lanka/220-sri-lankas-north-ii-rebuilding-under-the-military.pdf>
- Keerawella, Gamini. (2013). *Post-war Sri Lanka: Is Peace a Hostage of the Military Victory?: Dilemmas of Reconciliation, Ethnic Cohesion and Peace-Building*. Colombo: International Centre for Ethnic Studies.
- Kriesberg, Louis. (2001). "Changing Forms of Coexistence." in Abu-Nimer, Mohammed. (ed.). *Reconciliation, Justice and Coexistence: Theory and Practise*. Lanham, Maryland: Lexington Books. pp. 47 – 64.
- Lederach, John Paul. (1997). *Building Peace: Sustainable Reconciliation in Divided Societies*. Washington D.C.: United States Institute of Peace Press.
- LLRC.(2010). *Report of the Commission of Inquiry on Lessons Learnt and Reconciliation*. Colombo: Lessons Learnt and Reconciliation Commission. Available @ http://www.priu.gov.lk/news_update/Current_Affairs/ca201112/FINAL%20LLRC%20REPORT.pdf

Miall, Hugh., Ramsbotham, Oliver. & Woodhouse, Tom. (2005). *Contemporary Conflict Resolution: The Prevention, Management and Transformation of Deadly Conflicts*. Cambridge: Polity Press.

MRG. (2011). *Report: No War, No Peace: The Denial of Minority Rights and Justice in Sri Lanka*. London: Minority Rights Group International.

Ogata, Sadako. (1998). *Inclusion or Exclusion: Social Development Challenges for Asia and Europe*. Geneva. Available @ <http://www.unhcr.org/admin/ADMIN/3ae68fcd54.html>

OTPIC.(1998). *Reconciliation*. Colorado: University of Colorado. Available @ <http://www.colorado.edu/conflict/peace/treatment/recocil.htm>

Pennebaker, J.W. (2011). *The Secret Life of Pronouns: What Our Words Say about Us*. New York: Bloomsbury.

Rukshan, Rajaratnam. (2014). *Feeling Insecurity: Political Security of Post-War Northern Sri Lanka*. Unpublished M.A. Thesis.

Schubert, Andi. (2013). *Victorious Victims: An Analysis of Sri Lanka's Post-War Reconciliation Discourse*. Colombo: International Centre for Ethnic Studies.

Uyangoda, Jayadeva. (2010). "Sri Lanka in 2010: Regime Consolidation in a Post Civil War Era." *Asian Survey*. 51 (1). pp. 131 – 137.

Uyangoda, Jayadeva. (2010). "Politics of Political Reform: A Key Theme in the Contemporary Conflict." in Orjuela, Camilla. (ed.). *Power and Politics in the Shadow of Sri Lanka's Armed Conflict*. Stockholm: Swedish International Development Agency. pp. 29 - 78.

Uyangoda, Jayadeva. (2012). "Healing after War: Thinking Beyond the Solitudes." in Herath, Dammika & Silva, Kalinga Tudor. (eds.). *Healing wounds: Rebuilding Sri Lanka after the War*. Colombo: International Centre for Ethnic Studies. pp. 18 – 32.

Watchdog. (2013). "State Facilitated Colonization in Northern Sri Lanka – 2013." *Groundviews*. Available @ <http://groundviews.org/2013/09/19/state-facilitated-colonization-of-northern-sri-lanka-2013/>

Skype: A new tool for data collection in qualitative studies

Ms. Vathsaladevi Vasu,
PhD Researcher, University of Huddersfield,
United Kingdom.

Introduction

Numerous literatures have been discussed a variety of social scientific research focused on quantitative and qualitative methods. It is well known that there has been a vast debate on the differences between and relative advantages and disadvantages of qualitative and quantitative methods than almost any other methodological topic in social research. However this article aims to provide an overview of online interviews followed by a discussion of how to use Skype for in depth interviews, advantages and potential issues in the use of Skype data.

Methods in qualitative research

There are a wide variety of methods that are common in qualitative studies. Qualitative research is based on interviews, observations, documents and audio-visual materials (Creswell, 2007; Patton, 2002). Interviews utilize open-ended questions that are asked using written or Internet-based questionnaires, e-mail discussion groups, face-to-face interviews, or focus groups (Patton, 2002). For many social science researchers field-work to conduct interviews is a central component of their research project. It classically means meeting with participants or interviewees located in different towns, cities or countries. A researcher would probably prefer to guarantee the quality of interview by conducting all interviews face-to-face in a controlled environment. However access to certain locations, finance to cover their field work and necessary equipment, official approval from authorities and finding suitable meeting points are not always easy to sort out in typical face to face in depth interviews.

With the vast options of research methods and the rise of technology over the last few decades there are more possibilities than ever to collect data in social research. With new technology and new approaches to data collection, there is also a need to establish and validate such methods. One example of this is using communication programs, such as Skype, to conduct research in place of face-to-face interactions.

Skype uses a technology called VoIP, for voice over Internet protocol, which treats calls as data like e-mail messages or Web pages and routes them over the Internet, rather than a traditional phone network. Skype has transformed a lot more than just a mode of conversation. Its simplicity and low-cost accessibility open new opportunities in business, health and educational sectors. Tele-health, largely fueled by Skype, has allowed doctors to link with rural and remote patients. In education, initiatives to connect teachers with students have redefined classroom learning. In business, Skype has not only reduced the cost of doing business, but also has changed the way companies recruit new employees (Huff post Business, 15.06.2014). The Skype video interviews become part of job process. According to Huff post Business website Skype usage has nearly doubled in the last two years, to over 700 million minutes used every single day, of those minutes, 300 million are video calls.

How to set up Skype for interviews.

With easy access and little knowledge in technology the Skype programs can be used in qualitative research to conduct interviews with individuals as well as groups. As it mentioned above with the rise of technology over the last few decades, communication over distance has become much closer and convenient with almost no end in sight. People can now communicate in real-time with others pretty much anywhere in the world not only hearing each other but also seeing each other through the use of computers and smart phones. Videoconferencing is just one way to take advantage of this.

Skype is easy to use. The first step is to download the free Skype software, next choose a Skype identity, and then make a free test call to test the connection. Next choose and install appropriate recording software (ex; eveal) or set up a digital recorder. Add new contacts to the calling list by asking contacts details of potential participants' Skype ID, click add button to add their Skype ID or phone number. This will be stored as a list in Skype phonebook. One can also search for contacts under the contacts button .When type a name in search bar Skype will bring up a list of Skype members. This will include their hometown and country, if that information is stored on their user profile. It would be always better to Skype with friends and family several times to test the software, recording methodology, and become familiar with this process .Video calls require a webcam to be installed on both computers. Almost all new computers come with a video camera built in, but Skype also runs on older computers with a separate webcam attached. Once installed, any call can be a video call as long as both parties agree. Each person has the option to turn the video on or off using Skype commands, and it can be enlarged to full screen.

Arranging a Skype interview requires some pre preparation by the researcher in order to contact the participant. Researchers can use their convenient ways to get this done. Once a participant agreed to become an interviewee then get their Skype ID, and arrange a mutually convenience date and time to call. Participants who agree to be interviewed would be entered into the researcher's Skype contact list. If the interview is across time zones, it is recommended the researcher use the time zone of the interviewee and then adjust their appointment reminder accordingly. At he agreed upon time, the researcher opens his or her Skype software, clicks on the contact's name and Skype will ring on the contact's computer. If there is a green light by the contact's name, then this contact is already on-line. If they do not answer, then the researcher may need to use other means to contact them and remind them of their appointment. Appointments can be set using the phone, e-mail, Facebook messages, or other agreed upon methods. Once interview started the pre-installed software will begin to record automatically or one can operate this manually according to their needs and convenience. All saved interviews will appear on the installed software and which can be saved in a separate folder or device sooner or later.

Advantages of online interviews

As with other research tools and techniques there are costs and benefits associated with the chosen approach. Therefore a researcher must be able to weigh potential pros and cons and assess how this would support his /her study.

According to the New York Times (Pfanner, 2010) in 2010 Skype had 124 million users in a month with 40% making video calls. In 2011, there were a total of 700 million registered users (Aamoath, 2011). It is well known that Skype software and computer-to-computer communications (including video calls) are free. For a small quarterly fee or purchase of Skype credit, users can also Skype from a computer to a cellular or land phone. Many smart phones now include a Skype application, allowing for free Skype to Skype calling through a wifi connection. Skype conversations are similar to using a speaker phone, because conversations can be heard through the computer speaker. If privacy is needed, researchers can use a headphone with a microphone so only the researcher will hear the participant's responses. This an additional advantage if participants use public internet cafe for their interview and they can still maintain privacy and confidentiality.

Another advantage in the case of online interviews using Skype is the software does enable interaction with participants who may be otherwise excluded in certain settings, for examples ex combatants, drug dealers, asylum seekers, gang leaders and few others who may not want to speak certain issues in public. With the help of Skype technology one can overcome of this issue and collect data as a typical way of face to face interviews(Shuy 2002: 544) suggests that face-to-face interviews might produce better data concerning the effectiveness with complex topical issues and the thoughtfulness of the interviewee's responses, but this probably depends on the interviewees and the communicative behaviour they are used to.

Bertrand and Bourdeau (2010, p. 73) point out that “a Skype-to-Skype research interview is more than a face-to-face research interview. In fact, recorded audio and video data could be studied exactly with the same material. The recorded interview is a mirror of what it was in reality. Non-verbal data are visible and don't depend on the interviewer's spare notes nor his memories.” Therefore researchers' concentration level and involvement will significantly increase as they do not have to worry about taking notes or controlling external influence in a field research environment. However Bertrand and Bourdeau also note that (2010, pp. 75) “recorded visual conversations are still not common practices and raise the problem of confidentiality.” But we need to remember that confidentiality is a common issue and any kind of social research and these needs to be controlled by the researcher as part of their important research ethics. Nigel and Horrocks (2010, pp. 85) point out, by selecting the “full screen” video function on Skype we will be provided with visual cues, avoid long silences and create an experience almost as though the person is in the room with us. That will also help overcome some of the common biases held in qualitative research against telephone interviews (Novik, 2008), such as a perceived barrier in developing rapport with interviewees.

Further the online interview gives participants the right to withdraw from the interview process if there are uncomfortable situations, just by clicking an end button. The nature of such communication can increase the absentee rate and rescheduling of interviews compared with face-to-face relationships. If this kind of situations occur, there will not be any major financial loss for both interviewer as well as interviewee. However it is always useful to give them proper information and guidance on how to withdraw rather than just clicking the end button as it might lead to a confusion to a researcher.

Other advantages of using Skype to conduct research are; it is geographically flexible, user-friendly and easy to install/use, Skype has an instant messaging function, which is a useful tool for managing data collection problems and sharing information among participants and ease of audio-recording is a key benefit, as researchers can easily record computer-to-computer and computer-to-telephone conversations. Moreover in Skype interviews the internal , external environment and influences can be controlled by the interviewer and interviewee as they have freedom to choose a place and time for their interview.

Conducting research over the Internet opens many doors for research possibilities, at the same time one should not forget about certain limitations that would come along with this tool. For an example how does a participant give his or her consent online? It is impossible to sign a consent form physically on Skype rather it requires other way to receive participants' consent such as by an email or send a letter by post. There is always a question about verbal consent whether it is suitable and acceptable? There is no clear cut answer. In relation to videoconferencing interviews, the answer is probably yes, but that all depends on the subject matter and principles and regulation of a particular research school. As Berg (2007, p. 73) states although problems have been identified and various solutions have been offered, concerns about the potential use and misuse of the data Internet continue to move scholars toward finding ways to maintain ethical integrity in research when using the Internet as a research tool. The other issue is in Skype interview is observing one's body language will not be accurate as only some body language is visible in Skype video format, typically only the upper body and face will be visible. Therefore if body language is critical to a study, using Skype may not be the best option.

There is always a concern about anonymity in social research. Although the Internet does offer a sense of freedom and anonymity to the participant the researcher need to take a great deal of data protection. Further, although high anonymity is provided when interviews are conducted via phone or VoIP (Voice over IP, "internet phoning"), the researcher has to determine whether he/she as well as the participants feel comfortable using this form of communication (cf. Kazmer&Xie 2008: 273). One should set up Skype conversations only with people who are comfortable with using Skype or similar programs to prevent uncomfortable interview situation because talking to a computer screen can feel very strange if they are not used to it. Kazmer&Xie (2008: 274) note that "[i]n all media, participants' or the interviewer's discomfort with the medium can be mistaken for discomfort with the interview topics, or vice versa: discomfort with the topic can be ascribed to discomfort with the medium.

Saumure and Given noted that with “some participants in particular, ethical and technical issues may need to be managed, in order to ensure that individuals' rights are respected and that everyone feels comfortable participating in the study.” Here the argument is about different type and age of participants and their capability of using new technology. Because for most young people, using Skype is not a problem, but if a researcher's study is about elderly people then he/she may need to face certain problems as many elderly people may not have knowledge of using the Skype technology, or feeling uncomfortable of talking to a computer or no access to internet. Therefore using Skype for data collection would only be useful for certain topics and certain populations.

Technical issues

As mentioned above videoconferencing has greatly improved over the last several years. However this does not mean technologically everything is perfect in. There are still many technical issues associated with using any type of technology, but it is important to take into account when planning and conduct research of this kind. Anyone who has used videoconferencing knows that there can be issues with sound quality, microphones, webcam malfunctions, problems in Internet connection speeds and the quality of the computer also come into play. To conduct this type of research, a researcher needs to be aware of this and have backup plans readily. Technical issues, however, are not only an issue for this type of research., malfunction of reorders, batteries run out, researchers forget to hit record, computers won't start, and also there may be other unexpected issues.

Summary

As the Internet access expands into more communities, Skype offers researchers a cost-effective and time saving method to conduct individual interviews around the world. It could also be used to conduct small focus groups with participants located in different parts of the world. As long as standard qualitative ethical practices are used, Skype offers researchers the technology to simulate face-to-face interviews with video conferencing without sacrificing the quality of data collection. As in each interviewing method, it has some benefits and drawbacks. Thus, before selecting the new approach in interviewing, researchers need to consider both its advantages and limitations, asses its appropriateness, and then decide whether or not to utilize the method.

References:

- Babbie, E. (2008). *The Basics of Social Research (Fourth Edition)*. Belmont, CA: Wadsworth
- Berg, B.L. (2007). *Qualitative research methods for the social sciences, (6th ed.)*. Boston, MA: Pearson Education, Inc.
- Booth, C. (2008). Developing Skype-based reference services. *Internet Reference Services Quarterly*, 13, 147-165.
- Cater, J. K. (2011). Skype a cost-effective method for qualitative research. *Rehabilitation Counsellors & Educators Journal*, 4,
- Creswell, J. W. (2007). *Qualitative inquiry and research design: Choosing among five approaches (2nd ed)*. Thousand Oaks, CA: Sage.
- Fox, F. E., Morris, M., & Rumsey, N. (2007). Doing synchronous online focus groups with young people methodological reflections. *Qualitative Health Research*, 17, 539_547.
- Hamilton, R. J., & Bowers, B. J. (2006). Internet recruitment and e-mail interviews in qualitative studies. *Qualitative Health Research*, 16, 821_835.
- Hooley, T., Wellens, J., & Marriott, J. (2012). *What is Online research?: Using the Internet for social science research*. New York: Bloomsbury Academic
- Kazmer, M., & Xie, B. (2008). Qualitative interviewing in internet studies: Playing with the media, playing with the method. *Information, Communication, & Society*, 11, 257-278

ஓட்டிஸ பிள்ளைகளின் வேறுபட்ட நடத்தைகள் பற்றிய ஓர் உளவியல் கண்ணோட்டம்

ஷ்ரோம் மோகன், உதவி விரிவுரையாளர்,
மொழியியல், ஆங்கிலத்துறை,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

சாதாரண மனிதர்களாகப் பிறந்து வாழ்வில் ஏற்படுகின்ற சவால்களுக்கு சாத்தியமானவைகளை இனங்கண்டு, சரியான வகையில் சமாளித்து தீர்வு காணும் திறனை பெற்றிருந்தும் கூட நாம் பல பிரச்சனைகளை எதிர்கொள்ள திண்டாடிக் கொண்டிருக்கிறோம். இந்நிலையில் அசாதாரண பிள்ளைகளாகப் பிறந்து யதார்த்த வாழ்வை நெருங்க முடியாதவர்களாக தமக்கான உலகத்துக்குள் மட்டுமே வாழத்தொரிந்த ஓட்டிஸ பிள்ளைகள் தொடர்பில் விளங்கிக் கொள்வது நமது கடமையாகும்.

“Autism” என்ற சொல் கிரேக்க சொல்லான “autos” என்பதிலிருந்து தோற்றம் பெற்றது. இதன் பொருள் “Self” (சுயம்) என்பதாகும். ஓட்டிஸ நிலையில் உள்ள குழந்தைகள் தங்கள் சுயத்தினுள்ளே உறிஞ்சப்பட்டிருப்பார்கள் (Self - absorbed). இவ்வாறு தங்களுக்கென்ற தனிப்பட்ட உலகில் மற்றையவர்களுடன் வெற்றிகரமாக தொடர்பாடலில் ஈடுபட முடியாதவர்களாக இருப்பர். அத்துடன் மொழி தொடர்பான திறன்களை வளர்த்துக் கொள்வதில் சிரமப்படுபவர்களாகவும் மற்றையவர்கள் கூறுவதை புரிந்து கொள்ள முடியாதவர்களாகவும் இருப்பதுடன் வாய்மொழியற்ற தொடர்பாடலிலும் கூட அதாவது சைகைகள், கண் தொடர்பாடல், முக வெளிப்பாடுகள் ஊடான தொடர்பாடலிலும் மிகக் கடினப்படுவர்.

இவ்வகையில் ஓட்டிஸம் என்பது ஒரு குழந்தையின் உள மற்றும் மூளையின் விருத்தியில் ஏற்பட்ட அசாதாரண நிலை காரணமாக அவர்களது அறிவு மற்றும் நடத்தைகளில் ஏற்படுகின்ற மாற்றமாகும். இத்தகைய குழந்தைகளின் மூளையினை சிக்குப்பட்ட நூற்பந்திற்கு ஒப்பானதாகும் என்கிறார் டாக்டர் தேவானந்தா. இத்தகைய சந்தர்ப்பத்தில் இங்கு நாம் கவனமாகவும் மிகவும் பொறுமையுடனும் சிக்குப்பட்ட நூற்பந்தை சாதாரணத்துடன் கையாள்வதன் மூலமே சாதாரண நூற்பந்தைப் போல உருவாக்க முடியும்.

ஓட்டிஸம் என்பதனை தமிழில் “தற்புனைவு ஆழ்வு” எனக் குறிப்பிடுவர். அதாவது தனக்குள்ளேயே ஓர் உலகத்தை உருவாக்கிக் கொண்டு அதிலே ஆழ்ந்து அந்த உலகத்தில் சஞ்சரித்து விடுவர் எனப் பொருள்படும்.

இந்நிலை பற்றி முதன்முதலில் 1911 இல் சுவிஸ்சர்லாந்து நாட்டைச் சேர்ந்த உளநோய் நிபுணரான ஈகன் ப்லவர் (Eugen Bleuler) என்பவர், உளப்பிளவை நோயின் (Schizophrenia) அறிகுறிகளுடன் இருந்த சிலரைக் குறிக்க இப்பெயரை பயன்படுத்தினார்.

பின்னர் தொடர்ச்சியான ஆய்வுகள் மூலம் ஓட்டிஸம் என்பது பிள்ளைகளில் நிலவும் உணர்ச்சி மற்றும் சமூக இடையூறுவு தொடர்பான பிரச்சனைகளை குறிப்பதாக விபரிக்கப்பட்டது. இது தொடர்பாக 1940 களில் லியோ கனர் (Leo Kanner) என்பவரது ஆய்வுகளும் ஓட்டிஸ பாதிப்பினை பற்றி நன்கு வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்தது. இதற்கான சிகிச்சைகளானவை 1960, 70 களில் மின் அதிர்ச்சி முறைகள் மற்றும் நடத்தை மாற்று நுட்பங்கள் போன்றவற்றையே அடிப்படையாக கொண்டிருந்தன. இவை ஓட்டிஸ நிலையுடையவர்களுக்கு மிகவும் வலியை ஏற்படுத்துவனவாகவே இருந்தன. பின்னர் 1980, 90 களில் இவை நடத்தைவாத சிகிச்சை முறைகளாக விருத்தியடைந்ததுடன் இன்று இவர்களது மொழி மற்றும் பேச்சுக் குறைபாடுகளை நிவர்த்திப்பதற்கான சிகிச்சைகள் வரை மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன.

உலகில் ஓட்டிஸ விழிப்புணர்வு அதிகரித்துள்ள போதிலும் இலங்கையில் போதியளவிற்கு விழிப்புநிலை இல்லையென்றே கூறலாம். குறிப்பாக வட மாகாணத்தை பொறுத்தவரை ஓட்டிஸ பாதிப்பு தொடர்பான விழிப்பின் ஆரம்பநிலை மட்டுமே இங்கு காணப்படுகின்றது. அதேவேளை இலங்கையில் 2005 இல் உயர் கல்வி அமைச்சினால் ஓட்டிஸம் தொடர்பான நிகழ்ச்சித்திட்டம் ஆரம்பிக்கப்பட்ட போதும் அது இன்றளவு வரை நடைமுறைப்படுத்துவதில் தாமத நிலையே இருந்து வருகின்றது. ஆனால் கொழும்புப் பல்கலைக்கழக, மருத்துவப்பீட, உள மருத்துவ பேராசிரியரான ஹேமமாலினி பெரேராவின் ஆய்வின்படி இலங்கையில் 93 பிள்ளைகளுக்கு ஒரு குழந்தை என்ற விகிதத்தில் இதன் பாதிப்பு நிலவுகின்றது.

ஓட்டிஸம் பாதித்த பிள்ளைகள் ஆறு மாதத்தில் சாதாரண பிள்ளையாக செய்ய வேண்டிய சின்னச்சின்ன செயல்களைக் கூட செய்யாமல் முடங்கியிருப்பர். அதாவது தாயின் முகத்தை அடையாளம் காணுதல், சிரித்தல், மழலை ஒலி எழுப்புதல் என்பன இல்லாமல் இருக்கும். அருகில் நின்று கூப்பிட்டாலும் சலனமின்றி இருப்பர். கைகளில் பிடிப்புத்தன்மை இல்லாதிருக்கும். இத்தகையவர்களின் வழக்கத்திற்கு மாறான குணாதிசயங்களாக சமூக இடையூறு பாதிக்கப்பட்டிருத்தல், வாய்மொழி, மற்றும் வாய்மொழியற்ற தொடர்பாடல் பாதிக்கப்பட்டிருத்தல், செயற்பாடுகளிலும் விளையாட்டிலும் ஆர்வங்கள் மட்டுப்படுத்தப் பட்டிருத்தல் என்ற அடிப்படையில் அடையாளம் காணப்படுகின்றது.

இவர்களது நடத்தைக் கோலங்களை நாம் விபரிதோமானால் ஓட்டிஸத்தால் பாதிக்கப்பட்டவரது நடத்தை மற்றவர்களைக் காட்டிலும் சற்று விநோதமானதாகக் காணப்படும். இத்தகைய நடத்தைகளை அவர்கள் கற்றுக் கொள்கின்றார்களா? அல்லது உள்தூண்டல் மூலம் வெளிப்படுத்துகின்றார்களா? என்பது புரியாத புதிராக உள்ளது. அந்தவகையில் இவர்கள் புற உலகில் இருந்து கொண்டு தமக்குள்ளே ஓர் உலகத்தை உருவாக்கி அதிலேயே ஒதுங்கி வாழ்ந்து வருவர். தன்னைச் சுற்றி நடக்கும் விஷயங்களில் ஆர்வம் காட்டமாட்டார்கள்.

அன்பு, பாசம், நேசம் என்பன ஓட்டிஸத்தைப் பொறுத்தவரை அர்த்தமற்றவை. தாய், தந்தை, அண்ணா, அக்கா, தம்பி, தங்கை போன்ற உறவுகளை எல்லாம் பிரித்தறிய மாட்டார்கள். இவர்கள் ஆண், பெண் வித்தியாசத்தைக்கூட வேறு பிரித்தறிய மாட்டார்கள். இவர்களால் சமூகம் தொடர்பான எதையும் புரிந்துகொள்ள இயலாது. இதனால் ஏனையோர் தம்மைப் பற்றி என்ன நினைப்பர்? என்பதைக்கூட விளங்கிக்கொள்ள மாட்டார்கள். ஏனையோரது உணர்வையும் புரிந்துகொள்ளமாட்டார்கள். உயிருள்ளவற்றை விட உயிரற்ற சடப்பொருள் பொருட்களின் மீதே அதீத நாட்டம் கொள்வர். இவற்றையே அதிகம் நேசிப்பதுடன் உயிருள்ளவற்றையும் சடப் பொருளாகவே நினைத்து வாழ்வர்.

ஓத்த வயதினருடன் சேர மாட்டார்கள். தமக்கான நண்பர்களை அதிகரிப்பதில் திறமை குறைவாக காணப்படும். அல்லது முழுமையாக அந்த இயல்பு இருக்காது. தாமாக உரையாடலை தொடங்கமாட்டார்கள். வேறு யாராவது கதைத்தாலும் அதில் நிலைத்திருக்க மாட்டார்கள். தம்பாட்டுக்குச் செயற்படுவர். கதைக்க வருபவர்களுக்கு எரிச்சலைத் தூண்டுவதாகவே இருக்கும். இவர்களைப் பற்றி நன்கு புரியாது விட்டால் இப்பிள்ளைகள் வேண்டுமென்றே அவ்வாறு செய்வதாக நினைக்கத் தோன்றும்.

இவர்களிடம் விளையாட்டுப் பொருட்களை கொடுத்தால் அவற்றை உரிய முறையில் பயன்படுத்தி விளையாடாமல், வாய்க்குள் கொண்டு சென்று கடிப்பர். மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து விளையாடமாட்டார்கள். சாதாரண பிள்ளை ஒன்றிற்கு ஏதாவது விளையாட்டுப்பொருள் கிடைத்து விட்டால் அவற்றைக் கண்டவுடன் எவ்வளவோ சந்தோசப்பட்டு எந்தெந்த விளையாட்டுப் பொருட்களுடன் எவ்வாறெல்லாம் விளையாட முடியுமோ அவ்வாறெல்லாம் விளையாடுவார்கள். ஆனால், பெரும்பாலான ஓட்டிஸ பிள்ளைகள் உடனடியாக அவற்றை வாய்க்குள் கொண்டு சென்று விடுவார்கள், இவற்றை கடிப்பதன் மூலம் இவர்கள் சந்தோசப்படுவார்கள். அதுமட்டுமன்றி, பென்சில், இரேசர் போன்றவற்றை வாய்க்குள் வைத்துக் கடிப்பார்கள். சில பிள்ளைகள் இரேசர், மெழுகுதிரி, க்ளே போன்றவற்றை கடித்துச் சாப்பிடுவார்கள். இதன் காரணமாக ஆசிரியர்களால் இவ்வாறான பிள்ளைகளை சமாளிப்பது என்பது மிகவும் கடினமான காரியமாகும்.

சாதாரண பிள்ளைகளுக்கு இரண்டு, மூன்று தடவை (அத்தகைய பொருட்களை) கடிக்கக்கூடாது என்று சொன்னால் திரும்பச் செய்யமாட்டார்கள். ஆனால், ஓட்டிஸ பிள்ளைகள் சொல்லச் சொல்ல அதனை விளங்கிக்கொள்ள முடியாமையால் திரும்பச் திரும்பச் செய்வர்.

கூடுதலாக ஓட்டிஸ பிள்ளைகளுக்கு ஒரு பொருளின் குறித்த ஒரு பகுதியில் மட்டும் ஈர்ப்பு இருக்கும். அதாவது, எவ்வளவு பெரிய விளையாட்டுப் பொருளாக இருந்தாலும், அதில் காணப்படும் சிறிய பகுதியை மட்டும் இவர்கள் உற்று நோக்குவார்கள். அதாவது, முழுமையாக ஒரு பொருளின் மீது கவனஞ் செலுத்த மாட்டார்கள்.

உதாரணமாக கார் ஒன்றைக் கொடுத்தால் அதன் சில்லை மட்டும் அவதானித்துக் கொண்டு அச்சில்லை சுழற்றிக் கொண்டிருப்பார்கள்.

அதேநேரம், பல வாகனங்களை அவர்களிடம் கொடுத்தால் சில பிள்ளைகள் எல்லா வாகனங்களையும் ஒரே நேராக அடுக்கி வைத்து பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள் அல்லது அங்கும் இங்குமாக ஓடி அவற்றைப் பார்த்து சந்தோசப்படுவார்கள். அதே நேரம் சில பிள்ளைகள் பெரிய சத்தம் போடல், ஏதாவது வாய்க்குள் முணுமுணுத்தல் போன்ற செயல்களை செய்வர். அதே போன்று, சில ஓட்டிஸம் பிள்ளைகள் எங்காவது பொருட்களில் இடைவெளி தென்பட்டால், அங்கும் இங்கும் தலையசைத்து அந்த இடைவெளிகளை பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள்.

மேலும் இவர்களிடம் Stereo type Behaviours காணப்படும். அதாவது மாறாவகையான நடத்தைகளைச் செய்வர். சிலவகையான விளையாட்டிலோ அல்லது பொருளிலோ விருப்பம் வந்துவிட்டால் தொடர்ந்து அதனுடனேயே இருப்பர். அதேபோன்று, பாடசாலைக்குச் செல்லும் போது ஒரு வழியால் செல்லப்பழகிக் கொண்டால் அதை மாற்றி வேறு வழியால் செல்ல மாட்டார்கள். பின்னேரங்களில் நடப்பதை பழகிக் கொண்டால் அதை மாற்றிக்கொள்ள மாட்டார்கள். நிச்சயமாக பின்னேரத்தின் போது நடப்பதற்கு ஆயத்தமாகி விடுவார்கள். பாம்பைக் கண்டாலும் பிடித்து விளையாடப் போவார்கள். ஆபத்தை உணர மாட்டார்கள். பிடித்த உடைகளை தொடர்ந்து அணிவர். ஒரு நிகழ்வுக்குச் செல்லும் போது புதிதாக வேண்டிய உடைகளை போடுவதாயின் பெற்றோர் படும் கஷ்டம் சொல்லில் அடங்காது.

பொதுவாக குழந்தைகள் சேர்ந்து விளையாடும் போது சில கற்பனையான விடயங்களையும் சேர்த்து விளையாடுவர். இவ் ஓட்டிஸ பிள்ளைகளிடம் அத்தகைய திறன் இருக்காது. ஆர்வங்கள் மிகவும் மட்டுப்படுத்தப்பட்டவையாகவே இருக்கும். தாயிடம் கூட இவர்களால் சமூகத் தொடர்பை ஏற்படுத்திக்கொள்ள இயலாமல் இருக்கும் போது, அதனை ஏனையவர்களிடம் பேணுவார்கள் என எதிர்பார்ப்பது தவறான ஒன்று தான். சூழல் ஒத்து வருவதற்கான எந்தவொரு இணங்கிய இயல்பும் வெளிவராது.

ஓட்டிஸப் பிள்ளைக்கும் மற்றவர்களுக்கும் இடையில் கண் தொடர்பு காணப்படமாட்டாது. அதாவது, இப்பிள்ளைகள் ஒரு நபரை கண்ணால் நேருக்கு நேர் நிலைத்து எதிர்கொள்ள மாட்டார்கள். ஒரு பொருளைக் காட்டி அதனைப் பார்க்கச் சொன்னால் பார்க்க மாட்டார்கள். குறித்த பொருளை நோக்கி இவர்களை திருப்பினால் மீண்டும் தாம் நின்ற திசையிலேயே திரும்பி விடுவர். ஏன் திரும்புகின்றார்கள்? என்றுகூட சிந்திக்க மாட்டார்கள். பால் குடிக்கும் பருவத்தில் ஓட்டிஸக் குழந்தை தாயின் கண்களை அறவே பார்ப்பது கிடையாது.

சாதாரணமாக யாராவது ஒருவர் எம்மை பின்பக்கமாக வந்து இலேசாக தொட்டாலே நாம் உடனடியாகத் திரும்பிப் பார்ப்போம். ஆனால், ஓட்டிஸ பிள்ளைகள் திரும்பிப் பார்க்க

மாட்டார்கள். உலுக்கி எடுத்தால் கூட ஒருசில பிள்ளைகள் கண்டுகொள்ள மாட்டார்கள். இதேபோன்று வலி உணர்ச்சியும் இருக்காது. நெருப்பைத் தொட்டால் சுடும் என்று அறியாது அதனைப் பிடிக்கப் போவர். சிலர் குண்டுசியால் குத்தினால் கூட அதன் வலியை உணர்ந்து எந்தவொரு எதிர்ச்செயலும் காட்டமாட்டார்கள்.

பொதுவாக ஏதாவது ஓர் உணவை விரும்பி உண்ணப் பழகிக் கொண்டால் இவர்கள் அதனை மாற்றமாட்டார்கள். தொடர்ந்து அதே உணவை உண்ண விரும்புவார்கள். வேறு உணவு வகைகளை கொடுத்தால் உண்ணமறுப்பார்கள். தமக்குப் பிடித்த உணவைக் கேட்டு அடம்பிடிப்பார்கள். பெற்றோர் வேறு உணவு வகைகளை ஊட்ட முற்பட்டால் அதனை ஏற்க மாட்டார்கள். எப்படியாவது வேறு உணவை ஊட்டி விட்டால் வாந்தி (சத்தி) எடுப்பார்கள். இதனால் கூடுதலான பெற்றோர் இவர்கள் விரும்பும் உணவையே தொடர்ந்து கொடுப்பர்.

இவர்கள் கூடுதலாக நறுக்கு நறுக்கு என்று சத்தம் கேட்கும் உணவு வகைகளை மகிழ்ச்சிகரமாக உண்பார்கள். முறுக்கு, மிக்ஸர், டிபி டிபி போன்றவற்றைக் கூறலாம். இனிப்புப் பானங்களை விரும்பிக் குடிப்பார்கள். அதிலும் சுறுசுறுப்புக் கூடிய ஓட்டிஸ் பிள்ளைகள் இவற்றை விரும்பி எடுப்பர். இவ்வாறு இனிப்பு, சொக்லேட் போன்றவற்றை எடுப்பதன் காரணமாக இவர்களது சுறுசுறுப்புத் தன்மை (Hyper Activity) இன்னமும் கூடக்கூடிய சாத்தியக்கூறுகள் உள்ளன. இவ்வாறான செயற்கையான சாப்பாடுகள் கொடுப்பதை தவிர்ப்பது மிகவும் நல்லது.

எந்தெந்த வேளைகளில் எந்தெந்த உணவு வகைகளை உண்ண வேண்டும் என்ற புரிதல் இருக்காது. அதாவது, காலை, மாலை, மதியம், தேநீர் வேளைகளை பிரித்தறியமாட்டார்கள். சில ஓட்டிஸ் பிள்ளைகளிடம் உணவை சப்பிச் சாப்பிடுதல் அல்லது பற்களால் கடித்துச் சாப்பிடும் பழக்கம் கிடையாது. சாப்பாட்டை வாய்க்குள் வைத்தவுடன் விழுங்கி விடுவார்கள். இதனை நன்கு அவதானித்தால் தெரியும். இப்பிள்ளைகளிற்கு சுவை தெரியாது. சோறு மற்றும் கறி என பிரித்தறிய தெரியாது. அதுமட்டுமன்றி, கடித்துச் சாப்பிட வேண்டிய உணவு வகைகளை இப்பிள்ளைகளால் சாப்பிட முடியாது போகின்றது.

இவர்கள் தாங்களே உருவாக்கிக் கொண்ட தனியுலகில் சஞ்சரிப்பதனால் ஏனையவர்களுக்கு பழக்கமற்ற சில செயற்கை நடத்தைகளைக் கற்று தொடர்ந்து வெளிக்காட்டுவர். இவர்களது செயற்கை நடத்தைகள் கற்றலுக்கு இடையூறாக இருக்கின்றன.

பொதுவாக ஓட்டிஸத்திற்குரிய நடத்தைகள், குணங்குறிகள் ஆளுக்காள் வேறுபடும். சிலருக்கு ஓட்டிஸத்தின் மிதமான பாதிப்பு நிலைகள் மட்டும் இருக்கும். இப்படியானவர்களுக்கு ஓரளவு துலங்கல் தன்மை காணப்படும். எனவே, ஓட்டிஸத்தினை நிர்ணயிக்க வேண்டுமெனில், ஒரு குழுவின் ஊடாக அவர்களது (அடையாளங் காணப்பட்ட பிள்ளைகளை) தொடர்ச்சியாக அவதானித்து தொகுத்துப் பார்த்தே தீர்மானிக்க வேண்டும்.

மேலும் சில விரும்பத்தகாத நடத்தைகளும் காணப்படும். உதாரணமாக கால்களை எந்நேரமும் ஆட்டுதல், கைகளை விசிறுதல், கைவிரல்களை அசாதரணமாக வைத்திருத்தல், உடலை முன்னும் பின்னும் அசைத்தல், கதிரைகளில் காணப்படும் சிறுதுளைகளையோ அல்லது ஏதாவது பொருட்களையோ நிலைக்குத்தாக வைத்து தலையை அசைத்து அங்குமிங்கும் ஓடி அவற்றை பார்த்து சந்தோசப்படுவர். அர்த்தமில்லாது அழுவர், சிரிப்பர், கைவிரல்களை கண்களுக்கு கிட்ட வைத்து சுழற்றி ஆட்டிக்கொண்டிருப்பர், தமது முகத்தை தாமே குத்துவர், தலையை சுவரில் முட்ட விளைவர், கையில் அகப்படும் எந்தப்பொருளாக இருந்தாலும் வாய்க்குள் வைப்பர். அதேசமயம் குறித்த சில ஓட்டிஸ் பிள்ளைகள் எதிர்மாறாக சுறுசுறுப்பானவர்களாகவும் இருப்பர். இருப்பினும் இவர்களும் தேவையில்லாத செயற்பாடுகளில் ஈடுபடுவர். பேசத் தெரிந்தாலும் அது ஒழுங்கின்றி இருக்கும். எனவே இத்தகைய பிள்ளைகள் எல்லோரிலும் ஒரே மாதிரியான நடத்தை வெளிப்பாடு இருக்காது. வெவ்வேறுபட்டிருப்பர். இவர்கள் வானவில்லின் ஏழு நிறங்கள் போன்றவர்கள் என டாக்டர் தேவானந்தா குறிப்பிடுகின்றார். சிலர் புத்திக்கூர்மை அதிகமானவர்களாகவும் இருப்பர். அவர்களிலும் கூட ஓட்டிஸ் இயல்பை அடையாளம் காணக்கூடியதாக இருக்கும். இவர்களது நோய் நிர்ணயமானது தொடர்ச்சியான குழு அவதானிப்பின் மூலமே நிர்ணயம் செய்ய முடியும்.

அத்துடன் இப்பிள்ளைகள் தனது தேவைகள், மற்றும் விருப்பங்களை வெளிப்படுத்த முடியாமல் அசாதாரணநிலையில் திண்டாடுகின்றனர். ஏனெனில் பேசுவதனைக் கேட்கும் ஆற்றல் இல்லாமை என்பதுடன் ஏற்கனவே உள்ள புரிதலின் தடையினால் கூடுதலான பிள்ளைகள் பேச்சு இல்லாமல் ஊமைகள் போலவே இருப்பதுடன் கதைப்பதற்கு முயற்சியும் எடுக்கமாட்டார்கள். சில ஓட்டிஸ் குழந்தைகளில் பேச்சாற்றல் சாதாரண குழந்தைகளுக்குப் போல உருவாகி சில மாதங்களில் திடீரென பேசும் ஆற்றல் இல்லாது போய்விடும். அதேசமயம் ஓரளவு பேசும் ஓட்டிஸ் பிள்ளைகளிடமும் பேச்சில் பல குறைபாடுகளை இனங்காண முடிகின்றது. சிலர் பேசுவது யாருக்குமே விளங்குவதும் இல்லை. அது அவர்களது தனி உலகுக்குரியதாக உள்ளதுடன் தங்களுக்கென்றே ஒரு விதமான பாசையை உருவாக்கிப் பேசுகின்றார்கள்.

மேலும் தமது காதுக்கு கேட்கும் சொற்களை அல்லது வசனங்களை திரும்பத் திரும்ப சொல்கின்ற Echolalia தன்மை காணப்படும். மேலும் இவ் ஓட்டிஸ் பிள்ளைகள் மற்றவர்கள் கதைத்துக் கொண்டிருப்பதை பொறுமையாக கேட்டுக் கொண்டிருக்கவோ புரிந்து கொள்ளவோ மாட்டார்கள். இதனால் இவர்களது மொழி மற்றும் பேச்சு விருத்தி என்பது சமச்சீரற்ற நிலையிலேயே இருக்கும்.

எனவே ஓட்டிஸ் பிள்ளைகளால் தாங்கள் நினைப்பதை கூற முடியாத உள நெருக்கீடு காரணமாக அதிகம் கோபப்படல், பொருட்களை வீசி எறிதல், சுவரில் முட்டுதல், பெரிய சத்தமாக கத்துதல், கடித்தல், கைகளை மேசையில் அடித்தல், சத்தமாக அழுதல் போன்ற செயற்பாடுகளில் எல்லையில்லாது ஈடுபடுகின்றனர்.

இத்தகைய ஓட்டிஸ் பிள்ளைகள் தொடர்பான சரியான விழிப்புணர்வு இன்மையால் இவர்களைப் பைத்தியம் என்ற போர்வையில் எத்தனையோ குடும்பங்களில் கையாளப்படுவதுடன் தங்களைத் தாங்களே அறியாதவர்களாக வெளியுலகமே தெரியாது வீட்டிற்குள் அடங்கி ஓட்டிஸ் உலகத்திற்குள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள். ஓட்டிஸம் என்ற சிறைக்குள் அகப்பட்டிருக்கும் இப்பிள்ளைகளை சிறுவயதாக இருக்கும்போதே அதாவது மூன்று வயதுக்குள்ளேயே இனங்காண்பதன் மூலம் தனியுலக வாழ்க்கையிலிருந்து விடுவித்து சாதாரண வாழ்க்கைக்கு எங்களில் ஒருவராகக் கொண்டுவர முடியும்.

ஓட்டிஸம் ஏற்படுவதற்கான காரணங்களை முன்வைப்பதில் பல குழப்ப நிலைகள் ஆராய்ச்சியாளர்களிடையே நிலவுகின்றது. பொதுவாகப் பரம்பரை இயல்புகளே காரணம் என்பதுடன் குழந்தையின் பிறப்புக்கு முந்திய, பிறப்பின் போதான, மற்றும் பிறப்பிற்குப் பின்னரான காரணிகளுடன் தொடர்புபட்டுள்ளது. சுருக்கமாக முதிர்ச்சியடையாத வயதில் கரு உருவாதல், கருவுற்றிருக்கும் தாயில் ஏற்படும் தொற்றுநோய்கள், கனிமச்சத்துக்களின் குறைபாடு, குழந்தை பிறப்பின் தாமதத்தினால் தாயிடமிருந்து ஓட்சிசன் வழங்கப்படாமை, அறுவை சிகிச்சையின் போதான ஆயுத பாதிப்புகள், தாயின் மன அழுத்தம், அத்துடன் நாளமில்லாச் சுரப்பிக் கோளாறு, புலன் ஒருங்கிணைப்புக் கோளாறு, நீரிழிவு நோய் (தாயின்), மாப்பொருள் படிமங்களினால் ஏற்படும் சமிபாட்டுக்குறைபாடுகள் எனப் பலவித அபாய காரணிகளுடன் ஓட்டிஸம் தொடர்புள்ளதாக உள்ளது.

எனவே இவர்களை சாதாரண வாழ்க்கை முறைக்கு கொண்டு வருவதற்காக உலகளாவிய ரீதியில் பிரபல்யமாக பின்பற்றப்படும் சிகிச்சை முறைகளாக, பேச்சு மற்றும் மொழி, சிகிச்சை முறைகள், படங்களைப் பரிமாற்றல் மூலமான தொடர்பாடல் முறை (PECS-Picture Exchange Communication System), மக்டோன் முறை (Makaton), Sensory Integration, Facilitated Communication, Auditory Integration Training, Information and Communication Technology (ICT) - Education and Therapy, Play Therapy, Art Therapy, Music Therapy, Drama and Dance Therapy, Dietary and Vitamin treatments, Daily Life Therapy, Sun Raise Programme, SPELL சிகிச்சை முறைகள் போன்றன மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. இத்தகைய சிகிச்சை முறைகளை ஒவ்வொரு ஓட்டிஸ் பிள்ளையினதும் தனித்தனி இயல்புகளிற்கேற்ப பிரயோகிக்கப்படுகின்றன.

பார்ப்பதற்கு சாதாரணமான பிள்ளைகளைப் போன்று அழகானவர்களாக, மென்மையானவர்களாக தோற்றமளிக்கும் யதார்த்த வாழ்வின் அப்பாவிகளான ஓட்டிஸ் பிள்ளைகளின் மூளையின் அழகில்லாத தன்மையினை சீர்படுத்தி அழகுறச் செய்வது நம் எல்லோரதும் கடமையாகும். நம் வாழ்வில் சுயநலக்காரர்களாகவும், வன்முறையாளர்களாகவும் வாழ்வதை விடுத்து நல்வாழ்க்கை வாழ்வோராக மற்றவர் வாழ்க்கைக்கு ஒளியேற்றும் பங்களாளர்களாக இருக்க முயற்சிப்போம். ஓட்டிஸ் பிள்ளைகளைப் பொறுத்தவரை அவர்கள் பிரச்சனையான பிள்ளைகள் அல்ல, பிரச்சனையினைக் கொண்டுள்ள பிள்ளைகளே. எனவே இவர்களை நன்கு புரிந்துகொண்டு உதவ முன்வருவோம்.

உசாத்துணைகள்

Kate wall, 2004, Autism and early years practice, P.C.P publication, London.

சிவகுமார்.த, 2007, விசேட கல்வி அறிமுகமும் பிரயோகங்களும், குரு பிறிண்டேர்ஸ், திருநெல்வேலி.

சோமசுந்தரம். ஓ, ஜெயராமகிருஷ்ணன். 1997, மனநோயும் இன்றைய மருத்துவமும், ராஜ் ஒவ்செட் 6ம் பதிப்பு.

தேவானந்தன் எஸ். சுகவாழ்வு ஜீன் 2011- மார்ச் 2012 பக்-46 கெஸ்பிரஸ் நியூஸ்பேப்பர்ஸ் பிரைவேட் லிமிடட், கொழும்பு- 14.

[http:// www.webmd.com / brain / autism/ history of autism](http://www.webmd.com/brain/autism/historyofautism), 22.02.2014, 3.00pm

Carol, Hope for Lankan Autism Sufferers, Sunday Observer, Aloysius, June, 30.2013, page -35

சட்ட அமுலாக்கத்தில் புவியியல் தகவல் முறைமையின் (GIS) பயன்பாடு

பு. கரிசாந்தன், B.A (Hons) (Colombo)

01. அறிமுகம்

ஒரு சமூகத்தை ஆளுகின்ற அடிப்படை விதிகளாகிய சட்டங்கள், வெறுமனே எழுத்திலன்று, செயல் வடிவம் பெறுகின்ற போதுதான் தனி மனிதர்களதும், சமூகத்தினதும் உரிமைகளும், கடமைகளும் பேணிப் பாதுகாக்கப்படும்.

சட்ட அமுலாக்கத்தினை மேற்கொள்கின்ற நீதிமன்றங்கள், பொலிஸ் நிலையங்கள், குற்றப்புலனாய்வு திணைக்களங்கள் முதலான பல்வேறு நிறுவனங்கள் அத்தகைய பணிகளை மேற்கொண்டு வருகின்றன. மேற்குறிப்பிட்ட வகையான நிறுவனங்கள் சிறந்த முறையில் வினைத்திறனான சட்ட அமுலாக்க நடவடிக்கைகளை முன்னெடுப்பதற்காக பல்வேறுப்பட்ட முறைகளை கைக்கொண்டு வருகின்றன. அத்தகைய முறைகள் காலம், தேவையின் தன்மை, வளங்களின் கிடைப்பனவு என்பவற்றினைப் பொறுத்து மாற்றமடைந்து கொண்டு செல்வதைக் காணமுடிகின்றது.

பாரம்பரியமான குற்றவியல் பதிவுகள், அதன் உண்மையான தோற்றப்பாடுகளை முழுமையாக பதிவு செய்யத் தவறியுள்ளன. கைகளால் மேற்கொள்ளப்பட்ட வேலைகளினால், துல்லியமான, நம்பகமான, மற்றும் விரிவான எதிர்வுகூறல்களையும், தீர்மானங்களையும் பெறமுடியவில்லை. அதே போன்று திட்டமிடல்களையும் திறன்பட மேற்கொள்ள இயலவில்லை. இதன் தொடர் விளைவாகவே நவீன தொழில்நுட்பங்கள் வரவேற்கப்பட்டன. இன்று சட்ட அமுலாக்கச் செயற்பாடுகளில் பாரம்பரிய அல்லது மரபு ரீதியான முறைகளுக்குப் பதிலாக பல நவீன தொழில்நுட்பங்களின் பயன்பாடு அதிகரித்துள்ளது. குறிப்பாக கணினிகளின் பயன்பாட்டினைத் தொடர்ந்து பல புதிய நுட்பங்கள், முறைமைகள், உபகரணங்கள், எண்ணக்கருக்கள், அணுகுமுறைகள் என்பன சட்ட அமுலாக்கத்தில் புகுத்தப்பட்டுள்ளன.

தகவல் தொழில்நுட்பம் (IT), தொலைபேசித் தொழில்நுட்பம், புவிகோள நிலையறி முறைமை (GPS), குரற் பதிவுகருவிகள், CCTV கமராக்கள் போன்ற இன்னும் பல நவீன தொழில்நுட்பங்கள் சட்டத்துறையில் இன்று பரவலாக பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. அவற்றின் மூலம் வினைத்திறனான செயற்பாடுகளை மேற்கொள்ள முடிகிறது. அத்தகைய புதிய வழிமுறைகளில் ஒன்றே தொழில்நுட்ப விருத்தியுடனும் கணினியுடனும் தொடர்புடைய புவியியல் தகவல் முறைமையின் (Geographical Information System) பயன்பாடாகும். இன்று உலகின் பல நாடுகளிலும் சட்ட அமுலாக்க நடவடிக்கைகளில் பயன்படுத்தப்படுகின்றன பிரதான ஒரு கருவியாக புவியியல் தகவல் முறைமை மாறியுள்ளது.

02. வரைவிலக்கணம்:

புவியியல் தகவல் முறைமை (Geographical Information System) என்பது இடஞ்சார் அல்லது புவியியல்சார் தரவுகளை பகுப்பாய்வு செய்வதற்காக கணினி மூலம் ஒழுங்குப்படுத்தப்பட்ட ஓர் ஆய்வுத்துறை என்றே பொதுவாக வரைவிலக்கணப்படுத்தப்படுகின்றது.

(ESIR, 2012) “புவியியல் தகவல் முறைமை (GIS) என்பது புவியார்ந்த அனைத்து தகவல்களையும் பெற்றுக்கொள்ளுதல், முகாமைத்துவம் செய்தல், பகுப்பாய்வு செய்தல், காட்சிப்படுத்தல், ஆகியவற்றை மேற்கொள்வதற்காக கணினி மூலம் ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட ஒரு செயன்முறையாகும்”. GIS software (மென்பொருள்) பல நிறுவனங்களால் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்ற போதும் ESIR நிறுவனத்தின் உற்பத்திகளே சர்வதேச தரம் வாய்ந்தவையாக காணப்படுகின்றன.

புவியியல் தகவல் முறைமையானது ஐந்து பிரதான கூறுகளைக் கொண்டுள்ளது. அவையாவன: வன்பொருட்கள், மென்பொருட்கள், தரவு, மக்கள், முறைமை. இவற்றின் உதவியுடனே ஏனைய செயற்பாடுகள் யாவும் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. தரவுகளை உட்செலுத்தல், வரைபடங்களை தயாரித்தல், தரவுகளை கையாளுதல், கோப்பு (File) முகாமைத்துவம், கேள்வி மற்றும் பகுப்பாய்வு மற்றும் முடிவுகளை காட்சிப்படுத்தல் என்ற ஐந்து தொழிற்பாடுகளை GIS வாயிலாக மேற்கொள்ள முடியும்.

ஆய்வுகள், சூழல் முகாமைத்துவம், வள முகாமைத்துவம், அனர்த்த முகாமைத்துவம், அபிவிருத்திச் செயற்பாடுகள், திட்டமிடல் நடவடிக்கைகள், வியாபாரம், மருத்துவம், இராணுவத் தேவைகள், பொதுமக்கள் பயன்பாடு உள்ளிட்ட பல்வேறு தேவைகளுக்காக GIS தொழில்நுட்பமானது பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது. அதேபோல் சட்டத்துறையிலும் GIS இன் பயன்பாடானது அண்மைய காலங்களாக அதிகரித்து வருகின்றது. சட்டத்துறையில், குறிப்பாக குற்றவியல் தொடர்பான நடவடிக்கைகளில் புவியியல் தகவல் முறைமையின் பயன்பாடானது துரிதகதியில் விருத்திப்பெற்று வருகின்ற நிலையில், இக்கட்டுரையானது குற்றவியல் தொடர்பான பல்வேறு நடவடிக்கைகளில் GIS தொழில்நுட்பத்தின் பங்களிப்பினை சற்று விரிவாக நோக்கவுள்ளது.

03. சட்டத்துறையில் புவியியல் தகவல் முறைமையின் பயன்பாடு

1990 களின் போது GIS ஆனது குற்றப்பகுப்பாய்வு, வள ஒதுக்கீடு, இராணுவ செயற்பாடுகள், பொலிஸ் சுற்றி வளைப்பு, தேடுதல் நடவடிக்கைகள் போன்றவற்றுக்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. 1994 களில் ஐக்கிய அமெரிக்காவில் கொண்டுவரப்பட்ட குற்ற வன்முறை கட்டுப்பாடு மற்றும் சட்ட அமுலாக்கம் தொடர்பான சட்டமானது, குற்றத்தடுப்பு நடவடிக்கைகளில் GIS இன் பயன்பாட்டினை ஊக்குவித்ததுடன், நிதியுதவியும் வழங்கியது. ஐக்கிய அமெரிக்காவின் சிக்காக்கோ, நியூயோர்க், லொஸ்ஏஞ்சல், பால்டிமோர், பிடெல்பியா போன்ற பிரதான பெரு நகரங்களில் பொலிஸ் திணைக்களங்கள் குற்றவியல் பகுப்பாய்வுகளுக்காக GIS இனை சிறப்பாக பயன்படுத்துகின்றன.

Carson & Vann (2001) ஆகியோரின் ஆய்வில் சுமார் 21 சட்டவியல் சார் செயற்பாடுகளுக்காக GIS இனை பயன்படுத்தலாம் எனக்குறிப்பிட்டுள்ளனர். எனினும் இக்கட்டுரையில் குற்றவியல் பகுப்பாய்வு, விசாரணை, திட்டமிடல் போன்ற முக்கிய நடவடிக்கைகளில் புவியியல் தகவல் முறைமையின் பங்களிப்பினைக் நோக்குவோம்.

3.1. தரவு முகாமைத்துவம் (Data Management):

குறித்தவொரு விடயம் தொடர்பான சரியான ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளவும், பகுப்பாய்வுகளை செய்யவும், முடிவுகளைப் பெறவும் தரவுகள் மிகப் பிரதானமானவையாக உள்ளன. GIS ஆனது பல்வேறு மூலங்களிலிருந்து பெறப்படுகின்ற பெருந்தொகையான இடம்சார் தரவுகளையும் (அமைவிடம், வதிவிடங்கள்), இடஞ்சாரா தரவுகள், (காலநிலை, சனத்தொகை) தகவல்களையும் களஞ்சியப்படுத்தவும், இணைப்பதற்கு உதவுகின்றது. மேலும் பகிரக்கூடிய எண்சார் (digital) மற்றும் காட்சிசார் தரவுகளையும் வழங்குகின்றது. குறிப்பாக இடம்சார் தரவுகளின் சேமிப்பு, மற்றும் பராமரிப்பு காரணமாக குற்றங்களின் தோற்றப்பாட்டினை புரிந்துகொள்ளவும், ஏனைய சமூக பிரச்சனைகளை பகுப்பாய்வு செய்யவும் துணையாக அமையும். அத்துடன் குற்றவியல் நிகழ்வுகளை வரைபடங்களாக அமைக்கவும் தரவு முகாமைத்துவம் உதவுகின்றது. இத்தரவுகள் குறித்தவொரு விடயம் தொடர்பான தெளிவான காட்சியொன்றினைப் பெற்றுக்கொள்ள உதவுகின்றன. இதனால் GIS இனை தரமான தரவுகளை வழங்குகின்ற தளம் எனலாம்.

3.2. குற்றவியல் வரைபடங்களை அமைத்தல் (Crime mapping)

படங்கள் (maps) மூலமாக ஆயிரம் அர்த்தங்களைக் காட்டலாம் எனக் குறிப்பிடுவது போன்று குற்றவியற் சூழற் (Crime Ecology) தொடர்பான பல விடயங்களை GIS பயன்பாட்டின் வாயிலாக வெளிக்கொணர முடியும்.

பொலிஸ் திணைக்களம் போன்ற சட்ட அமுலாக்க நிறுவனங்களினால் குற்றச் சம்பவங்களின் பரம்பல் தொடர்பாக பகுப்பாய்வு செய்து காட்சிப்படுத்தப்படும் வரைபடங்களே குற்றவியல் வரைபடங்கள் என அழைக்கப்படுகின்றன. குற்றவியல் வரைபடங்களில் GIS இன் பயன்பாடானது, குற்றவியல் வரைபடங்களை மிகத்துல்லியமாக வரையவும், அவற்றின் இடம்சார் பரம்பலினை அறிந்து கொள்ளவும், குற்றச் செயல்களின் தீவிரப்பகுதிகளை (Crime hot spot) அடையாளங்காணவும், குற்றங்களுக்கும் ஏனைய காரணிகளுக்குமிடையிலான தொடர்புகளை தெளிவாகக் கண்டறிந்து கொள்ளவும் உதவியாக அமைகின்றது.

3.2.1 கருப்படங்களை தயாரித்தல் (Produce thematic maps)

GIS பயன்பாட்டின் மூலமாக குற்றவியல் வரைபடங்களை பல அளவுத்திட்டங்களிலும், கால அடிப்படையிலும் மற்றும் வேறு சில விசேட பண்புகளின் அடிப்படையிலும் வரைந்துகொள்ள இயலும். உதாரணமாக கடந்த வாரம் குறித்த ஒரு பொலிஸ் பிரிவிற்குள் இடம்பெற்ற குற்றங்கள் தொடர்பான வரைபடம் ஒன்றினைத் தயாரிக்க முடியும். இவ்வாறான வரைபடங்களை பிரதேச சபை, மாவட்டம் என்ற அடிப்படையிலும் வரையலாம். மேலும் தனித்தனி குற்றங்களை காலம் மற்றும் இடஞ்சார் பரம்பலின் அடிப்படையிலும் விசேட வரைபடங்களாகவும் வரைய முடியும்.

3.2.2. குற்றச் சம்பவங்களின் இடஞ்சார் பரம்பலைகாட்சிப்படுத்தல் (display spatial patterns of events):

இடஞ்சார் தரவுகளை சிறப்பாக காட்டக்கூடிய GIS மூலமான வரைபடங்களின் வாயிலாக கொலை, கொள்ளை, கற்பழிப்பு, திருட்டு, வன்முறைச் சம்பவங்கள் முதலான குற்றச் சம்பவங்களின் இடஞ் சார்ந்த பரம்பலினை சிறப்பாக வரைபடத்தில் காட்ட முடியும். குற்றம் இடம்பெற்ற இடம், தினம், குற்ற வகை, குற்றம் நிகழ்த்தப்பட்ட முறை, கைது போன்ற விபரங்களை ஒரே வரைபடத்தில் காட்ட முடியும். இது ஒரு பிரதேசத்தில் இடம்பெறும் பிரதான குற்றங்களைக் கண்டறியவும், குற்றங்களின் இடரீதியான பரம்பற் கோலங்களை அடையாளப்படுத்தவும், அதன் அடிப்படையில் திட்டமிடல்களை மேற்கொள்ளவும், நேரடி தேடுதல் செயற்பாடுகளை மேற்கொள்ள உதவுகின்றது.

3.2.3. குற்றச்செயல்களின் குவிவுமையங்களை அடையாளப்படுத்தல் (Identify clusters of Events):

GIS வாயிலாக குறித்த சில நிகழ்வுகளின் செறிவுமையங்களை அறிந்துகொள்ள முடியும். இது உயர் அபாய பகுதிகளில் முறையான திட்டங்களை மேற்கொள்ள உதவியாக அமைகின்றது. உதாரணமாக குறித்த ஒரு பொலிஸ் நிலையத்திலிருந்து 1km தூரத்தில் குறைந்தது ஐந்து கொள்ளையாவது ஒரு மாதத்தில் இடம்பெறுகின்றதாயின், அப் பகுதியினை அபாய பகுதியாக அடையாளப்படுத்த இயலும். கொலை, களவு, ஆட்கடத்தல், போதைப்பொருள் வியாபாரம், வாகன திருட்டு, வர்த்தநிலைய திருட்டு போன்ற குற்றச் செயல்களின் அடர்த்தியினை பகுப்பாய்வு செய்துகொள்வதற்கு GIS பெரிதும் உதவுகிறது.

அத்துடன் பல்வேறுப்பட்ட குற்றச்செயல்களின் செறிவுப் பகுதிகளை (hot spots/ clusters of Events) ஒன்றுடன் ஒன்று மேற்படியச் (over lap) செய்வதன் மூலமாக குற்ற வகைகளின் தனித்துவமான இடஞ்சார் அடர்த்தியினையும், அவற்றின் குவிவு மையங்களையும் கண்டறிந்து கொள்ளலாம். உதாரணமாக வதிவிடப் பகுதிகளில் இடம்பெறும் திருட்டு சம்பவங்களையும், கொள்ளை இடம்பெறும் இடங்களையும் மேற்படிய விடுவதன் மூலம் இரு இடங்களையும் ஒப்பிட்டு நோக்க முடியும்.

குறித்த இடத்தில் இடம்பெறும் பல்வேறு வகையான குற்றங்களை சாதாரண இடவிளக்கவியல் படங்களில் காட்டுவது சிரமம். ஆனால் அவற்றினை GIS ஊடாக Cell map இல் தெளிவாகக் காட்டலாம். உதாரணமாக குறித்த ஓர் இடத்தில் பத்து திருட்டுச் சம்பவங்கள் நிகழ்ந்துள்ளது எனில், அதனை சாதாரண Pin map களில் ஒரு புள்ளியில் மாத்திரமே காட்ட முடியும். ஆனால் GIS மூலமான Cell map இல் அனைத்துப் புள்ளிகளையும் தெளிவாகக் காட்ட முடிவதுடன், உயரளவில் குற்றங்கள் நடைபெறும் இடங்களையும் வேறுப்படுத்தி அடையாளங் காணலாம்.

மேலும் GIS உடன் GPS தொழில்நுட்ப கருவியும் இணைக்கப்படும் போது குற்றச் சம்பவங்களின் அமைவிடங்களை தெட்டத்தெளிவாக கண்டறிந்துகொள்ள முடியும். இது அவசர பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகளை சிறப்பாக ஒழுங்கமைக்கவும் துணை புரிகின்றது.

3.3. சமூகபண்புகளுக்கிடையிலான கிடைத்தொடர்புகளை அறிதல் (Integrate community Characteristics):

குற்றச்செயல்களுக்கான காரணிகளை சமூக, பொருளாதார பின்புலத்தின் அடிப்படையில் பகுப்பாய்வு செய்தல் அவசியமானதாக உள்ள நிலையில், குற்றப் பகுப்பாய்வில் GIS தொழில்நுட்ப பயன்பாடானது வினைத்திறனானதாக காணப்படுகின்றது.

சமூகத்திற்கும், குற்றத்திற்கும் இடையிலானத் தொடர்பினைக் கண்டறிவதற்காக குற்றவியல் பகுப்பாய்வு வரைபடங்களில், சமூக பண்புகளான வதிவிடங்கள் (நகரங்கள், சேரிகள், கல்வி நிலையங்கள், பூங்காக்கள், மதுபானக் கடைகள்), சனத்தொகை அடர்த்தி, இனப்பரம்பல், போக்குவரத்து வலைப்பின்னல், பொருளாதார நிலைமைகளான: வருமானம், வறுமை, வேலை வாய்ப்புக்கள், கலாசார காரணிகள், கல்வி, பொழுதுபோக்கு, காலநிலை, சட்ட ஆட்சியின் தன்மை, சட்ட அமுலாக்க முறைமைகள், நீதிசார் கட்டமைப்புகள், குற்றங்கள் தொடர்பான பிரசைகளின் மனப்பாங்கு போன்ற பல்வேறுபட்ட மாறிகளையும் GIS உடன் பகுப்பாய்விற்கு உட்படுத்துகின்ற போது குற்றங்களுடன் தொடர்புடைய முழுமையான விபரணம் ஒன்றினைப் பெற்றுக்கொள்ள முடிகின்றது. அத்துடன் சமூக, பொருளாதார பண்புகளை குற்ற நிகழ்வுகளுடன் மேற்படிவு (overlap) செய்வதன் மூலம் இரண்டிற்கும் இடையில் உள்ள இடைத்தொடர்புகளை கண்டறிந்து கொள்ளலாம்.

உதாரணமாக கொள்ளைச் சம்பவங்களுக்கும், மதுபான நிலையங்களுக்கும் இடையில் தொடர்பு உண்டா? என்பதை கண்டறிதல், மற்றும் சேரி புறங்களுக்கும் குற்றச்செயல்களுக்கும் உள்ள இடைத்தொடர்புகளைக் கண்டறிதல்.

3.4. ஆரை பகுப்பாய்வு (Radial Analysis):

GIS மூலமாக குறித்தவொரு பிரச்சனை தொடர்பான பகுப்பாய்வில், குறிப்பிட்ட மையத்திலிருந்து குறித்த தூரம் வரையான அளவீடுகளை மேற்கொள்ள முடியும் (buffer zone). இவ் ஆரைத் தூரமானது தெரிவு செய்யப்பட்ட மையப் புள்ளியிலிருந்து எவ்வளவு தூரத்திலும் அமையலாம். இதனை Radial Analysis என ஆங்கிலத்தில் குறிப்பிடுகின்றனர்.

உதாரணமாக ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்திலிருந்து (பாடசாலை) 500m எல்லைக்குட்பட்ட பிரதேசத்தில் நிகழ்ந்த குற்றச் சம்பவங்களின் வகைகள், குற்றச் சம்பவங்களின் எண்ணிக்கைகள் மற்றும் கைதுகள் என்பவற்றை மதிப்பீடு செய்வதுடன், படங்களாகவும் காட்டலாம்.

மேலும் குறித்த ஒவ்வொரு மையங்களை அல்லது இடங்களை விசேடமாகக் கொண்டும் குற்றப் பாகுப்பாய்வினை மேற்கொள்ளவும் முடியும். உதாரணமாக நகரில் உள்ள சகல பாடசாலைகளிலிருந்தும் 500m தொலைவிற்குள் இடம்பெற்ற குற்றங்களைப் பகுப்பாய்வு செய்தல். இவ்வாறான அணுகுமுறை குறித்தவொரு பிரதேசத்தில் இடம்பெறும் குற்றவியல் தொடர்பான விசேட பண்புகள், தன்மைகளை அறிந்துகொள்ளவும், பொதுமக்களின் பாதுகாப்பினை பேணவும் உதவுகின்றது.

3.5. திட்டமிடல், எதிர்வுகூறல் நடவடிக்கைகள் (Planning and Predict)

குற்றவியல் பகுப்பாய்வு, விசாரணைகள், குற்றவரைபட தயாரிப்பு, தடயங்கள் பெறல், குற்றவாளிகளை கண்டறிதல், கட்டுப்பாட்டு நடவடிக்கைகள், வள ஒதுக்கீடு, பொதுமக்கள் பாதுகாப்பு, விழிப்புணர்வு, எதிர்வுகூறல் போன்ற பல்வேறு விடயங்களில் தீர்மானங்களை மேற்கொண்டு, திட்டமிடல்களை முன்னெடுப்பதற்கு துறைசார் ஊழியர்களுக்கும், நிறுவனங்களுக்கும் GIS ஆனது பெரிதும் உதவியாக உள்ளது.

மேலும் கடந்த கால நிகழ்வுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு குற்றச் சம்பவம் எவ்விடத்தில் இடம்பெறவுள்ளது என்பதையும் எதிர்வு கூறமுடியும். குற்றத் தகவல்கள், இட ரீதியான போக்கு, சந்தேக நபர்கள் தொடர்பான தகவல்கள், நிகழ்ந்த சம்பவங்களின் பண்புகள், கைது என்பவற்றினை சம்பவ இடத்துடன் இணைத்துப் பார்க்கும் போது சரியான குற்றவாளிகளை கண்டறிவதற்கு GIS வரைபடங்கள் உதவுகின்றன.

குற்றத் தடுப்பு மற்றும் நாளாந்த பிரச்சனைகளுக்கான திட்டமிடலுக்கும் GIS முக்கியமானதாகவுள்ளது. இன்று GIS இன் பயன்பாடு காரணமாக சமூக பிரச்சனைகளை குறைக்க முடிவதோடு, குற்றவாளிகளை அடையாளங்கண்டு, சட்டத்தின் முன் நிறுத்தவும் முடியும்.

3.6. விழிப்புணர்வு செயற்பாடுகள் (Awareness)

GIS வரைபடங்கள் வாயிலாக விழிப்புணர்வு செயற்பாடுகளை மேற்கொள்ள முடியும். குற்ற அபாய பகுதிகள், வன்முறைச் செயல்கள், குற்றங்கள், வீதிநெரிசல் போன்ற இன்னோரன்ன விடயங்களை தெளிவாக இனங்காண முடிவதால் அவை தொடர்பான விழிப்புணர்வு நடவடிக்கைகளை முன்னெடுப்பது இலகுவானதாக அமையும்.

மேலும் அடிக்கடி குற்றங்கள் நடைபெறும் பகுதிகளில் பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகளை முன்னெடுக்கவும், மக்களுக்கு குற்றங்கள் தொடர்பான விழிப்புணர்வுகளை ஏற்படுத்துவும் முடியும். அத்துடன் வரைபடங்கள் வாயிலாக குற்றங்களின் போக்கினை கண்டறிந்து விழிப்புணர்வு செயற்பாடுகளை உரிய இடங்களில் திறன்பட மேற்கொள்ளலாம்.

04. முடிவுரை

உலகின் பல நாடுகள் இடஞ்சார் குற்றவியல் பகுப்பாய்விற்காக GIS மென்பொருளைப் பயன்படுத்துகின்றன. குறிப்பாக வட அமெரிக்க நாடுகள் மற்றும் ஐரோப்பிய நாடுகள் குற்றப் பகுப்பாய்வு மற்றும் சட்ட அமுலாக்கத்தில் புவியியல் தகவல் முறைமையினை (GIS) மிகவும் வெற்றிகரமாக பயன்படுத்தி வருகின்றன. உதாரணமாக: Baltimore county Police Department's Regional Crime Analysis (RCAGIS), The Illinois Criminal Justice Authority's spatial and Temporal Analysis of Crime (STAC) போன்ற நிறுவனங்கள் குற்றவியல் நடவடிக்கைகளில் GIS தொழில்நுட்பத்தினை மிகவும் வினைத்திறனாகப் பயன்படுத்தி, சிறப்பான தீர்மானங்களை மேற்கொண்டு குற்றங்களை கட்டுப்படுத்தி வருவதுடன், சமூக பாதுகாப்பினையும் வலுப்படுத்தி வருகின்றன.

GIS ஆனது குற்றவியல் விசாரணைகள், பகுப்பாய்வு, வரைபட தயாரிப்பு, வினைத்திறனான திட்டமிடல், உடனடி நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளல், இழிவளவாக்கும் செயற்பாடுகளை முன்னுரிமைப்படுத்தல், கடந்தகால நிகழ்வுகளை பகுப்பாய்வு செய்யதல், வள ஒதுக்கீடு மற்றும் எதிர்கால நிகழ்வுகளை எதிர்வு கூறல் போன்ற பல செயற்பாடுகளுக்கு உதவுகின்றது.

எனவே சட்ட அமுலாக்கத்தில் புவியியல் தகவல் முறைமையின் (GIS) பயன்பாடானது, அவசியமான ஒன்றாக உணரப்படுகின்ற இத் தருணத்தில் இலங்கையிலும் சட்ட அமுலாக்க செயற்பாடுகளில் இத்தொழில்நுட்பத்தினை பயன்படுத்துவதுடன், GIS துறைசார் நிபுணத்துவம் பெற்றவர்களை சட்ட நிறுவனங்களுக்குள் உள்வாங்குவதன் மூலமாக குற்றவியல் விடயங்கள் தொடர்பில் செம்மையான பகுப்பாய்வுகளை மேற்கொள்வதுடன், சரியான தீர்மானங்களை விரைவாக மேற்கொண்டு, காலவிரயத்தை தவிர்த்து, கட்டுப்பாட்டு நடவடிக்கைகளையும், எதிர்கால திட்டமிடல்களையும் சிறப்பாக மேற்கொள்ள முடியும்.

ஆரம்பகாலங்களில் இத் தொழில்நுட்ப முறைமையானது, உயர் செலவீனங்களை கொண்டிருந்த போதிலும், இன்று ஒப்பீட்டு ரீதியில் அந்நிலை மாறியுள்ளது. தனிநபர்கள் கூட தமது தனிப்பட்ட தேவைகளுக்காக GIS இனை பரவலாகப் பயன்படுத்துகின்றனர்.

ஆகவே இன்று நாட்டின் பொதுமக்கள் பாதுகாப்பு, குற்றத்தடுப்பு, சட்ட அமுலாக்கம் போன்ற பல துறைகளில் சாதகமான மற்றும் மிகவும் வினைத்திறனான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதற்கு புவியியல் தகவல் முறைமையின் (GIS) பயன்பாடானது காலத்தின் தேவையாகவுள்ளது.

Applying GIS Technology to Crime Analysis

<http://www.esri.com/library/brochures/pdfs/crime-analysis.pdf>

Boba, R. (2001) Introductory Guide to Crime Analysis and Mapping, Crime Mapping Laboratory, Police Foundation, USA Department of Justice.

Crime Mapping & Public Safety <http://www.caliper.com/Maptitude/Crime/default.htm>

GIS for Law Enforcement: <http://www.esri.com/industries/public-safety/law-enforcement>

GIS Solutions for Proactive Policing and Informed Response:

<http://www.esri.com/library/brochures/pdfs/lawenforcement.pdf>

International Association of Crime Analysts (IACA), (2012), GIS Software Requirements for Crime Analysis, Standards, Methods, & Technology (SMT).

Johnson, C.P (2000), Crime Mapping and Analysis Using GIS, Pune University Campus.

சிரிய உள்நாட்டு யுத்தம்- ஒரு சிறுவர் உரிமைசார் கண்ணோட்டம்

முஹம்மட் பெரோல், BA (Colombo)

ஐக்கிய நாடுகளுக்கான அகதிகள் பேரவையின் அண்மைய அறிக்கையின் பிரகாரம் சிரிய உள்நாட்டு யுத்தம் உக்கிரமான தன்மையினை அடைந்துள்ளமையினை தெளிவாக காணக்கூடியதாகவுள்ளது. மூன்று வருடங்களை கடந்துள்ள சிரிய உள்நாட்டு போரினால் இதுவரையில் 2.8 மில்லியன் அகதிகள் அயல்நாடுகளிலும், வட ஆபிரிக்கா நாடுகளிலும் தஞ்சம் புகுந்துள்ள அதேவேளை, பாடசாலைக் கல்வியினை தொடரவேண்டிய 62%மானோர் அதனை தொடர முடியாமல் அகதி முகாம்களில் வாழ்கின்றமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

யுத்தத்தின் பின்னணி

மூன்று வருடங்களை கடந்துவிட்ட சிரிய யுத்தத்தின் பின்னணி ஆரம்பத்தில் அரபு புரட்சியுடன் தொடர்புபட்டிருந்தது. அரபுப்புரட்சியானது ஏனைய வளைகுடா நாடுகளை போன்று சிரியாவிலும் செல்வாக்குச் செலுத்தியதுடன் உரிமைகள் மற்றும் சுதந்திரம் என்பவற்றினை மையமாகக் கொண்டு மக்கள் எழுச்சிப் பேராட்டங்கள் மேற்கொள்ளவும் ஏதுவாக அமைந்தது. இவ்வாறான நிலைமையில் வேறு சில தரப்புகளும் தமது நன்மையினை அடைய இதில் இணையத் தொடங்கின.

சிரிய உள்நாட்டு யுத்தத்தின் பின்புலம் மத ரீதியிலான பிரச்சனையாக உலகிற்கு வெளிப்படுத்தப்பட்டாலும் அதன் உள்ளடக்கம் பரந்துப்பட்டது. ஆட்சியினை மேற்கொள்கின்ற அதிபர் அஸாத்தின் அரசாங்கம் ஷியா பிரிவின் அலவாத் எனும் உட்பிரிவினை சேர்ந்தது. எனினும் நாட்டு மக்களில் பெரும்பாலானோர் சுன்னி முஸ்லீம்களாக உள்ளனர். ஏனைய பிராந்திய நாடுகளும், வல்லரசுகளும் இவ் உள்நாட்டு போரில் பங்குபற்றியதன் விளைவாக இது சர்வதேச பிரச்சினையாக மாறியுள்ளது.

சிரியாவுடன் ஆரம்பத்தில் கட்டார் குழாய்வழி திட்டமொன்றினை பரிந்துரை செய்தது. அதன் மூலம் துருக்கிக்கு எரிவாயு மற்றும் எண்ணெய்யினை விநியோகம் செய்ய விரும்பியது. அதேவேளை ஈரானும் குழாய் வழித்திட்டமொன்றினை பிரேரணை செய்ய, சிரிய அரசாங்கம் அதற்கு அனுமதியினை வழங்கியதுடன் கட்டாரின் திட்டம் ஒதுக்கப்பட்டது. இதனால் கோபம் கொண்ட கட்டார், துருக்கி, சவுதி அரேபியா மற்றும் சவுதி அரேபியாவின் நேச நாடான ஐக்கிய அமெரிக்காவும், அல்-கைதாவின் கிளை குழுக்கள், அல்-கைதா உள்ளிட்ட சுன்னி

பிரிவுகள் யுத்தத்தில் ஆட்சிக்கு எதிராக ஒன்றிணைந்த அதேவேளை, மறுபுறம் ஷியா பிரிவினை சேர்ந்த ஈரான், ஈராக், ஹிஸ்புல்லாஹ் அமைப்புடன், சிரியாவில் இராணுவத்தளத்தினைக் கொண்டுள்ள ரஷ்யாவும் இணைந்தன. மேற்குறிப்பிட்டவாறு பிராந்திய வல்லரசுகளும், உலக வல்லரசுகளும் போட்டியிடத் தொடங்கியதன் விளைவாக உள்நாட்டுப்போர் விஸ்வரூபமெடுக்கத் தொடங்கியது. அமெரிக்க உளவுத்துறை இன்னும் 10 வருடங்கள் இவ்யுத்தம் நீடிக்கும் என்று கணித்துள்ளது.

சிறுவர்களும் சிரிய யுத்தமும்

சிரியாவின் உள்நாட்டு யுத்தம் பலமிக்க நாடுகளின் பங்குபற்றல் காரணமாக ஒரு புறம் முக்கியத்துவம் கொடுத்து நோக்கப்பட்டாலும் சிறுவர்கள் அதிகமாக பாதிக்கப்பட்ட யுத்தம் என்றவகையில் மறுபுறம் கூடுதலான முக்கியத்துவத்தினை பெற்றுக்கொள்கின்றது. இதனை பல சர்வதேச சிறுவர் அமைப்புக்களும் உறுதி செய்துள்ளன. குறிப்பாக ஐக்கிய நாடுகளுக்கான சிறுவர் நிதியத்தின் அண்மைய அறிக்கை இதனை பின்வருமாறு உறுதிசெய்கின்றது. “மொத்த அகதிகளின் எண்ணிக்கை 2.5 மில்லியனாகவும் அதில் 1.2 மில்லியன் சிறுவர்கள் உள்ளதுடன் 5.5 மில்லியன் சிறுவர்களுக்கு மனிதநேய உதவிகள் தேவைப்படுகின்றன. 10,000 மேற்பட்ட சிறுவர்கள் உயிரிழந்துள்ளதுடன் 37, 498 குழந்தைகள் அகதிகளாக பிறந்துள்ளனர். 3 மில்லியன் பேர் பாடசாலை செல்லமுடியாத சூழலில் உள்ளனர். 5 வயதிற்குட்பட்ட 323, 000 சிறுவர்கள் கடினமான அல்லது முற்றுகைக்குட்பட்ட இடங்களிலுள்ளமையும் 8,000 மேற்பட்ட சிறுவர்கள் பெற்றோர்களில்லாமல் சிரியாவின் எல்லையினை அடைந்துள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. சிரியாவின் பாடசாலைகளில் 18% மாணவை (4072) அழிக்கப்பட்டுள்ளமை என்பன யுத்தத்தின் தாக்கத்தினை வெளிப்படுத்தும் விடயங்களாகும்.”¹

இவ் யுத்தம் பல்வேறுபட்ட தாக்கங்களை மனிதவாழ்வில் ஏற்படுத்தியுள்ளது. குறிப்பாக மூன்று வருட சிரிய யுத்தத்தின் காரணமாக பாதிப்படைந்துள்ள சிறுவர்கள் இலங்கையின் மொத்த சனத்தொகையில் 1/4 வீதம் என்பது நினைவிற் கொள்ளவேண்டிய விடயமாகும். மூன்று வருடங்கள் எனும் போது ஒரு குழந்தையானது ஆரம்பக்கல்வியினை நோக்கி நகருகின்ற காலம். அதேபோல் பாடசாலை மாணவர்கள் இளைஞராக பரிணமிக்கின்ற காலப்பகுதி. மேலும் மூன்று வருடங்களில் உயர்கல்வியினை கற்ற மாணவர்கள் பல்கலைகழகக் கல்வியினை நோக்கி முன்னேறுகின்ற காலம். எனினும் சிரியாவில் கடந்த மூன்று வருடங்களாக குழந்தைகள், மாணவர்கள், இளையோர்கள் தங்களது எதிர்காலம் பற்றிய கேள்வியில்

¹ Under Siege, The devastating impact on Children of three years of Conflict Syria: Unicef Report- 2014

சுருண்டு போயுள்ளனர். இக்காலப் பகுதியினுள் நாட்டிற்குள்ளும், நாட்டிற்கு வெளியேயும் அகதிமுகாம்களிலும் சிறுவர்களது உரிமைகள் பாரியளவில் மீறப்பட்டுள்ளமை கவனிக்கத்தக்கது.

உயிர்வாழ்வதற்கான அச்சுறுத்தல், சுகாதார பிரச்சனைகள், போசாக்கின்மை, கல்வி உரிமையினை பெற முடியாத சூழல், தாய் சேய் நலம் தொடர்பிலுள்ள பிரச்சனைகள், யுத்ததுடன் தொடர்புபட்ட வன்முறைகள், உளவியல் ரீதியிலான பிரச்சனைகள், மனவடுக்கள் போன்றவைகள் சிறுவர் மீது நீண்டகால பாதிப்பினை ஏற்படுத்தக்கூடியன என்பதில் எவ்வித சந்தேகங்களுமில்லை. இவை காரணமாக இன்று குழந்தைகள் பிறப்பதற்கு மிகவும் பயங்கரமான இடங்களில் ஒன்றாக சிரியாவும் மாறியுள்ளது.

ஒரு நாட்டில் யுத்தம் ஏற்படுகையில் சிறுவர்கள் பாதிக்கப்படுவது சாதாரணமாகி விட்ட இன்றைய நிலையில் சிரிய யுத்தத்தில் சிறுவர்கள் உளவியல், உடலியல், கல்வி, சுகாதாரம், பாதுகாப்பு போன்ற அனைத்து துறைகளிலும் பாதிக்கப்பட்டுள்ளமை சர்வதேச அளவில் கவனத்தையீர்த்துள்ளது. அண்ணளவாக நாட்டிலுள்ள கட்டங்களில் 3 மில்லியனிற்கு மேற்பட்டவை சேதமடைந்துள்ளதுடன், உட்கட்டமைப்பு வசதிகளும் பாதிக்கப்பட்டுள்ளன. நாட்டினுள்ளே 6 மில்லியன் மக்கள் இடம்பெயர்ந்துள்ளதுடன் பெரும்பாலான சிறுவர்கள் தமது தங்குமிடங்கள், குடும்பங்கள் மற்றும் சமூகங்களையும் இழந்துள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. ஐக்கிய நாடுகளின் சிறுவர் உரிமைகள் பற்றிய உடன்படிக்கையில் பல்வேறுபட்ட சிறுவர் உரிமைகள் தொடர்பிலான விடயங்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள போதிலும் அவையனைத்தும் இங்கு மீறப்பட்டுள்ளமையினை காண முடியுமாகவுள்ளது.

உளவியல் மற்றும் மனவடு போன்ற பிரச்சனைகளின் பாதிப்புக்கள் சிரிய யுத்தத்தில் அதிகமான தாக்கத்தினை வெளிப்படுத்துகின்றது. குறிப்பாக தமது கண் முன்னே நிகழ்ந்த உயிரழப்புக்கள், காயங்கள், வன்முறைகள், குடும்ப உறுப்பினர்களின் பிரிவு, காணாமல் போதல் மற்றும் தமக்கு ஏற்பட்ட உடலியல் காயங்கள் என்பவற்றின் தாக்கங்களுடன் வெளிப்படுத்த முடியாத பல்வேறு கவலைகளையும் சிறுவர்கள் மனதில் சுமக்க வேண்டிய இக்கட்டான நிலைமையினை இங்கு காண முடியுமாகவுள்ளது. குறிப்பாக சிறுவர்கள் மனவடுவினால் பேசமுடியாமல் போதல், அதிர்ச்சியில் உறைதல் போன்ற நிலைமைகளில் வாழ்கின்றமை நோக்கப்பட வேண்டிய விடயமாகும்.

மேற்குறிப்பிட்ட மனவடு நிலைமைக்கு மேலதிகமாக உடலியல் ரீதியிலும் சிறுவர்கள் பாதிக்கப்பட்டுள்ளனர். மோதல் காரணமாக உயிருக்கு ஆபத்தான நிலைமையில் பல

சிறுவர்கள் உள்ளதுடன், வைத்தியர்களின் அறிக்கைகளின் பிரகாரம் ஊனமுற்றும், எரிகாயங்களால் பாதிக்கப்பட்டும், விலாஎலும்பு முறிவுச் சேதங்களுக்குட்பட்டும், நிரந்தர மாற்றுதிறனாளிகளாகவும், ஓடித்திரிய வேண்டிய சிறுவர்கள் ஓரமாக்கப்பட்டுள்ள நிலைமையேற்பட்டுள்ளது.

உயிரிழப்பினையும், உடலுறுப்புகளை இழப்பதினையும் விட கொடுமையான விடயம் யாதெனில் 12 வயதினையடைந்த அல்லது அதற்கு குறைவான அல்லது கூடுதலான வயதுடைய சிறுவர்கள் யுத்தத்தின் போது பயன்படுத்தப்படுவதாகும். ஐக்கிய நாடுகளின் சிறுவர் உரிமைகள் பற்றிய உடன்பாட்டில் பின்வருமாறு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. “யுத்தம் சார்ந்த காலக்கட்டத்தில் பாதுகாப்பைப் பெறுவதற்கு சிறுவர்களுக்கு உரிமை உண்டு. 16 வயதுக்கு குறைந்த யாதொரு சிறுவனை யுத்தத்திற்கு தொடர்புபடுத்தல் அல்லது ஆயுதப்படைக்கு சேர்த்துக் கொள்ளக்கூடாது. யுத்தத்தினால் துன்பத்துக்குள்ளாகிய சிறுவர்களுக்கு பாதுகாப்பு அரசாங்கத்தினால் பெற்றுக் கொடுக்க வேண்டும்.”²

மேற்குறிப்பிட்ட உடன்பாட்டினை மீறும் வகையில் பெருந்தொகையான சிறுவர்கள் யுத்தத்தில் நேரடியாக தொடர்பு கொண்டுள்ளதுடன், ஏனையோர் தகவல்களை வழங்குபவர்களாகவும், ஆயுதங்களை கடத்தும் செயற்பாடுகளை மேற்கொள்பவர்களாகவும், காவலர்களாகவும் செயற்படுகின்றனர்.

பெருந்தொகையான சிறுவர்கள் பாடசாலைகள், சோதனைச் சாவடிகள், வீடுகள் மற்றும் வைத்தியசாலைகளிலிருந்து வலுக்கட்டாயமாக பிடித்துச்செல்லப்பட்டுள்ளதுடன் 11 வயது அல்லது அதனை அண்மித்த வயதுடையவர்கள் பெற்றோர்களுடன் அல்லது பெரியவர்களுடன் சேர்த்து தடுப்பு முகாம்களில் தடுத்தும் வைக்கப்பட்டுள்ளனர். மேலும் உறவினர்களை சரணடையச் செய்வதற்காக சிறுவர்களை மனித கேடயங்களாகப் பயன்படுத்துவதுடன் பாலியல் துன்புறுத்தல்கள் உள்ளிட்ட பல்வேறு கொடுமைகளுக்கும் உள்ளாக்கப்படுகின்றனர். மேலும் சிறுவர்கள் பாலியல் வன்முறைகள், குழு பாலியல் வல்லுறவுக்குட்படுத்தப்பட்டுள்ளமையும், அவர்கள் மனிதக்கேடயங்களாக பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமையும் அடையாளங்காணப்பட்டுள்ளது.

² சாறுக்க சமரசேகர, சிறுவர் உரிமைகள் இலகுவான முறையில், நீதி நியாயத்தைச் சமமாக அணுகும் கருத்திட்டம், 2008, பக்கம்39

³ ibid

ஐக்கிய நாடுகளுக்காக சிறுவர் உரிமைகள் சாசனம் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளதுடன் அதுவும் மீறப்பட்டுள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. “பாலியல் துஷ்பிரயோகம் மற்றும் பாலியல் தொல்லைகளிலிருந்து பாதுகாப்பதற்கும், தொழில் ரீதியாகச் செய்யும் பாலியல் நடவடிக்கைகள் மற்றும் நடத்தை கெட்ட வெளியீடுகளிலிருந்தும் பாதுகாப்பதற்கு சிறார்களுக்கு உரிமையுண்டு”.³

தமது பொருளாதார நிலைமைகள் காரணமாக பாடசாலை கல்வியினை தொடராமல் சிறுவர்கள் தொழில்களினை மேற்கொண்டு குடும்பங்களுக்கு உதவியாக உள்ளனர். குறிப்பாக அகதி முகாம்களில் உள்ள சிறுவர்களில் 1/10 ஒருவர் குறைந்த தரத்திலான தொழில்களான பண்ணைகளில் வேலைசெய்தல், வாகனம் திருத்தும் இடங்கள் மற்றும் உணவகங்களில் வேலை செய்வதுடன் சில சிறுவர்கள் குப்பைகளினை சேகரிப்பதினையும் தொழிலாக மேற்கொள்வதினை காணமுடியுமாகவுள்ளது.

மோதலுக்கு முன்னர் சிரியாவின் எழுத்தறிவு 90 சதவீதத்தினை அடைந்திருந்ததுடன் மொத்த தேசிய உற்பத்தியில் 5 சதவீதத்தினை கல்விக்காக ஒதுக்கியிருந்தது. எனினும் இன்று கல்வித்துறை என்றுமில்லாத வகையில் வீழ்ச்சியடைய இம்மோதல் காரணமாகியுள்ளது. பல வருடங்களாக கல்விக்கு மேற்கொள்ளப்பட்ட முதலீடு இன்று வீணாகியுள்ளது. அதனை மீளப்பெறுவதற்கு பல தசாப்தங்கள் கூட தேவைப்படலாம். ஆரம்பக்கல்வி முதல் உயர்கல்வி வரையில் மாணவர்கள் பாதிக்கப்பட்டுள்ளமையினை காணமுடிகின்றது. பாடசாலைகள் பல முழுமையாக அழிக்கப்பட்டுள்ளன. சில முழுமையாக சேதமடைந்துள்ளதுடன் ஏனையவை தங்குமிடங்களாக அல்லது இராணுவம் மற்றும் பேராளிகளினால் கைப்பற்றப்பட்டுள்ளன. மேலும் ஆசிரியர்கள் அச்சம் காரணமாக பாடசாலைகள் பக்கம் செல்வது கூட கிடையாது. இவ்வாறான நிலைமையில் மாணவர்கள் கல்வியினை தொடர முடியாதுள்ளனர்.

நாட்டிற்கு வெளியே அகதி முகாம்களில் தங்கியுள்ள சிறுவர்களும் கல்வியினை தொடர்வதில் பல சிக்கல்களை எதிர்நோக்க வேண்டியுள்ளது. அகதி முகாம்களிலுள்ள சிறுவர்களில் அரைவாசிக்கு மேற்பட்டோர் கல்வியினை தொடர்வதில்லை. இடப்பற்றாக்குறை இங்கு நிலவுவதுடன் புத்தகங்கள், வகுப்புக்கட்டணம் மற்றும் போக்குவரத்து சுமைகளை இவர்களினால் தாங்க முடியாதுள்ளது. மேலும் மொழிப் பிரச்சனையும் இங்கு நிலவுகின்றது. தாம் அகதிகளாக சென்றடைந்த நாட்டிலுள்ள மொழியினால் சிறுவர்களுக்கு கற்பித்தல் செயற்பாடுகள் மேற்கொள்ளப்படுவதினால் அவர்களிடம் தெளிவற்ற தன்மை ஏற்படுகின்றது. குறிப்பாக ஈராக்கின் எல்லையில் அகதிகளாக உள்ள சிறுவர்களுக்கு குர்திஸ் மொழியில் கற்பிக்கப்படுகின்றது.

இவற்றினை விடவும் கல்வி தொடர்பிலான எண்ணிலடங்காத பிரச்சனைகள் காணப்படுகின்றன. கல்விச்செயற்பாடுகளுக்கு பல கிலோமீற்றர்கள் நடக்க வேண்டியுள்ளது. எனவே உரிய கல்வி நிலையத்தினை மாணவர்கள் அடையும் போது பசி ஏற்படுகின்றது. அத்துடன் கற்றல் செயற்பாடுகளை உரிய முறையில் அவதானத்துடன் மேற்கொள்ளமுடியாமல் போகின்றது. அகதி முகாம்களில் உள்ள கல்வி கற்ற மாணவர்கள் தமது எதிர்கால தொழில் தேவைகளுக்கான கல்விச் சான்றிதழ்களை பெறமுடியாத நிலையில் அகப்பட்டுள்ளனர். உயரிய இலட்சியங்களை கொண்டிருந்த சிறார்கள் தடம் புரண்டு வாழ்வாதாரத்திற்கு குப்பைகளை சேகரித்தல் மற்றும் ஏனைய தொழில்களில் ஈடுபடுகின்ற அவல நிலைமை தோன்றியுள்ளது.

மூன்று வருட சிரிய யுத்தமானது சிறுவர்களின் உயிர் வாழ்வதற்கான உரிமை, கல்வி கற்பதற்கான உரிமை, போசாக்கினை பெறுவதற்கான உரிமை, விளையாடுவதற்கான உரிமை, சுதந்திரமாக நடமாடுவதற்கான உரிமை என்பவற்றினை பறித்துள்ளது. மேலும் யுத்தத்தின் தீவிரத்தால் சிறுவர்கள் குடும்பமாக ஒன்று சேர முடியாமை, துஷ்பிரயோகங்களுக்கு உள்ளாகுதல், சமூக பாதுகாப்பற்ற தன்மை, உழைப்புக்களில் ஈடுபடுத்தல், பாலியல் துஷ்பிரயோகங்கள், ஆயுதங்கள் தாங்கிய தொல்லைகள் என்பவற்றிற்கு முகங்கொடுக்க வேண்டியுள்ளது. இந் நிமிடம் வரை தொடரும் இந்த மோதல் இன்னும் ஒரு வருடத்திற்கு நீடிக்குமாயின் சிறுவர்கள் சிரியாவில் இருக்கவில்லை எனும் அளவிற்கு அழிவு ஏற்படும் என்பதில் ஐயமில்லை.

ஆகவே இவ்வாறான நிலைமை எதிர்காலத்தில் நிகழ்வதை தடுப்பது சர்வதேச சமூகத்தின் தலையாய பொறுப்பாகும். இன்றைய சிறுவர்களே நாளை உலகின் சொத்துக்கள். எனவே அவர்களது உரிமைகளும், சுதந்திரமும் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியதுடன், அவர்களது உடல், உள, சமூக ஆரோக்கியம் என்பது இன்றியமையாத ஒன்றாகவும். எனவே இவ்விடயங்களை கருத்திற் கொண்டு சிரிய அரசும், சர்வதேச அரசுகளும், சர்வதேச மனிதாபிமானச் சட்டங்களும், சிறுவர் அமைப்புகளும் பொறுப்புடன் செயற்பட்டு சிரிய சிறுவர்களை பாதுகாக்க விரைவாகவும், வினைத் திறனாகவும் இணைந்து செயற்பட வேண்டும்.

இலங்கை இனப்பிரச்சினை மோதல் தீர்வும், திவிநெகம சட்டமும்

கோகிலவாணி தோமஸ் B.A (Hons) (Colombo)
முதன் நிலையாண்டு, இலங்கைச் சட்டக்கல்லூரி.

தற்கால இலங்கை அரசியலில் சர்வதேசம் உட்பட அனைவரினதும் கவனத்தை ஈர்த்துள்ள விடயம் இனப்பிரச்சினை தீர்வு என்பதாகும். உள்நாட்டு கட்சிகள் தொடங்கி ஐக்கிய நாடுகள் சபை, இந்திய பாராளுமன்ற தேர்தல் பிரச்சாரம் என அனைத்து இடங்களிலும் இவ் விடயம் தொடர்பாக பேசப்படுகின்றது. 2009 ஆம் ஆண்டு தமிழீழ விடுதலை புலிகளை இராணுவ ரீதியாக தோற்கடித்த அரசாங்கம் உள்நாட்டு போரை முடிவுக்கு கொண்டு வந்தது. இச் சிவில் யுத்தத்தின் தோற்றத்திற்கு பலதரப்பட்ட காரணிகள் செல்வாக்கு செலுத்தியிருப்பினும் இன ரீதியான காரணிகளே முதன்மை வகித்தன. ஆனபோதிலும் இனரீதியான காரணிகளுடன் இதனைமட்டுப்படுத்திவிட முடியாது. ஆழமாக சிந்திக்கும் பொழுது அதிகாரப் பகிர்வு, பொருளாதாரம், அபிவிருத்தி, அரசியல் அடக்குமுறை, அரசாங்கத்தினால் காலத்திற்கு காலம் கொண்டுவரப்பட்ட சட்டங்கள் என்ற பல காரணங்களை இனப்பிரச்சினையின் அடிப்படைகளாக அடிக்கிக்கொண்டே போகலாம். இப்படியான பல காரணங்கள் பின்புலமாக இருந்த காரணத்தினாலேயே பேச்சுவார்த்தையின் ஊடான சமாதானத்தை கொண்டுவருவது இயலாமல் போனது.

2009 ஆம் ஆண்டு உள்நாட்டு போர் முடிவுக்கு கொண்டுவரப்பட்டதன்பின்னரும் இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வு கிட்டவில்லை. சர்வதேசம் தொடர்ச்சியாக இது தொடர்பாக பேசிவந்த பொழுதிலும், அரசாங்கம் இது தொடர்பாக அக்கறை காட்டவில்லை. நாட்டில் யுத்தம் முடிவடைந்த சூழ்நிலையிலும் நாட்டிற்கு அபிவிருத்தியே உடனடி தேவை என அரசாங்கம் அறிவித்தது. மக்கள் வேண்டி நிற்பது வாழ்வாதார தேவைகளையே என கூறியபடி மீள்குடியேற்றம், அபிவிருத்தி எனும் பாதைகளுடன் தமது திட்டங்களை முன்னெடுத்து சென்றது. இதை தவிர அரசியல் ரீதியானதொரு தீர்வினை யுத்தத்தில் பாதிக்கப்பட்ட வடக்கு-கிழக்கு தமிழ் மக்களுக்கு அரசாங்கம் கொடுக்க முன்வரவில்லை. மேலும் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு சரியானதொரு அரசியல் தீர்வு கொடுக்காத அரசாங்கம், ஏற்கனவே கொடுக்கப்பட்ட அதிகாரங்களையும், உரிமைகளையும் ஏனைய பல வழிகளில் திரும்பி பெறுவதற்கான ஏற்பாடுகளையும் செய்யத் தவறவில்லை.

போருக்கு பிற்பட்ட கால இலங்கையில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட அபிவிருத்தி தொடர்பான சட்டங்களில் மிக முக்கியமானது திவிநெகம சட்டமாகும். “திவிநெகம” என்பதனை தமிழில் “வாழ்வெழுச்சி” என மொழிப்பெயர்க்கலாம். திவிநெகம திட்டத்தின் நோக்கம் “ஆரோக்கியமான மற்றும் பொருளாதார வளம் மிக்க குடும்பங்களை கட்டியெழுப்புவதின் மூலம், வளமான கிராமங்களை உருவாக்குதல்” என்பதாகும். இத்திட்டம் ஒரு வறுமை ஒழிப்பு திட்டமாக இருந்தபொழுதிலும் இனப்பிரச்சினை மோதல் தீர்வில் செல்வாக்கு செலுத்துகின்றது. ஏற்கனவே குறிப்பிட்டது போல இனப்பிரச்சினையை தூண்டுவித்த காரணிகளில் பொருளாதாரத்திற்கு மிக முக்கியமானதோர் இடமுண்டு. குறிப்பாக

இன,மத,மொழி ரீதியான பல்லினத்தன்மையை கொண்ட நாட்டில் பொருளாதார வாய்ப்புக்கள் உட்பட எல்லா நலன்களும் அனைத்து இனங்களையும் சென்றடைய வேண்டும். இது தவறுகின்ற சந்தர்ப்பத்தில் இனமுறுகலும் அதன்வழி இனப்பிரச்சினையும் தோன்றும். மேலும் இப்பிரச்சினைகள் இனங்களுக்கு இடையில் அதிருப்தியை தோற்றுவிக்கும்.

இதனுடன் ஏற்கனவே நடைபெற்ற உள்நாட்டு போர் காரணமாக மக்களின் வாழ்வாதாரம்,நாட்டின் உட்கட்டமைப்பு உட்பட பொருளாதார வளர்ச்சியும் சீர்குலைந்தது. இதனால் நாட்டில் வறுமையும் அதிகரித்தது. இதன் அடிப்படையில் இச்சட்டம் தனிநபர் முன்னேற்றத்திற்கும்,குடும்பங்களின் தன்நிறைவிற்கும், நாட்டின் அபிவிருத்தியிற்கும், வறுமையை ஒழிப்பதற்குமான பல அம்சங்களை கொண்டுள்ளது. இதன்வாயிலான நன்மைகள் தனிநபர்களுக்கும், குடும்பங்களுக்கும் சென்றடையும் பொழுது பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்கான பாதை திறக்கும். ஏனெனில் ஒரு நாட்டின் அபிவிருத்திக்கும் ஒரு குடும்ப அலகின் முன்னேற்றத்திற்கும் நெருங்கிய தொடர்புண்டு. இவற்றுடன் நாட்டில் இனமுறுகலை முடிவுக்கு கொண்டுவருவதற்கான முதற்படி மக்களை பொருளாதார ரீதியாக திருப்திப்படுத்துவதாகும். இச்சட்டத்தின் அடிப்படைகள் மிக ஆழமாக இவற்றை உள்வாங்கியுள்ளன. ஒருவகையில் அபிவிருத்தி என்பது மனித சுதந்திரத்தை விரிவடைய செய்து மனித மேம்பாட்டுக்கு வழிசமைக்கும் இதனுடாக சமாதானத்தினை ஏற்படுத்தும் என்பது அபிவிருத்தி கோட்பாட்டாளராகிய அமாத்திய சென்னின் (Amathya Sen) கருத்தாகும்.

அபிவிருத்தியை இலக்காக கொண்ட இச்சட்டம் பல வருடங்களில் நாட்டை சமாதான வழியில் இட்டு செல்லும் என எதிர்பார்க்கலாம். அரசாங்கத்தின் அபிவிருத்தி கொள்கை தொடர்பில் இரண்டு விடயங்கள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. முதலாவது உள்நாட்டு போருக்கு அடிப்படை காரணமாக இருந்த தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கான அரசியல் தீர்வின் அவசியத்தை ஒதுக்கிவிட்டு அபிவிருத்தியை முன்வைப்பதும், அதையே அரசியல் தீர்வுக்கு பிரதியீடாக காட்ட முயற்சிப்பதுமாகும்.

கோட்பாட்டு ரீதியாக அபிவிருத்தி எனும் எண்ணக்கரு சமாதானத்தை ஏற்படுத்தும் என எதிர்வு கூறினாலும், நடந்து முடிந்த வடக்கு மாகாணசபைத்தேர்தல் முடிவுகள் இக்கோட்பாட்டினை பொய்பிக்கவே செய்தது. வடக்கில் அரசாங்கத்தினால் அபிவிருத்தி செயற்பாடுகள் முன்னெடுக்கப்பட்டாலும் கூட அரசாங்கத்திற்கு மக்கள் வாக்களிக்கவில்லை. தங்களுக்கு அரசியல் ரீதியானதொரு தீர்வு அவசியம் என்ற காரணத்தினாலேயே தமிழரசு கட்சிக்கு பெரும்பான்மையானோர் வாக்களித்தனர். ஆகவே அபிவிருத்தி சமாதானத்துக்கான பாதையாகாது என்பதனை வடக்கு மாகாணசபை தேர்தல் முடிவுகள் வெளிக்காட்டியமையினால், திவிநெகும் சட்டத்தின் அடிப்படையில் அமைந்த அபிவிருத்தி திட்டங்கள் சமாதானத்திற்கு வழிவகுக்காது என எதிர்பார்க்கலாம்.

இவற்றுடன் இத்திட்டம் இனப்பிரச்சினை தீர்வு தொடர்பில் பாதகமான அம்சங்களை கொண்டுள்ளது. இது முற்றுமுழுதாக அதிகாரப் பகிர்வுடன் தொடர்புடையதாகும். மேலும்

இது 13 ஆம் சீர்த்திருத்தச் சட்டத்துடன் நெருங்கியத் தொடர்பு கொண்டதாகும். ஏனெனில் யுத்தம் முடிந்து இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வு தொடர்பாக ஆலோசித்து கொண்டிருந்த காலப்பகுதியில் மக்கள் 13 ஆம் திருத்தச்சட்டத்தின் மாகாணசபைகள் முறைமை தமக்கு அரசியல் தீர்வாக அமையும் என எண்ணிக்கொண்டிருந்தனர். ஏனெனில் அரசாங்கம் தமிழர்களுக்கு அதிகாரப் பகிர்வுடன் தொடர்புடைய இன்னொரு திட்டத்தினை ஒருபோதும், வழங்காது எனும் எண்ணம் எல்லா தரப்பினரிடையேயும் இருந்தது. ஆதலால் ஏற்கனவே இனப்பிரச்சினைக்கு தீர்வாக அரசியலமைப்புக்குள் உள்வாங்கப்பட்டுள்ள தீர்வு யோசனையானது ஓரளவுக்கேனும் அதிகாரங்களை தரவல்லது என்பதினால் அதனை பாதுகாத்து கொள்வது தமிழர்களின் கனவானது.

மேலும் ஏற்கனவே நடைமுறையில் உள்ள இத்திட்டத்துடன் மேலும் பல உரிமைகளையும், சலுகைகளையும் பெற்றுக்கொள்ளலாம் என வடக்கு-கிழக்கு தமிழ் மக்களும், அரசியல் தலைவர்களும் எதிர்பார்த்திருந்தனர். இக்காலப்பகுதியில் ஜனாதிபதியும் அரசியல் தீர்வொன்றினை தரப்போவதாகவும் இதை 13+ என குறிப்பிட்டார். மேலும் இந்தியாவும் வேறு பல நட்பு நாடுகளும் இத்திட்டத்தினை நடைமுறைப்படுத்த கோரி பல வழிகளிலும் தம் அழுத்தங்களை செலுத்தி வந்தமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இதனால் அரசாங்கமும் 13 ஆம் திருத்தத்துடன் மேலும் பல அதிகாரங்களை தருவதாக யுத்தம் முடிவடைந்த காலப்பகுதியில் கூறியது. இதில் தமிழர் தரப்பும் திருப்தியடைந்தது உண்மையே. ஆனால் ஏற்கனவே இவ் மாகாணசபை காணி மற்றும் பொலிஸ் அதிகாரங்கள் இல்லாத நிலையிலேயே செயற்படுகின்றது. இச் சட்டம் நடைமுறைப்படுத்தப்படும் காலப்பகுதியில் இவ்வாறான அதிகாரங்கள் மாகாணசபைகளுக்கு இருந்தபோதிலும் தமிழீழ விடுதலை புலிகள் தரப்பு இதனை எதிர்த்தது. காரணம் இதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அதிகாரங்கள் போதாமையே ஆகும். இதை பொறுத்த வரையில் இன்று தமிழ் மக்களின் 13 ஆம் சீர்த்திருத்தம் தொடர்பான கனவு “வேட்டிக்கு ஆசைப்பட்டு கோவணமும் இல்லாத நிலை” போன்றதாகிவிட்டது.

அத்துடன் மத்திய அரசை மாகாணசபைகளுடன் ஒப்பிட்டு பார்க்கும் பொழுது, மத்திய அரசின் அதிகாரங்களே மேலோங்கி நிற்கின்றன. இது யதார்த்தமானதே. குறிப்பாக சமஷ்டி முறையிலமைந்த இந்தியாவில் கூட சில சந்தர்ப்பங்களில் மத்திய அரசின் அதிகாரங்களே மேலோங்கி நிற்கின்றன. இவற்றின் காரணத்தினால் இன்று மாகாணசபைகளின் அதிகாரங்களின் நிலை “பல் பிடுங்கிய பாம்பு” போன்றதாகும். இதை அனைவரும் அறிந்திருந்த போதும், இதனை தவிர வேறு தீர்வு இல்லை என்ற காரணத்தினால் ஏற்க தயாராகவே இருந்தனர். மாகாணசபைகளிடம் மிச்சமிருந்த அதிகாரங்களையும் உதிர்த்து மத்திய அரசுடன் இணைத்து கொள்வதற்கான செயற்பாடுகளை அரசாங்கம் முன்னெடுத்தது. இதற்கான ஆயுதம் இவ் திவிநெகும் சட்டமாகும்.

இதன்படி 13 ஆம் திருத்தச் சட்டத்தில் உள்ள 15 அதிகாரங்கள் இவ் திவிநெகும் திட்டத்தின் ஊடாக மத்திய அரசுக்குள் வழங்கப்பட்டுள்ளது. முக்கியமாக இன்று மாகாணசபைகளுக்கு நிதி அதிகாரம் இல்லை. எந்தவொரு ஆட்சி பிரதேசத்திற்கும் நிதி அதிகாரத்தின் தேவைப்பாடு பிரதானமானதாகும். ஏனெனில் நிதி அதிகாரமில்லாமல் ஏனைய அதிகாரங்களை சிறப்பாக நிறைவேற்ற முடியாமல் போகலாம். இதனால் இன்று நாட்டின் மாகாணசபைகளின் நிலைமை பரிதாபகரமானதே. இவ் திவிநெகும் திட்டம் அரசியல் தீர்வாக மக்கள் பாதுகாத்து வந்த 13 ஆம் திருத்தச் சட்டத்தின் மிக முக்கியமான பல அதிகாரங்களை பறித்ததன் ஊடாக மோதல் தீர்வு தொடர்பில் நேரடியாக தாக்கம் செலுத்துகின்றது. மேலும் திவிநெகும் சட்டத்தில் அடங்கியுள்ள விடயங்களை நோக்கினால், அவை 13 வது திருத்தச் சட்டத்தின் படி மாகாணசபைகளுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்களை கையகப்படுத்தி மீண்டும் மத்திய அரசாங்கத்தின் கீழ் கொண்டு வந்துள்ளது.

இச்சட்டமூலத்தின் பிரிவு 4(எ) வறுமையை ஒழித்தல் மற்றும் சமூக நீதியை உறுதிப்படுத்துவதற்கான சமூகமொன்றினை உருவாக்குவதற்கான தேவைப்படக்கூடிய அபிவிருத்தி நடவடிக்கைகளை நடைமுறைப்படுத்துதல் என குறிப்பிடுகின்றது. ஆனால் இது ஏற்கனவே அரசியலமைப்பின் 9 ஆம் அட்டவணையில் முதலாவது நிரலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள மாகாணங்களுக்கான பொருளாதார திட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்துதல் மற்றும் கிராமிய அபிவிருத்தி எனும் அதிகாரங்களை பறிப்பதாகவே அமைகின்றது. அதேபோன்று திவிநெகும் சட்டத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பிரிவு 4(சீ) ஒவ்வொரு நபர் சார்பாகவும் உணவு பாதுகாப்பினை உறுதிப்படுத்துதல் எனும் அதிகாரத்தை குறித்த அமைச்சரவைக்கு வழங்குகின்றது. ஆனால் இது ஏற்கனவே அரசியலமைப்பின் 9 வது அட்டவணையின் முதலாவது நிரலில் 16 வது விடயமாக மாகாணத்துக்குள் உணவு வழங்கல் மற்றும் விநியோகித்தல் என குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

இச்சட்டம் அதிகாரப் பகிர்வு தொடர்பான விடயத்தில் மட்டும் முரண்பாடுகளை கொண்டிருக்கவில்லை. மாறாக நிதி தொடர்பான செயற்பாடுகளிலும் மித மிஞ்சிய அதிகாரத்தினைக்கொண்டு காணப்படுகின்றது. இச்சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது முதல் இத்திட்டம் அதிகமான நிதியினை ஒரு தனிநபரிடம் கையளித்துள்ளது என எதிர்கட்சித் தலைவர் உட்பட ஏனைய கட்சிகளும் குற்றம் சாட்டின. அத்துடன் இப்பாரிய நிதி தொடர்பில் இரகசியத்தன்மை பேணப்பட வேண்டும் என திவிநெகும் சட்டத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறாக இத்திட்டத்தில் நிதி மோசடிகள் நடப்பதற்கான சாத்தியக்கூறுகள் அதிகம் காணப்படுகின்றன. மேலும் இச்செயற்பாடுகளை முன்னெடுத்து செல்லும் போது அதிகமான ஊழல்கள் நடக்கின்றன. இது தொடர்பான குற்றச்சாட்டுக்கள் ஒவ்வொரு மட்டத்திலும் காணப்படுகின்றன. குறிப்பாக பயனாளிகளை தெரிவு செய்யும் சந்தர்ப்பத்திலும், அவர்களது வளங்களை பகிர்ந்து கொடுக்கும் சந்தர்ப்பத்திலும் சேவையில் அமர்த்தப்பட்டிருக்கும் அரச ஊழியர்கள் தமக்கு தேவையானவர்கள் மற்றும் உறவினர்களுக்கு சலுகைகளை

கொடுக்கின்றனர். இதனால் நடைமுறையில் சிறப்பான சில அம்சங்களை கொண்டுள்ள இத்திட்டம் ஒழுங்கான முறையில் செயற்பட தவறுகின்றது. அது நேரடியாக இத்திட்டத்தின் மூலம் எதிர்பார்க்கப்படும் நன்மைகளை தாக்கும். மேலும் ஊழல், மோசடி என்பவற்றுடன் ஒரு குடும்பத்தை மையமாக கொண்ட அதிகாரத்துவத்தின் போக்கு, எதேச்சையதிகாரப் போக்கு, இராணுவமையமாக்கல் என்பன இத்திட்டத்தின் சிறப்பான செயற்பாடுகளை குழப்பும் எனலாம். மேற்காட்டப்பட்டவாறு இவ் திவிநெகும் திட்டம் அதிகாரப் பகிர்வு தொடர்பான விடயத்தில் இனப்பிரச்சினை தீர்வுக்கு பாதகமான மற்றும் சாதகமான பல அம்சங்களை கொண்டு காணப்படுகின்றது.

பதின்முன்றாம் சீர்திருத்த சட்டத்தின் மூலமாக கொண்டுவரப்பட்ட சில அதிகாரங்களை பறிக்கும் செயலில் அரசாங்கம் ஈடுபட்டுள்ளது. இத்திட்டம் வறுமை ஒழிப்பு திட்டம் என்ற கண்ணோட்டத்தில் பார்க்கும் பொழுது, குறிப்பிட்டுக் கூறக்கூடிய அளவுக்கு ஒரு முக்கியத்துவமுடையதே. ஆனால் இத்திட்டம் அதிகார மையப்படுத்தலை மேற்கொண்டுள்ளதினால், இனப்பிரச்சினை தீர்வு தொடர்பில் பேசும்பொழுது, பலத்த ஏமாற்றத்தினையே ஏற்படுத்தும். இன்னொரு வகையில் இச்சட்டம் சிறப்பாக நடைமுறையில் இருக்குமானால் மக்களின் பொருளாதாரத் தேவைகளை சிறப்பாக நிவர்த்தி செய்து சமாதானத்திற்கு வழிவகுக்கும்.

BIBLIOGRAPHY

1. Bastian Sunil,(2007), Politics of Foreign Aid in Sri Lanka:Promoting Markets and Supporting Peace, (Colombo), International Studies for Ethnic Studies(ICES)
2. Divineguma Act No 01 of 2013
3. Jayantha dhanapala, divineguma bill has negative impact on reconciliation, the island.lk, jan-04, 2013. 8.33 p.m
4. Laksiri Fernando, what's wrong with the divineguma bill? (Asian tribune.com) thu,2012,10,18
5. கருணாரத்ன W.M, (2011), வீட்டத்தோட்ட விவசாயம் (திவிநெகும்), (கொழும்பு), இலங்கை மத்திய வங்கி வெளியீடு.
6. கீதபொன்கலன்ஞ.ஐஇ (2005),மோதல் தீர்வும் சமாதான செயன்முறைகளும், (கொழும்பு) ஐக்கிய நாடுகள் அபிவிருத்தி செயற்றிட்டம்.

7. சிவசேகரன்.சி, (2009), இலங்கை: தேசிய இனப்பிரச்சினையும் அதற்கான தேடல்களும், (சென்னை), கீழைக்காற்று
8. லயனல் குருகே, (2008), இலங்கையின் அதிகாரப்பகிர்வு யோசனைகள் மற்றும் உடன்பாடுகள் 1926-2008, (கொழும்பு), மாற்றுக் கொள்கைக்கான நிலையம்.
9. லயனல் குருகே, (2004), இலங்கையின் தேசிய இனத்துவ பிரச்சினைகளும் அதற்கான தீர்வுகளும், (கொழும்பு), மாற்றுக் கொள்கைக்கான நிலையம்.
10. திவிநெகும் மூலம் நாட்டின் ஒழுங்கினை நோக்கி, திவிநெகும் சுற்றுநிருபம் - 2/2012, இலங்கை மத்திய வங்கி வெளியீடு.

Presentation

1. H.R.M. Jayathilake Herath, National Program on Establishment of 2.5 million household Economic Units, Minister of Economic Development.

இலங்கையில் பெண்கள் கல்வியில் பாரபட்சம்: ஒரு கண்ணோட்டம்

ரா. பிரமீளா,
இடைநிலையாண்டு,
இலங்கைச் சட்டக்கல்லூரி.

பிரபஞ்சத்தில் உள்ள சமூக விலங்கான மனிதனின் இருப்பை உறுதி செய்வதற்கும், மனிதனுக்கு சமூக அங்கீகாரத்தைப் பெறுவதற்குமான ஓர் ஊடகமாகவே உரிமைகள் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டு உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இன்றைய காலகட்டத்தில் மனித உரிமைகள் என்பவை உலக நாடுகளுக்கே ஒரு சவாலாக இருக்கின்றவேளை ஒவ்வொரு சமூகமும் பல்வேறு வேறுபாடுகள் மத்தியில் உரிமைகளால் பாதுகாக்கப்படுகின்றனவா? என்ற கேள்வியும் எழுகின்றது. இருந்தாலும் சர்வதேச அரங்கில் குறித்த சதவீதத்திற்காவது உரிமைகளுக்குரிய தரப்பினர்கள் உறுதிப்படுத்திய முறையில் பாதுகாப்பளிக்கின்றனர் என அவதானிக்கக் கூடியதாகவுள்ளது. மக்கள் மத்தியில் சிறப்பான சலுகைகளையும் கண்ணோட்டத்தையும் கொண்ட பெண்கள், சிறுவர்கள் தொடர்பான உரிமைகள் மீது அதிக கவனத்தை நாடுகள் செலுத்தி வருகின்றன என்பது கண்கூடு.

ஐ.நா மனித உரிமைகள் பிரகடனத்தையும், பெண்களுக்கெதிரான சகல விதமான பாரபட்சங்களுக்கும் எதிரான பிரகடனத்தையும் பல நாடுகள் ஏற்று அங்கீகரித்துள்ள நிலையிலும், நடைமுறையில் அவை எந்தளவு தூரம் பின்பற்றப்படுகின்றன என்பது தொடர்ந்தும் கேள்விக்குறியாகவே உள்ளது. ஏனெனில் பல்வேறு நாடுகளிலும் பெண்கள் மீதான பாரபட்சம் என்பது தொடர்ந்த வண்ணமே உள்ள நிலையில், இவை கலாசார, சமூக அமைப்பு முறை, குடும்பம் என்ற பல்வேறு காரணங்களைக் காட்டி நியாயப்படுத்துகின்றன.

அந்தவகையில் மனித இனம் என்பதற்கு அப்பால் ஆண் - பெண் என்ற பாகுபாடு மனித இனம் தோன்றிய காலத்திலிருந்தே பார்க்கப்பட்டு வருகிறது. காலத்திற்குக் காலம் வித்தியாசப்பட்டாலும் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்குமான வேறுபாடு தொடர்ந்தும் பேணப்பட்டு வருகிறது. இவ் ஆண், பெண் பால்நிலை சமத்துவம் இன்மை என்பது உள்ளூர் மட்டங்களிலும், சமவாயங்களிலும், பிரகடனங்களிலும் சர்வதேச சட்டத்திலான பெண்கள் உரிமைகள் தொடர்பிலான சாசனங்களிலும் முதன்மைப்படுத்தப்பட்டுள்ள நிலையில் இலங்கையிலும் இவ் விடயம் தொடர்பில் தொடர்ச்சியான அமுலாக்கம் இடம்பெற்று வருகின்றது.

பெண்களுக்கெதிரான எல்லா வகையிலான பாரபட்சம் காட்டுதல்களை இல்லாது ஒழிப்பது பற்றிய சமவாயம், ஐ.நாவின் பொது மாநாட்டில் 1979 இல் நிறைவேற்றப்பட்டது. பெண்களது மனித உரிமைகள் சம்பந்தப்பட்ட சட்ட முறைமையாக வலுவிலுள்ள மிகவும் சுருக்கமான உடன்படிக்கை ஒன்றாகிய சிடோ (CEDAW) 1981 செப்டெம்பர் மாதம் 3 ஆம் திகதி அமுலுக்கு வந்தது. பெண்களுக்கு எதிரான சர்வதேச உரித்துடைமைச் சட்டமொன்றாக அழைக்கப்படுகின்ற இச்சமவாயத்தில் பெண்களுக்கும், ஆண்களுக்கும் இடையே சமத்துவத்தை ஏற்படுத்துவதற்கான சர்வதேசரீதியில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட கோட்பாடுகள் மற்றும் தரக்கட்டளைகள் தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளன.

முன்னுரை மற்றும் 30 பிரிவுகளைக் கொண்டுள்ள இச்சமவாயத்தில் பெண்கள் தொடர்பாக சமூகத்தில் காணப்படும் வேறுபாடுகளை இல்லாதொழிப்பதற்கான பல சட்ட ரீதியான வழிமுறைகளை சர்வதேச ரீதியாக அங்கீகரித்துள்ளது. அதன் முதலாம் இலக்கப் பிரிவின்படி பெண்களுக்கெதிரான வேறுபாடு என்பது ஆண்கள் மற்றும் பெண்களுக்குரிய சமத்துவ அடிப்படையில் அரசியல், பொருளாதார, சமுதாய, கலாசார, குடியியல் அல்லது வேறேதேனும் துறையொன்றுக்குரிய மனித உரிமைகள் மற்றும் அடிப்படைச் சுதந்திரத்தைப் புரிந்துகொள்வதற்கும் உபயோகிப்பதற்கும் விவாகமான, விவாகமாகாத எந்தவொரு நிலைமையின் கீழும் பெண்ணாக உள்ளார். என்ற காரணத்தினால் அவளுக்கு தடை செய்கின்ற அல்லது இழக்கச் செய்கின்ற எந்தவொரு பாரபட்சம் காட்டுதலும் தடை செய்வித்தலொன்றாகும்.

உலகின் வளர்முக நாடுகளுடன் ஒப்பிட்டு நோக்குகின்ற போது இலங்கைப் பெண்களின் கல்விநிலை மேலும் முன்னேற்றமடைய வேண்டிய ஒரு நிலையில் காணப்படுகின்றது என்பதைத் தெளிவாகக் கண்டுகொள்ள முடியும். பெண் கல்வி முன்னேற்றம் தொடர்பான அங்கீகாரமானது உள்நாட்டிலும், சர்வதேச மட்டத்திலும் வழங்கப்பட்டமை நோக்கத்தக்கது. அந்தவகையில் பெண்களுக்கு எதிரான எல்லா வகையான பாரபட்சங்களைக் காட்டுதலை இல்லாதொழிப்பதற்கான சமவாயத்தின் உறுப்புரை 10 ஆனது கல்வித் துறையில் ஆண்களைப் போன்றே பெண்களுக்கும் சமவரிமை கிடைக்கவேண்டும் என்பதைக் கூறுகின்றது. பெண் கல்விக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் நோக்கில் இப் பத்தாவது உறுப்புரை அமைந்துள்ளமை கவனத்திற்கொள்ள வேண்டிய விடயமாகும். இவ் விடயமானது மனிதவரிமைகள் பிரகடனத்திலும் உள்ளடக்கப்பட்ட விடயமாகும்.

இலங்கையில் பெண்களுக்கான கல்வி வாய்ப்புக்கள், பால்நிலைச் சமத்துவத்தினையும், நியாயத் தன்மையினையும் பேணும் வகையில் அமைந்துள்ளனவா என ஆராய்ந்து பார்த்தல் அவசியமானதாகும். அந்தவகையில் இலங்கையில் பெண்களுக்கென தனியான பாடசாலைகள் ஆங்கிலேயர் காலத்தில் அமைக்கப்பட்ட போதும் அவற்றின் அனுசூலங்களையும் மத்தியதர வகுப்புப் பெண்களே பெற்றுக்கொண்டனர். எனினும் ஆண்களுக்கென அமைக்கப்பட்ட கல்லூரிகளுடன் ஒப்பிடும்போது இவை வளம் குன்றிய நிலையிலேயே காணப்பட்டன.

சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் ஏற்பட்ட கல்வி நிலையை நோக்கும் போது பெண்களின் எழுத்தறிவு வீதம் வளர்ச்சியடைந்து சென்றாலும் அந்த வளர்ச்சி குடும்ப ஆற்றுகைகளுக்கே அனுசூலமாக அமைந்தது. பாடசாலைகளிலே பெண்களின் கல்வி அடைவு மேம்பாடுகளைத் தமக்குரிய ஒரு பயமுறுத்தலாகவே ஆண்கள் கருதும் நிலை காணப்பட்டது. இப் பெண்களின் எழுத்தறிவு வீதம் அதிகரித்தாலும் பெண்களின் ஆற்றல் தொடர்பாக நிலைபேறு கொண்டிருந்த எதிர்மறைக் கருத்துக்களின் எச்ச விளைவுகள் தொடர்ந்த வண்ணம் உள்ளன. எனவே இவ்வகையில் பெண்களுக்கான பாரபட்சம் என்பது கல்வியில் மேற்கூறப்பட்ட நிலையிலேயே காணப்பட்டது எனலாம்.

ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் இடையே ஆபத்து விளிம்பில் வேறுபாடுகள் காணப்பட்டன. உடற்காரணிகள், சமூகக் காரணிகள், கற்றல் கற்பித்தல் காரணிகள் முதலியவை எதிர்மறையாக அமையும் போது மாணவர்கள் ஆபத்து விளிம்பிற்குத் தள்ளப்படுகின்றனர். உடற்குறைபாடு உள்ள ஆண்கள் கற்பதற்கு தரப்படுகின்ற உந்துதல்கள், அதே நிலையிலுள்ள பெண்களுக்குத் தரப்படுவதில்லை. உடற்குறைபாடு கொண்ட வறிய பெண்கள் பாடசாலைக் கல்வியை இழந்தவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். கற்றலிலும், அடைவுகளிலும் பின்னடைவுகள் ஏற்படுமிடத்து பெண்களின் கல்வி இயல்பாகவே இடைநிறுத்தப்படுகின்ற குடும்பச் சூழல் காணப்பட்டது. குடும்பம் ஒன்றில் வறியநிலை காணப்படும் போது பெண்களின் கல்வி தடைப்படுவதை நாம் இங்கு தெளிவாக நோக்கலாம்.

இன்றும் இலங்கையில் பெருந்தோட்டத்துறைப் பெண்களின் கல்வியில் பெரும் பாரபட்சமே காட்டப்பட்டு வருகின்றது. பெருந்தோட்ட முகாமைத்துவத்தின் உயர் மட்டத்திலும், இடைநிலை மட்டத்திலும் ஆண்களே இடம்பெற்றனர். பெருந்தோட்டத்துறைக் கங்காணிமார் 2% ஆன பாடசாலை அமைப்பையே ஆரம்பத்தில் ஏற்படுத்தினர். இங்கு கங்காணிமார், எழுதுவினைஞர்கள் மற்றும் மேற்பார்வையாளர் முதலியோரின் ஆண்பிள்ளைகள் தமது தந்தையாரின் தொழில்களைப் பின்தொடர்ந்து பெற்றுக்கொள்வதற்குரிய அறிவுக் கையளிப்பு இங்கு இடம்பெற்றது. இச் சமூகத்திலும் பெண்களின் கல்வி நிலை பாதிக்கப்படுகின்றது. இவ்வாறான புறக்கணிப்புக்கள் இன்றும் மலையகச் சமூகங்களின் மத்தியில் தொடர்ந்தவண்ணம் உள்ளன.

பெருந்தோட்டத் துறையின் கல்வி நிலையின் பாரபட்சத் தன்மையானது படிப்படியான முன்னேற்றம் ஏற்பட்டு வருகின்றதாயினும் இலங்கையில் ஏனைய புலங்களோடு ஒப்பிடும்போது பின்னடைவுகள் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். பட்டப் படிப்புக்கள், பின்பட்டப் படிப்புக்கள் முதலிய துறைகளிலே பெருந்தோட்டத் தொழிலாளி வர்க்கப் பெண்களைப் மேல் உயர்த்துவதற்குரிய ஒன்றிணைந்த கட்டமைப்பு வசதிகளின் தேவைகள் இன்று உணரப்படுகின்றன. தொழிலாளர்களின் பொருளாதார எல்லை நிலையில் வாழ்வதும், பெண்கள் குடும்பச் சமையைத் தாங்குவோராய் இருத்தலும், பெண்களின் உயர் கல்வி முன்னெடுப்புகளைப் பாதிப்படையச் செய்கின்றன.

பாடசாலைச் செயல்முறைக்குச் சமாந்தரமாக இன்று வளர்ச்சி பெற்றுவரும் பிரத்தியேக கல்வி நிலைகளிலே கற்றல், பல்கலைக்கழக நுழைவுப் போட்டிக்குரிய தவிர்க்க முடியாத தேவையாக மாறி வருகிறது. ஏழ்மை நிலையிலும் பொருளாதார எல்லை நிலையிலுமுள்ள பெருந்தோட்டத்துறைப் பெண் மாணவிகளுக்குத் தரம் மிக்க பிரத்தியேகக் கல்வியைப் பெற்றுக்கொள்ளல் ஒப்பீட்டளவில் கடினமாகவே உள்ளது.

தென்னாசிய நாடுகள் மத்தியில் இலங்கை மக்களின் எழுத்தறிவு மட்டம் (91.8%) மிகவும் உயர்வானது. ஆயினும் எழுத்தறிவு மட்டத்தில் இடரீதியாக பாலடிப்படையில் வேறுபாடுகள் உள்ளன. இலங்கையில் குடிசன மதிப்புப் புள்ளி விபரங்களின் படி ஆண்களின்

எழுத்தறிவு மட்டம் 94.3% ஆகவும் பெண்களின் எழுத்தறிவு வீதம் 89.4% ஆகவும் உள்ளது. இடரீதியாகப் பார்க்கும்போது நகரப் பிரதேசங்களின் எழுத்தறிவு (ஆண்கள் 96.1%, பெண்கள் 93%) கிராமப்புறங்களிலும் பார்க்க (ஆண்கள் 92% , பெண்கள் 90.4%) கூடுதலாகவே உள்ளது. பெருந்தோட்டத்துறையில் உள்ள பிரதேசங்களில் எழுத்தறிவு ஒப்பீட்டளவில் குறைவாக உள்ளது (ஆண்கள் 87.2%, பெண்கள் 47.3%). எனவே இப்புள்ளிவிபரத்தை நோக்கும்போது ஆண்களை விடப் பெண்கள் கல்வியில் உள்ள பாரபட்சத்தை வெளிப்படையாகக் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

மேலும் 1993 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 3 ஆம் திகதி அரசாங்கத்தினால் இலங்கைப் பெண்கள் சமவாயம் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. இச் சமவாயம் என்பது பெண்களுக்கெதிரான எல்லா வகையான வேறுபாடுகளையும் இல்லாதொழித்ததோடு பெண்களுக்கான தீர்மானங்களை எடுக்கும் துறைகள், செயற்பாடு, அரசாங்கத்தின் பொறுப்பை வெளிப்படுத்தும் பெண்கள் உரிமைகள், அரசாங்கக் கொள்கை என்பன பற்றிய வெளியீடாகும். இச் சமவாயத்திலும் கல்வி மற்றும் ஆண், பெண் தன்மையின் காரணமாகக் கல்வியில் ஏற்படும் முரண்பாடுகள் பற்றியும் குறிப்பிட்டுள்ளது.

அத்துடன் வீட்டில் ஆரம்பித்து ஒவ்வொரு கல்வி மட்டத்திலும் வலுப்படுத்தப்படும் சமூகமயமாதல் பால்நிலைப்படுத்தப்பட்ட நடவடிக்கைமுறை மூலம் நிர்ணயிக்கப்படும் போக்கைக் கொண்ட தொழில் தெரிவுகளான பொறியியல், தொழில்நுட்பவியல் காணப்பட்ட போதும் பல பெண் பட்டதாரி மாணவர்களிடையே பால்நிலைச் சரித்திரத்தின் மரபுமுறை சார்ந்த பல்கலைக்கழகக் கல்வி மாற்றவில்லை என அண்மைக்கால ஆய்வு ஒன்று குறிப்பிடுகின்றது. இவ்வாறான காரணிகளால் தொழில்முறை சார்ந்த விடயங்களில் பெண்களின் பங்குபற்றுகை குறைவாக உள்ளமையைக் குறிப்பிடலாம்.

பெண்கள் கல்வியில் சமத்துவத்தைப் பேணுவதற்குச் சில சீபாரசுகள்

“பெண் புத்தி பின் புத்தி” என்ற பழமொழிக்கு மாறாகப் பெண்ணின் தனித்துவத்திற்கான முதலாவது திறவுகோலாகக் கல்வியைக் குறிப்பிடலாம். ஆணுக்கும், பெண்ணுக்கும் சீடோவில் குறிப்பிட்டுள்ளபடி சரிநிகரான கல்விவாய்ப்பு வழங்கப்படும் எனின் பெண் தன் தாழ் நிலையை உணர்ந்துகொள்ளவும், மாற்று வழிகளைப் பிரயோகிக்கவும் முடியும். எமது மண்ணில் பெண்ணடிமை நிலைமாறி அவர்களின் கல்வியில் மாற்றம் ஏற்படும் போது ஆண், பெண் சமத்துவம் தரணியில் மேலோங்கும்.

ஆண்களுக்கு கல்வி கற்பதில் என்னென்ன வசதிகளும் வாய்ப்புக்களும் இருக்கின்றனவோ அவற்றிற்கு நிகராக பெண்களுக்குக் கல்வி கற்பதற்குரிய அனைத்து வசதிகளையும் ஏற்படுத்தித் தருவதே பெண் கல்வியாகும். ஒரு நாட்டின் முன்னேற்றத்தில் பெண் கல்வி முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது. ஓர் ஆண் கல்வி கற்பதனால் அது அவருக்கு மட்டுமே பயன்படுகிறது. ஆனால் பெண் கல்வி கற்கும் போது அவளைச் சார்ந்த சமூகமே கல்வியின் பயனைப் பெற்றுக்கொள்ளும் சூழ்நிலை உருவாக்கப்படுகின்றது.

மேலும் வழங்கப்படும் கல்வியை அரசு, பால் வேறுபாடு இன்றி ஆண், பெண் இரு பாலருக்கும் இச் சமவாய்ப்பு என்பது ஆரம்பக் கல்வி, இரண்டாம் தர, மூன்றாம் தர நிலைகளில் உறுதிப்படுத்தப்பட வேண்டும். 1996 ஆம் ஆண்டு சமவாயத்திற்கு அமைய ஆரம்பக் கல்வியானது கட்டாயமாக்கப்பட வேண்டும். அதாவது இலங்கையில் 14 வயது வரையான கல்வி கட்டாயக் கல்வியாகப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இரண்டாம் தரக் கல்வியானது தொழில்நுட்பம் மற்றும் தொழிற்பயிற்சி என்பவற்றைக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும் என்பதோடு ஆண், பெண் இரு பாலரையும் சமத்துவமாகச் சென்றடையவேண்டும். பெண்களுக்கான கல்வி உரிமை அங்கீகரித்துள்ள அரசு அவற்றினை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான திட்டங்களை வகுக்கும் பொழுது பெண்களின் பாடசாலை இடைவிலகல் தொடர்பான விடயங்களைக் கவனத்திற்கொள்ளல் வேண்டும். அத்தோடு வறுமை, பாதுகாப்பான சூழல் இன்மை, பெற்றோரால் கைவிடப்படல், பாலியல் ரீதியான பாதிப்பு, சமூகத்தில் பொருளாதார அந்தஸ்து என்பவற்றால் கல்வியைத் தொடரமுடியாத பெண் பிள்ளைகளின் நிலைமைகளைக் கவனத்தில் கொள்ளப்பட்டு சமமான கல்விவாய்ப்பைப் பெண்களுக்கு வழங்கி எதிர்காலத் திட்டமிடலில் உள்வாங்க வேண்டும். 1966 ஆம் ஆண்டு பொருளாதார, சமூக உரிமைகளுக்கான சமவாயம் அரசு, கல்விக்கான உரிமையை உத்தரவாதப்படுத்தி படிப்படியான நடவடிக்கைகளை எடுக்கவேண்டும் எனக் கூறுகின்றது.

பெண்களுக்கெதிரான பாகுபாடுகளை இல்லாதொழிப்பதற்கான சமவாயத்தின் 48 ஆவது குழு ஒன்றுகூடல் 2011 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 27 ஆம் திகதி வெருஸ்சில் நடைபெற்றது. இலங்கையைச் சேர்ந்த அரசு சார்பற்ற அமைப்பொன்று, யுத்தத்தால் பாதிக்கப்பட்ட பெண்களின் கல்வி நிலைமை தொடர்பில் கவனம் செலுத்தப்பட வேண்டும் எனக் கூறியது.

எவ்வாறாயினும் கல்விக்கான உரிமையில் சமவாய்ப்பைப் பெறுவதில் ஏற்படும் தடைகளை நிவர்த்தி செய்வதற்கு நிர்வாக ரீதியான நடவடிக்கைகள் எடுப்பது அவசியமாகும். பத்திரிகைகளை வாசித்தல் போன்ற செயற்பாடுகள் மூலம் பெண்கள் தமது அறிவை வளர்த்துக்கொள்ளல் வேண்டும். பெண்கள் தம் சட்ட உரிமையைப் பெற தாமே முன்னின்று தம்மைத் தாழ்வாக நோக்காது ஆண்களுக்கு நிகராகக் கல்வியில் சமத்துவமான தன்மையைப் பெற முயற்சிக்க வேண்டும்.

கல்வியறிவின்மையை ஒழிப்பதற்கான போராட்டத்தில் இதுவரை காலமும் காணப்பட்டிருக்கும் முன்னேற்றத்தை கவனத்திற்கொண்டு பெண்கள் கல்வி அறிவை மேம்படுத்தி சமூகத்தில் பாரபட்சமான தன்மையை இல்லாது ஒழிக்க வேண்டியது இன்றைய உலகின் கட்டாய தேவைப்பாடாக உள்ளது.

எனவே ஆணுக்கும், பெண்ணுக்கும் கல்வியின் சரிநிகரான சந்தர்ப்பத்தை வழங்கி “ஆணும் பெண்ணும் சரிநிகர்” எனக் காண்போம் என்ற பாரதியின் கூற்றை உறுதிப்படுத்துவோம்.

சமூக வலைத்தளங்களும் இளம் தலைமுறையினரும்

யோ. தீப்கா,
இடைநிலையாண்டு,
இலங்கைச் சட்டக்கல்லூரி.

அவசரகதியும் இயந்திரயுகமுமாக சுழன்றுகொண்டிருக்கும் இன்றைய நவநாகரிக உலகில் அன்றாட வாழ்நாளில் தவிர்க்கமுடியாத அங்கமாக சமூக வலைத்தளங்கள் விளங்குகின்றன. இணைய யுகத்தின் அதீத வளர்ச்சியின் மைல்கற்களாக விளங்கும் சமூக வலைத்தளங்கள் சமூக ஒருமைப்பாட்டை மேம்படுத்தவும், சமூக இணக்கத்தை வளர்க்கவும் தொடங்கப்பட்டவையாகும். எட்டுத்திக்கையும் தன்னுள் அடக்கி எல்லோரையும் தன் ஆதிக்கத்திற்குள் வைத்திருக்கும் இச்சமூக வலைத்தளங்கள் இன்றைய தலைமுறையினர் மீது பல வழிகளில் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன. இத்தளங்கள் உருவாக்கப்பட்ட நன்மை பற்றி அறிந்துகொண்டு அதனைப் பயன்படுத்துபவர்கள் சாதகமான பலன்களை அனுபவிக்கும் அதேவேளை, அதுபற்றிய அடிப்படையைக் கூட அறிந்துகொள்ளாமல் பயன்படுத்துபவர்களின் கதி ஆழம் அறியாமல் காலை விட்டது போலத்தான். எனவே இன்றைய இளம் தலைமுறையினரை சமூக வலைத்தளங்கள் எவ்வாறு பாதிக்கின்றது என்பதை அறிந்துகொள்வது அவசியமாகின்றது.

சமூகத்தளங்கள் என்பவை இணையம் மூலம் பல்வேறு சமூகத்தினரை ஒன்றிணைக்கும் அதேவேளை ஒவ்வொருவரும் தம்முடைய கருத்துக்கள், செயற்பாடுகள், நிகழ்வுகள், இலக்கு, நோக்கம் எனத் தம்முடைய உணர்வுகளை மிக இலகுவாக சமூக வலைத்தளங்களினூடாகப் பகிர்ந்துகொள்ள முடியும். Facebook, twitter, wikipedia போன்றவை தற்பொழுது மிகவும் பிரபலமான சமூக வலைத்தளங்களாகக் காணப்படுகின்றன.

Facebook

இதன் மூலம் யாராயினும் தங்களுடைய கணக்கைத் தங்கள் சுயவிபரத்தைக் கொடுத்து இணைந்துகொள்ள முடியும். தங்களுடைய புகைப்படங்களை மற்றும் அவர்களின் உணர்வுகள், திறமைகள், கருத்துக்கள் என அனைத்தையும் மற்றவர்களுடன் இலகுவாகப் பகிர்ந்துகொள்ள முடியும். இதில் தமக்கான பக்கங்களை உருவாக்க முடியும். இதன் மூலம் வர்த்தக விளம்பரங்கள், மற்றும் தங்களுடைய திறமைகளையும் எளிதாக மற்றவர்களுக்குத் தெரியப்படுத்த முடியும். முன்னர் ஒருவரினுடைய திறமைகள் மக்களைச் சென்றடைவதற்குள் அவருடைய ஆயுட்காலமே முடிந்து விடுகின்றது. எனினும் தற்பொழுது முகப்புத்தகம் மூலம் ஒரு நிமிடத்தில் ஒருவனுடைய திறமைகள் உலகெங்கும் உள்ள மக்களைச் சென்றடைகின்றது. தமது தேவைகளையும், விருப்பங்களையும் எங்கிருந்தாலும் உடனே செய்து முடிக்கக் கூடியதாக உள்ளது.

நம் அருகாமை வீட்டில் இருப்பவர்களையே யாரென்று தெரியாது ஓடிக் கொண்டிருக்கும் இவ் அவசரமான உலகில் எந்த மூலையில் நம் சொந்தங்கள் இருந்தாலும் இம் முகப்புத்தகம் மூலம் இலகுவாகத் தொடர்புகொள்ளக் கூடியதாக உள்ளது. இதன் மூலம்

தொலைந்த சொந்தங்களை இலகுவாகக் கண்டுபிடிக்கவும் முடியும். வேரா செஸ்ட்ரீறியை சேர்ந்த தாயார் ஒருவர் 19 வருடங்களுக்கு முன்னர் தன்னால் தத்துக்கொடுக்கப்பட்ட மகளை முகப்புத்தகத்தின் மூலம் தேடிக் கண்டுபிடித்துள்ளார். அதேபோல், அமெரிக்கப் பெண்ணொருவர் முகப்புத்தகத்தின் மூலம் தனது தேடுதலை மேற்கொண்டு தனது சொந்த தாயை 27 வருடங்களின் பின் கண்டுபிடித்த சம்பவம் இடம்பெற்றது.

தற்பொழுது பல திருமணங்கள் கூட முகப்புத்தகத்திலேயே நிச்சயிக்கப்படுகின்றன. அத்துடன் நின்றுவிடாது ஒரு பெண்ணின் அல்லது அவர்களின் குணங்களை, இரசனைகளை, விருப்பங்களை மற்றும் உணர்வுகளை அதைக் கொண்டே தீர்மானித்து விடுகின்றார்கள். இருப்பினும் முகப்புத்தகம் மூலம் உரையாடும் பொழுது எப்பொழுதும் அவர்களுடைய முகத்தை நாம் பார்க்க முடியாது. அதனால் போலிக் கணக்குகள் மூலம் அறிமுகமாகி காதல் வலையில் சிக்கி தங்கள் வாழ்க்கையை அழித்துக் கொண்டவர்களின் எண்ணிக்கையும் அதிகம். உதாரணமாக ஒருவருடைய குணம் எவ்வாறு இருப்பினும் அவர் மற்றவர்களைக் கவர்வதற்காகப் போலியாக நடிக்கலாம். எனவே முகப்புத்தகத்தை மட்டும் வைத்து ஒருவரை எம்மால் எடை போட முடியாது என்பது மறுக்கப்படாத உண்மையே. அத்தோடு ஒரே நேரத்தில் பாடசாலை நண்பர்கள், பல்கலைக்கழக நண்பர்கள், வேலைத்தள நண்பர்கள் என எல்லோரையும் ஓரிடத்தில் இணைக்கும் பெரும் சக்தியாக இந்த முகப்புத்தகம் விளங்குகிறது.

இவ்வாறு இதன் நன்மைகளைக் கூறிக்கொண்டே போனாலும் நியூட்டனின் 3ம் விதிக்கேற்றாற் போல் அதற்குச் சமனான எதிர் விளைவுகளையும் கொண்டு காணப்படுகின்றது.

Twitter

இதில் எங்களுக்கான கணக்குகளை ஆரம்பிப்பதன் மூலம் உலகில் எங்குள்ளவர்களுடைய கருத்துக்கள், புகைப்படங்கள் என யாவற்றையும் தெரிந்துகொள்ளமுடியும். முக்கியமாக நமக்குப் பிடித்த பிரபலங்களையும், அவர்களின் வாழ்க்கையின் முக்கியமான நிகழ்வுகளையும் இலகுவாக அறிந்துகொள்ளக் கூடியதாக இருக்கின்றது. இங்கு யாராவது ஒரு கருத்தைக் கூறும் போது அது உலகத்தவர் அனைவராலும் பேசப்படக் கூடியதாக உள்ளது. அத்துடன் பெரும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தக் கூடிய அளவு இது மக்களிடையே பிரபலமாகியுள்ளது.

Wikipedia

இதன் மூலம் எப்பிரபலங்களின் சுயவிபரத்தையும் அறிந்துகொள்ள முடியும். அவர்களுடைய திறமைகள், அவர்கள் அடைந்த வெற்றிகள் என அனைத்தையும் தெரிந்துகொள்ளலாம். அத்துடன் இதில் கணக்கொன்றை ஆரம்பிப்பதன் மூலம் நமக்குத் தெரிந்த உண்மையான தகவல்களையும் பதிவேற்றம் செய்ய முடியும்.

இவ்வாறு இச் சமூகத் தளங்களின் நன்மைகளை அடுக்கிக்கொண்டே போகலாம். பல சமூக வலைத் தளங்கள் காணப்பட்டாலும் தற்பொழுது இலங்கையில் பெரிதும் பேசப்படுகின்ற சொல்லாகவும், சர்ச்சைக்குரிய தலைப்பாகவும் காணப்படுவது முகப்புத்தகம் (Face book) என்றால் அது மிகையாகாது.

ஒருபுறம் இணைய உலகம் நாளுக்கு நாள் புதிய மலர்ச்சியையும், பரிணாமத்தையும் கொண்டிருக்கும் அதேவேளை அதற்கு மாற்றாக ஏற்பட்டுவரும் எதிர் விளைவுகளையும் யாராலும் தடுக்க முடியாதுள்ளது. முகப்புத்தகம் இன்றைய இளையோரை வெகுவாகக் கவர்ந்து வருகின்றது. பெரும்பாலான இளைஞர்களின் அன்றாடத் தேவைகளின் ஒன்றாக மாறிவிட்டது. இலங்கையில் இணையத்தள பாவனை தொடர்பாக ஆய்வு செய்யும் இலங்கை ஆய்வு முன்னேற்ற நிறுவனத்தின் 2013ம் ஆண்டின் ஆய்வறிக்கையின்படி இலங்கையில் 13 இலட்சம் பேர் முகப்புத்தகப் பாவனையாளர்களாக உள்ளனர். இது இலங்கையின் சனத்தொகையின் 6.41% ஆகும். மொத்த இணையத்தளப் பாவனையாளர்கள் விகிதத்தில் 78.5% மொத்த சனத்தொகையில் 14% ஆனோர் இணையத்தளப் பாவனையாளர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். இங்கு குறிப்பிடத்தக்க விடயம் என்னவெனில் 18 - 24 வயதிற்குட்பட்ட பாவனையாளர்கள் 696,571 ஆகும். இதில் 68% ஆனோர் ஆண்கள் எனவும், 32% ஆனோர் பெண்கள் எனவும் இவ் ஆய்வறிக்கை குறிப்பிடுகின்றது. தினமும் முகப்புத்தகத்துடன் இணைந்திருப்பதற்கான ஒருவர் சராசரி 20 நிமிடங்கள் செலவு செய்கின்றார். அது மட்டுமல்லாது கணனி பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர் தினந்தி ஐயசேகர முகப்புத்தகம் தொடர்பாகப் பல்கலைக்கழக மாணவர்களிடையே இருக்கும் அபிப்பிராயங்கள், பிரச்சினைகள் குறித்துத் தயாரிக்கப்பட்ட செயற்றிட்டத்தின்படி 40% ஆன மாணவர்கள் தமது கையடக்கத் தொலைபேசி இலக்கம் உள்ளடங்கலாக சுயவிபரங்கள் அனைத்தையும் முகப்புத்தகத்தில் ஏனையோர் பார்வையிடும் வகையில் காட்சிப்படுத்தி இருக்கின்றார்கள். அதிலும் அவர்கள் அவ்வாறு தகவல் வழங்கியிருப்பது தாங்கள் அறியாமல் நடந்த விடயம் என்றும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அவ்வாறெனின் முகப்புத்தகத்தில் தனிப்பட்ட தகவல்களை எவ்வாறு பாதுகாப்பது என்ற விடயத்தை அவர்கள் அறியவில்லை என்றே கூறவேண்டியிருக்கின்றது.

இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் முகப்புத்தகம் சமூக வலைத்தளத்தில் சுய பாதுகாப்பினை உறுதிசெய்துகொள்ளும் வகையில் பாவனையாளர்கள் செயற்படுவதில்லை. குற்றச் செயல்கள் இடம் பெறுவதற்கு இது முக்கிய காரணமாக இருக்கின்றது. இலங்கையில் கடந்த 10 மாதங்களில் முகப்புத்தக சமூக வலைப்பின்னல் குற்றச்சாட்டுக் குறித்து 1100 முறைப்பாடுகள் இலங்கை கணனி அவசர கண்காணிப்புப் பிரிவுக்கு கிடைக்கப் பெற்றுள்ளதாக அதன் பேச்சாளர் தெரிவித்துள்ளார் இதில் முக்கியமாக பாவனையாளர்களின் கணக்குகள், அத்துமீறல், இரகசியக் குறியீடுகள் மாற்றப்படுதல் தொடர்பிலான குற்றச் செயல்கள் அதிகரிக்கப்பட்டிருப்பதாகப் பாதிக்கப்பட்டிருப்பதாக பலர் முறைப்பாடு செய்துள்ளதாகவும் கூறப்பட்டுள்ளது. தெரியாத நபர் ஒருவரை முகப் புத்தகத்தில் இணைக்கும் போது பல பிரச்சினைகள் ஏற்படுகின்றன. தவறான எண்ணங்களுடன் மற்றொருவரின் தனிப்பட்ட கணக்குகளுக்கு குறுந்தகவல் அனுப்புதல், நிர்வாண தோற்றமுடைய தோற்றங்களை உண்மை முகம் கொண்டோருக்குப் பொருத்தி புகைப்படமாக வெளியிடுதல், விலைமாதுக்கள் என சித்தரித்து யாவரும் பார்வையிடும் வகையில் புகைப்படங்களை வெளியிடுதல் உள்ளிட்ட பல்வேறு முறையற்ற செயற்பாடுகள் இலங்கையில் தொடர்ச்சியாக இடம்பெற்று வருகின்றது.

தற்கொலை மட்டுமன்றி கொலை, கொள்ளை, சிறுவர் துஷ்பிரயோகம் எனப் பல்வேறுபட்ட குற்றச் செயல்கள் நடந்தேறிக் கொண்டு இருப்பதாக இலங்கைப் பொலிஸ் பிரிவு கூறியுள்ளது. அத்தோடு போலியான பெயர், வயது மற்றும் புகைப்படங்களுடன் முகப்புத்தகக் கணக்குகளை ஆரம்பித்து அதன் மூலமாக சிறுவர்களைத் தொடர்புகொண்டு அவர்களைத் துஷ்பிரயோகம் செய்யும் வழிமுறைகளைப் பலர் மேற்கொண்டு வருகின்றனர். இவ்வாறான விடயங்களில் ஈடுபட்ட ஆறுபேரை தேசிய சிறுவர் பாதுகாப்பு அதிகாரசபையினர் அவர்களின் பாணியிலேயே சென்று கைது செய்துள்ளனர்.

இது மாத்திரமில்லாமல் முகப்புத்தகக் கணக்குகளின் கடவுச் சொல்லினைத் திருடுதல், ஒரே பெயரில் இன்னொரு கணக்கினை உருவாக்குதல், அவசியமற்ற தொகுப்புக்களை (links) ஏனையோருக்கு அனுப்புதல், தரவேற்றப்படும் புகைப்படங்களைத் தவறான முறையில் பயன்படுத்தல் உள்ளிட்ட பல்வேறு குற்றச் செயல்கள் நடந்தேறிக்கொண்டுதான் இருக்கின்றன.

சிறுவர் துஷ்பிரயோகத்திற்கு முற்படும் சுமார் 2000 இற்கும் அதிகமானோரின் தகவல்களையும் பெற்றுள்ளது. இவ்வாறு இணையத்தைப் பயன்படுத்தி 15 வயதிற்கும் குறைந்த சிறுமியை துஷ்பிரயோகம் செய்ய முயற்சித்ததாக பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர் ஒருவர் கைதுசெய்யப்பட்டுள்ளார். இவரைக் கண்டுபிடிக்க cyber watch என்னும் இணைய துஷ்பிரயோக தவிர்ப்புச் சட்டத்தின் கீழ் நடத்தப்பட்ட கண்காணிப்பின் பேரில் குறித்த பேராசிரியர் கைதுசெய்யப்பட்டார்.

எல்பிட்டிய பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த 19 வயது யுவதியின் தற்கொலை, குருநாகலில் 16 வயது பாடசாலை மாணவியின் தற்கொலை மற்றும் நுகேகொடை பிரதேசத்தில் வர்த்தகர் ஒருவரின் கொலை என முகப்புத்தகம் மூலம் நடைபெற்றுவரும் குற்றங்கள் பற்றி தினமும் பத்திரிகைகளில் படித்துக்கொண்டுதான் இருக்கின்றோம்.

முடிவுரை

தொழில்நுட்பத்தில் துரித வளர்ச்சியில் சென்றுகொண்டிருக்கும் இவ் உலகிற்கு ஈடுகொடுத்து மனிதனும் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் இவ் வேளையில் சில தீமைகளுக்காக முகப்புத்தகத்தை முற்று முழுதாக நாம் ஒதுக்கி வைத்துவிட முடியாது. கடவுச் சொற்களைக் கொடுக்கும் போது மற்றும் நம்முடைய தகவல்களை பரிமாறும் வேளைகளிலும், விழிப்புணர்வுடனும் ஒருவர் நம்மோடு வலைத்தளங்கள் மூலம் இணையும் போது அவர் உண்மையில் நமது நண்பரா இல்லை தெரிந்த ஒருவரா என ஒரு காலம் சிந்தித்து செயலாற்றுவோமாக இருந்தால் தேவையற்ற பிரச்சினைகளையும், குற்றங்களையும் நாம் தவிர்க்கலாம். இது முகப்புத்தகத்திற்கு மட்டுமல்ல ஏனைய சமூக வலைத்தளங்களுக்கும் பொருத்தமாக இருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

**இலங்கைச் சட்டக்கல்லூரி மட்டத்தில் நடாத்தப்பட்ட
ஆக்கத்திறன் போட்டிகளில் வெற்றிவாகை சூடியோர் - 2014**

கட்டுரையாக்கம்

- முதலாம் இடம் : தர்மஜா தர்மராஜா (Tharmaja Tharmarajah)
இரண்டாம் இடம் : புண்ணியராஜா கிரிசாந்தன் (Punniyarajah Kirishanthan)
மூன்றாம் இடம் : றொஷானி செந்தில்செல்வன் (Roshaniee Senthilselvan)

கவிதையாக்கம்

- முதலாம் இடம் : றொஷானி செந்தில்செல்வன் (Roshaniee Senthilselvan)
இரண்டாம் இடம் : தர்மஜா தர்மராஜா (Tharmaja Tharmarajah)
மூன்றாம் இடம் : இர்பியா செர்ரீப் (Irfiya Serif)

விவாதம்

- முதலாம் இடம் : றொஷானி செந்தில்செல்வன் (Roshaniee Senthilselvan)
இரண்டாம் இடம் : புண்ணியராஜா கிரிசாந்தன் (Punniyarajah Kirishanthan)
மூன்றாம் இடம் : சஸ்மிதா இரட்ணசிங்கம் (Sasmitha Ratnasingam)
தேவகி சண்முகலிங்கம் (Dhevagi Shanmugalingam)

வெற்றியாளர்கள் அனைவருக்கும் எமது வாழ்த்துக்களையும், பாராட்டுக்களையும்
தெரிவிப்பதில் பேருவகையடைகின்றோம்.

அமரர் திரு. ஜி. ஜி. குமார் பொன்னம்பலம் ஞாபகார்த்த தங்கப்பதக்கத்திற்கான பேச்சுப் போட்டி- 2014

“தோன்றின் புகழொடுதோன்றுக அ.:திலார்
தோன்றலின் தோன்றாமை நன்று.”

என்ற வள்ளுவப் பெருந்தகையின் வாக்கிற்கு சான்றாக வாழ்ந்த மாமனிதர் அமரர் திரு. ஜி. ஜி. குமார் பொன்னம்பலம் அவர்கள் இலங்கைச் சட்ட வரலாற்றிலும், தமிழர்தம் மனங்களிலும் தமக்கெனத் தனியிடம் ஒன்றைப் பெற்றுக்கொண்டவர். அவர்தம் நாமத்தில் சட்டக்கல்லூரியின் தமிழ் மாணவர்களின் பேச்சுத் திறனை வெளிக்கொணர்ந்து, அவர்களது ஆற்றலினை அங்கீகரிக்கும் வண்ணம் அமரர் திரு. ஜி. ஜி. குமார் பொன்னம்பலம் அவர்களின் ஞாபகார்த்தப் பேச்சுப் போட்டியானது இலங்கைச் சட்டக்கல்லூரி சட்டமாணவர் இந்து மகாசபையால் ஆண்டுதோறும் நடாத்தப்படுகின்றது.

அந்தவகையில் இவ் வருடத்திற்கான (2014) பேச்சுப் போட்டியில் வெற்றிவாகைச் சூடிய பேச்சாளர்களுக்கு எமது வாழ்த்துக்களையும், பாராட்டுக்களையும் தெரிவிப்பதில் பெருமித மடைகின்றோம்.

தங்கப்பதக்கம் குபேந்திரராஜா ஜெகசுதன் (Kupenthirarajah Jegasuthan)
வெள்ளிப்பதக்கம் தியாகநாதன் சுவஸ்திகா (Thiyaganathan Suwasthiga)
வெண்கலப்பதக்கம் புண்ணியராஜா கிரிசாந்தன் (PunniyarajahKirishanthan)

இப்போட்டிக்கான உதவிகளையும், ஒத்துழைப்பினையும் தொடர்ந்தும் வழங்கி வருகின்ற Dr. திருமதி.யோ.பொன்னம்பலம் அவர்கட்கு, சட்டமாணவர் இந்து மகாசபை சார்பாகவும், சட்டக்கல்லூரி மாணவர்கள் சார்பாகவும் இதய பூர்வமான நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம்.

அமரர் திரு.ஜி.ஜி.குமார் பொன்னம்பலம் ஞாபகார்த்த பயிலுனருக்கான புலமைப்பரிசில்

அறிமுகம்

அமரர் திரு.ஜி.ஜி.குமார் பொன்னம்பலம் அவர்களின் ஞாபகார்த்த பயிலுனர் ஆண்டு மாணவனுக்கான உயர்கல்விப் புலமைப்பரிசு 2014 ஆம் ஆண்டு முதல் சட்டமாணவர் இந்து மகாசபையினரால் வழங்குவதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது.

சட்டக்கல்லூரியின் மூன்றாண்டுப் பரீட்சையிலும் சிறந்த பெறுபேற்றைப் பெறும் மாணவர் ஒருவருக்கு பயிலுனர் ஆண்டில் உயர்கல்வியைத் தொடர்வதற்கு உதவும் வகையில் இப்புலமைப்பரிசில் வழங்கப்படுகின்றது. இப்பரிசானது அவரது மனைவி Dr.திருமதி.யோ.பொன்னம்பலம் அவர்களால் வழங்கப்படும்.

புலமைப்பரிசில் பெறுவதற்கானதகைமைகள்

- ♦ விண்ணப்பிப்பவர் இந்துசமயத்தவராய் இருத்தல் வேண்டும்.
- ♦ சட்டக்கல்லூரி மூன்றாண்டுப் பரீட்சையிலும் சிறந்த பெறுபேற்றினைப் பெற்றிருக்க வேண்டும். (pass with class)

புலமைப்பரிசில் தெரிவு

1. விண்ணப்பித்தவர்களில் மூன்று ஆண்டுகளின் சராசரிப்புள்ளிக் கூட்டுத்தொகையில் அதிகூடிய தொகை உடையவருக்கு இப்புலமைப்பரிசில் வழங்கப்படும்.
2. புலமைப்பரிசிலுக்கான விண்ணப்பங்கள் ஒவ்வொரு ஆண்டும் தலைவர் ஊடாக பெரும் பொருளாளர் அவர்களுக்கு சேர்க்கப்படுதல் வேண்டும். பெரும் பொருளாளரும் தலைவரும் சேர்ந்து வெற்றியாளரைத் தெரிவுசெய்வர்.

இங்ஙனம்

Dr.திருமதி.யோ.பொன்னம்பலம்

அமரர் திரு. சு. சிறிஸ்கந்தராஜா அவர்களின் ஞாபகார்த்த தங்கப்பதக்கத்திற்கான எழுந்தமான பேச்சுப் போட்டி— 2014

“வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வான் உறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்.”

என்ற பொய்யாமொழிப் புலவரின் வாக்கிற்கிணங்க நல் சட்டத்தரணியாய், நீதியரசராய், நானிலம் போற்றும் மாண்புடையவராய் வையத்துள் வாழ்ந்து காட்டிய பெருந்தகைகளில் ஒருவரான அமரர் திரு. சு. சிறிஸ்கந்தராஜா அவர்களின் ஞாபகார்த்தமாக சட்டக்கல்லூரி தமிழ் மாணவர்களின் பேச்சுத் திறனிற்கு மற்றொரு களம் அமைத்துக் கொடுக்கும் வகையில் அமரர் திரு. சு. சிறிஸ்கந்தராஜா அவர்களின் ஞாபகார்த்த எழுந்தமானப் பேச்சுப் போட்டினை இவ் வருடம் முதற் கொண்டு தொடர்ந்து நடாத்துவதற்கு சட்டமணவர் இந்து மகாசபை கன்னி முயற்சியை முன்னெடுத்துள்ளது. தொடர்ந்துவரும் காலங்களிலும் இப்பணி செவ்வனே நடைபெறும் என்பதில் ஐயமில்லை.

அந்தவகையில் இவ்வருடத்திற்கான அமரர் திரு. சு. சிறிஸ்கந்தராஜா அவர்களின் ஞாபகார்த்த எழுந்தமானப் பேச்சுப் போட்டியில் வெற்றி பெற்ற பேச்சாளர்களுக்கு வாழ்த்துக்களை மகிழ்ச்சியுடன் கூறிக்கொள்கின்றோம்.

- தங்கப்பதக்கம் : புண்ணியராஜா கிரிசாந்தன் (Punniyarajah Kirishanthan)
வெள்ளிப்பதக்கம் : ரொஷானி செந்தில்செல்வம் (Roshanee Senthilselvan)
வெண்கலப்பதக்கம் : தியாகநாதன் சுவஸ்திகா (Thiyaganathan Suwasthiga)
தர்மஜா தர்மராஜா (Tharmaja Tharmarajah)

இந்து மகா சபையின் வரலாற்றில்...

ஆண்டு	தலைவர்	செயலாளர்	இதழாசிரியர்
1963	ஏ. மயில்வாகனம்	ரீ. யோகநாதன்
1964	என். அருணாச்சலம்	எம்.இகாசி. விஸ்வநாதன்
1965	ஆர். ஸ்ரீநிவாசன்	பி. சிவலோகநாதன்
1966	சிவா. பாலேந்திரன்	எஸ்.என். ஜீவலோகநாதன்
1967	எம். திருநாவுக்கரசு	ஏ.வி.கே. நீலகண்டன்	விமல் சொக்கநாதன்
1968	ஏ.வி.கே. நீலகண்டன்	ஏ. தம்பாபிள்ளை	சு.சி. தவராஜா
1969	கே.வி. மகாதேவன்	எஸ்.எம். சண்முகநாதன்
1970	கே. வெற்றிவேல்	கே. கணேசயோகன்
1971	திருமதி.எம். சின்னத்துரை	எஸ். பகீரதன்
1972	ஆர். மாசிலாமணி	செல்வி.சி. சிங்காரம்
1973	கே. ஜெயகிருஷ்ணன்	எஸ். திருஞானம்
1974	கே. ஜெயகிருஷ்ணன்	எஸ். திருஞானம்
1975	கே. ஜெயகிருஷ்ணன்	எஸ். திருஞானம்
1976	கே. நவேந்திரன்	என். ரஞ்சிதகுமார்
1977	ஆர்.ரீ. விக்னராஜா	வீ.ரீ. சித்தேஸ்வரன்
1978
1979	ஏ. தெய்வேந்திரன்	எம். விமலேந்திரன்
1980	எஸ். விக்னேஸ்வரன்	எஸ். செல்வமுருகானந்தன்
1981	எஸ். கணபதிப்பிள்ளை	செல்வி.எஸ். விஜயரட்ணம்
1982
1983
1984
1985	எஸ். முத்துலிங்கம்	செல்வி.எஸ். செல்லையா
1986	ந. ரவிராஜ்	எஸ். ராஜரட்ணம்
1987	எஸ். துரைராஜா	செல்வி.எஸ். மாதவராஜா

ஆண்டு	தலைவர்	செயலாளர்	இதழாசிரியர்
1988	பாலகுமார்	செல்வி.எஸ். பாலச்சந்திரன்
1989	என். சுரேஸ்குமார்	செல்வி.ரீ. சம்பந்தப்பிள்ளை
1990	செல்வி.ரீ. சம்பந்தப்பிள்ளை	ஏ. பிரேம்சங்கர்
1991	செல்வி.எல். காசிப்பிள்ளை	சி. சிவதாசன்
1992	சி. சிவதாசன்	பெ. ரவீந்திரன்
1993	வி.வி. தேவதாஸ்	எஸ். குணநாதன்
1994	செல்வி.வி. நடராஜா	சின்னத்துரை மயூரன்
1995	செல்வி.சி. துரைராஜா	செல்வி.எஸ். மாதவராஜா	ப.பா. கௌதமன்
1996	செல்வி.சீ. தாமோதரம்பிள்ளை	செ. பிருந்தவன்
1997	செ.பிருந்தாவன்	மோகன் பாலேந்திரன்	ப.பா. கௌதமன்
1998		ப.ச. மௌலீஸ்வரன்
1999	அ. சந்திரவதனி	கு. செல்வேந்திரன்	ந. மதிவதனி
2000	கு. செல்வேந்திரன்	ந. காண்டிபன்
2001	சி. ஸ்ரீஸ்கந்தராஜா	வா. ஹம்சனாம்பிகா	பி. கதிர்காமநாதன்
2002	ரி. சரவணராஜா	ச. ஈசாந்தினி	சி. ஸ்ரீஸ்கந்தராஜா
2003	ஜெ. ஜெயருபன்	செ. அனுறஜி	த. ஜனகன்
2004	செ. அனுறஜி	த. ஜனகன்	பா. பார்த்தீபன்
2005	வீ. சுபாஜினி	சி. ஜெயதேவி	இரா. அஜந்தினி
2006/2007	மா. தியாகராஜா	கே. மேனகா	செ. நிருஸ்யா அ. வித்தியா
2008	கே. மேனகா	ந. செல்வராஞ்சினி	இ. பிரியதர்ஷினி அ. சோபா
2009	சா. அன்புவதனி	க. கலைமதி	இரா. அனுசியா
2010	அ. சுவஸ்திகா	த. ஸியாளினி	தே. சுபாஜினி
2011	இரா. எழில்மொழி	தே. ராதிகா	த. ஸியாளினி
2012	ந. சுஜீவன்	த. தனுஷன்	தே. ராதிகா
2013	தி. சுவஸ்திகா	வே. திஷாந்தினி	இ. நளனி
2014	சி. புராதனி	சி. ஐஸ்வர்யா	பு. கிரிசாந்தன்

செயலாளரின் ஆண்டறிக்கை 2014

இலங்கைச் சட்டக் கல்லூரியின் சட்டமாணவர் இந்து மகாசபையானது இவ்வருடம் தனது, 51 வது அகவையில் காலடி எடுத்து வைப்பதுடன் தொடர்ந்தும் வீறுநடை போட்டுக் கொண்டிருக்கும் இவ்வேளையில் பல்வேறுபட்ட தடைக்கற்களையும் வெற்றிப் படிக்கட்டுகளாக மாற்றியமைத்துத் தந்த எங்கள் முன்னோர்கள் அனைவருக்கும் சிரந்தாழ்த்தி நன்றிகளைக் கூறிக் கொள்கின்றோம்.

இந்து மகா சபையின் 2014 ஆம் ஆண்டிற்கான உறுப்பினர் தெரிவிற்கான தேர்தல் 26. 07. 2013 ம் திகதி நடைபெற்று அதன் பெறுபேறுகள் அன்றைய தினமே எமது சபையின் பெரும் பொருளாளர் திரு. வி. புவிதரன் அவர்களால் உறுதிப்படுத்தப்பட்டு உறுப்பினர்கள் தெரிவு செய்யப்பட்டனர்.

2014 ஆம் ஆண்டிற்கான முதலாவது செயற்குழு கூட்டமானது 24.02.2014 அன்று நடைபெற்றது இக்கூட்டத்தில் 1ம், 2ம், 3ம் வருடத்தை சேர்ந்த இந்து மாணவர்கள் பங்கு கொண்டனர். இக்கூட்டத்தின் போது இவ்வருட முதல் நிகழ்வான மகாசிவராத்திரிக்கான ஆயத்தங்கள் தொடர்பாக கலந்துரையாடப்பட்டது.

ஒவ்வொரு வருடமும் சட்டக் கல்லூரியின் சட்டமாணவர் இந்து மகாசபையினால் நடாத்தப்படும் மகா சிவராத்திரி பூஜையானது இவ்வருடம் எம்மன்றத்தால் கொம்பனித் தெரு சிவசுப்பிரமணிய சுவாமி கோவிலில் 27. 02. 2014 அன்று சிறப்பாக அனுஷ்டிக்கப்பட்டது.

சட்டக்கல்லூரி மாணவர்களுக்கிடையிலான கவிதைப்போட்டியானது 27. 05. 2014 அன்றும், கட்டுரைப் போட்டி 02.06.2014 அன்றும் மூன்றாம் வருட விரிவுரை மண்டபத்தில் நடாத்தப்பட்டது. சட்டக்கல்லூரி மாணவர்களுக்கிடையிலான விவாதப்போட்டியானது 24. 06. 2014 ஆம் திகதி மிக சிறப்பாக நடந்தேறியது. இதில் நடுவர்களாக சட்டத்தரணிகளான சா. அன்புவதனி, இரா. எழில்மொழி. வ. பவித்ரா ஆகியோர் தலைமை தாங்கி தீர்ப்பு வழங்கினர்.

எமது சபையின் இரண்டாவது பொதுக் கூட்டம் 25.06.2014 அன்று நடைபெற்றது. இதில் சக்தி சிறுவர் இல்லத்திற்கு செல்வது தொடர்பான கலந்துரையாடல் இடம் பெற்றது.

சட்ட மாணவர் இந்து மகாசபையின் உறுப்பினர்கள் 29.06.2014 அன்று ரத்மலானையில் அமைந்துள்ள சக்தி இல்லத்திற்கு சென்று அங்குள்ள சிறுவர், சிறுமியர்களுக்கிடையிலான ஆளுமையை வளர்க்கும் நோக்குடன் பேச்சு, பாவோதல் கட்டுரை, நாடகம் போன்ற பல்வேறு போட்டிகளை நடாத்தி, அவர்களை ஊக்குவிக்கும் முகமாக அனைவருக்கும் பரிசில்களை வழங்கி மகிழ்வித்தனர்.

02.07.2014 அன்று, அமரர் திரு. சிறிஸ்கந்தராஜா அவர்களின் ஞாபகார்த்தமாக எழுந்தமானப் பேச்சுப் போட்டி நடாத்தப்பட்டது. அமரர் திரு. ஜி. ஜி (குமார்) பொன்னம்பலம் அவர்களின் ஞாபகார்த்தப் பேச்சுப் போட்டியானது தமிழ் மாணவர்களின் பேச்சுத்திறமையை வெளிக்கொண்டு வரும் முகமாக இவ்வருடமும் 07. 07. 2014 அன்று இனிதே நடைபெற்றது.

எமது வருடாந்த முக்கிய நிகழ்வான “நக்கீரம்” மலர் வெளியீட்டினையும் 51வது ஆண்டில் காலடி வைத்துள்ள கலைவிழாவினையும் வெள்ளவத்தை இராமகிருஷ்ண மண்டபத்தில் வெகு விமர்சையாக நடாத்துவதில் பெருமிதமடைகிறோம்.

இவ்விழாவினை சிறப்பிக்கும் முகமாக பிரதம விருந்தினராக வருகை தந்த இலங்கை ஜனநாயக சோசலிச குடியரசின் உயர் நீதிமன்ற நீதியரசர் கௌரவ நீதியரசர் திரு. க. ஸ்ரீபவன் அவர்களுக்கும், கௌரவ அதிதிகளாக வருகை தந்த இலங்கைச் சட்டக் கல்லூரியின் அதிபரும், ஜனாதிபதி சட்டத்தரணியுமான கலாநிதி ஜயதிஸ்ஸ டி. கொஸ்டா அவர்களுக்கும், கொழும்புப் பல்கலைக்கழக சட்டப்பீடத்தின் பீடாதிபதி திரு வி.ரி தமிழ்மாறன் அவர்களுக்கும் மேலும் சிறப்பு அதிதியாக வருகை தந்த வவுனியா தமிழ்ச்சங்க ஸ்தாபகர் மற்றும் செயலாளரான தமிழ்மாமணி, தமிழருவி த. சிவகுமாரன் அவர்களுக்கும் எமது மனமார்ந்த நன்றிகளை தெரிவித்துக்கொள்கின்றோம்.

இவ்வருடத்திற்கான எமது சபையை சிறப்பிக்கும் முகமாக இடம் பெற்ற அனைத்து செயற்பாடுகளுக்கும் ஆசியும் அருளும் வழங்கிய இறைவனுக்கும், எங்களுடன் இவ்வருடம் முழுவதும் இணைந்து கொண்ட நீதிபதிகள், சட்டத்தரணிகள், விரிவுரையாளர்கள், நடுவர்கள் மாணவர்கள், நண்பர்கள் மற்றும் நலன்விரும்பிகள் அனைவருக்கும் எமது உளமார்ந்த நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம்.

இனிவரும் காலங்களிலும் சட்டமாணவர் இந்துமகா சபையின் செயற்பாடுகள் மேலும் பல வழிமுறைகளில் புது வடிவங்களைப் பெற்றுச் சிறப்புற அமைய வேண்டுமென இறைவனை வேண்டுவதோடு எம் வெற்றியின் பங்காளிகளான உங்கள் அனைவருக்கும் எமது நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம்.

நன்றி!

செல்வி. ஜஸ்வர்யா சிவகுமார்
பொதுச் செயலாளர்
சட்டமாணவர் இந்து மகாசபை

இவ் வருடம் சட்டமாணவர் இந்து மகாசபை

புதுமுக மாணவர் அறிமுகம் நிகழ்வின் போது

சிவராத்திரி பூஜையின் போது

விவாதப் போட்டியின் போது

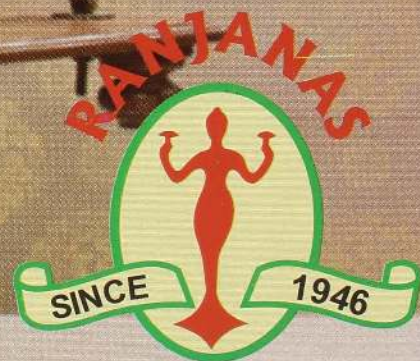

பேச்சுப் போட்டியின் போது

சக்தி இல்ல சிறுவர்களுடன்

Ranjanas

127, Main Street, Colombo 11. Tel: 2320900, 2320824, 2320834, 2471638
E-mail: info@ranjanas.lk web: www.ranjanas.lk
[facebook.com / RanjanasFaceBk](https://facebook.com/RanjanasFaceBk)

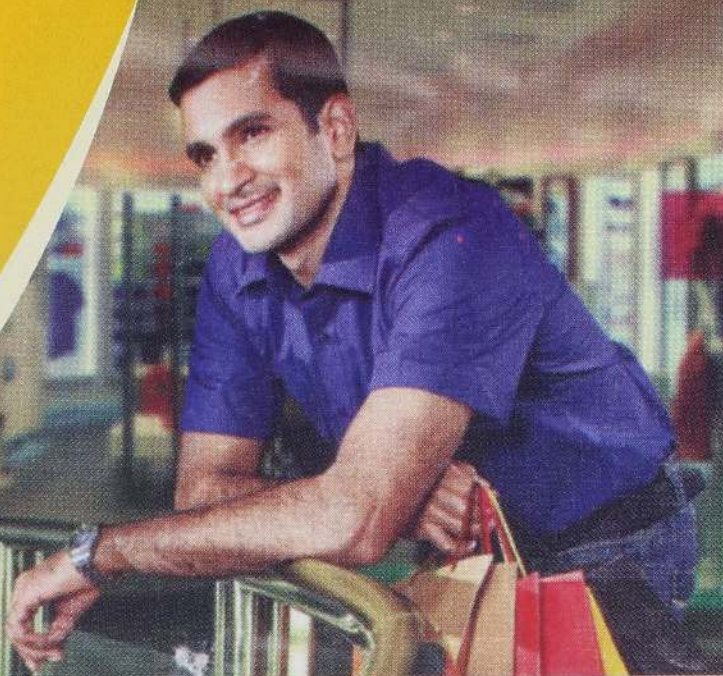
FOR THE FIRST TIME

IN SRI LANKA

BOC BRINGS

A NOVEL EXPERIENCE

IN BANKING

What if you could save while you spend
with your BOC Debit Card...
And you could invest in your loved ones future
with what you save...

For further information
Visit your nearest BOC branch

Register for BOC 3G Savings today

BANK OF CEYLON

Bankers to the Nation

www.boc.lk

Head Office, "BOC Square", No. 1
Bank of Ceylon Mawatha, Colombo 01.

Call Centre
(+94) 011 220 4444

Fitch Rating
AA+ (lka)

Thaaran Jewellery

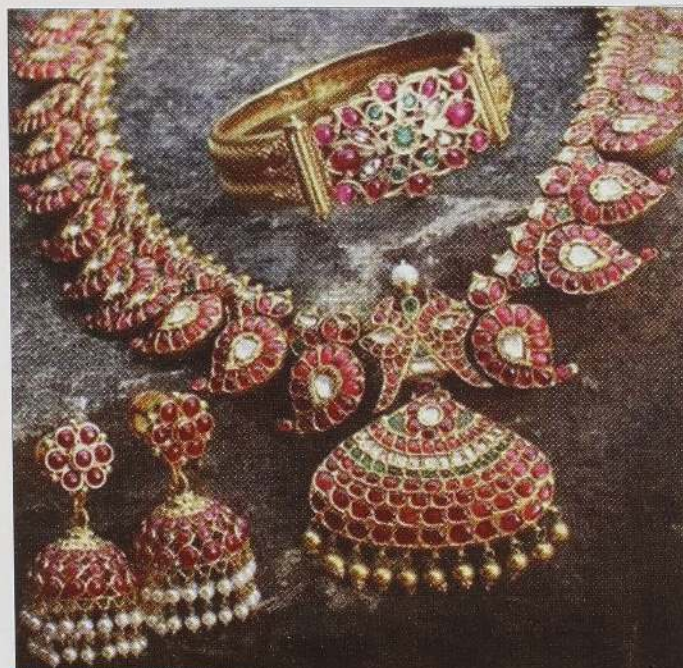
Manufacturers of Gold female

M.M.V. Road, Nelliady,
Karaveddy.

*Deal in 22ct Gems
&
Jewellers*

Customer Satisfaction is
our Destination

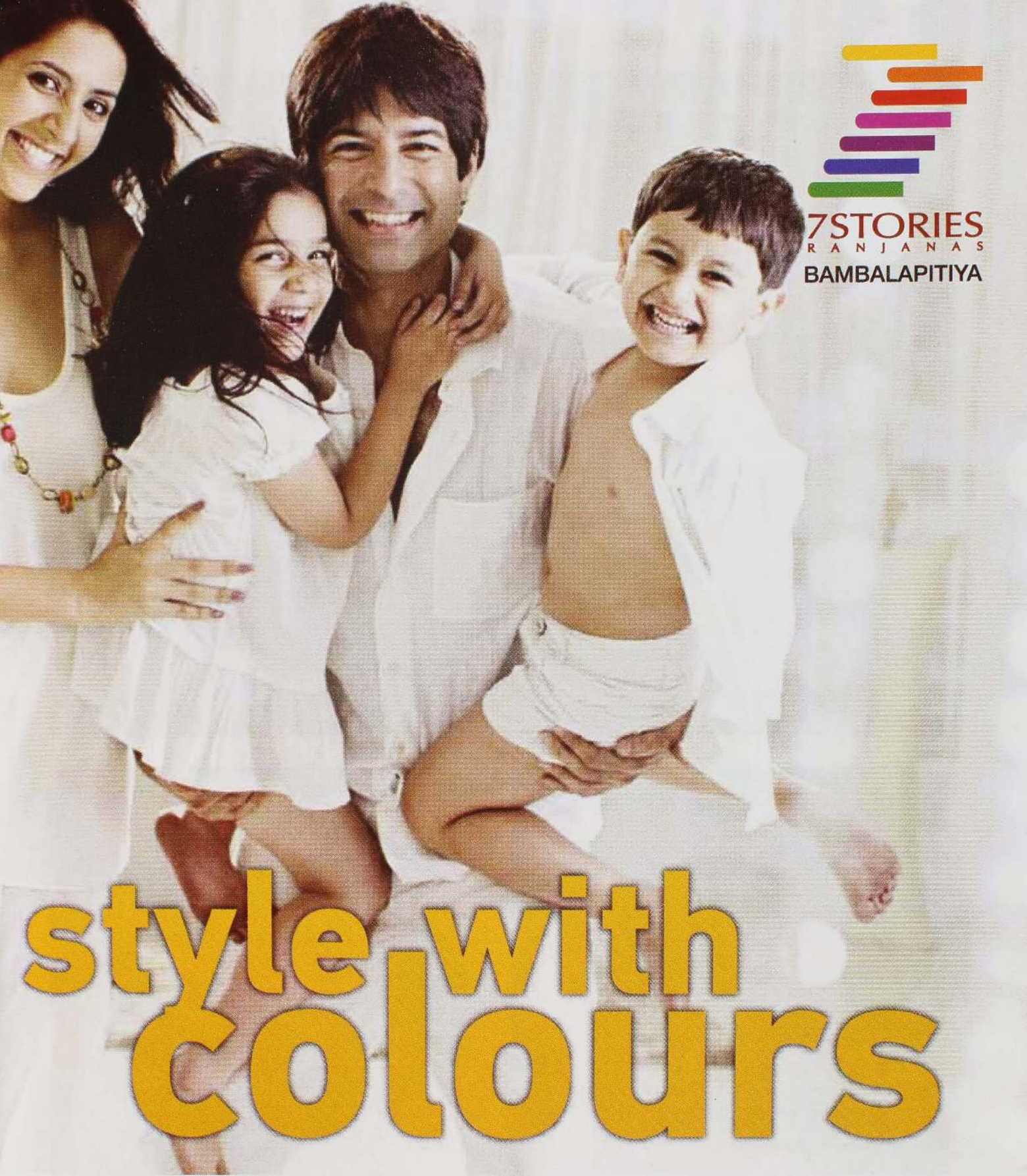
Main Road,
Pointped Road.

Vaani Nagai Madam

For Modern and Distinctive
Articles are all Guaranteed & Genuine
for Quality Jewels

Main Street, Point Pedro.
Tel: 077 8993696

7STORIES
 RANJANAS
 BAMBALAPITIYA

style with COLOURS

- G** Decos / Watches
Designer Jewels / Perfumes
- 2** Kids wear / Toys
Baby care
- 4** Men's wear
- 6** Designer collections
Sarees / Salvar / Gents wedding suits
- 1** Household Items
Electronics / Handicraft
- 3** Sport items
Brands
- 5** Women's wear
- 7** Budget floor
Coffee time

Ranjanas
 (PVT) LTD
7STORIES

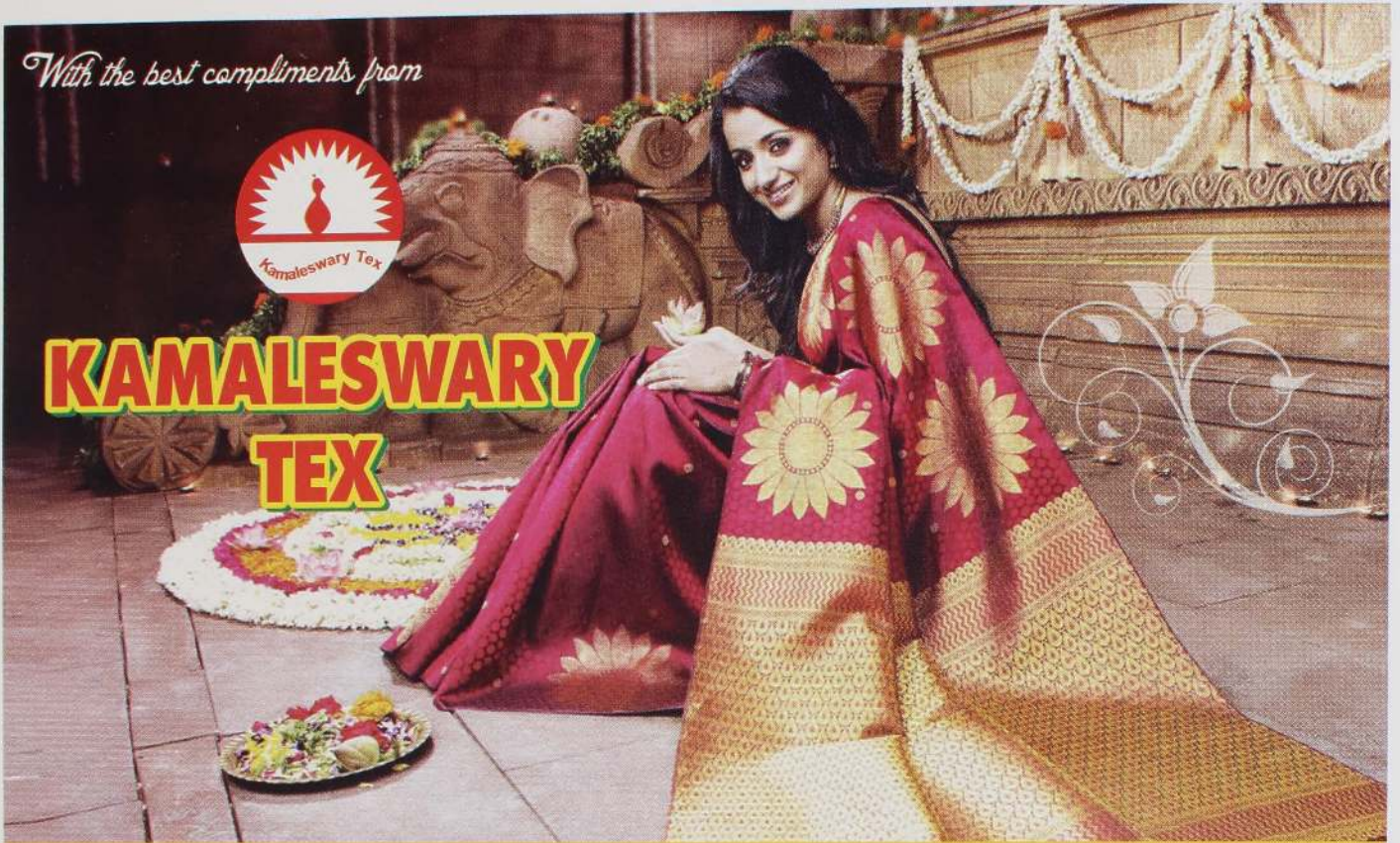

www.7stories.lk

With the best compliments from

KAMALESWARY TEX

214, Main Street,
Colombo 11.

Tel: 011 2452878 Fax: 011 2473778

25, 27, Grand Bazaar,
Jaffna.

Tel: 021-2226303

180-1-A-16, Keyzer Street,
Colombo 11.

Tel: 011 4734820

E-mail: kamaleswarytex@gmail.com

Shriyani Sri Lakshmi

AB

APSARAS SAREE CENTRE

Varieties of Wedding Sarees

113, 2nd Cross Street, Colombo 11.
Tel: 0112 336 799 Fax: 0112 470 799
E-mail: info@apsarassareecentre.com
web: www.apsarasareecentre.com

Ranya Tex

Dealers in Textiles

No. 176-1/C, 2nd Cross Street,
(Pattah Plaza) Complex, Colombo 11.
Tel: 011 2472155 Fax: 011 2332537

Since 1986
Rabeena
 We've Mastered Taste

Winners of National & International Awards for uncompromised Quality

“ Global Exporter of Sri Lankan Food Items ”
 to
 Australia, Belgium, Canada, Denmark, France, Germany,
 Italy, Netherlands, Norway, Spain, Sweden,
 Switzerland & UK

RABEENA FOOD (PVT) LTD
 For your trade inquiries, Please contact us, We are at your service.
 90, Redamation Road, Colombo - 11, Sri Lanka.
 Tel: 94-11-2336602/03, Fax: 94-11-2332997 E-mail: info@rabeena.com Web Site: www.rabeena.com

Artificial Colours, Flavours & Additives
NO
 Additives

Narmatha

Gold Centre (Pvt) Ltd.
 For Modern and Distinctive spot

AUTHORISED MONEY CHANGER

Articles are all Guaranteed and Genuine for Quality Jewels

No. 151, Sea Street,
 Colombo - 11.
 Tel: 011 2389282
 Fax: 011 2399541

No. 169, Power House Rd,
 Jaffna.
 Tel: 021 2221933
 Fax: 021 2224779

Vani Tex

Specialist in
 Wedding Saree
 &
 Shalwar Kameez

No. 81, Grand Bazaar, Jaffna.
 Tel: 021 222 5578
 Mob: 0777 488093
 Fax: 021 222 9286

With the best compliments from

பொன் செல்வ மகால்

PON SELVA MAHAL

www.ponselvamahal.com

Rasa Veethi, Neervely North, Neervely, Jaffna.

Tel: 021 3202600, 021 2230590 Mob: 077 9944453

E-mail: info@ponselvamahal.com

SRI MAHA VISHNU

68, STANLY ROAD,
JAFFNA.
TEL: 021 222 6624

BAVANI STORES

RASA VEETHY, NEERVELY NORTH,
NEERVLEY.
TEL: 021 223 0590

Apekz

design

Gift Promotions

Digital Offset

Screen Printing

Hot Foiling

Album Binding

Duplo Printing

4c - 6, 1/3, Fussels Lane,
Wellawatta, Colombo 06.
Tel: 0777 353427, 0117 209955
E-mail: info@apekz.com

Best Wishes from:

DR. A. GANGADHARAN

Attorney - at - Law
Justice of the Peace (All Island)

No. 361, Dam Street,
Colombo 12.
Tel: 011 2431935, 2473051, 3144544

With the best compliments from

Saranka Jewellery

55, Sea Street, Colombo - 11.
Tel: 0112 434971
Fax: 0112 434071

157/1, Kasthuriyar Road, Jaffna.
Tel: 021 2226972

Beauty Makeup Centre

Bridel Makeup,
Hair Dressing,
Facials
&
Structure Cakes

244, Main Street,
Point Pedro.
Tel: 021 2264394,
Mob: 077 6529249

MARUTHI MONEY EXCHANGE (PVT) LTD.

**WESTERN
UNION**
MONEY TRANSFER

Authorised Foreign Currency Money Changer
Permit No: ECD/MC/0117

No. 315, Galle Road,
Wellawatta, Colombo 06.
Tel: 011 2362086 Fax: 011 2362288
Mob: 0714 821946, 0772 449225

New Trinco Village

Relaxing Restaurant

**Family Restaurant
Hall Available**

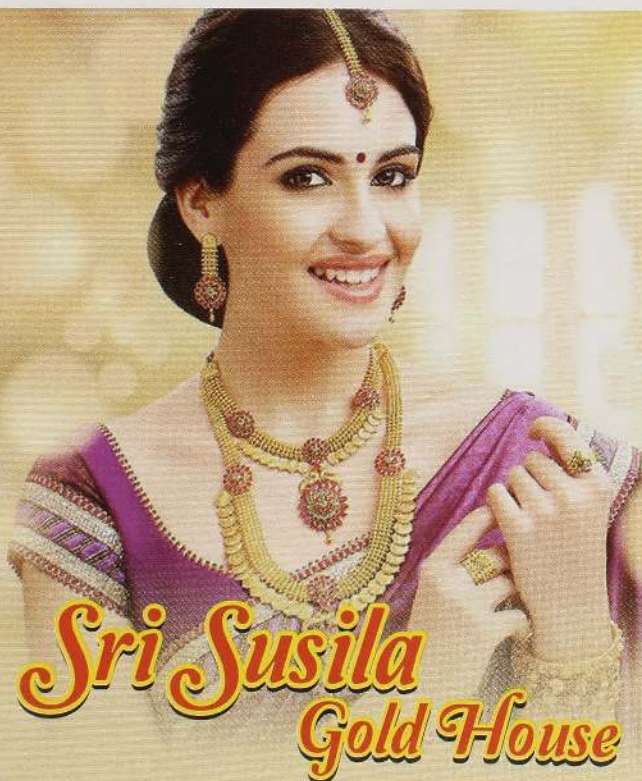
TAKE AWAY

Kotthu (6:00 p.m. To 10:00 p.m.)
Rice & Curry (12:00 p.m. To 4:00 p.m.)

ASIAN FOOD
(Fried, Devilled, Boiled Vegetable, Chopsuey,
Sea Food, Fried Rice, And Noodles)

GRILLED
Grilled Fish With Boiled Veg. & French Fries
Grilled Beef With Boiled Veg. & French Fries
Grilled Chicken With Boiled Veg. & French Fries

No. 243, Dockyard Road, Trincomalee. (Situated near in Trincomalee Town Beach)
Tel: 0262222558 Mobile: 0777903134, 0778631448

**Sri Susila
Gold House**

Manufacturers of Gold female
Articles are all Guaranteed & Genuine for Quality Jewels

**Main Road, Pointped Road.
Tel: 021 3207437, 0777 210206**

LONDON BEAUTY

the soul of beauty

New Moulana Complex,
184-186, B-1-2nd Cross Street,
Colombo 11.
Tel: 011 4986996, 077 3310258

Sole Agent for:

BEAUTY
FORMULAS

RAPPORT

insignia

Signature

Signature

With the best compliments from

Taste OF ASIA

your kitchen

No. 324, Galle Road, Colombo 04.

0112 589921, 4373504

0112 552243

0777 451725

srilkweston@yahoo.com / orienthk@sltnet.lk

INTERNATIONAL DENTAL CARE

INTERNATIONAL DENTAL CARE HOSPITALS (PVT) LTD.

JAFFNA BRANCH

No. 84, Stanly Road,
Jaffna.

Tel: 021 222 0833, 021 492 3353

COLOMBO BRANCH

No. 67, W.A. Silva Mw,
Wellawatta, Colombo 06.

Tel: 011 250 7070

VAVUNIYA BRANCH

RAAJ MEDICAL LAB

No: 10, Bazaar Street, Vavuniya.

Tel: 024 222 1577, 024 492 5527

E-mail: internationaldentalcare@gmail.com

For Suggestions please sms to our Managing Director 0777 588 729

"Sri Lanka wonder of the World"

LOOKING FOR A JOB ??

VISIT

www.cv.lk

V.R.S. CARGO

Clearing & Forwarding
Customs House Agent

60T 136A Magazine Road,
Borella, Colombo - 08.

Mob: 077 9170430, 0777 365022

E-mail: reyaniraj@gmail.com

நன்றி நவிலல்

- எம்மையும், சட்ட மாணவர் இந்து மகாசபையினையும் நன்றே வழிநடத்திச் சென்ற ஆதிபரம் பொருளுக்கும்,
- கலைவிழாவும், நக்கீரம் இதழ் வெளியீடும் - 2014 ற்கு பிரதம அதிதியாக கலந்துகொண்டு எம் மன்றத்தினைச் சிறப்பித்த கௌரவ நீதியரசர் க. ஸ்ரீபவன் (இலங்கை உயர் நீதிமன்ற நீதியரசர்) அவர்கட்கும்,
- கௌரவ அதிதிகளாக கலந்துகொண்டு எம்மை கௌரவித்த சட்டக்கல்லூரி அதிபர், மற்றும் சட்டமாணவர் இந்து மகாசபையின் போசகருமான கலாநிதி. ஜயதிஸ்ஸ டி கொஸ்தா (சனாதிபதி சட்டத்தரணி) அவர்களுக்கும், கொழும்புப் பல்கலைக் கழக, சட்டப்பீட பீடாதிபதி திரு. வி. ரி. தமிழ்மாறன் அவர்களுக்கும்,
- சிறப்பு அதிதியாய் வருகை தந்து எம்மை பெருமைப்படுத்திய வவுனியா தமிழ்ச் சங்க ஸ்தாபகர் மற்றும் செயலாளர், தமிழ்மாமணி, தமிழருவி த. சிவகுமாரன் அவர்கட்கும்,
- நக்கீரம் இதழ்- 2014 இனை சீர்தூக்கி திறனாய்வினை சிறப்புடன் மேற்கொண்ட கொழும்புப் பல்கலைக்கழக சட்டப்பீட சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர் திரு. சர்வேஸ்வரன் அவர்களுக்கும்,
- இம் மன்றத்தினையும், எம்மையும் சிறப்பாக வழிநடத்திச் செல்கின்ற எம் மன்றத்தின் பெரும்பொருளாளர் திரு. வி. புவிதரன் அவர்களுக்கும்,
- எமக்கு ஆக்கமும், ஊக்கமும் தருகின்ற விரிவுரையாளர்களுக்கும்,
- நக்கீரம் இதழுக்கு தம் சீரிய படைப்புக்களை தந்துதவிய கட்டுரையாசிரியர்களுக்கும்,
- நக்கீரம் - 2014 இதழினை புதுப்பொலிவுடன் சமைத்து, அச்சிட்டுத் தந்துதவிய கு.வி அச்சகத்தாருக்கும்,
- கலைவிழாவும், நக்கீரம் இதழ் வெளியீடும் சிறப்பாக நடைபெறுவதற்கு நிதியுதவியளித்த அனைத்து நல் உள்ளங்களுக்கும்,
- எம் விளம்பரதாரர்களுக்கும்,
- எம் மன்ற உறுப்பினர்களுக்கும்,
- போட்டிகளுக்கு நடுவுநிலைமை வகித்த நடுவர்களுக்கும், பங்குபற்றிய மாணவர்களுக்கும்,
- எம்மோடு தோள் நின்று சகோதர இன, மத மாணாக்கர்களுக்கும்,
- எங்கள் அழைப்பினை ஏற்று கலைவிழாவிற்கும், நக்கீரம் இதழ் வெளியீட்டிற்கும் வருகை தந்த அனைத்து நல் உள்ளங்களுக்கும்,
- பலவழிகளிலும் உதவிய யாவருக்கும்,
- மற்றும் பெயர் குறிப்பிட மறந்தவர்களுக்கும்,

சட்டமாணவர் இந்து மகாசபை - 2014 இன்
இதயத்திலிருந்து
பல கோடி நன்றிகளை இயம்புகின்றோம்.

Rajguru

 GAEL
SAREE MANDIR

PRINCESS

E 4520

**Specialist in Wedding
&
Home Coming Sarees**

**No. 144, First Floor,
Keyzer Street, Colombo - 11.
Tel: 011 2446982, 0777 410184
www.gaelsareemandir.com**

AL-HAMDHAN TRAVELS

Manpower Recruiting Air Ticketing & Haj / Umra Operators

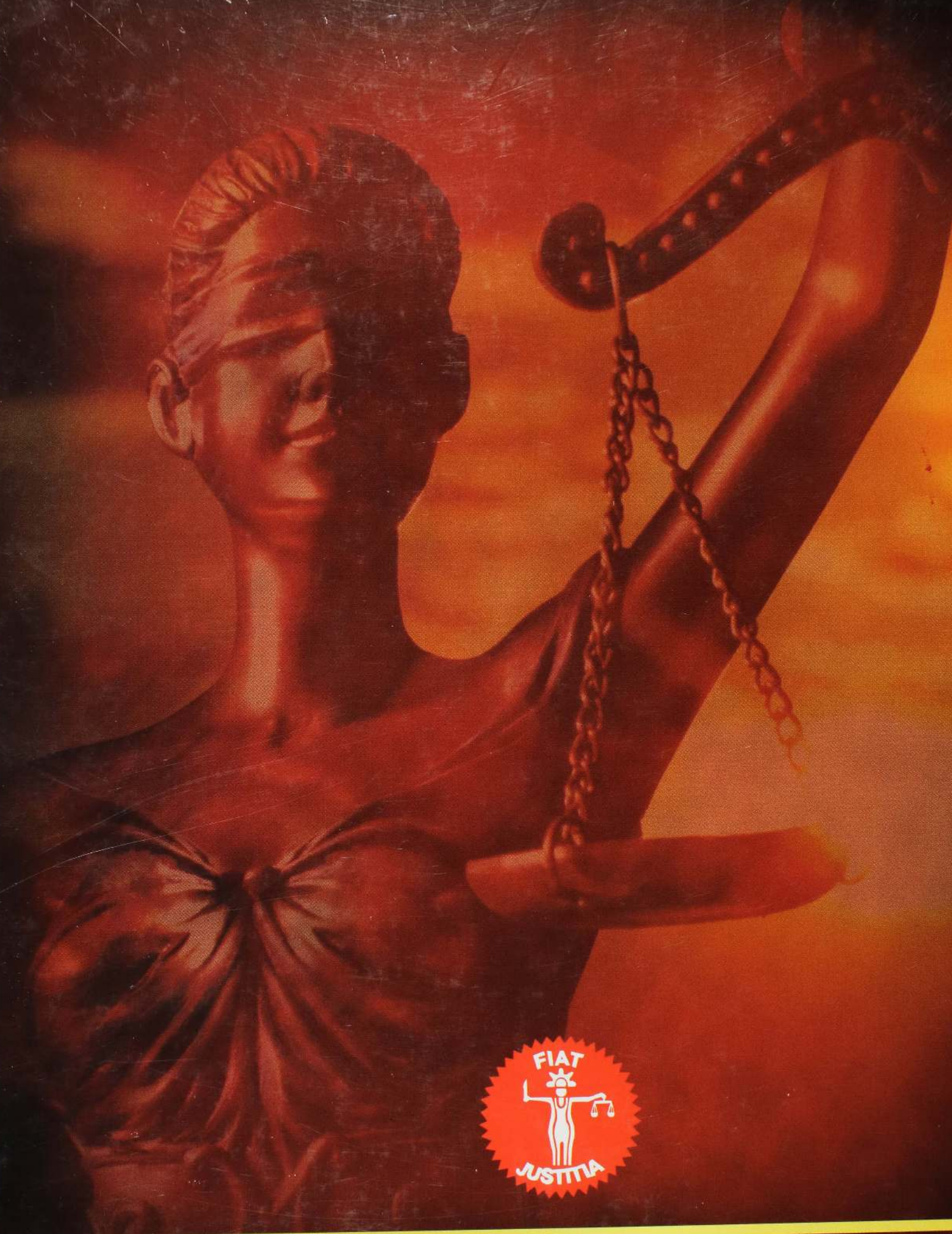

45/3/1, 1st Floor, 1st Maligakanda Lane,
Maradana, Colombo 10.

Tel: 011 4622044, 0117 539630, 0117 539631 Fax: 011 4622045

Mob: 077 3333110, 0777 717115, 0777 717138

E-mail: hamdhanhisham@gmail.com web: www.alhamdhan.com

The Law Students' Hindu Maha Sabha
Sri Lanka Law College